

Bestseller NEW YORK TIMES

Ann Leary

Ora de aur

roman

Ann Leary

Ora de aur

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

ANN LEARY
THE GOOD HOUSE

ISBN 978-973-50-5029-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Unu

Pot să străbat camerele unei case şi să ştiu despre cei care locuiesc acolo mai multe decât ar afla un psihiatru după un an de şedințe. Chiar îmi aduc aminte că am glumit pe tema asta cu Peter Newbold, psihiatrul care a închiriat un cabinet la etajul de deasupra.

— Când mai vine un pacient nou, i-am propus, am să mă furişez în casa lui ca să o cercetez. Cât iei tu notițe despre viața lui, vise, obsesii şi ce-o mai fi, eu mă urc în pod cu o lanternă, deschid dulapurile şi arunc un ochi în dormitoare. După aia vedem ce-a aflat fiecare şi ai să te convingi că eu am înțeles mai bine cum stă respectivul cu capul, garantat.

Sigur că îl luam peste picior, dar eu vând case de pe vremea când el era în şcoala primară şi pun pariu că am dreptate.

Îmi plac casele în care se vede că stă cineva. Uzura e un semn de sănătate. O casă devenită impersonală de prea multă ordine mă face să mă gândesc la neînțelegerile dintre soți în aceeaşi măsură ca o casă în care domneşte dezordinea. Băutori înrăiți, colecționari împătimiți, mâncăi, drogați, perverşi, fustangii, depresivi, ăştia şi câți alții, îi ghicesc pe toți doar dacă mă uit la cum arată casele lor. Oricâte lumânărele cu parfum de vanilie ar aprinde, tot se simte mirosul stătut de băutură şi țigări. Duhoarea de animal încă mai iese din duşumele, chiar dacă pisica şi odraslele ei au fost duse de acolo cu multe luni în urmă. Dormitorul matrimonial a rămas *al lui*, în timp ce lucrurile s-au îngrămădit în camera de oaspeți, devenită *a ei*… ați prins ideea.

Nu e nevoie să intru într-o locuință ca să-mi dau seama despre ce e vorba. De obicei ajunge să mă uit la fațadă ca să-mi fac o părere. Reşedința McAllister e un foarte bun exemplu. Ca să fiu cinstită, mi-ar plăcea să pot pune cap la cap părerea mea inițială despre Rebecca McAllister cu observațiile lui Peter. Una la mână, că e cu nervii la pământ. Într-o dimineață, spre sfârşitul lui mai, am trecut cu maşina pe lângă casa soților McAllister, la puțină vreme după ce se mutaseră acolo. Ceața din zori nu se risipise încă, dar Rebecca era afară: sădea plante anuale de-a lungul aleii din grădină. Nu era nici măcar şapte, dar se vedea limpede că lucra de vreo două ore bune. Avea pe ea o cămaşă de noapte albă, subțire, udă de transpirație şi murdară de pământ. Maşinile începuseră deja să circule, însă Rebecca era atât de preocupată de ceea ce făcea, că nu-i dăduse prin cap să-şi pună nişte haine mai potrivite – cel puțin aşa s-ar fi zis.

Am oprit, am dat jos geamul şi am salutat-o. Am trăncănit câteva minute despre vreme, despre cum s-au acomodat copiii la noua şcoală, dar, chiar în timp ce vorbeam, simțeam un fel de tristețe în gesturile Rebeccăi, un fel de jale, ca şi cum fiecare plăntuță era îngropată într-un mic mormânt. Iar când te gândeşti că planta sporul casei, flori de un roşu viu… Întotdeauna am fost de părere că trebuie să fii disperat ca să pui flori în culori țipătoare în fața casei. Mi-am luat la revedere, iar când am aruncat o privire înapoi prin oglinda retrovizoare şirul de flori mi-a părut a fi o dâră subțire de sânge ducând din casă până la locul unde era ea îngenuncheată.

— I-am spus că plantez eu florile, dar îi place să le pună singură, mi-a povestit Linda Barlow, cea care se îngrijea de grădina soților McAllister, când ne-am întâlnit la poştă ceva mai târziu. Cred că-i e cam urât în casa aia. Pe bărbatu-său aproape că nu-l vezi.

Linda ştia că eu le vândusem casa şi parcă ar fi vrut să spună că nu mă ocupasem îndeajuns de felul în care se adaptaseră soții McAllister, cea mai recentă achiziție a oraşului Wendover. „Minunații soți McAllister“ cum îi plăcea lui Wendy Heatherton să le spună. De fapt, Wendy Heatherton şi cu mine intermediaserăm împreună vânzarea. Eu îl ştiam pe vânzător, Wendy, care lucra la Sotheby’s, îi adusese

pe minunații soți McAllister.

— E nevoie de timp, am zis.

— Probabil, mi-a răspuns ea.

— Wendy Heatherton dă o petrecere săptămâna viitoare. E un prilej să cunoască oameni simpatici.

— Mda, oameni simpatici, oameni bine, a râs Linda. Te duci?

— N-am încotro, am zis răsfoind corespondența primită.

Majoritatea erau facturi. Facturi şi prostii.

— Ți-e greu să mergi la petreceri? Adică… acum? m-a întrebat Linda cu voce blândă, atingându-mi încheietura mâinii.

— Cum adică acum? m-am răstit la ea.

— Nu… lasă, Hildy, s-a bâlbâit ea.

— Atunci, noapte bună, Linda, i-am urat şi m-am întors cu spatele ca să nu vadă că mă înroşisem la față.

Ei, spuneți! Linda Barlow să-şi facă griji pentru mine, cum că mi-ar fi greu să merg la petreceri. Pe ea, săraca, n-o mai văzusem la petreceri de când eram la liceu.

Şi îi era milă de Rebecca McAllister, auzi. Rebecca era măritată cu unul dintre cei mai bogați oameni din Noua Anglie, avea doi copii superbi şi locuia pe moşia care aparținuse odată judecătorului Raymond Barlow, unchiul Lindei. Ea însăşi crescuse în casa aceea uriaşă, de unde aveai o privelişte grandioasă asupra portului şi a insulelor, dar, cum se întâmplă, familia sărăcise, proprietatea fusese scoasă la vânzare în câteva rânduri, iar Linda locuia acum într-un apartament situat deasupra farmaciei din Wendover Crossing. Rebeca o plătea pe Linda ca să aibă grijă de plantele care creşteau în grădină – bujori cărnoşi, trandafiri înmiresmați, tufe de liliac şi caprifoi, straturi colorate de crini, narcise şi stânjenei – şi pe care tocmai bunica ei le plantase cu peste o jumătate de secol în urmă.

Aşa că, dacă era ridicol să-şi facă griji pentru mine, atunci să-i fie milă de Rebecca era de-a dreptul absurd. Arăt case multor oameni importanți – politicieni, doctori, avocați, ba chiar şi câte unei celebrități – însă când am văzut-o prima oară pe Rebecca, în ziua în care i-am arătat vila Barlow, am rămas cu gura căscată, trebuie să recunosc. Mi-a venit în minte un vers dintr-o poezie pe care o repetasem cu una din fetele mele, pentru la şcoală.

„Am cunoscut o femeie, frumoasă din cap până-n picioare.“[1]

La vremea aia Rebecca trebuie să fi avut treizeci sau treizeci şi unu de ani. Îl căutasem pe Brian McAllister pe Google înainte să le arăt casa şi mă aşteptam să întâlnesc o femeie mai în vârstă. Lumea o zice că e tatăl ei, m-am gândit, numai că pe fața ei se citea un fel de înțelepciune şi puterea de a-i înțelege pe alții; avea o expresie senină, aşa cum nu au decât femeile ai căror copii au ajuns la vârsta adultă. Rebecca e brunetă, cu părul aproape negru, şi, cu toate că în dimineața aceea şi-l strânsese la repezeală într-o coadă de cal şi îl legase cu un batic viu colorat, îți dădeai seama că, atunci când îl lăsa liber, era lung şi ondulat. Mi-a strâns mâna şi mi-a zâmbit. E una dintre femeile care zâmbesc mai degrabă din ochi, iar ochii îi băteau când în cenuşiu, când în verde. Cred că din cauza luminii.

Era un pic cam slabă, dar ea e mică de statură şi, în orice caz, nu atât de uscățivă cum părea mai târziu. Era minionă, era frumoasă. „Se mişca în cercuri şi cercurile se mişcau la rândul lor.“ E un vers din aceeaşi poezie, numele poetului nu-l mai țin minte, dar ea avea într-adevăr o grație înnăscută; alături de ea te simțeai muma-pădurii. Eu nu sunt grasă, dar nu mi-ar strica să slăbesc câteva kilograme. Wendy Heatherton e zveltă, însă ea a făcut tot felul de operații estetice şi liposucții. Nu ştiu pe cine credea că duce de nas când pretindea că s-a operat de bilă acum câțiva ani.

Tot oraşul ştie că soții McAllister au băgat o avere în renovarea vechii reşedințe Barlow şi că lucrările au durat un an întreg. Pentru cei care nu-l cunosc, Brian McAllister e printre cei care au pus bazele unuia dintre cele mai mari fonduri de investiții din lume – R. E. Kevin. Crescuse în South Boston, într-o clădire modestă cu două etaje, în apartamentul de la parter, alături de patru frați şi o soră, şi ajunsese miliardar înainte să împlinească cincizeci de ani. Dacă s-ar fi însurat cu altcineva, probabil că ar fi locuit într-un conac din Wellesley sau Weston şi ar fi avut o armată de servitori, dar se însurase cu Rebecca, iar ei, fiindcă crescuse într-o casă cu servitori şi nu avusese parte de afecțiunea părintească, îi plăcea să facă multe lucruri cu mâinile ei.

Cum de ştiu atâtea despre soții McAllister? Nu le-am aflat doar privindu-le casa. Sunt la curent cam cu tot ce se petrece în oraş. Mai devreme sau mai târziu prind de veste. Sunt orăşeancă get-beget, stră-strănepoată de rangul al optulea a lui Sarah Good, una dintre vrăjitoarele judecate şi spânzurate în Salem. Clienții mei se dau în vânt după astfel de amănunte, pe care le arunc ca din întâmplare în conversație. Cum ar fi faptul că mă trag dintr-o vrăjitoare care, ironie a sorții, purta încântătorul nume de Goodwife[2] Good. (Da, de fiecare dată râd împreună cu ei când exclamă „A, bună, bună, ha, ha“ ca şi cum până atunci nu mi-ar fi dat prin minte.) Sau faptul că familia mea locuieşte în Salem şi aici, în Wendover, Massachusetts, de pe la 1600.

Soțul meu, Scott, zicea că aş fi fost şi eu spânzurată ca celelalte vrăjitoare dacă aş fi trăit în vremurile alea. Poate nu vă vine să credeți, dar el era convins că-mi face un compliment şi adevărul e că mi se cam potriveşte, mai ales acum, când am intrat în partea neplăcută a vârstei de mijloc. Despre numele meu de botez, Hilda, copiii au spus întotdeauna că sună a nume de vrăjitoare, însă cunoscuții îmi spun Hildy. Locuiesc singură; fetele au crescut, iar soțul meu nu mai e soțul meu. Vorbesc cu animalele. Îmi închipui că asta a dat de gândit. Şi mai sunt unii care cred că am puterea de a intui, de a-i citi pe ceilalți, lucru neadevărat. Pur şi simplu ştiu câteva şmecherii. Mă pricep la oameni, cum s-ar zice şi, aşa cum am mai spus, ştiu cam fiecare cu ce se ocupă.

De fapt, îmi şi propun să aflu cu ce se ocupă ceilalți. Sunt agent imobiliar de prima mână într-un oraş care trăieşte din vânzarea antichităților şi din tranzacții imobiliare. Înainte aici se construiau vapoare şi se pescuiau scoici, numai că ultimul şantier naval din Wendover s-a închis acum mai bine de treizeci de ani. În momentul de față, cei care nu trăiesc din banii proveniți din fonduri de investiții, renovează sau vând la prețuri piperate proprietățile de pe țărm celor care trăiesc din aceşti bani. Încă mai poți pescui scoici la reflux – Getchell's Cove e un loc bun –, dar nu mai poți trăi din pescuit. Până şi scoicile de la taverna Clem's Famous Fried Clams[3] sunt turnate în cazanele înnegrite de uleiul încins din pungi congelate, aduse din Noua Scoție. Da, cel mai bun mod de a face bani aici e din tranzacții imobiliare, din vânzarea, administrarea, renovarea şi întreținerea neprețuitelor loturi de pe coastă, unde pe vremuri se întindeau mlaştini şi ferme şi pe care *Boston Magazine* le-a numit de curând „țărmul de aur al Coastei de Nord“.

Boston Magazine e proprietatea lui Brian McAllister. În ziua când ne-am cunoscut, după ce l-am dus să vadă viitoarea lui casă, a arătat cu degetul spre o revistă împăturită, aflată pe scaunul de lângă mine în maşină, şi a zis:

— Hei, asta e revista mea, Hildy.

— Da? Atunci ia-o. Am şi eu una, trebuie că e pe aici.

— Nu, a râs Brian. E proprietatea mea. *Boston Mag*. Eu sunt editorul. Am cumpărat-o anul trecut împreună cu un prieten.

„Ce mare şmecher eşti“, am zis în gândul meu. „Cine mai e ca tine?“

Nu-i pot înghiţi pe bogătaşi. Recunosc, nici mie nu-mi merge rău, dar pe ceilalţi bogătaşi îi urăsc.

— E una dintre revistele mele preferate, i-am spus.

La urma urmei, îi arătam o casă de două milioane de dolari, pe care ştiam că nevastă-sa, în mintea ei, o şi curăţase până la zidărie şi o renovase; în cele câteva zile de când o văzuse, o şi vopsise în gândul ei, o mobilase, îi instalase ţevăraia şi trăsese firele electrice, ba chiar montase şi candelabre de efect.

— Sunt sigur că ţi-am putea oferi un preţ special pentru publicitate în paginile cu imobiliare, dacă vrei, a zis Brian.

— Ar fi grozav, Brian, mulţumesc, am răspuns.

Parcă nu-mi mai era chiar atât de antipatic.

---

1 „I knew a Woman“, de Theodore Roethke

2 Gospodină (engl.).

3 Vestitele scoici prăjite ale lui Clem.

Doi

Lui Wendy Heatherton îi place să dea petreceri pentru minunații ei clienți. E felul ei de a le mulțumi că au făcut afaceri împreună şi totodată de a-i prezenta altor oameni pe care îi consideră ea minunați. Fiul ei, Alex, şi partenerul lui, Daniel, se ocupă de toate pregătirile. Daniel e designer de interior. Alex colecționează obiecte vechi. Petrecerea pentru soții McAllister au hotărât să o facă în grădină. Au înşirat mai multe mese lungi de banchet sub o magnolie înflorită. În ramurile copacului au atârnat lampioane de hârtie. Au întins fețe de masă de in alb, moştenite de Wendy de la bunică-sa, şi au scos cele mai bune tacâmuri de argint şi pahare de cristal – ceea ce ne-a uimit pe toți –, care arătau splendid la o petrecere în aer liber. Au adus vaze înalte de argint, din care se revărsau buchete parfumate de liliac. De-a lungul aleii care duce de la casă la mese şi în jurul acestora au înfipt torțe îmbibate cu citronela, ca să alunge insectele. Cu toții le-au spus lui Wendy, lui Alex şi lui Daniel că era o atmosferă „magică“. Şi chiar a fost.

Petrecerea a început la şapte, dar eu n-am venit decât aproape de opt, fiindcă am renunțat să mai beau cocktailuri. Sunt în faza de „refacere“. La petreceri nu prea mă mai duc, dar când totuşi merg încerc să ajung chiar înainte să fie servită mâncarea şi să plec îndată după desert. În seara petrecerii date în cinstea soților McAllister am ajuns odată cu Peter şi Elise Newbold. Peter, Elise şi fiul lor, Sam, locuiesc în Cambridge în timpul săptămânii fiindcă Peter este psihiatru la spitalul McLean din oraşul vecin, Belmont. Are un mic cabinet particular în Cambridge şi altul aici, în Wendover, dar nu dă consultații în Wendover decât vinerea şi uneori sâmbăta.

În timp ce urcam treptele casei, Peter m-a bătut pe spate zicând:

— Ei, măcar o persoană ne e cunoscută la petrecerea asta.

Apoi s-a întors spre nevastă-sa:

— Elise, o ştii pe Hildy Good, nu?

— Nu, Peter, habar n-am cine e Hildy Good, i-a răspuns Elise pe un ton sarcastic.

Peter închiriase de la mine un cabinet aflat deasupra birourilor unde era agenția mea imobiliară şi, cu toate că erau ani buni de atunci, pe Elise o întâlnisem doar de câteva ori. Ține cursuri de *creative writing* la Cambridge, dar ce anume scrie ea însăşi nu-mi aduc aminte. Poezie, poate. Acum că e adolescent, lui Sam nu-i mai place să-şi lase prietenii şi să vină la Wendover la sfârşitul săptămânii, cât despre Elise, am avut impresia că ei nu i-a plăcut niciodată să vină aici, aşa că, în ultimii ani, Peter şi-a petrecut sâmbetele şi duminicile singur. Mi-a mărturisit că de fapt aşa e mai bine pentru el, pentru că scrie la o carte, ceva despre psihologia comunităților, parcă a zis.

Când am intrat, o tânără ne-a condus prin camera de zi spre curtea din spate, unde se serveau cocktailuri. Ne-a întrebat ce dorim şi Peter a cerut o bere. Elise a întrebat ce fel de vin alb au şi, după ce a strâmbat din nas la ambele feluri, s-a hotărât până la urmă pentru Pinot gris.

Eu am cerut un pahar de sifon cu lămâie.

Fiicele mele, Tess şi Emily, mi-au făcut surpriza unei „intervenții“ cu un an în urmă, dragele de ele. Emily locuieşte la New York, în schimb Tess stă în Marblehead, la nici douăzeci de minute de aici. Într-o seară friguroasă, imediat după Anul Nou, Tess şi Michael, ginerele meu, m-au invitat la ei la masă. Fiul lor, Grady, era încă bebeluş atunci şi eu abia aşteptam să-l văd. Tess mă ținuse la distanță după naşterea copilului. Doar cu mine se purtase aşa. Pe Nancy, mama lui Michael, o invita toată ziua.

— M-aş bucura să stau cu Grady oricând e nevoie, îi tot spuneam lui Tess. Tu şi Michael ar mai trebui

să ieşiţi în oraş, să luaţi masa şi să vedeţi un film. Lăsaţi-l pe Grady în grija mea.

— Nancy stă chiar aici, în Marblehead. Nu vreau să te pun să baţi atâta drum, răspundea Tess.

Îi repetam că nu mă deranjează câtuşi de puţin, dar nu m-a chemat niciodată, aşa că mi-am închipuit că într-adevăr nu voia să mă pună pe drumuri.

În seara aia, când am ajuns la Marblehead, am fost uimită să găsesc încă două maşini pe aleea din faţa casei, alături de maşinile lui Tess şi Michael.

— Salut, am strigat veselă şi am deschis uşa.

Eram destul de binedispusă. În după-amiaza aia încheiasem o afacere şi sărbătorisem evenimentul cu clienţii la Taverna Warwick. Băusem un pahar sau două. Poate trei, dar nu mai mult. Am intrat în camera de zi şi nu mi-a venit să cred: Emily era şi ea acolo şi îl adusese pe iubitul ei, Adam, tocmai de la New York. Era şi Sue Peterson. Secretara mea, Sue. Mai era încă o femeie voinică, cu păr scurt, arămiu. (De fapt părul era de-a dreptul portocaliu.) Stăteau jos, dar când am intrat s-au ridicat cu toţii în picioare. Văzând că îmi zâmbeau cu un fel de milă, primul meu gând a fost că i se întâmplase ceva lui Grady. Am simţit că mă lasă genunchii. Îmi era chiar greu să stau în picioare.

— Mamă, a zis Tess abia ţinându-se să nu plângă. Vino şi stai jos.

M-a dus de mână până la canapea şi m-am aşezat, cu Tess de o parte şi Emily de cealaltă. Încă eram speriată la gândul că bebeluşul păţise ceva. E o trăsătură a mea pe care nici Tess, nici Emily n-au fost niciodată în stare să o aprecieze. Tot ce am făcut a fost pentru ele. Prima mea grijă a fost să le fie lor bine. Lor, iar acum şi micuţului Grady.

Cred că ştiţi cum decurg lucrurile în astfel de situaţii. Fetele au povestit pe rând, dând amănunte greu de suportat, fărădelegile de care mă făcusem vinovată, chipurile la beţie. Când am întrecut măsura cu băutura la petrecerea de absolvire a lui Emily. Când mi-am „pierdut cunoştinţa“ (astea au fost vorbele folosite de ele; de fapt, aţipisem după cina de Ziua Recunoştinţei). Nenumăratele rânduri când m-am dus „clătinându-mă“ la maşină şi câte griji şi-au făcut când am ţinut morţiş să conduc până acasă. Apoi – nu se putea să lipsească – condusul sub influenţa alcoolului. Un poliţist mă trăsese pe dreapta într-o vară, cu un an înainte, când mă întorceam de la Mamie Lang. Mamie e cea mai veche prietenă a mea, ne ştim de când eram în clasa a treia, şi în seara aia băusem un pic cam mult amândouă. Am plecat spre casă cu maşina, iar în timp ce conduceam priveam luna pe fereastra din dreapta, a pasagerului. Treceam pe lângă mlaştinile sărate şi luna, de un portocaliu strălucitor, părea că se rostogoleşte deasupra smocurilor de iarbă de mare, mergând alături de mine, urmărindu-mă asemenea unei mingi jucăuşe. Eram pe Atlantic Avenue şi la intersecţia cu şoseaua naţională 122 era un indicator de oprire. Am văzut maşina şi mă pregăteam să opresc, dar cred că n-am apreciat bine distanţa şi am lovit-o din spate. Abia dacă am atins-o. I-am înfundat puţin de tot aripa, atât, dar, cum am eu noroc, era o maşină de poliţie. Iar în maşină, poliţistul Sprenger. Altul nu putea fi! Celălalt poliţist din district a fost iubitul lui Emily, iar poliţistul oraşului, Haskell Somnorosu’, e cel mai bun prieten al fratelui meu, Judd. Până în seara aia nu-l mai văzusem pe Sprenger. Habar n-avea cine sunt.

Şi, cum spuneam, la inchiziţie – pardon, intervenţie – am stat şi le-am ascultat pe fete cum înşiră toate faptele ruşinoase pe care le comisesem. Semănau cu nişte mici magistrate înlăcrimate. Cum, necum, o convinseseră şi pe Sue să treacă de partea lor. A bolborosit ceva despre cum au început până şi clienţii să bage de seamă. Toţi ceilalţi agenţi imobiliari ştiau. A plâns şi ea, la fel ca fetele mele, şi după ce a zis ce avea de zis s-a repezit la mine, m-a îmbrăţişat şi a izbucnit în plâns, cu faţa îngropată în gâtul meu. Mie nu prea îmi place să fiu strânsă în braţe, dar le-am îmbrăţişat şi m-am căznit să dau răspunsul potrivit.

— Aha, cred că am murmurat. E un punct de vedere interesant.

Chiar aşa, ce poţi să spui într-o astfel de situaţie?

Ştiam că n-are nici un rost să mă pun cu ele. Nici să le dau explicaţii. Citisem autobiografia lui Betty Ford. Nu ai cum să dovedeşti că nu eşti alcoolic odată ce toată lumea te-a declarat suferind şi ţi s-a povestit cu lacrimi în ochi cât de afectaţi au fost ceilalţi de „boala“ ta. Cu cât protestezi mai tare – adică „negi“, cum spun ei –, cu atât aţâţă mai tare flăcările ruşinii cu care te-au înconjurat încă de la începutul anchetei.

Dar o speranţă tot mai era. Jenny, femeia cu păr portocaliu, lucra la Hazelden.[4]

Ea ne-a oferit soluţia: un program de 28 de zile în Minnesota.

— N-am cum, am zis. Nu pot să-mi las afacerea.

— Am avut eu grijă, s-a băgat Sue în vorbă. Acum nu prea sunt cereri. Am s-o rog pe Wendy (Wendy Heatherton era atunci asociata mea) să preia şi clienţii tăi. E vorba doar de o lună. O să spunem că eşti în Florida.

Sue s-a îngrijit de toate, iar câteva săptămâni mai târziu, când m-am întors din Minnesota, am avut şi eu grijă de ea. Am pus-o pe liber.

La petrecerea dată de Wendy am stat cu Peter şi Elise. Căutam din privire vreun cunoscut. Wendy ne-a găsit în câteva clipe. Wendy, pe lângă faptul că e slabă şi totdeauna binedispusă, are obiceiul, pe care îl au şi alte femei, de altfel, de a te ţine de mână. Nu se mulţumeşte să-ţi strângă mâna, ci o prinde între palme şi lasă capul într-o parte, oferindu-ţi un zâmbet şi, crede ea, priveliştea fermecătorul ei profil.

— Peter. Elise. Hildy! a exclamat ea, ne-a prins mâinile pe rând între palme aplecând capul când spre stânga, când spre dreapta. Ce bine-mi pare că aţi putut veni. Chiar la ţanc. Voiam să ne aşezăm la masă, dar mai întâi haideţi cu mine. Să faceţi cunoştinţă cu minunaţii noştri oaspeţi de onoare, soţii McAllister. Sigur, Hildy, tu îi cunoşti pe Brian şi Rebecca.

Wendy ne-a condus spre celălalt capăt al curţii pline de oameni. Încă îl mai ţinea de mână pe Peter, iar el o apucase de mână pe Elise. Eu veneam la urmă şi o clipă m-a bătut gândul că aş putea să o prind pe Elise de mijlocul ei subţire şi să formăm un şir, ca dansatorii de conga.

Când m-a întrebat Linda Barlow, n-am fost în stare să recunosc, dar chiar că nu mai pot să sufăr petrecerile.

Până la urmă am ajuns într-un colţ al curţii unde un grup de oameni se adunaseră în jurul lui Brian McAllister, care vorbea despre echipa de hochei Boston Bruins. Multă lume ştia că Brian este coproprietar al echipei, împreună cu Jeremy Jacobs şi încă vreo câţiva. Aşa e în Massachusetts, cu toţii sunt nebuni după hochei. Cu toţii puneau întrebări despre cei nou-veniţi şi ce intenţii aveau cu echipa. Soţul lui Mamie, Boatie, republican niţel cam plicticos, provenit dintr-o familie de intelectuali, s-a băgat de câteva ori în vorbă ca să se laude cu Phil Esposito, Bobby Orr şi cât de buni erau Bruins pe vremuri.

— Ai răbdare până începe sezonul ăsta, i-a zis Brian sorbind din bere şi zâmbind. Eu zic că o să avem un sezon pe cinste.

Am zărit-o pe Rebecca stând mai la o parte şi m-am dus să o salut. Soţii Newbold au venit după mine, aşa că am făcut prezentările. Au dat mâinile şi apoi Rebecca a ridicat ochii spre Peter aşa cum face ea, ca o minionă ce este, şi l-a întrebat:

— Nu cumva ne-am mai întâlnit? Te ştiu de undeva…

— Nu cred, a făcut Peter, dar a privit-o cu atenţie. Nu, nu cred. Am o figură comună. Mereu i se pare cuiva că semăn cu cineva.

Rebecca se uita la el, nu prea convinsă, şi atunci Peter a zis:

— Sunt sigur că soțului tău i s-a acrit de cei care vor să vorbească despre hochei cu el.

— Ba nu, să ştii. Chiar îi place, a răspuns ea.

Peter a întors capul spre Brian şi apoi i-a zâmbit Rebeccăi, amuzat.

— Cu ce te ocupi? a întrebat-o Elise pe Rebecca.

— Mmm, cam cu nimic, a zis Rebecca cu un râs silit.

Parcă s-a intimidat deodată şi mie mi-a venit – deşi m-am abținut, bineînțeles – să o strâng la piept, aşa cum ar face o mamă ca să-şi apere copilul speriat de un străin. Elise o întreba pe Rebecca cu ce se ocupase înainte, aşa ca Rebecca să-i poată pune la rândul ei aceeaşi întrebare, dându-i lui Elise prilejul să se împăuneze cu enervantul ei talent ei de scriitor.

— Eşti aşa drăguță, insista Elise. N-am citit cumva pe undeva că faci modelling sau ceva de genul ăsta?

Rostise întrebarea pe un ton aproape acuzator şi atunci Rebecca, după o tăcere stânjenitoare, a murmurat bâlbâindu-se, fâstâcită:

— A, nu, adică… am jucat în nişte roluri, dar acum… mă ocup doar de copii.

— Aha, a făcut Elise. Şi înainte?

— Păi… mai pictez, a spus Rebecca. Făceam călărie, eram chiar bună. Acum decorez casele pe care le avem şi… nimic altceva.

De fapt, Rebecca a fost selecționată în echipa de călărie a Statelor Unite când avea doar nouăsprezece ani. De fapt, era fiica colonelului Wesley Potter, fost membru al cabinetului pe timpul Administrației Carter, fost membru al CIA, trimis în misiune în Germania şi Africa, unde Rebecca îşi petrecuse copilăria. De fapt, ea era stră-strănepoata lui J.P. Morgan dinspre partea mamei. Sunt lucruri pe care le afli despre un client. Avocatul ei stătea de vorbă cu al meu, iar avocatul meu stătea de vorbă cu mine. Plus că, în ziua de azi, toți agenții imobiliari caută informații pe Google.

— Cum le place copiilor în Wendover? a întrebat-o pe Rebecca.

— Le place la plajă, le place casa cea nouă…

— Câți ani au? a întrebat Elise.

Simțeam că Rebecca nu prea era la largul ei. Ce-o fi apucat-o pe Elise să-i pună atâtea întrebări?

— Unul are trei ani, celălalt, şapte. Mă scuzați, a zis Rebecca. Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini. Am lucrat în grădină toată după-amiaza.

S-a întors pe călcâie, şi-a croit drum printre minunații musafiri şi a intrat în casa întunecată. Câteva minute mai târziu, Wendy a sunat din clopoțel anunțându-ne că masa e gata. Am luat-o cu toții pe aleea luminată cu torțe spre masa care ne aştepta.

Brian era aşezat în fața mea. În dreapta mea stătea Peter Newbold, iar în stânga, prietena mea, Mamie. Trebuie să vă spun că Mamie e atentă la cât bea când e în preajma mea. Când ne vedem, suntem prietene, dar eu n-am mai fost acasă la ea nici nu mai ştiu de când. Nici ea la mine. E de la sine înțeles că, într-un oraş ca ăsta, dacă dispari timp de douăzeci şi opt de zile, toată lumea ştie unde ai fost. Îmi închipui că nu le mai tăcea gura. „Da, îi plăcea să tragă la măsea. Mai ții minte petrecerea dată de O'Donnell de 4 Iulie? Dar petrecerea de Crăciun dată de Lang? Şi n-a fost prinsă beată la volan?“ Sunt mulți în oraşul nostru care beau mai mult decât am băut eu vreodată, dar numai de mine se spune că sunt alcoolică. Dacă l-aş fi lăsat pe chelner să-mi umple paharul cu vin la petrecerea lui Wendy, pun pariu că toată lumea ar fi făcut ochii mari, s-ar fi oripilat şi, fără să se fi înțeles dinainte, s-ar fi repezit să-mi smulgă paharul din mână.

Rebecca era aşezată la celălalt capăt al mesei, la câteva scaune mai încolo de Brian. În dreapta lui Brian stătea Sharon Rice. Sharon e o slăbănoagă trecută bine de cincizeci de ani. Nu şi-a vopsit niciodată

părul, acum cărunt şi tuns scurt. Sharon conduce Wendover Land Trust, o fundație care se ocupă de protecția pădurilor, a terenurilor mlăştinoase şi mlaştinilor sărate care se întind în jurul oraşului şi uneori chiar în interior. Mai face parte din comitetul pentru urbanism, comisia de administrare a şcolilor, este preşedinta programului de formare artistică pentru copiii defavorizați din Lynn, organizează activități săptămânale la centrul pentru persoane în vârstă din Wendover şi, ori de câte ori au loc alegeri, îi duce pe bătrâni şi persoanele cu dizabilități cu maşina, să voteze. Soțul ei, Lou, lucrează la o companie de asigurări.

După ce s-a prezentat în câteva cuvinte celor aşezați lângă el, Brian a înfipt furculița în salată. În loc să întindă şervetul pe genunchi, l-a strâns în pumn, ca pe un buchet de flori din pânză, şi a sprijinit pumnul pe marginea mesei.

Sharon a aşteptat câteva clipe, şi-a dres glasul şi a zis:

— Brian… Rebecca… îmi pare aşa de bine să vă întâlnesc, după ce am auzit atâtea lucruri frumoase despre voi de la Wendy.

— Da? Şi mie îmi pare bine că te-am cunoscut, a făcut Brian, abia ridicând ochii din farfurie.

— Cum de v-ați stabilit aici?

— Păi, a zis Brian după ce s-a şters la gură cu şervetul şi a ridicat privirea spre Sharon, Rebecca a fost la pension aici…

— Aha, Rebecca, ai făcut şcoala la Wendover, i s-a adresat Sharon de la celălalt capăt al mesei.

Rebecca a ridicat ochii şi se pregătea să spună ceva când Brian i-a luat vorba din gură:

— Chiar aşa. I-a plăcut aici. I-a plăcut locul şi, de când ne-am căsătorit, n-a vorbit decât despre cum să ne mutăm aici. Am locuit în Boston până s-au născut copiii şi cât au fost mici, dar Rebecca ținea nişte cai aici şi, la urma urmei, ea a crescut la țară şi voia să-i crească şi pe copii la fel.

— Şi îți place aici? a întrebat Boatie. Nu-i aşa că ai crescut în Boston?

— Mda, eu sunt băiat de oraş. Tata a fost pompier în Boston vreme de patruzeci de ani. Cea mai mare parte a rudelor mele încă mai locuiesc acolo. Dar nouă ne place aici. Până şi naveta mi se pare mai uşor de făcut decât credeam. Mi se întâmplă să stau la oraş câteva nopți în timpul săptămânii şi apoi să lucrez de acasă vinerea şi lunea.

— M-aş bucura să putem discuta cândva despre Wendover Land Trust. Numele tău a fost pomenit de curând la o şedință a comitetului director.

— Sigur, aminteşte-mi să-ți dau o carte de vizită înainte să plec. Apreciez ce faceți aici voi, ecologiştii. D-aia e zona asta aşa frumoasă. Ne-ar face plăcere să participăm.

Atât i-a trebuit lui Sharon Rice. Laudele se înghesuiau la gura ei, se bâlbâia de încântare şi îl asigura că va fi fantastic. Ce minunat!

Ce minunați sunt soții McAllister!

După asta Brian mi-a admirat ceasul. Cu un an în urmă, după ce vândusem o clădire comercială, am vrut să mă dau mare şi mi-am cumpărat un superb ceas Cartier. Până atunci nu mai avusesem bijuterii de valoare şi nici vreun ceas cu adevărat frumos. Însă ceasul ăsta îmi sărise în ochi când răsfoiam o revistă şi hotărâsem pe loc că în viața mea nu mai văzusem ceva atât de elegant. Aşa că l-am cumpărat. Mi-am dat eu singură o recompensă. Pentru succesul tranzacției. Pentru temperanță. Nu-l port în fiecare zi, aşa că mi-a mers la inimă că-l remarcase cineva.

— Frumos ceas ai, Hilda, a zis Brian. I-am cumpărat un Cartier Rebeccăi, acum mulți ani, dar l-a stricat. E una dintre cei care nu pot purta ceasuri. Are ceva în corp, ori o electricitate statică, o energie magnetică, nu ştiu ce e, dar, cum pune un ceas la mână, cum se opreşte.

— Am mai auzit de astfel de oameni, a zis Mamie.

— Mda, a făcut Brian. În orice caz, să n-o laşi pe nevastă-mea să-l încerce, atât am avut de spus. Ba mai strică şi componentele electronice. În toate maşinile pe care le-a condus a stricat echipamentul stereo şi GPS-ul. Nu-i aşa, Becky?

Rebecca stătea de vorbă cu Lou Rice, care era aşezat lângă ea. S-a întors spre Brian cu o expresie nedumerită. Ori poate nu-l auzise.

— Nu-i dau voie nici măcar să intre în maşina mea, a adăugat Brian.

— Şi eu sunt la fel, am chiotit. Tot timpul stric câte ceva.

— Cu ea e altceva, a zis Brian. Am luat deja al doilea televizor acasă şi stăm acolo doar de… cât timp, Becky? Trei luni? Acum nici nu se mai apropie de el. A, şi nici un frigider din casa noastră n-a făcut cuburi de gheață. Nici în casa din Aspen, nici în apartamentul din Boston, nici aici. Cât ar fi fost de scump, congelatorul se strica de cum punea Rebecca mâna pe el.

Peter Newbold râdea şi el.

— Doar nu crezi că ar avea de-a face cu Rebecca şi puterile ei paranormale.

Brian a luat o gură zdravănă de bere şi s-a întors spre Rebecca:

— Rebecca… scumpo… povesteşte-i cum a luat foc firul de la prăjitorul de pâine nou-nouț când l-ai băgat tu în priză. Era nou-nouț. Ia zi, Becky.

Rebecca se pregătea să guste salata, dar s-a întors spre Brian; se vedea cât de colo că povestea nu i se părea nicidecum amuzantă. A tăcut stânjenită, dar apoi a izbucnit în râs:

— Dacă sunt vrăjitoare…

Am râs cu toții, dar, cinstită să fiu, a fost un moment stânjenitor. Şi Mamie a făcut-o lată strigând să se audă până la celălalt capăt al mesei:

— E adevărat că distrugi lucruri dacă te concentrezi? Doar cu mintea?

— Cu mintea, nu, a răspuns Rebecca. Da' ceasurile le opresc, într-adevăr.

După care s-a întors spre cei de lângă ea, le-a arătat încheietura mâinii şi le-a spus ceva ridicând din umeri.

Peter mustăcea.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, i-a zis lui Brian, dar să ştii că soția ta pur şi simplu a avut ghinion să dea peste nişte ceasuri şi aparate electronice defecte.

— Peter e doctor, i-am explicat eu.

— Da? De care?

— Sunt psihiatru, a răspuns Peter. Cred că am fi aflat despre o astfel de afecțiune la facultate, dacă ar exista.

— Ba vă spun eu că există, am mai auzit pe undeva, s-a băgat Mamie în vorbă. Ştiu precis. Am să caut pe Google când ajung acasă.

Peter a chicotit clătinând din cap. Apoi l-am văzut cum se uită spre celălalt capăt al mesei, la Rebecca. Se juca cu unul din inele, învârtindu-l pe degetul ei fin, iar când a ridicat privirea şi l-a văzut că are ochii ațintiți asupra ei a întors capul. O clipă mai târziu s-a uitat din nou spre Peter, care o pironea cu privirea.

— Scuze, a zis Peter zâmbind şi înroşindu-se puțin. Soția mea îmi face mereu observație din cauză că mă holbez la oameni. Dar asta mi-e meseria. Trebuie să examinez pacienții, aşa că ajung să mă uit insistent la toată lumea, oriunde mă duc.

— Nici o supărare, a zis Rebecca.

— Pun pariu că te poate opri. Dacă îşi pune mintea şi se concentrează.

— Cine ştie? a zis Rebecca, i-a zâmbit lui Peter şi de data asta, după câteva clipe, el a fost cel care a întors capul.

— Apropo de puterea minții, a sărit Mamie. Hildy ghiceşte gândurile.

— Serios? s-a mirat Brian. Poți citi gândurile, Hildy?

— Nu, am zis.

— Ba da, poate, a zis Mamie. E o trăsătură de familie. Şi verişoara, şi mătuşa ei au puteri oculte.

— Chiar aşa, Hildy? a întrebat Sharon. Nu ştiam că ai asemenea puteri.

— Nu, nu-i adevărat. Reuşesc uneori să-i fac pe unii să creadă că le citesc gândurile. E doar un truc de magician, nimic mai mult.

Sora tatei, Peg, era „ghicitoare“. Pe vremuri îşi câştigase traiul de pe urma turiştilor însetați de paranormal care veneau în Salem. Lucra şi acasă, ghicind viitorul. Verişoara mea, Jane, şi cu mine am crescut în preajma ei, aşa că i-am furat câteva şiretlicuri, devenind astfel foarte populare la petrecerile care se lăsau cu jocuri până dimineața. Când şi când mai ghicesc cuiva gândurile, aşa, ca să le dau scepticilor peste nas, însă trebuie să fiu în dispoziția propice.

— Hai, Hildy. Ghiceşte-i lui Brian, m-a rugat Mamie.

— Da, Hildy, ia să vedem ce poți, a zis Brian şi, ca la comandă, toți cei din jurul meu, până şi Peter, au început să se roage de mine.

— Uf! Bine, am zis.

N-aş fi acceptat dacă Brian nu mi-ar fi lăsat impresia că ar fi uşor de citit. Am tăcut puțin şi apoi am zis:

— Brian, aş vrea să te gândeşti la ceva ce ți s-a întâmplat. O amintire. Am să-ți pun câteva întrebări. Dar… e şi un dar: să dai din cap, fără să vorbeşti, şi încearcă să nu te trădezi din privire. O să meargă ca pe roate. E uşor aici, la lumina lumânărilor. E uşor să nu-mi dai ceva anume de înțeles.

— S-a făcut, a zis Brian.

— Dă-mi mâna.

Brian a întins brațul ca pentru o strângere de mână, însă eu l-am apucat de încheietură şi i-am pus mâna pe masă, cu palma în sus. Ținea degetele puțin îndoite, dar le-am netezit uşor cu degetele mele, până le-a îndreptat. Am pus palma deasupra palmei lui şi am rămas aşa; fiecare atingea cu degetele încheietura celuilalt.

— Uită-te la mine, dar cât mai inexpresiv, ca să nu se vadă nimic în privire. Unii se mai dau de gol clipind sau dând din cap. Încearcă să te abții, ca să meargă totul ca pe roate. Acum gândeşte-te la acea amintire. Gândeşte-te… aha, e o amintire plăcută, am zis.

Ştiam că îmi va fi uşor, dar nici chiar aşa.

— E din copilăria ta … nu, să nu dai din cap.

— N-am dat din cap, a râs Brian.

— Nu l-am văzut dând din cap, i-a întărit Sharon spusele.

— Ba a dat puțin, a zis Mamie.

— Şşş, am făcut eu. Nu era o zi obişnuită. Era o zi specială. Nu sunt sigură dacă era Crăciunul… nu, nu era Crăciunul. Era… da, era ziua ta.

— Chiar te pricepi, a zâmbit Brian.

— Nu mă mai ajuta, i-am spus. E de pe vremea când erai copil, nici prea mare, nici prea mic. Aveai… nouă, ba nu, stai, cred că aveai zece ani.

Brian se chinuia să pară impasibil. Prea târziu!

— Ai primit ceva. Un cadou. Gândeşte-te la locul unde erai când ai primit cadoul. Nu erai în casă… nu, erai afară.

Brian se ținea cu greu să nu zâmbească.

— Afară. Te-au dus afară, ai văzut ce era şi ai fost fericit. Era…

Aici am făcut o pauză. Întotdeauna am crezut că e un moment bun ca să te opreşti, să-ți ațintești privirea asupra celuilalt, să îl priveşti fix în ochi şi să apleci puțin capul într-o parte, ca şi cum ai încerca să auzi ceva. Iar dacă în jur e un grup de oameni, poți auzi musca. Vrei să-i convingi pe ceilalți că pătrunzi în mintea celuilalt. Şi să le dai impresia că e o treabă grea.

— Acum ştiu, am zis. Te-ai gândit la ziua când ai împlinit zece ani şi părinții tăi ți-au dat o bicicletă.

— Al naibii să fiu! a exclamat Brian. Chiar aşa! Nu-mi vine să cred.

— Nu greşeşte niciodată, a zis Mamie.

— Ai mai fost de față când a ghicit şi altora? a întrebat Sharon. Toată lumea se gândeşte la ziua de naştere? Asta e şmecheria?

— Nu. De fiecare dată e altceva. Dar de fiecare dată ghiceşte, a zis Mamie.

— Ba nu chiar de fiecare dată, a zis Boatie.

— Da, se întâmplă să mai greşesc, am încuviințat eu.

— Ghiceşti aproape de fiecare dată, Hil, a recunoscut Boatie.

— Hai, că asta-i prea de tot, a spus Brian.

I-am dat drumul mâinii lui Brian şi am luat o înghițitură de sifon. De ce să mint, eram mulțumită de mine. Mi se întâmplase să dau greş, dar de data asta fusese chiar floare la ureche. Mă descurc mult mai bine acum, când nu mai sunt cherchelită.

— De ce spui că nu citeşti gândurile, Hildy? m-a întrebat Sharon. Eu n-aş fi fost în stare de aşa ceva.

— Nu e vorba chiar de cititul gândurilor, crede-mă, am zis.

— Nici măcar nu e o amintire importantă. Nu m-am mai gândit de ani de zile la bicicleta aia, a spus Brian. Habar n-am cum de mi-a venit în minte acum.

— I-ai spus să se gândească la ziua lui de naştere? a întrebat Boatie.

— Nu, a zis Mamie. N-ai auzit ce i-a spus? Putea să fie orice altceva.

Peter a zis:

— Putea fi orice, dar eu cred că Hildy chiar i-a sugerat să se gândească la o aniversare. Aşa-i, Hildy?

— Se poate, am zâmbit eu.

— Te superi dacă iau fir cu fir tot ce-ai făcut? m-a întrebat Peter.

— Nu. Dă-i drumul. Am fost prima care a recunoscut că e un truc la mijloc. Spune-mi ce-am făcut, ca să ne distrăm.

— Păi, din prima am băgat de seamă că i-ai sugerat ceva. De exemplu, ai zis că ai să-i pui câteva întrebări dar… şi ai repetat cuvântul „dar“, l-ai îndemnat să nu se dea de gol. Cuvântul „dar“ şi „a da“, cred eu, l-au făcut să se gândească la un dar, un cadou.

— Nu cred că a zis aşa ceva, a intervenit Brian. Am fost atent să văd dacă îmi sugerează ceva.

— Ba aşa a spus, l-a contrazis Peter.

— Aşa să fie? Hmmm, am făcut eu zâmbind.

Chiar că era distractiv.

— Deci l-ai dus cu gândul la Crăciun sau ziua de naştere. Cred că ai spus ceva gen „la lumina lumânărilor“. Este? Ceva despre lumânări sau lumina lumânării.

Mamie nu s-a mai putut abține şi i-a tăiat vorba:

— Aşa e, Peter. Ai dreptate. Cum să nu te gândeşti la ziua de naştere? Lumânări… Lumina lumânărilor…

— Şi mai e ceva, a continuat Peter. Ai zis că o să meargă ca pe roate. Ceilalţi n-au prins cuvintele, tu însă îl ţineai de mână şi puteai ajunge la subconştientul lui, deci e posibil să-l fi sugestionat.

Am izbucnit în râs.

— Orice e posibil.

— După asta a recurs la o tehnică clasică de ghicitor, „lectură la rece“ cum se mai cheamă, i-a explicat Peter lui Brian. Ţi-a pus întrebări şi a citit răspunsurile în felul cum mişcai ochii. Pulsul ţi-l simţea cu vârful degetelor. Are ceva idee despre tehnicile de programare neurolingvistică… Ştii ce sunt astea, Hildy?

Am clătinat din cap: nu mai auzisem de aşa ceva.

— Sunt tehnici prin care descifrezi semnalele pe care oamenii le fac fără să-şi dea seama, fie mişcând ochii, fie prin gesturi aparent neînsemnate.

— A, vasăzică aşa se cheamă?

Să vezi şi să nu crezi! Exista chiar şi un termen ştiinţific pentru o şmecherie de care eu şi verişoara mea ne prinseserăm singure.

— Mda, iar tu chiar te pricepi la chestia asta, a zis Peter şi s-a întors spre Brian. Una peste alta, îţi punea întrebări la care să răspunzi cu „da“ sau „nu“, iar tu îi răspundeai fără să-ţi dai seama.

— N-am mişcat ochii. Mi-a spus să nu-i mişc, a zis Brian.

— Din care cauză n-aveai cum să nu-i mişti, a spus Peter. După aia, când i-ai spus că nu era un cadou care se ţine în casă, a fost destul de uşor. Ce cadou o fi ăla, pe care copilul trebuie să iasă afară ca să-l vadă?

— Asta nu înţeleg eu, a zis Mamie. Putea să fie un ponei. Orice altceva.

— În Boston? a zis Boatie pe un ton ironic.

— E întocmai cum spuneţi, am intervenit eu.

Mamie nu era prea convinsă.

— Asta nu e tot. Am văzut-o făcând treaba asta de nu ştiu câte ori. De fiecare dată e altfel.

— Să nu mă înţelegi greşit, Hildy, a zis Peter. Sunt impresionat.

— Mulţumesc, Peter, dar nu e cazul.

Adevărul este că eram măgulită. Peter ştie şi el să-i citească pe alţii, la urma urmei. Pe asta se şi bazează psihiatria, cred. După aia m-am întrebat cât de uşor mi-ar fi să-l citesc pe el. Nu mai citisem niciodată pe cineva care se pricepe el însuşi la treaba asta.

După desert mi-am cerut scuze şi am plecat, mulţumită că mă îndrept spre maşină şi că sunt absolut trează. E unul dintre lucrurile pentru care le sunt recunoscătoare fetelor mele. Înainte conduceam Range Roverul prin oraş pe jumătate beată. Nu mi-e greu să recunosc acum. Mi se părea că sunt în siguranţă, că şofez mai bine când sunt beată. Mergeam agale pe lângă copaci şi case. Încet, încet. Clipeam des şi zâmbeam. Eram mulţumită de mine. Bineînţeles, a doua zi era un coşmar. Mă căzneam, puţin speriată, să-mi aduc aminte pe unde umblasem. Însă adevărul e că uneori nici nu-mi aduceam aminte să fi ajuns acasă. De-aia le eram recunoscătoare fetelor mele: toată nebunia asta se terminase. Nu mai conduceam beată. A doua zi nu mai aveam ce regreta.

Nici măcar unsprezece nu era când am ajuns acasă. Fetiţele au sărit în sus când m-au văzut. Am doi câini, de fapt căţeluşe, Babs şi Molly, maidaneze amândouă. Babs e o corcitură de terrier şi din cauza asta îţi poate face o surpriză neplăcută. N-aş sfătui pe nimeni să se apropie de ea cu mâna întinsă dacă nu

o cunoaşte. Mai bine să o laşi să vină ea spre tine, cum şi face de obicei, rânjind colții. Molly e corcitură de border collie, ceea ce înseamnă că are un coeficient de inteligență doar cu câteva puncte mai mic decât al meu – chestie uneori obositoare. Şi mai e ceva: Molly e un câine zâmbitor, adică, atunci când te vede, trage buzele înapoi ca să îşi arate dinții şi strânge din ochi, parcă s-ar ruga; e caraghioasă, dar şi asta mă oboseşte, mai ales dacă şi scheaună, aşa cum făcea în seara aia.

Am deschis uşa din față, fetele au zbughit-o afară şi s-au luat la întrecere până la garaj. Garajul nostru e de fapt un fost hangar pentru bărci. Spun „al nostru“, cu toate că acum nu mai locuim aici decât eu şi câinii. Casa e situată chiar pe malul râului Anawam, a cărui apă sărată se varsă direct în Atlantic, la vreo sută de metri mai încolo. În garaj mai am şi acum automobilul Morris care a aparținut fostului meu soț, Scott. L-a lăsat aici când a plecat. L-am bătut la cap o grămadă de vreme să-l ia de la mine. La un moment dat Emily a spus că i-l oferise ei, dar ea locuieşte în New York, aşa că maşina e tot în garajul meu. N-a mai condus-o nimeni de ani de zile. Sub capotă şi-au făcut şoarecii culcuş, iar pe banchetă se văd fărâme din cuiburile lor.

Câinii au scheunat şi zgrepțănat la uşa vechiului garaj până când am ridicat-o. S-au năpustit înăuntru şi s-au apucat să amuşine întărâtați prin colțuri, cu cozile ridicate. Eu căutam cheia în geantă. Babs a omorât odată un şobolan în garaj şi n-au uitat nici acum ce distracție a fost. De câte ori mergem în garaj sunt puse pe vânătoare. Abia aşteaptă să intrăm. Şi eu, de altfel. Inima îmi bate cu putere când deschid portbagajul bătrânului Morris. Aici îmi țin vinul. Altceva nu mai beau. M-am lăsat de tărie. Comand vin online de la o podgorie din California. Am prins gustul vinului californian. Habar n-am de ce beam atât de rar vin înainte. Credeam că după vin mă doare capul mai tare decât după vodcă. Acum mă străduiesc să nu sar calul. Mă străduiesc, dar, ca să fiu sinceră, mi se întâmplă câteodată să nu-mi aduc aminte cum am ajuns în pat. Şi ce mare scofală? Chiar mi-ar plăcea să mă duc la Hazelden şi să pun problema într-o şedință de grup. Cred că ar ieşi o discuție interesantă. Adică, dacă ți se rupe filmul fără să fie nimeni de față ca să te vadă, nici măcar tu, mai avem despre ce vorbi? Eu zic că nu. E ca şi cum s-ar prăvăli un copac într-o pădure. Cui îi pasă?

De fapt, seara nu beau de obicei mai mult de câteva pahare. Chiar mă simt bine la petrecerea unde sunt singurul invitat. N-am nevoie să ies în oraş cu alții – cu toții mă calcă pe nervi cu părerile lor şi privirile pe care şi le aruncă pe furiş, crezând că nu-i văd. Tot ce-i de furat e mai plăcut decât ce-i obținut pe căi cinstite. De aia îmi şi închipui că aventurile adulterine sunt aşa de tentante – sub aparența de zi cu zi a nevinovăției se ascunde o pornire spre păcat. Şi oricum, nu sunt niciodată singură cu vinul: fetițele sunt alături de mine şi uneori, dacă e o noapte caldă şi cu lună, cobor până la râu şi fac o baie împreună cu câinii. Aşa am făcut când m-am întors de la petrecerea lui Wendy, cu toate că nu era lună. Era doar o noapte de iunie neobişnuit de caldă. Wendy tot bătuse câmpii despre cum „aranjează“ ea vremea cea mai bună atunci când dă o petrecere. Stăteam în patio cu vinul şi câinii mei şi, după ce am dat pe gât două sau trei pahare, am început în sfârşit să mă bucur că sunt acasă.

La Hazelden, fel de fel de oameni de la Alcoolicii Anonimi veneau seara la întruniri ca să-şi spună povestea. Unii erau amuzanți, de alții mi se rupea inima ascultându-i. Într-o seară, un tip şi-a început povestea spunând „De când mă ştiu, nu m-am simțit bine decât după al treilea pahar“. Atunci am început să mă întreb dacă nu cumva fiicele mele aveau dreptate când spuneau că beau. Până atunci eram convinsă că nu intru în categoria băutorilor.

Ştiam că nu sunt alcoolică. Dacă fetele mele voiau să vadă cum arată un alcoolic adevărat, atunci s-o fi văzut pe mama. Nu punea gura pe băutură câteva săptămâni în şir, dar apoi o apuca amocul şi umbla pe şapte cărări zile la rând. Tata bătea barurile ca să-i dea de urmă. Se întâmpla să o găsim zăcând pe jos în

bucătărie când ne întorceam de la şcoală. Eu nu beam niciodată înainte de ora cinci. Şi nici nu beam de una singură (înainte de dezalcoolizare). Cu toate astea ştiam ce voia să spună tipul când declara că nu se simte bine decât după al treilea pahar. Îmi aducea aminte de prima bere din viaţa mea, băută împreună cu câţiva puşti la North Beach, într-o seară de vară. Îmi aducea aminte de starea de bine pe care am simţit-o atunci. Şi îmi amintea de fostul meu soţ, Scott, care spunea mereu că trebuie să mă opresc după al treilea pahar. „După aia nu mai ştii pe ce lume eşti“, zicea. Zău dacă ştiu ce voia să spună. Eu abia după vreo două pahare încep să ştiu pe ce lume sunt.

Dar fiecare e în felul lui. De ce am fi cu toţii la fel? Mi-aş dori să le pot pune fetelor mele întrebare asta. Când mi-aduc aminte cum vorbeau în seara aia despre răul pe care l-am făcut. Auzi, răul. Tess a fumat marijuana tot liceul, dar a reuşit să intre la Wesleyan şi să termine facultatea *magna cum laude*. Emily… Emily e sculptoriţă. Locuieşte la New York şi are un stil de viaţă pe care nu şi l-ar putea permite dacă n-aş ajuta-o eu. Credeţi că îmi mulţumeşte? Ba bine că nu. Ştiu că par dezamăgită, dar de fapt nu sufăr deloc. E mai bine aşa. Nu-mi mai e teamă că gazdele n-o să-mi mai dea de băut înainte să-mi fi făcut eu plinul. Iar a doua zi nu mai am păreri de rău.

Acum stau acasă seara şi mă pierd liniştită în mine însămi. Fiicele mele şi-or fi închipuind că e păcat de mine, dar astea sunt cele mai fericite momente din viaţa mea, atunci când pot să redevin nestânjenită eu însămi. Nu în fiecare seară, ca înainte. Nu în fiecare seară, nu. Dar în seara aia, când am venit acasă de la petrecerea lui Wendy, a fost aşa de plăcut să stau pe terasă, în întunericul blând, că, atunci când am turnat în pahar tot ce mai rămăsese în sticlă, am simţit că mă transformasem. Eram eu, eram din nou eu însămi.

Mi-am dat jos fusta şi chiloţii, mi-am tras bluza peste cap şi mi-am desfăcut sutienul cam vechi şi scămoşat. Am şaizeci de ani. Burta mi-e fleşcăită, sânii atârnă, picioarele sunt slăbănoage. N-am mai purtat costum de baie de ani de zile, însă îmi place să înot. Îmi place apa, dintotdeauna mi-a plăcut, şi îmi mai place să simt noaptea pe piele.

Cum am mai spus, luna nu se prea vedea, dar eu ştiu drumul cu ochii închişi. Cum mergeam pe cărarea de nisip acoperită de acele pinilor, cu câinii pe lângă mine, mi se părea că sunt o femeie primitivă plecată la vânătoare, poate o nevastă de piele- roşie de pe râul Anawam. Când am ajuns la malul râului, am mai sorbit din vin şi am păşit în mâlul moale care mi-a acoperit labele picioarelor, apoi s-a urcat până la glezne, ca un fel de ciorapi de mătase fantomatici. Am dat pe gât restul de vin, am aruncat paharul în nisip şi m-am prelins în apa rece ca gheaţa, râzând şi gâfâind. În spatele meu, câinii lătrau, încântaţi de toată situaţia. Ce minunat de bun era vinul ăla. Şi aveam o ladă întreagă. Era destul. Niciodată n-aveam să mai duc lipsă.

---

4 Centru de tratament pentru dependenţii de alcool şi droguri.

Trei

Uneori mă trezesc prea devreme şi nu-mi place. Am citit într-o revistă că aşa se întâmplă după ce treci de o anumită vârstă. Cică a ceva legat de hormoni. De adormit adorm fără probleme, mai ales dacă închei seara cu un pic de vin, dar mă tot trezesc tresărind la ora 3 fix, speriată şi dezgustată de mine însămi. E călătoria mea nocturnă spre iadul meu personal, unde mă bântuie nu ştiu câţi demoni ca să-mi aducă aminte cât de rău am ajuns şi câte rele am făcut la viaţa mea. Revăd în minte toate greşelile zilei dinainte, după care mi se perindă prin faţa ochilor decenii întregi de păcate, duşmănii, păreri de rău şi ranchiune. Câteodată dau drumul la televizor, mă uit la un film vechi şi adorm la loc. Întotdeauna mă simt bine după ce răsare soarele.

După petrecerea dată de Wendy, în bezna de la ora 3 dimineaţa, am rămas în pat şi, fără să aprind televizorul, m-am gândit la Rebecca şi aşa am reuşit să ţin demonii nopţii în frâu. Eram un pic fermecată de Rebecca. Mă fermecase încă din ziua când îi arătasem pentru prima oară casa în care avea să locuiască împreună cu soţul ei. Când le-am arătat casa se întâmplase o nenorocire şi Rebecca făcuse o mică minune. (Dacă ştii să faci minuni, poţi fi sigur că ai vândut proprietatea, e o chestie pe care o ştie orice agent imobiliar.) De atunci sunt fermecată de Rebecca.

Dezastrul a avut legătură cu unul din caii lui Leighton. Cu toate că noi îi spunem tot fosta casă a familiei Barlow, soţii McAllister n-au cumpărat-o de la ei, ci de la o familie de bogătaşi din Boston, pe nume Leighton. Elsa Leighton se hotărâse să crească ponei galezi. Ponei galezi de mare clasă. Fetele lor luau parte la expoziţii şi competiţii ecvestre. Soţii Leighton veneau doar la sfârşitul săptămânii şi îl angajaseră pe Frank Getchell ca să aibă grijă de fermă. În Wendover încă mai sunt crescătorii de cai. Suntem destul de aproape, dacă mergi cu maşina, de Clubul Westfield din South Hamilton, iar Frank a lucrat la câteva crescătorii încă de când era copil. Deci alde Leighton voiau să o vândă când Wendy m-a sunat să-mi spună că minunaţii soţi McAllister căutau o casă. Mi-a mai spus că le arătase tot ce avea mai bun, dar că nimic nu fusese pe gustul lor. Prin urmare, s-a gândit ea, de ce să nu le arătăm casa Barlow?

La vremea aia cei mai mulţi dintre agenţii imobiliari din zonă renunţaseră la casa Barlow. Unii ziceau că soţii Leighton cereau prea mult – casa era înregistrată cu preţul de 2,2 milioane. Păi da, avea un teren de aproape 20 de acri şi se afla pe Wendover Rise, de unde vedeai totul în jur, până la mlaştinile sărate, Oceanul Atlantic şi, în depărtare, insuliţele Cape Ann. Casa însă fusese construită la începutul secolului al optsprezecelea şi, ca toate casele coloniale veritabile, era mică, întunecoasă şi aşezată chiar la drum. Cei care umblă să cumpere o proprietate în Wendover vor o căsuţă veche, pitorească, aflată departe de şosea şi ferită de priviri indiscrete. Or aşa ceva nu există. Coloniştii voiau să-şi ridice casele la marginea drumului. Le plăcea să fie văzuţi de vecini. Nu ştiu cum se face, dar cumpărătorilor le vine greu să înţeleagă, oricât te-ai strădui să le explici, că primilor proprietari le era teamă de pieile-roşii sau de animalele sălbatice care dădeau târcoale prin partea locului atunci când casa era în construcţie. Eu le vândusem casa soţilor Leighton şi acum, că o scoseseră şi ei la vânzare, tot prin mine, i-am sfătuit să nu lase la preţ. Avusesem tot timpul impresia că plătiseră prea mult pe ea şi nu voiam să piardă şi mai mult.

Pe de altă parte, erau nevoiţi să vândă. Steaua lor era în urcare atunci când luaseră casa de la mine. Tom Leighton tocmai devenise partener la fondul de investiţii Bear Stearns. Acum erau pe panta coborâtoare. Bear Stearns se desfiinţase. Soţii Leighton se despărţeau. Una din fete era la dezintoxicare. Asta-i viaţa. Şi oricum, eu din asta trăiesc.

Le-am arătat casa soţilor McAllister într-o dimineaţă de primăvară, la o oră foarte matinală. Când am ajuns eu acolo, Wendy şi Rebecca se îndreptau deja spre uşa din faţă, iar cei doi băieţi ai Rebeccăi se

hârjoneau prin curte. M-am apropiat şi m-am prezentat, dar am băgat de seamă că Rebecca privea cam sceptic spre şosea. Se vede că Wendy cea vioaie a observat şi ea, fiindcă ne-a apucat de încheietură pe mine şi pe Rebecca, formând un fel de lanț uman al cărui centru de energie era ea, Wendy.

— Hildy, a început ea să turuie, tocmai îi spuneam Rebeccăi despre casă. Adevărat, e aproape de drum, dar e o străduță atât de liniştită…

Wendy lucra în branşă de suficient timp cât să ştie că nu era cazul să încerce să o ducă cu zăhărelul. Şi, ca un făcut, nici nu i-au ieşit vorbele din gură că o camionetă cu motor diesel a trecut zdrăngănind pe lângă casă, urmată de o motocicletă şi, aproape imediat, de un autobuz şcolar care zdrăngănea din toate încheieturile.

— Liam!, a strigat Rebecca către fiul cel mare. Ia-l pe Ben de mână, scumpule. Nu-l lăsa să se apropie de drum.

Liam să tot fi avut şapte ani, iar Ben vreo patru. Se vedea cât de colo că sunt copii adoptați. Despre Brian aflasem pe Google că nu e sud-american. Băieții păreau într-adevăr a fi sud-americani sau mexicani. *Latino*, m-ar fi corectat fetele mele. Erau copii bine-crescuți, dar mie nu-mi convine când oamenii aduc copiii cu ei când vin să vadă o casă. Trebuie să fii tot timpul cu ochii pe ei.

— Ce drăguți sunt, i-am spus Rebeccăi, apoi am arătat spre uşă: Hai să intrăm, ce zici?

Ştiam toate casele pe care Wendy i le arătase înainte. Erau toate de prima mână. Soții Leighton aranjaseră foarte frumos casa Barlow – lăsaseră grinzile la vedere, lustruiseră lemnăria din jurul uriaşului cămin deschis –, dar rămăsese o locuință de weekend. Bucătăria era minusculă, la fel şi dormitoarele şi, bomboana de pe colivă, nu avea nici baie principală. Am condus-o peste tot şi, privind pe una dintre ferestrele de la etaj, Rebecca a întrebat:

— Poneii sunt ai fermei?

— A, da, am uitat să-ți spun, Rebeccăi îi plac foarte mult caii, mi-a luat Wendy vorba din gură.

— Păi atunci, hai să aruncăm o privire la grajduri şi padocuri, nu? am zis.

Nu-mi venea să cred: cum de uitase Wendy să-i spună tocmai aşa ceva? Cele mai valoroase lucruri din toată ferma erau gardul special pentru cai pus de alde Leighton şi care costase o avere şi imensul grajd pe care îl renovaseră. N-ai zice, dar Wendy are o cifră de vânzări surprinzător de bună. Nu ştiu cum de reuşeşte să găsească clienți.

Băieții se fugăreau prin camere când i-a strigat Rebecca:

— Hei, băieți. Haideți încoace, mergem să vedem nişte ponei!

Au luat-o la goană pe scări în jos şi au ieşit cu noi pe uşa din spate.

Chiar când ne îndreptam spre grajd, Frank Getchell, administratorul, a apărut cu camioneta lui.

Frank e un hipiot bătrân. E scund şi cam îndesat. Poartă părul cărunt legat la spate, dar pielea capului, arsă de soare şi zbârcită, câştigă teren. În scurtă vreme nu va mai avea păr ca să-l lege la spate. Oricând îl vezi, poartă o pereche de jeanşi ponosiți şi cizme de cowboy uzate. O cămaşă de flanelă îi acoperă burta umflată.

— Salut, Frankie, i-am zis.

— Salut, Hil, mi-a răspuns.

A aruncat o privire pe furiş spre Rebecca şi cei doi copii, apoi s-a uitat drept înainte. Frankie Getchell nu prea se simte în largul lui în preajma unora pe care nu-i cunoaşte.

— Frank, pe Wendy o cunoşti, iar dumneaei e Rebecca McAllister cu băieții ei. Vrea să vadă grajdul.

— Vă duc eu cu camioneta, dacă vreți, s-a oferit Frank, cu privirea ațintită tot înainte. Avem două iepe care stau să fete şi-mi spune mie ceva că una s-ar putea să fi născut mânzul azi-noapte.

Până şi Wendy, care nu s-a suit în viața ei pe un cal, a scos un chițăit entuziasmat la gândul că va vedea un mânz abia fătat.

— Putem merge pe platformă, mami? a întrebat Liam.

— Nu, scumpule, e periculos, a zis Wendy, însă Rebecca a intervenit:

— Când eram copil, mergeam întotdeauna pe platforma camionului când stăteam la ferma bunicului. Ai ceva împotrivă, Frank?

— Oricum, e musai să meargă în spate, fiindcă în cabină abia avem noi loc, a răspuns Frank încruntându-se.

Îmi dădeam seama că îi pare rău că se oferise. Mai bine ne lăsa să venim pe jos. Băieții au țipat încântați când Rebecca a coborât parapetul rabatabil. S-au cocoțat în camion, şi-au făcut loc printre colacii de funie şi bucățile de cherestea şi s-au aşezat lângă o capcană veche pentru homari. Rebecca, Wendy şi cu mine ne-am înghesuit în cabina murdară a camionului. Am trecut de grajd şi ne-am îndreptat spre câmpul din capătul proprietății. De acolo ai una dintre cele mai frumoase privelişti din Wendover. Uitasem, de fapt nu mai fusesem acolo de când eram copil.

Cât fusesem în casă, Rebecca tăcuse mâlc, dar acum, când mergeam să vedem poneii, s-a înviorat, ba chiar a încercat să stea de vorbă cu Frank.

— Sunt ponei galezi?

— Mda, cei mulți, a mormăit Frank.

A aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi a scos capul pe fereastră, strigând:

— Măi băieți, stați jos. Să nu văd că vă aplecați peste margine.

— Bunicul meu a crescut cai pursânge în Virginia, a zis Rebecca.

A aşteptat ca Frankie să-i răspundă, însă eu ştiam că n-avea de gând să scoată vreo vorbă, aşa că am zis:

— Nu mai spune.

— Iepele stau afară chiar şi atunci când fată? a întrebat Rebecca.

— Mda, a mormăit Frank.

A fost nevoit să încetinească fiindcă a dat de nişte şleauri adânci şi a mai aruncat o privire în oglindă, spre băieții din spate.

— Bunicu' zicea că dacă laşi iepele să fete pe câmp e cel mai sănătos. Alți crescători credeau că e riscant. Ăia erau cai de curse, aşa că mânjii făceau bani frumoşi… vai, ce herghelie drăguță! a exclamat când am ajuns lângă un câmp întins, acoperit cu iarbă.

Frank a oprit lângă poartă şi, de cum am coborât din camion, Rebecca a strigat:

— A, uite-l.

A arătat spre un mânz mic, negru, care era întins într-un colț al pajiştii, cu botul în iarbă. Lângă el, păzindu-l, stătea o iapă sură. Băieții au sărit jos din camion şi Rebecca s-a aşezat instinctiv în fața lor.

— Să nu intrați în țarcul cailor, a spus pe un ton care nu admitea contrazicere. M-ați înțeles?

— Ce mă-sa…? a făcut Frank.

Wendy a scos o exclamație dezaprobatoare şi s-a uitat spre băieți. Frank bombănea mai departe, rostind nişte măscări pe care te ruşinai şi să le asculți. Îl cunosc destul de bine pe Frank, dar nu l-am auzit niciodată aşa pornit. Am aruncat şi eu o privire spre Rebecca şi spre băieți, cărora, cu toate că erau uimiți, le sclipeau ochii de încântare. Rebecca îşi muşca buzele ca să nu izbucnească în râs. Frank a dat poarta într-o parte şi a intrat în țarc. Rebecca le-a mai spus o dată băieților să rămână afară cu Wendy, apoi, după o scurtă şovăire, am intrat amândouă în țarc. Rebecca a avut grijă să închidă poarta în urma

noastră. Iarba era udă de rouă şi ea era încălțată cu o pereche de balerini eleganți, dar nu părea să-i pese.

— Da' ce s-a întâmplat, Frankie? am întrebat.

— S-a întâmplat că mânzul nu e al iepei ăleia. Anu' ăsta n-au dat-o la montă.

Frank s-a uitat spre ceilalți ponei, vreo doisprezece la număr, şi a oftat. Atunci am înțeles şi noi despre ce era vorba. O iapă mică, neagră, cu spume la gură, alerga înnebunită spre cea sură şi spre mânz, însă când a ajuns la vreo câțiva metri, iapa sură a ridicat urechile şi a atacat-o. Iapa neagră avea deja sânge pe grumaz şi pe coaste, unde fusese muşcată de nenumărate ori.

Frank a sărit gardul şi a adus două căpestre şi o bucată de funie din camion.

— Iapa sură e şefa. A fătat de câteva ori, dar anu' ăsta n-au mai dat-o la împerecheat din cauza firii ei. E a dracului şi făcea mânji sirepi. Unu' chiar m-a izbit cu copita-n burtă acum câteva luni, a zis el.

A rămas pe loc, gândindu-se ce să facă.

— Cum adică, iapa aia a furat mânzul celeilalte? a strigat Wendy de după gard. E… groaznic. Păi atunci, fă tot ce poți ca să-l dai înapoi mamei lui, Frank, a țipat şi l-am văzut pe Frank întorcând capul spre ea.

Sărmana iapă neagră stătea ceva mai încolo, gâfâind. Din uger îi picura lapte. Frank a pornit-o spre iapa sură, dar ea, când l-a văzut că se apropie, l-a împins pe mânz cu botul până s-a ridicat clătinându-se în picioare şi l-a dus la celălalt capăt al păşunii.

— Ai ceva grăunțe în camion? a întrebat Rebecca.

— Nu, da' m-am gândit şi eu la asta. Pot să mă duc să iau din grajd, a răspuns el.

— Lasă-mi un căpăstru ca să prind iapa neagră, a zis Rebecca. N-ar trebui s-o lăsăm să se mai ducă după mânz, e terminată de oboseală.

— Mulțam, a zis Frank.

I-a întins căpăstrul, a sărit în camion şi a luat-o spre grajd. Wendy şi băieții se aşezaseră pe nişte pietroaie, chiar lângă gard.

Rebecca a ascuns la spate căpăstrul şi funia şi s-a apropiat de iapa neagră, dându-i la o parte pe ceilalți ponei care se înghesuiau în jurul ei.

— Domol, fetița, a şoptit Rebecca cu glas cântător.

Se îndrepta spre iapă dar nu privea direct spre ea. A țocăit de câteva ori din buze în timp ce-i împingea pe ceilalți ponei în lături.

— Şşşş, fetița, şşş.

Când a ajuns lângă iapă, i-a aruncat funia peste gât. Iapa a plecat capul, ascultătoare, şi Rebeca i-a pus căpăstrul.

— Ai grijă la pantofi, Rebecca! Vai, sărăcuța, a făcut Wendy. N-aş fi zis că un cal poate avea în el atâta… răutate.

Rebecca a mângâiat iapa pe grumaz şi pe spinare, plimbându-şi uşor degetele în jurul locurilor unde fusese muşcată. Iapa lăsase capul în jos, până aproape să atingă pământul. Dintre picioarele din spate încă îi mai atârna un rest murdar de placentă.

— Hai, fetița, fii cuminte, o îndemna Rebecca.

Frank s-a întors şi a reuşit să ademenească iapa sură cu o găleată de grăunțe, făcând-o să se îndepărteze de mânz, apoi a prins-o. Numai că acum, iapa neagră, mama adevărată, se întinsese pe jos. Efortul naşterii şi lupta cu iapa sură fuseseră prea mult pentru ea. Pusese capul pe pământ, ochii i se făcuseră sticloşi.

— Frank! a strigat Rebecca.

Se străduise s-o facă pe iapă să se ridice, plescăind din limbă şi împungând-o în coaste cu vârful pantofului ei delicat.

— Ce naiba? Hildy, poți s-o ții? m-a întrebat Frank arătând cu capul spre iapa sură, căreia îi pusese căpăstrul şi care, culmea, ronțăia iarbă ca şi cum nimic nu se întâmplase. S-ar putea să o apuce năbădăile când vede că ducem mânzul la maică-sa. Dacă vezi că nu se potoleşte, arde-i una cu funia. Chiar aşa să faci.

Am luat funia din mâna lui Frank şi l-am văzut cum se îndreaptă cât putea de repede spre iapa care zăcea la doar câțiva metri de mânz.

Frank a împins-o cu piciorul în coaste.

— Hai, sus, sus, a îndemnat-o. Ridică-te, proasto!

— Las-o, a zis Rebeca.

S-a dus la mânzul care, la fel de istovit, zăcea întins puțin mai încolo. Şi-a plimbat palmele mici peste trupul lui, apoi sub coadă şi între picioare, unde era încă ud, peste testiculele moi şi peste cordonul ombilical, încă plin de sânge, care era întins pe iarbă ca un şarpe alburiu şi lucios. Apoi s-a întors la iapă şi a întins palmele în fața botului. Atât a durat, o clipă, pot să jur, şi minunea s-a înfăptuit.

Viață, mânz, sânge, mânz, instinct, mânz. Iapa a tras pe nări vorbele neauzite, până în adâncul plămânilor, o dată şi încă o dată. A deschis ochii. Şi-a amintit. Rebecca i-a atins din nou botul cu palmele şi iapa a făcut ochii mari, atentă.

Mânzul.

În doar câteva clipe a fost în picioare. Frank a dus-o la mânz şi ce a urmat a fost ca într-un film de Disney. Iapa l-a împuns cu botul şi mânzul, cu toate că era slăbit, s-a ridicat din nou, şi-a îndreptat mai întâi picioarele din față, subțiri ca fusele, după aia şi pe cele din spate, atât de strâmbe, că n-ai fi crezut că se poate ține pe ele. În scurtă vreme căuta să sugă şi Rebecca l-a ajutat îndreptându-i botul catifelat spre uger.

— Unde e apa? l-a întrebat Rebecca pe Frank.

Frank a bombănit ceva, a luat găleata în care adusese grăunțe şi s-a dus la troaca lungă aflată la marginea păşunii. A umplut-o cu apă şi a pus-o în fața iepei care a băut cu nesaț, cu înghițituri mari. Frank avusese dreptate. Iapa sură a început să se zbată ca să scape din mâna mea când a văzut mânzul lângă mama lui, dar m-am răstit la ea şi am amenințat-o cu funia, aşa că s-a potolit.

Am lăsat iapa şi mânzul se odihnească în iarbă, la umbra unui copac. Frank a dus iapa cea afurisită în grajd şi noi l-am însoțit. Băieții alergau în fața noastră. Iapa a nechezat o dată, când nu şi-a mai văzut herghelia şi mânzul furat, însă lui Frank i se acrise de ea şi a plesnit-o tare cu funia peste crupă.

— Mişcă-ți curu', Betty, a mârâit el şi iapa s-a grăbit să iasă pe poartă.

— Aşa o cheamă, Betty? am întrebat eu amuzată.

— Aşa îi spun eu. Stăpânii îi spun altfel, dracu' ştie cum, a răspuns Frank.

Acum, că eram de partea cealaltă a gardului, iapa se mai domolise. Agitația din noaptea dinainte o taxase şi pe ea, aşa că, atunci când am intrat în grajd, mergea liniştită alături de noi. La un moment dat s-a oprit, a întors capul şi a scos un nechezat prelung. Nu i-a răspuns decât tăcerea.

— Săraca Betty, a făcut Rebecca.

Am privit-o şi am văzut că avea lacrimi în ochi. Le-a şters şi a râs stânjenită când şi-a dat seama că o văzusem.

— Mie îmi pare mai rău de victima ei, am spus zâmbind. Biata iapă al cărei mânz l-a furat.

Frank a dus iapa într-o iesle aflată la celălalt capăt al grajdului şi Rebecca mi-a şoptit cu năduf:

— E o cruzime să n-o laşi să se împerecheze şi după aia s-o laşi alături de iepe care fată. E o dovadă de neomenie.

Aşa că, până la urmă, soţii McAllister au cumpărat casa Barlow. Au plătit preţul afişat. Iar familia Leighton a vândut toţi poneii, în afară de Betty. Rebecca ar fi putut să ceară să fie inclusă în preţ, dar cred că a plătit pentru afurisita aia de iapă pe lângă preţul casei.

Chiar şi înainte să fie terminată casa, când s-a desprimăvărat, în după-amiezile calde, Rebecca îşi luase obiceiul să plece călare pe iapă, fără şa, pe cărările care duceau dincolo de mlaştinile sărate. Era era minionă, în schimb iapa se îngrăşase, dar nu ştiu cum se face că se potriveau. Rebecca nu îi punea şa, ci o mâna doar cu căpăstrul. De cele mai multe ori era desculţă, îmbrăcată cu un tricou şi un şort tăiat din nişte pantaloni mai lungi.

În zorii zilei de după petrecerea de la McAllister, când stăteam în pat pe întuneric, mă gândeam la Rebecca şi gândul mă mai linişte.

Am închis ochii şi n-am visat nimic urât.

Patru

Dacă i-ați vedea pe Patch şi Cassie Dwight prin oraş, ați zice că se potrivesc şi sunt un cuplu fericit, mai ales ținând seama de împrejurări. Mă zbăteam de mai bine de un an să le vând casa şi, cinstit vorbind, nu credeam că am s-o pot vinde atâta timp cât continuau să locuiască în ea. Nu era nevoie să fii agent imobiliar ori psihiatru ca să-ți dai seama cât de schilodiți sufleteşte şi dezechilibrați erau cei care locuiau acolo. Toți trei. Când ieşea în lume, Cassie lăsa impresia că e voioasă şi capabilă, dar eu, care o ştiam de când era copil, începusem să văd cum se schimbă, cum se înăspreşte sub masca frumoasă. M-am convins într-o după-amiază, când m-am oprit la North Beach ca să fac o plimbare înainte să merg la o casă din apropiere pe care o deschideam pentru vizionare.

La North Beach este un teren de joacă cu leagăne, tobogane şi tot felul de scări pe care să se cațere copiii. E un loc unde se simte briza răcoroasă a Atlanticului. Mă plimb deseori pe plajă şi, fiindcă le cunosc pe multe dintre tinerele mame care îşi aduc copiii aici după-amiaza, mai stau la taclale cu ele. În ziua vizionării casei am văzut-o prima oară pe Rebecca la plajă. Stătea în picioare şi privea spre valurile care înaintau pe nisip. Ben, băiatul cel mic, se juca la picioarele ei. Nu departe se afla Cassie, aşezată pe un cearşaf de plajă şi înconjurată de un grup de prietene.

La fel cum se întâmplă când e vorba de iepe sau lupoaice, în orice grup de femei există o personalitate alfa, iar la North Beach aceasta era de obicei Cassie Dwight. Sociabilă, prietenoasă, născută în Wendover, Cassie era persoana pe care toți o căutau dacă mergeau zilnic la North Beach sau la terenul de joacă al şcolii. Ea însăşi se ducea acolo ținând seama de vreme sau de cum se simțea în ziua respectivă fiul ei, Jake, un copil cu nevoi speciale. Cassie ținea minte zilele de naştere a celor mai multe mame şi adesea aducea prăjituri pentru toată lumea. Copiii erau încântați şi mamele o lăudau pentru generozitate şi inima bună. Mai ales când te gândeşti câte avea pe cap… Deoarece soțul ei era cel mai mare antreprenor de instalații din zonă, Cassie era la curent cu tot ce făceau ceilalți prin casă. Ce se construia şi unde, cine folosea materiale ieftine, cine arunca banii pe marmură de import sau încerca să planteze o grădină de trandafiri într-un loc unde vântul aducea stropi de apă sărată din ocean sau pe un teren sărăturos.

Era cald pentru luna iunie şi majoritatea mămicilor purtau ceea ce părea a fi costumul de baie rămas de cu un an în urmă – puțin destrămat la tiv şi cam întins pe fund – dar ele erau hotărâte să-l mai poarte un sezon. Multe dintre femeile care se adună la terenul de joacă din North Beach s-au născut şi au crescut în Wendover sau prin împrejurimi şi n-au nici un chef să arunce banii pe lucruri noi când se mai pot descurca cu cele vechi. Cât despre cele nou-venite în părțile astea, ai căror bărbați au cumpărat toate casele vechi sau au construit case noi, unele îşi petrec după-amiezile la clubul privat Anawam Beach, în timp ce altele, puține la număr, care au legături de-o viață cu lumea bună de aici, se înscriu în clubul Westfield Hunt, unde pot juca golf şi tenis sau face călărie în timp ce copii se zbenguie în piscină. Wendy Heatherton îi îndemnase pe Rebecca şi pe Brian să se înscrie la clubul Anawam Beach, ba chiar se oferise să îi recomande, dar, cu toate că Brian fusese interesat, din câte am auzit, Rebecca n-a dat niciodată curs invitației.

I-am făcut semn cu mâna lui Cassie şi grupului ei şi m-am apropiat de Rebecca.

— Ce bine îmi pare să te văd, Rebecca, am zis.

A pus palma streaşină la ochi ca să se apere de soarele puternic de la ora prânzului şi mi-a zâmbit.

— Bună, Hildy.

— Vii des pe plaja asta?

— Mda, de obicei dimineața. Lui Ben îi place locul fiindcă e plin de stânci, iar lui Liam îi place să

facă skimboard.[5]

Am întors capul să văd încotro se uita Rebecca şi l-am văzut pe Liam sărind pe o placă subțire ca o foaie de hârtie şi alunecând pe un val care tocmai se retrăgea de la mal. Ridicase brațele deasupra capului, într-o poză grațioasă, şi ținea genunchii îndoiți în timp ce plutea pe val.

— Se pricepe, am zis admirativ.

— Ar sta în apă toată ziua.

Cassie şi prietenele ei erau câțiva metri mai încolo. Când m-a văzut, Cassie s-a ridicat şi s-a apropiat.

— Salut, Hildy, a spus zâmbind, dar privind spre Rebecca.

— Bună, Cassie dragă, i-am răspuns. O cunoşti pe Rebecca McAllister?

— N-am făcut cunoştință, dar eu sunt soția lui Patch. El v-a făcut toate instalațiile în casă, a zis Cassie.

— A, da, a spus Rebecca zâmbind prietenos.

I-a strâns mâna lui Cassie.

— Patch a făcut o treabă grozavă, suntem foarte mulțumiți.

— Mulțumesc, a zis Cassie. V-am mai văzut, dar mi s-a părut nu ştiu cum să apar aşa, din senin, şi să mă prezint. Venim aici în fiecare după-amiază pe la ora asta, ca să se joacă copiii. De ce nu veniți cu noi?

— A, sigur, a spus Rebecca.

M-am bucurat că făcuseră cunoştință. Rebecca avea nevoie să facă cunoştință cu celelalte mame din partea locului.

Jake, băiețelul de nouă ani al lui Cassie, venise după maică-sa şi, în timp ce ea o întreba pe Rebecca cum se simte la Wendover, am văzut că aceasta îl urmărea cu coada ochiului. Jake se tot învârtea pe lângă Ben, fermecat de camionul băiețelului.

— Am adus limonadă, a zis Cassie. Vreți?

— Bineînțeles, am răspuns.

— Nu, mulțumesc, a zis Rebecca. Nu mi-e sete.

A aruncat o privire spre Liam, care se juca în valuri, şi înapoi spre Ben. Jake se învârtea în jurul lui, din ce în ce mai aproape, însă Ben, ghemuit pe nisip şi ocupat să împingă camionul printre pietricele, nu băgase de seamă. Cassie s-a dus la prietenele ei să ia limonadă din termos.

Se vedea cât de colo că Rebecca nu înțelegea cum de un băiat de vârsta lui Jake era aşa de interesat de un copilaş.

— Salut, Jake, i-am zis şi fiindcă nu mi-a dat nici o atenție am adăugat zâmbind: Ce mare te-ai făcut.

Chiar în clipa aia Jake a întins mâna şi a vrut să-i smulgă camionul lui Ben. La început Ben l-a ținut bine. În afară de mine şi de Rebecca, celelalte mame n-au văzut nimic.

— Jake, am zis. Nu, nu… Jake.

— E camionul meu, a spus Ben cu o mutră serioasă, privindu-l pe Jake drept în ochi.

Jake a plecat ochii spre camion şi l-a smuls din mâna lui Ben.

— Hei! a strigat Rebecca şi s-a aşezat între cei doi băieți. Ce-ar fi să vă jucați pe rând?

Jake nu i-a dat nici o atenție. Aşezat pe nisip, învârtea roțile camionului cu mâna şi le privea cum se rotesc. Ben abia se ținea să nu plângă.

— Hai, hai, a zis Rebecca şi i-a pus uşor mâna pe umăr.

În clipa când degetele ei i-au atins tricoul, Jake a scos un vaiet ascuțit. A sărit în picioare, țopăind pe vârfuri şi fluturând din mâini în fața ochilor. A aruncat camionul şi a început să se învârtească pe loc, dând tot timpul din mâini şi scoțând țipete ascuțite.

— Vai de mine! a făcut Rebecca, înțelegând. Îmi pare rău…

— Ce… e… în… capul… tău?
Cât ai clipi, Cassie Dwight a fost lângă Rebecca. O privea de sus, drept în faţă, şi ţipa la ea. Când a întors capul, Rebecca a văzut că ceata de femei care până atunci trăncăniseră voioase o privea acum cu ură.
— Îmi cer scuze, e mult mai mare decât Ben, aşa că m-am gândit să intervin. N-am ştiut…
— Ce n-ai ştiut? a întrebat Cassie printre dinţi, roşie la faţă de furie. Apoi s-a întors spre copilul ei şi a încercat să-l domolească: Jake, a zis, Jake…
Pe mine nu mă tăia capul ce-aş putea zice, aşa că m-am mulţumit să-i zâmbesc înţelegătoare Rebeccăi.
— Îmi pare foarte rău, a zis ea.
— Nu, a zis Cassie; a tras aer adânc în piept şi l-a lăsat pe Jake să ţopăie fluturând din mâini. Eu trebuie să îmi cer scuze. Bănuiesc că nu ştiai. Jake are o tulburare de creştere.
— Nu, n-am ştiut. Mă simt atât de prost. Te rog să mă ierţi.
— Nu suferă să fie atins. Te superi dacă îi dau camionul să se joace cu el? Poate se linişteşte.
— Sigur, a răspuns Rebecca, aruncând o privire spre Ben, care tot mai plângea.
Cât Cassie s-a străduit să-l liniştească pe Jake arătându-i camionul, Rebecca s-a lăsat în genunchi lângă Ben şi l-a strâns în braţe.
— Scumpete, ţi-am adus şi alte jucării.
— E camionul meu. Să mi-l dea înapoi.
— Sigur, dar lui Jake îi vine mai greu să se despartă de jucării decât ţie.
— De ce? a întrebat Ben smiorcăindu-se. E băiat mare.
Am văzut-o pe Cassie aruncându-i o privire cu subînţeles.
— Da, a zis Rebecca, ştiu, însă el… e handicapat.
— Sfinte Sisoe! a exclamat Cassie; s-a uitat spre prietenele ei, care îi zâmbeau înţelegătoare şi apoi s-a întors spre Rebecca. Unde ai trăit până acum? Într-o peşteră? Mai învaţă şi tu câte ceva.
Rebecca s-a înroşit şi a ridicat ochii spre Cassie.
— Ce-ai zis?
— Jake e un copil cu handicap, nu e un copil handicapat.
— Parcă aşa am zis şi eu.
— Nu. Ce-ai zis tu e inuman.
— Inuman? Nu prea înţeleg ce vrei să spui, da' ştii ce? Nici măcar nu vorbeam cu tine, ci cu fiul meu.
Rebecca s-a ridicat în picioare, l-a apucat pe Ben de mână şi a strigat către celălalt băiat, cu voce ascuţită, stridentă:
— Liam, Liam, hai să plecăm. E timpul să ne întoarcem la peştera noastră.
Liam a luat placa în braţe.
— Cum? a strigat.
— Acum, pe loc, s-a răstit Rebecca la el şi a luat-o spre parcare.
Liam venea după ea, târând placa prin nisip.
— Mami… se văieta el.
— Camionul meu, se smiorcăia Ben.
— O-să-ţi-iau-altul, spunea Rebecca trăgând băieţelul înlăcrimat spre maşină.
I-a smuls lui Liam placa din mână şi a trântit-o în maşină, alături de băiatul cel mic.
— Cassie, am zis eu.
— Ce e, Hildy? Ce e?

— Nimic.

Ne uitam la Jake cum învârteşte roțile camionului.

— Nu era nevoie să se poarte cu el de parcă ar fi un monstru. N-a făcut niciodată rău nimănui. A văzut camionul şi…

— Ştiu, am zis. Ştiu.

Rebecca a luat curba din scurt cu Land Cruiserul ei argintiu şi a plecat în trombă, lăsând în urmă un nor de nisip şi praf fierbinte.

Țin minte cum era Jake ca bebeluş. Cassie l-a adus de câteva ori la birou când avea drum prin apropiere. Era mai drăgălaş decât alți copii: dolofan, cu ochi mari, albaştri. Încântător. Cred că avea vreun an când a început Cassie să-şi dea seama că nu se dezvolta la fel cu ceilalți copii de vârsta lui. Sora ei avea o fetiță cu patru luni mai mică şi ea i-o luase mult înainte, în toate privințele. Eu am două fete, dar mi-aduc aminte că i-am spus lui Cassie că, din câte auzisem, băieții sunt un pic mai înceți la început. „Are să recupereze", i-am zis. Aşa îi spuneam toate. Dar Jake n-a recuperat. Avea cam un an când a început să aibă crize şi atunci i-au găsit o anomalie cromozomială. Ceva în legătură cu genele, numai ştiu numele bolii, însă când a făcut doi ani oricine îşi putea da seama că ceva nu e în regulă. Nu scotea o vorbă, nu râdea niciodată, se învârtea în cerc până amețea şi cădea la pământ ori stătea ore în şir învârtind roțile unui camion şi privindu-le. Astea erau momentele lui bune.

Când m-am dus prima oară la familia Dwight, după ce îmi spuseseră că vor să scoată casa la vânzare, mi-am făcut o idee despre cum trăiau. Era sâmbătă dimineața. Am sunat şi am aşteptat. N-a răspuns nimeni, în schimb dinăuntru se auzeau țipete ascuțite care nu se mai opreau. Am aşteptat, apoi am sunat din nou. Mi-am dat seama că n-aveau cum să audă soneria din cauza țipetelor, aşa că am încercat să deschid uşa. Era încuiată. Am dat roată casei, m-am oprit la uşa bucătăriei şi am ciocănit. Cassie m-a zărit pe fereastră. Jake stătea pe podea, cu spatele sprijinit de perete, izbea cu capul îl el şi urla. Cassie se lupta să-l tragă de acolo, dar el îi scăpa din mâini, se ducea înapoi şi se apuca din nou să se legene, cu precizie de metronom, pocnindu-se cu capul de zid la fiecare mişcare. Cassie l-a lăsat o clipă, s-a repezit la uşă şi a descuiat-o ca să pot intra şi s-a întors la Jake.

— Trage zăvorul după ce intri! a strigat.

La început n-am găsit zăvorul, fiindcă era sus, la înălțimea umărului.

— Patch! a urlat Cassie ca să acopere țipetele lui Jake.

Trebuie să recunosc, scena m-a lăsat fără cuvinte. Până atunci habar n-avusesem cum stau lucrurile. Aproape imediat, Patch a apărut în holul din spate, îmbrăcat în pantaloni largi de trening şi un tricou, cu părul ud.

— Te strig de nu ştiu când. Iar l-a apucat o nenorocită de criză, şi Hildy a venit să vadă casa, a zis Cassie furioasă.

— Făceam duş, a răspuns Patch, abia stăpânindu-se. Salut, Hildy, a zis fără să se uite la mine.

Se uita la Jake, întorcând capul odată cu băiatul care se izbea de perete.

— Salut, Patch, am răspuns.

— Hai, Jake, a zis Patch apucându-l de încheieturile mâinilor. Hai să ne uităm la muppeți. Hai să-l vedem pe Elmo.

Jake țipa „Botoşel, Botoşel". Nu s-a oprit nici atunci când Patch l-a luat de lângă perete şi l-a ridicat în brațe. Îl pocnea peste față cu pumnii.

— Gata, ne ducem la Botoşel, făcea Patch. Nu mai da în mine.

Cassie a stat puțin, cât să-şi tragă răsuflarea, şi mi-a zâmbit forțat.

— A crescut, nu mă mai descurc cu el.

— Da, aşa e… s-a făcut… mare, am zis.

Ce naiba să spui?

Cassie mi-a arătat casa. Era într-o stare, puțin zis, mizerabilă. Zidăria era găurită în nu ştiu câte locuri. Într-unul dintre dulapurile în perete am dat de ceva ce semăna cu un caca mare, uscat. Pereții băii erau mânjiți de sânge şi peste tot erau vrafuri de pamperşi pentru adulți – în baie, în dormitoare, în bucătărie. Cassie n-a prea vorbit. Nici nu era nevoie. Cum v-am zis, casa vorbea de la sine.

În camera de lucru (la un moment dat se gândeau că va fi camera celui de-al doilea copil) am găsit poze de-ale lui Jake când era mic, îmbrăcat în costum de iepuraş; avea ochii ațintiți spre un punct îndepărtat şi nu zâmbea. Tot acolo erau şi fotografii de la nunta lui Cassie şi Patch. Arătau cu douăzeci de ani mai tineri, cu toate că nu erau căsătoriți nici de zece.

Am întrebat-o pe Cassie ce era sub mocheta pătată din living. M-a privit absentă şi a zis:

— Pământul? Cine ştie?

Patch credea că tatăl lui pusese duşumele din lemn de esență tare. Mi-a promis că o să dezlipească un colț ceva mai încolo ca să verifice. Jake era în fața televizorului şi se legăna în ritmul unui cântecel de învățat numărătoarea.

Soții Dwight voiau să se mute în Newton, ca să fie mai aproape de Boston, unde găsiseră o şcoală potrivită pentru Jake. Dar mai întâi trebuia să-şi vândă casa. M-am aşezat împreună cu Cassie la masa din bucătărie ca să discutăm de preț. În camera de alături cineva dădea televizorul din ce în ce mai tare. Îl auzeam pe Jake tropăind şi cântând. Avea o voce cum nu mai auzisem până atunci. Limpede, nuanțată şi, cu toate că nu rostea cuvinte, era evident că urma o melodie. Suna a cântare meditativă indiană, un fel de incantație gravă, guturală, pe care un amerindian ar fi însoțit-o cu bătaie de tobe, numai că, aşa cum am zis, fără cuvinte.

A trebuit să ne întoarcem în living ca să facem hârtiile. Jake era aşezat pe podea, cu fața spre televizor, şi se legăna înainte şi înapoi, cu ochii închişi. Pe genunchi i se încolăcise ditamai motanul portocaliu. Rar văzusem pisică mai grasă. Un fandosit, ce mai, cu cap frumos, regal, blană lungă, deasă şi coada stufoasă, al cărei vârf se mişca la câteva secunde o dată, ca o coadă de şarpe cu clopoței. S-a răsturnat pe spate şi s-a apucat să frământe aerul cu labele lui groase, albe. Pe urmă s-a pus iar pe burta care arăta ca o perniță moale şi a început să ințepe uşor cu ghearele pijamaua lui Jake. Torcea fără încetare, deschidea alene ochii verzi, apoi îi închidea pe jumătate, până erau doar ca două fante înguste, ridicate la colțuri. Jake nu mai cânta; parcă torcea şi el în ton cu motanul care se lăsa când pe o parte, când pe alta, dădea binedispus din cap şi îşi înfunda în palma băiatului botul împodobit cu mustăți lungi. Jake zâmbea. Se legăna înainte şi înapoi, cu ochii închişi, mângâind pe gât şi pe burtă motanul care ne privea pe deasupra burții lui rotunde cu aerul de superioritate al celui mulțumit de sine.

— Frumoasă pisică, am zis şi chiar aşa credeam, cu toate că nu mă dau în vânt după pisici.

— El e Botoşel şi, într-adevăr, e un motan jos pălăria. Țin mult unul la altul.

Cassie se luminase la față uitându-se la fiul ei care mângâia motanul.

— Ți-e mai bine, Jakie? l-a întrebat zâmbind, însă el nu părea să aibă habar unde se află. Îi place să simtă blana motanului şi terapeutul zice că torsul lui îl linişteşte.

— Ce drăguț, am zis.

— N-am avut de gând să luăm un animal de casă, fiindcă nu credeam că Jake o să de descurce, dar anul trecut, într-o seară, a apărut motanul ăsta. Era vagabond şi s-a învârtit câteva zile pe lângă casă, până când am început să-i dăm de mâncare. De câte ori Jake sau eu ieşeam în curte se lua după noi. Jake a

înțeles de la început că trebuie să se poarte cu grijă cu motanul. N-a fost nevoie să-l învățăm.

Jake îşi freca obrazul de blana motanului care făcea pe nepăsătorul, lingându-şi pe rând labele din față.

— Am fost nevoiți să mutăm încuietorile mai sus acum câteva luni, mi-a explicat Patch deschizând uşa de la bucătărie. Jake a ieşit anul trecut… A durat două ore până l-am găsit. În viața mea nu m-am rugat cu atâta înfocare la Dumnezeu. Jake n-are idee de maşini, câini sau străini. Iar Cassie… am zis că o să-şi piardă mințile. Poliția a dat alerta de răpire la nivel național, toată maşinăria a fost pusă în mişcare. Până la urmă l-au găsit în spatele unei prăvălii Stop & Shop. Mergea în picioarele goale prin cioburi de sticlă, lângă containerele de gunoi. Săptămâni în şir nu m-am putut gândi la altceva. Îmi ziceam: „Dacă…? Dacă…?“

— Nu mai gândi aşa, i-am zis. O s-o iei razna.

Am scos casa la vânzare la puțin sub cinci sute. Cred c-am arătat-o în vreo trei rânduri în iarna aia, numai că soții Dwight nu avuseseră cum s-o scoată la față. De fapt, de fiecare dată când mergeam acolo, arăta şi mai rău. Se află pe o stradă liniştită care duce la Crossing şi, când trec pe acolo, îmi aduc aminte de ce mi-a spus Cassie în prima zi când am venit să vorbim de vânzarea casei. Mi-a vorbit de şcoala din Newton.

— E o şcoală cu program normal. Da’ mă gândesc că într-o zi noi o să fim bătrâni şi cine o să mai aibă grijă de Jake? Mă scoate din sărite de douăzeci de ori pe zi pe mine, mama lui. Dar cineva care nu-l iubeşte aşa cum îl iubim noi, eu şi Patch, cum are să se poarte cu el? Dacă ajunge în grija cuiva care nu dă doi bani pe el? Nu ştiu dacă ai citit într-un ziar, acum câțiva ani, despre un bătrân care şi-a împuşcat fiul, un băiat de 30 de ani cu leziuni cerebrale, şi pe urmă şi-a tras un glonț în cap. Să ştii că-l înțeleg, Hildy, pe cuvânt. Vreau ca Jake să învețe unele lucruri, ca să poată trăi şi fără noi. Se simte bine când nu stăm pe lângă el, dar mă gândesc la cum se vor purta cu el cei care îl vor avea în grijă. La şcoala asta poate căpăta câteva deprinderi folositoare, ca să poată să se descurce în lume…

Eu nu sunt genul duios, care vrea să te mângâie cu un gest, dar tot am pus mâna pe brațul lui Cassie când am auzit-o. Cred că nici ei nu-i place să fie atinsă, fiindcă şi-a tras brațul şi ne-am îndreptat atenția spre extrasele bancare.

---

5 Sport asemănător cu surfingul.

Cinci

Tata a făcut parte din consiliul local al oraşului Wendover cea mai mare parte a anilor ’50 şi ’60. Timp de douăzeci şi cinci de ani a lucrat la raionul de măcelărie din Stead’s Market, în Crossing, iar când bătrânul Barkie Stead a murit tata a cumpărat magazinul de la rudele lui. Când a ieşit el însuşi la pensie, mulți ani mai târziu, tata a vândut magazinul lui Luke Farman, care l-a revândut lanțului comercial Stop & Shop. Proprietarii au fost de acord ca firma şi fațada să respecte normele de sistematizare urbană pe care tata le găsise întotdeauna prea stricte. Tata era un yancheu de modă veche din Noua Anglie, care era convins că oamenii trebuie să poată face orice aveau chef pe terenurile ai căror proprietari sunt. Eu una am nevoie de normele astea, nu fiindcă aş crede că supermarketurile ar trebui să arate de parcă Nathaniel Hawthorne[6] îşi făcea cumpărăturile acolo, ci fiindcă clienții mei vor asta. Fiindcă ei prețuiesc istoria oraşului, creşte prețul a aproape tot ce se află în oraş. Sigur, nu toți au de câştigat. Sunt unii care s-au născut în Wendover şi care nu-şi mai pot permite să locuiască aici, din cauza creşterii prețurilor şi a impozitelor. Unii au reuşit totuşi să rămână. Ca Linda şi Henry Barlow, de pildă.

Bunicul Lindei şi al lui Henry, judecătorul Barlow, avea un soi de fermă, acolo unde se află acum casa McAllister, pe colina Wendover. Creştea, pur şi simplu din plăcere, o rasă rară de vaci Holstein. Pe vremuri fusese bogat. Avea ferma de aici, apoi o casă fățoasă, placată cu gresie naturală, pe Commonwealth Avenue din Boston, şi o casă în Palm Beach. Asta a fost odată. Acum Linda şi Henry Barlow locuiesc tot în Wendover, dar banii familiei s-au dus demult. Cum v-am mai spus, Linda stă cu chirie într-un apartament în Crossing. Fratele ei, Henry Barlow, îşi petrece zilele şi serile la întrunirile Alcoolicilor Anonimi şi nimeni nu prea înțelege cum de izbuteşte să mai fie şi treaz, dar chiar aşa e. Mănâncă şi bea cafea la The Coffee Bean – cafeneaua cu prețuri piperate din Crossing – de unde îi salută zgomotos pe toți cunoscuții care trec pe acolo.

Am evitat cafeneaua încă de când s-a deschis. Am intrat o singură dată şi, în naivitatea mea, am cerut „una normală“. Din spatele tejghelei o blondă voluptuoasă, cu părul împletit în zeci de codițe, a clipit nedumerită.

— Ăă… normal ce? a întrebat.

— O cafea normală, m-am răstit eu. Doar suntem într-o cafenea, nu?

În Massachussetts „normală“ înseamnă cafea cu frişcă şi două cuburi de zahăr. Până n-am ajuns la facultate n-am ştiut că doar în Massachussetts se spune aşa. Eram convinsă că aşa spui dacă vrei o cafea. Dacă voiai cafea doar cu frişcă, spuneai „normală, fără zahăr“. Acum aflu că e şi o chestie de vârstă. Tinerii comandă o „grande“, „dry“, „americano“ sau naiba mai ştie ce trăsnaie şi nu li se pare mult să dea trei sau chiar patru dolari pe o cafea. În ziua aia, când fata mi-a spus cât costă, am lăsat cafeaua neatinsă pe tejghea, iar acum nu pun piciorul în Coffee Bean decât dacă am un client care vrea neapărat un caffe latte sau ceva de genul ăsta, iar atunci n-am ce face şi dau piept cu entuziasmul neînfrânat al lui Henry, care mă întâmpină cu un:

— Hildy! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Henry. Tu?

— Sunt bine, Hildy. Al dracu’ de bine. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Nu? răspund de obicei.

— Cu ce te mai ocupi?

— Muncesc, îi răspund cu un zâmbet forțat. Unii mai trebuie să şi lucreze ca să poată trăi.

— Ei, mi-a făcut plăcere că te-am văzut, Hildy. Ia-o uşor, zice întotdeauna şi dă să-mi zâmbească

solemn, dar de cele mai multe ori îl evit, uitându-mă în altă parte.

Chiar nu ştiu de ce nu strigă în gura mare „Deocamdată gândeşte-te la ziua de azi“ sau „Primul pahar e cel care te îmbată“.

Lozinci de-ale Alcoolicilor Anonimi. Vrăjeli.

Îmi vine să zic „Ia-o şi tu mai uşor, Henry“, dar el asta şi face. O ia uşurel. Nici nu-i de mirare că a locuit în baraca aia dărăpănată de lângă debarcader, în timp ce alde McAllister construiau camere de joacă pentru copii şi terase închise cu geamuri şi aranjau grădina casei care aparținuse bunicului său.

Într-o dimineață rece, la sfârşit de septembrie, aşteptam nişte clienți de la Boston. Stabiliserăm să ne întâlnim la The Coffee Bean. Soția îmi spusese că vrea să bea o cafea după ce condusese, aşa că ne-am înțeles să ne întâlnim acolo la ora nouă. Când am intrat în cafenea, la nouă fără zece, clienții mei, doi tineri numiți Sanderson, erau deja acolo şi am văzut că Henry intrase în vorbă cu ei.

— Mda, aici trăiesc de când mă ştiu. N-am găsit nici un motiv să plec în altă parte. … A, iat-o. Hildy, ce mai faci?

— Sunt bine-mersi, Henry.

— Ei sunt clienții tăi, soții… cum ziceați că vă cheamă?

Am întins mâna spre Hillary Anderson, cu care vorbisem la telefon.

— Bună, Hilary. Eu sunt Hildy Good. Iar dumneata trebuie să fii Bob.

Am văzut că îşi terminaseră cafeaua, aşa că i-am poftit să mergem la biroul meu, unde puteau să lase maşina în parcare, ca să facă apoi un tur al oraşului cu mine. Tocmai când ieşeam pe uşă în urma lor, Henry a strigat după mine:

— Pe curând, Hildy. Şi vezi, ia-o uşor.

— Şi tu s-o iei uşor, Henry, i-am răspuns. Şi las-o mai moale cu munca.

Hohotele lui de râs m-au însoțit când am ieşit pe stradă, în urma soților Sanderson.

De câte ori vin clienți care nu sunt din Wendover, îi duc să le arăt oraşul. Pornim de la imobilul unde am biroul şi care a fost la început o simplă casă. E singurul imobil din Wendover Green declarat clădire de birouri. La parter se află Agenția imobiliară Good[7].

La etaj sunt cabinetele doctorului Peter Newbold, psihiatru, şi al Katrinei Frankel, consilier social pentru femei şi copii.

Clădirea, la fel ca celelalte din Wendover Green, e simplă, dreptunghiulară, acoperită pe laturi cu straturi de scânduri suprapuse. A fost ridicată la sfârşitul secolului al optsprezecelea. La vremea aia era casa parohială a bisericii congregaționale de alături. Biserica cu clopotniță albă nu mai are nevoie de casă parohială, fiindcă numărul credincioşilor a scăzut cu vremea, şi nu doar aici, în Wendover, ci şi în Essex, oraşul alăturat. Acum un singur preot slujeşte în amândouă bisericile. Îl cheamă Jim Caldwell şi locuieşte împreună cu familia în Essex, unde ține slujba la ora nouă în fiecare duminică, după care se urcă în maşină şi vine la Wendover, unde ține altă slujbă la unsprezece.

În agenția imobiliară se intră pe veranda din față. Acum mulți ani, ca să dea clădirii un aer mai primitor, soțul meu, Scott, a pus afară două scaune-balansoar şi o masă pictată, obiecte vechi, cum foloseau oamenii pe vremuri. De atunci stau acolo, cu toate că nu-mi aduc aminte să se fi aşezat cineva vreodată pe ele. Am întotdeauna pe masă un ghiveci cu plante de sezon, iar la streaşina verandei, ca să adaug culoare, atârn coşuri cu fucsii, cărora mama le zicea „inimi rănite“. La uşă, o firmă alburie, pictată de mână, ne face reclamă fără surle şi trâmbițe. Pe o latură a clădirii, o altă firmă, ceva mai mică, îi îndrumă pe clienții lui Paul şi ai Katrinei spre o altă uşă, după care urcă la etaj pe o scară abruptă, până la cabinetele lor de terapie.

Soții Sanderson locuiau într-un apartament în Swampscott şi voiau să-şi cumpere prima lor casă pe pământ. I-am invitat în birou şi le-am arătat fotografii a câteva case cam la prețul pe care şi-l puteau permite, după care ne-am dus în parcare, la Range Roverul meu. Era o zi de toamnă în New England cum şi-ar dori orice agent imobiliar. Era răcoare, poate chiar puțin frig, dar cerul era senin, ziua însorită. Undeva ardea un foc de frunze. Sufla un vânticel blând, care învârtea frunzele de un galben viu căzute din arțarii înalți de la marginea pajiştii. Am rămas cu toții pe loc, privind ceea ce ai fi zis că sunt stropi de aur plutind în jurul nostru.

Ne-am urcat în maşină şi am dat o tură prin Wendover Green, apoi am coborât pe serpentinele de pe Pig Rock, până la River Road, unde locuiesc eu. Am cumpărat casa de pe malul râului când Emily era în ultimul an de liceu. În acel an afacerea începuse să prospere. Vândusem un număr record de case în comitatul Essex dacă luam la socoteală ultimii trei ani. E o casă splendidă, o clădire cu istorie, care a aparținut odată lui Elliot Kimball, un constructor de nave faimos, care a înălțat-o pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Se spune că e bântuită şi mie îmi place să întrețin legenda asta. N-am văzut picior de fantomă, nici n-am auzit să fi umblat vreuna pe acolo. Pe de altă parte, fetele mele refuză să stea peste noapte în casă dacă nu sunt şi eu acolo, fiindcă, pretind ele, aud şi văd fantome.

De-a lungul anilor au fost clienți care mi-au oferit pentru casă de trei ori prețul pe care îl plătisem, dar, până de curând, nici prin cap nu-mi trecea că aş putea s-o vând. Însă acum mă apucasem să o arăt clienților cu buzunarele mai bine garnisite. Nu aveam de gând să o scot pe piață, dar dacă clienții îmi făceau o ofertă îi ascultam. Cumpărasem casa în 2004, când prețurile atinseseră un maximum şi o ipotecasem la greu. Fusese un an atât de bun, că făcusem ceva ce îi sfătuiesc pe clienții mei să nu facă – cumpărasem o casă pe care aveam să mi-o permit după ceva vreme, nu casa pe care mi-o puteam permite la momentul respectiv. Da, ar fi trebuit să mă gândesc de două ori, dar cred că a fost genul de situație „croitorul umblă cu haine rupte şi cizmarul desculț“. Tata avea singura băcănie din oraş, dar, cât am fost copil, frigiderul nostru era mai mult gol. Acum, cel mai bun agent imobiliar din zonă (mă rog, poate că nu mai sunt cea mai bună, dar tot pe-acolo mă aflu) era pe punctul să-şi piardă casa din cauza datoriilor la bancă.

Ei, nu era chiar aşa de grav. Încă un an bun ar fi fost de ajuns.

De la River Road i-am dus pe soții Sanderson pe Beach Street, care duce la Parcul Hart. Parcul a aparținut lui Robert Hart, un industriaş care a trăit la începutul secolului douăzeci, când a construit un mic castel pe un frumos domeniu întins pe 1 100 de acri de dealuri care coborau până la o plajă cu nisip alb, una dintre puținele neatinse de civilizație în Massachusetts. Cele mai multe plaje de pe coasta de nord sunt stâncoase, dar nu şi asta. Astăzi domeniul Hart este o rezervație naturală administrată de stat. Castelul poate fi închiriat pentru nunți sau alte evenimente. Am admirat castelul şi domeniul şi am plecat ceva mai spre nord, unde se află plaja deschisă publicului, cu terenuri de joacă şi sport.

Le-am arătat soților Sanderson trei sau patru case, dar, cinstit vorbind, nu prea aveau ce vedea la prețul pe care şi-l puteau permite. Ne-am întors spre Crossing şi, acolo, am trecut prin fața casei Dwight, în fața căreia era pus panoul publicitar al agenției mele.

— Ce casă nostimă, a făcut Hillary Anderson.

— Aşa e, am zis. E o casă grozavă, şi în limita voastră de buget. N-au putut aranja să o vedem azi, dar data viitoare anunțați-mă cu un pic de timp înainte şi mergem să v-o arăt.

Am luat-o pe River Road, de-a lungul zonei protejate de pe țărmul estuarului şi am urcat spre Wendover Rise. Aşa se cheamă strada pe care locuiau alde McAllister, dar toată lumea spune „Rise“ când vorbeşte despre întreaga colină, deşi sunt multe străduțe care urcă într-acolo. Eu îmi duc întotdeauna

clienții pe Wendover Rise, chiar dacă doar arareori apare vreo casă de vânzare acolo. Îi duc să vadă împrejurimile. Din vârf se pot vedea mlaştinile sărate, estuarele şi chiar oceanul, în depărtare. În ziua când am mers cu soții Sanderson vremea era aşa de frumoasă, că oceanul era presărat cu pânzele albe şi spinacherele colorate ale încăpățânaților care voiau să mai petreacă o zi pe mare înainte să tragă bărcile pe uscat şi să le pună la iernat.

La sfârşit am mers la Wendover Crossing, un sat fermecător, crescut în jurul gării. Aici opreşte trenul de la Boston de patru ori pe zi. Suntem pe linia ferată Rockport – Newburyport. În Crossing găseşti ceea ce Scott numea Stop & Shop cu şapte frontoane[8], nelipsita The Coffee Bean, biblioteca publică din Wendover, magazinul de jucării Hickory Stick, oficiul poştal şi o pizzerie combinată cu snackbar numită Big Joe's. Hillary era extaziată: nu se mai oprea din „Oo"şi „Aa" şi „Ce pitoresc". Mi-am dat seama că înghițise momeala. Îți dai seama imediat. Avea să locuiască în Wendover sau să moară. Trebuia să stau de vorbă cu Patch şi Cassie. Măcar să facă un pic de curățenie în casă.

Ne-am întors la birou şi, tocmai când urcam treptele, Rebecca McAllister a ieşit pe uşa laterală. Mi se întâmplă să mă simt cam prost când dau nas în nas cu prieteni sau clienți care ies de la cabinetele de psihoterapie de la etaj, dar, vă spun cinstit, doar prima oară e greu. Sunt puțini în oraşul ăsta pe care să nu-i fi văzut intrând ori ieşind pe uşa laterală. De obicei sunt părinți care vin cu copiii să fie „evaluați" de Katrina Frankel, care e specialistă în tulburări de învățare şi dezvoltare. Fereastra biroului meu dă spre veranda laterală şi trebuie să recunosc, mă ia cu amețeală când văd că atâția puşti din oraşul nostru suferă de astfel de tulburări. Glumeam adesea cu Lucy, fosta mea asociată, zicând că probabil apa e de vină, dar mi s-a spus că la fel e peste tot. Am auzit că e de-ajuns ca profesorii să-i vadă pe copii că stau strâmb pe scaun că-i şi trimit la doctor.

Când am cumpărat vechea casă parohială, Scott, care e împătimit de istorie, s-a interesat de trecutul ei. Se pare că la început pastorii îi primeau pe uşa de serviciu pe enoriaşii veniți să le ceară sfatul; găsesc că e chiar potrivit să fie folosită pentru un scop similar cu câteva sute de ani mai târziu.

O mai văzusem pe Rebecca plecând de la cabinetul lui Peter. Întotdeauna mergea încet şi îşi ascundea ochii după ochelari de soare. Cu toate astea, în după-amiaza când eram cu soții Sanderson şi descuiam uşa biroului, a dat colțul pe neaşteptate şi chiar s-a izbit de Hillary.

— Vai de mine! a exclamat gâfâind şi a adăugat râzând bine- dispusă: Îmi pare foarte rău.

— Nici o problemă, n-am pățit nimic.

— Ce mai faci, Hildy? a întrebat Rebecca.

Arăta mult mai bine. Pe la începutul verii am văzut-o în câteva rânduri plecând de la cabinetul lui Peter şi părea doborâtă. Nu putusem uita ce făcuse cu mânzul şi iapa în dimineața aia şi de atunci exercita un fel de fascinație asupra mea. Apoi, după petrecere şi scena neplăcută cu Cassie şi Jake petrecută pe plajă, mă gândeam cu îngrijorare că o să-i pierdem pe alde McAllister. Dacă soția hotărăşte că nu se simte bine într-un loc, momentul plecării nu e departe.

— De la excelent în sus, am răspuns. Rebecca, ți-i prezint pe Hillary şi Rob Sanderson. Se gândesc să se mute prin partea locului.

M-am întors spre Hillary şi i-am spus:

— Rebecca şi familia ei s-au mutat şi ei aici de puțină vreme.

— Ne simțim grozav aici, a spus Rebecca înainte să apuce să o întrebe. Mi-a părut bine de cunoştință, a mai zis şi după asta, mă jur, a coborât treptele sărind într-un picior.

A fost o zi cum rar vezi în New England. Eram sigură că Sandersonii au să se întoarcă în weekendul următor. Le-am dat un dosar cu toate casele pe care le văzuserăm împreună.

— Şi cum rămâne cu casa aia drăguță de pe deal, cum cobori spre oraş?

— Da, am zis. Casa Dwight. E o casă frumoasă. Promit să v-o arăt data viitoare când veniți.

Luni dimineața am sunat-o pe Cassie.

— Cred că ți-am găsit cumpărători pentru casă, i-am zis.

— Nu mai spune, a făcut Cassie. Ce grozav, Hildy! Avem un termen până la care îl putem înscrie pe Jake la şcoala din Newton.

— Trebuie să stăm de vorbă înainte. Când aş putea trece pe la voi?

— Poți veni azi-dimineață? Jake e la şcoală.

O jumătate de oră mai târziu, când am intrat cu maşina pe alee, am găsit-o pe Cassie plantând crizanteme galbene pe lângă treptele de la intrare.

— Ce frumos! am exclamat şi am văzut-o că s-a luminat la față. Hai să intrăm şi să discutăm despre ce trebuie făcut înainte de vizionare, i-am spus. Cumpărătorii ar vrea să vină săptămâna viitoare. Şi, chiar dacă pe ei nu-i va interesa, am putea aranja o vizionare pentru public miercurea următoare.

Casa era în starea în care o lăsasem, doar că acum masa din bucătărie era mânjită toată cu terci de ovăz. Cassie a înhățat un sul de prosoape de hârtie şi s-a apucat să o şteargă, în timp ce-mi povestea încântată ce program nemaipomenit au la şcoala din Newton.

— Stă acolo toată ziua şi are terapeut personal mai tot timpul. E un program anume conceput pentru copii cu astfel de probleme. La şcoala unde merge acum stă la grămadă cu copii care au toate felurile de dizabilități. Zi şi tu, cum să-i fie de folos?

— Cassie, ascultă-mă. Avem treabă de făcut în casa asta până la sfârşitul săptămânii.

— Ştiu. Împreună cu Patch o să…

— Nu, e treabă serioasă de făcut. M-am gândit eu la ceva. Zic să angajăm o echipă de-a lui Frank Getchell. Să vină aici, poate chiar de mâine, şi să facă ceva ca lumea. A aflat Patch ce e sub mocheta din living?

— Da, e podea de lemn tare, aşa cum zicea. Dar mocheta o putem scoate singuri.

— E mult de lucru, Cassie. Întâi trebuie scoasă mocheta, pe urmă folia izolantă, benzile cu care e capsată… Trei oameni de-ai lui Frankie pot termina treaba în câteva ore, pe când ție şi lui Patch v-ar lua zile întregi… Şi te-ai gândit ce-ați face cu Jake în timpul ăsta? Dacă se întâmplă să calce în vreun cui…

— Nu ne putem permite preţurile piperate pe care le cere Frankie Getchell! a izbucnit Cassie. Ai idee cât costă tratamentul lui Jake? Asigurarea nu acoperă nici jumătate. Părinții noştri sunt la pensie, nu le mai putem cere bani…

— Ştiu. Uite ce cred că putem face. Îl plătesc eu pe Frankie. Pe urmă, după ce vindem casa, îmi dai banii înapoi. Nu cred să coste mult. Vin muncitorii, scot mocheta, repară unii din pereți. O să fie nevoie să zugrăvească… cam peste tot, cred. Trimite Frankie trei sau patru oameni şi fac în câteva zile ce-ai face tu cu Patch în câteva săptămâni. Banii în plus pe care-i câştigi din vânzare o să acopere cu vârf şi îndesat plata reparațiilor.

Cassie a coborât privirea spre mâinile ei, întinse pe masa slinoasă.

— Chiar aşa, Hildy? Faci tu asta pentru noi?

— Sigur, am zis. Vreau să vând casa la fel de mult cum vreți voi. Dacă ai şti ce slab merge afacerea… Îmi dai ceva de lucru. Un proiect.

Nu mai recunoscusem în fața nimănui că afacerile mergeau prost. Lumea tot mai crede că am cea mai de succes agenție imobiliară din zonă, dar de când au venit în zonă firmele mari, precum Sotheby's sau Coldwell Bankers, nu prea mai țin pasul. Am reuşit să pun mâna pe câteva imobile bine cotate, dar numai

fiindcă îi ştiam pe proprietari de o viață, în schimb, când vin cumpărători din New York sau din Boston, de obicei merg la Sotheby's, poate fiindcă vor o firmă cu renume. Când cumpărătorii veniți din alte oraşe vor să vândă proprietățile, ceea ce se întâmplă adesea după doar câțiva ani – fără să fi gustat farmecul paşnicei noastre comunități, verile scurte şi iernile lungi, timpul pierdut cu naveta, toanele trenurilor care mergeau sau veneau de la Boston –, atunci se duc la agentul de la care au cumpărat casa. De câțiva ani agentul ăsta s-a dovedit a fi Wendy Heatherton, care s-a lansat în imobiliare după ce-şi făcuse ucenicia lucrând pentru mine.

Wendy a venit aici din New Jersey, după ce bărbatu-său a divorțat de ea. Am angajat-o mai întâi ca recepționeră şi apoi, după ce şi-a luat brevetul, ca asociat. Tot ce ştie despre meseria asta a învățat de la mine. M-a răsplătit suflându-mi cele mai bune oferte şi luându-le cu ea la Sotheby's când eram eu plecată la Hazelden. A avut un an pe cinste, în timp ce, la mine, de la înființarea firmei nu avusesem un an aşa slab.

Când m-am întors la birou, am încercat să dau de Frank Getchell, însă n-a răspuns la telefon. N-are nici robot. Îşi închipuie că atât îți arde buza după el, că ai să te apuci să-l cauți până îl găseşti. Ceea ce s-a şi întâmplat, mai mult sau mai puțin, după-amiaza aia, când făceam plinul la benzinăria Mobil de lângă Crossing. Camioneta portocalie a lui Frankie a tras la pompa de motorină din spate. A ieşit şi când a dat cu ochii de mine a strigat:

— Sal'tare, Hildy. Ce mai faci?

Frankie se trage din una dintre cele mai vechi familii din Wendover. Se spune că primul locuitor a fost Amos Getchell, care, după ce se certase nu ştiu din ce cauză cu coloniştii din Salem, a venit aici cu barca cu vâsle sau cu pânze şi a trăit mulți ani alături de indienii anawam care populau regiunea. Prima iarnă a petrecut-o într-un butoi uriaş de bere englezească, în golful numit acum Getchell's Cove. S-a combinat cu o indiancă anawam şi acum toți din familie au ceva sânge de piele- roşie, fiindcă au trecut câteva generații până când au început să se amestece cu coloniştii care se stabileau de-a lungul râurilor care duceau de la coastă spre interior.

Îl cunosc pe Frankie Getchell de când mă ştiu. E cu trei ani mai mare ca mine. Încă mai locuieşte în casa unde a copilărit – o construcție tradițională, cu etaj la fațadă, aflată pe deal. Arată în ultimul hal şi mulți îl vorbesc de rău fiindcă nu-şi îngrijeşte casa. Comitetul de sistematizare a ajuns chiar să țină şedințe al căror unic subiect era Frankie, spre marea încântare a acestuia.

Casa lui Frankie se dărâmă, vopseaua se cojeşte de pe scândurile putrezite, acoperişul se lasă. Pe gazonul din jurul casei zac împrăştiate bucăți de țevi, ba chiar şi vreo câteva vase de toaletă, traverse de cale ferată, piese arhitecturale – buiandrugi, polițe de cămin, dale de piatră, bârne de lemn, balustrade – până şi câteva rezervoare de petrol, adunate de-a lungul anilor. Pe lângă afacerea cu construcții şi recuperarea materialelor, Frankie este şeful echipei de pompieri voluntari a oraşului, aşa că, după ce incendiul e stins, are ocazia să dea peste fel de fel de piese vechi care nu mai fac nimănui trebuință. Dacă îl întrebi, aşa cum mi s-a întâmplat mie, la ce ține o grindă de lemn carbonizată, încă fumegândă, pe pajiştea din fața casei, rămâne cu gura căscată, sincer uimit.

— Da' e foarte bună, răspunde. De ce să arunci un lucru în bună stare ca ăsta?

Totul e „în bună stare“ şi totul e de vânzare, în afară de casă şi teren. Pe gazonul năpădit de bălării din fața casei e un târg de vechituri non-stop, iar ceva mai încolo ține o flotilă de cinci camionete, cele mai vechi şi rablagite pe care le poți găsi pe o rază de o sută de mile. În Wendover nu există serviciu de salubritate al primăriei, aşa că nu-ți rămâne decât să-ți duci singur gunoiul la groapa de gunoi sau să-l angajezi pe Frankie Getchell să facă treaba în locul tău. Cred că vreo patru cincimi din cei 2 800 de

locuitori ai oraşului au contract cu Frankie, a cărui echipă ridică gunoiul contra sumei de cincizeci de dolari pe lună, ceea ce se ridică la o sumă frumuşică – faceți singuri socoteala. Iarna, când viscoleşte, băieții lui lucrează toată noaptea. Beau şi curăță zăpada pentru clienții lui Frankie, adică tot majoritatea locuitorilor din Wendover. Frank mai oferă şi servicii de administrare şi îngrijire a proprietății, cum a făcut, de exemplu, cu crescătoria de ponei a familiei Leighton, dar şi servicii de grădinărit şi dulgherie. Toată lumea din Wendover îi spune „meşter la toate". Poţi apela la el şi oamenii lui cam pentru orice treabă care trebuie făcută în casă sau în curte. Afacerea lui prosperă, însă nu s-ar zice că din ce câştigă bagă vreun ban în casă ori în maşini. Camioanele lui rămân tot timpul în pană pe marginea drumului.

Când trec prin fața casei lui Frankie, clienții mă întreabă ce fel de „individ" locuieşte „în aşa ceva". Cred că-şi închipuie că e un singuratic bătrân, sărac şi analfabet. Nici vorbă, Frankie Getchell are o minte brici şi e fără îndoială unul dintre cei mai bogați oameni din Wendover, ori mai bine zis era până să se mute aici minunata familie McAllister.

Proprietatea lui Frankie se întinde mult în spatele casei, de fapt până la poalele dealului, la estuar. Deține o suprafață de 120 de acri, teren calitatea întâi, plus încă doisprezece acri de mare valoare, care se învecinează cu proprietatea mea, pe malul râului. Terenul a aparţinut dintotdeauna familiei lui. La capătul terenului de pe malul râului se află cam 50 de acri de teren mlăştinos, pe care nu se poate construi, şi care a fost cedat fundației Wendover Land Trust. Sharon Rice şi comitetul de directori ai fundației se zbat de ani buni ca să-l convingă pe Frank să le cedeze, după moartea lui, drepturile pe terenul aflat mai sus, deci pe care se poate construi.

— În felul ăsta nimeni n-o să construiască nimic aici, îi repeta Sharon. Va fi protejat pe veci, va rămâne aşa cum e astăzi.

— Şi, mă rog, la ce mi-ar păsa ce vor oamenii să facă cu terenul după ce-am dat ortu' popii? răspunde el invariabil.

Frankie plăteşte impozit foarte mic pe teren, fiindcă e înregistrat ca teren agricol. Pe lângă asta, lotul din spatele casei e folosit ca pepinieră pentru pomii de Crăciun de când mă ştiu. Pe deasupra, se pare că mai are şi ceva scutire de taxe datorată sângelui său de amerindian. Dar, de fapt, talmeş-balmeşul din curtea lui i-a făcut pe vecini să depună o plângere la comitetul de sistematizare acum câțiva ani.

Sigur, Frank Getchell are o afacere care se dovedeşte scârboasă, zgomotoasă şi urât mirositoare în lunile de vară. Adesea, echipele lui termină de strâns gunoiul prea târziu ca să mai ajungă la groapa de gunoi, aşa că lasă pungile să se împută în camioane peste weekend. Iarna circulația se blochează în săptămânile de dinaintea Crăciunului, pentru că la pepiniera lui Frank îți tai singur pomul şi oamenii vin de la mare depărtare ca să tropăie prin zăpadă, să-şi aleagă un brad şi să-l taie singuri.

Unii dintre vecini voiau ca Frank să înceteze şi să nu-şi mai reia activitatea.

Te umflă râsul să vezi cum în oraşe ca ăsta unii dintre nou-veniți îşi închipuie că se trag de şireturi cu localnicii, cei care s-au născut şi au crescut în oraş. Alan Harrison, avocat pledant de mare succes din Boston, proprietarul unei case de vacanță în Wendover, e unul dintre cei care şi-au oferit serviciile pro bono lui Frankie, convins, aşa cum sunt mulți, că Frankie abia se ajunge cu banii. O groază de oameni au venit la şedința comitetului ca să-l sprijine pe simpaticul Frankie Getchell, săracul Frankie, victima persecuţiilor. De fapt, nu era nevoie. Frankie avea dreptatea de partea lui. Beneficia de clauza bunicului[9] fiindcă îşi începuse afacerea înainte să apară legile sistematizării.

În altă împrejurare i-aş fi făcut semn cu mâna lui Frankie, dar de data asta aveam nevoie să vorbesc cu el despre locuința lui Cassie, aşa că, după ce am făcut plinul, m-am dus la el. Stătea sprijinit de un camion vechi, ruginit. Motorul bătrânului Ford era la ralanti şi radioul era aproape la maximum. Frankie

mi-a zâmbit văzând că vin spre el. Nu-mi păsa că rânjea cu subînțeles în timp ce-şi umplea rezervorul. Eu şi cu Frankie avem o poveste încurcată, o poveste care pe el îl amuză, iar mie îmi pare umilitoare, cel puțin pe ici, pe colo, ceea ce are darul să-l binedispună şi mai tare.

— Kinks, Hil, a zis.

— Ce?

— La radio, a zis arătând cu capul spre cabina camionului. The Kinks. Ai ascultat vreodată postul ăsta, Hildy? Transmit şlagăre vechi.. Numai de-alea bune.

— N-aş zice. Frank, te-am sunat azi-dimineață.

— Da? Care-i baiul?

— Încerc să vând casa lui Patch şi Cassie Dwight… îl ții minte, e băiatul lui Ralph Dwight.

— Da, îl ştiu.

— Ei, casa trebuie pusă la punct. Iar băiatul lor are… probleme… ştii tu.

— Mda, ştiu. E arierat. Îl văd mereu la piață împreună cu Patch.

— Da, micul Jake are probleme serioase şi de-aia sunt nevoiți să se mute la Newton: ca să-l poată da la o şcoală specială. Pe scurt, am un cumpărător, dar vrea să vadă casa weekendul viitor. E în ultimul hal. Nu e o casă mare, da' are nevoie de nişte retuşuri la pereții de rigips. Şi mai trebuie văruită pe dinăuntru…

— Toți băieții mei sunt plecați cu treabă la Manchester săptămâna asta, Hil. Curățăm terenul unde o să se construiască o casă. E mult de lucru şi toți băieții sunt acolo.

— Chiar toți?

„Echipele“ lui Frank Getchell erau un amestec de stâlpi de cafenea, o mână de imigranți mexicani fără acte, câte un puşcăriaş eliberat şi, în fiecare vară, o ceată mărişoară de elevi şi studenți convinşi că apartenența la una din echipele lui Getchell e un rit de trecere absolut indispensabil pentru un bărbat în formare. Îmbrăcați doar în maieuri, ca să li se vadă brațele arse de soare, străbăteau oraşul în camionete şi remorci în care zăngăneau maşini de tuns iarba sau de plivit buruienile şi alte unelte de grădinărit. Alteori, băieții, la bustul gol, lucind de sudoare, stăteau cocoțați pe o scară, vopseau pereții vreunei case şi chiuiau ori de câte ori vreo fată pe care o cunoşteau trecea pe acolo cu maşina. La ora prânzului toate camioanele rablagite ale lui Getchell se strâng în parcarea de la North Beach, unde băieții iau masa, aşezați pe bolovani. Când nu mergeau la lucru, fetele mele şi prietenele lor se dădeau peste cap ca să ajungă în bikini la ora prânzului la North Beach. Numai că acum era toamnă şi băieții se întorseseră la şcoală.

Frankie a ridicat din umeri şi a pus pompa la loc. Când a văzut prețul pe contor, a fluierat a pagubă.

— Uită-te şi tu, Hildy. Aproape nouăzeci de biştari un plin.

— A, bine că mi-am amintit. M-a întrebat cineva, acum câtăva vreme, dacă te-ar interesa să vinzi terenul de pe malul apei. Ăla de lângă mine. Am încercat să dau de tine la telefon, da' tu n-ai robot…

Frankie s-a strâmbat privind la soare, apoi la mine.

— Cine-l vrea? Un dezvoltator?

— Nu. Un om de afaceri. Din Boston.

— Pentru ce îl vrea? Ia ascultă. The Who. Ăsta-i un cântec al dracului de bun, Hil.

A băgat mâna în cabină şi a dat radioul la maximum.

— La ce crezi că-i trebuie, Frank? am strigat ca să acopăr muzica. Vrea să construiască o casă. E un teren de mare valoare. Aş putea să-ți obțin un preț care…

— Noo. Am nevoie de el. Îmi place să merg la pescuit acolo.

S-a apucat să fredoneze melodia care te asurzea în timp ce închidea capacul rezervorului.

— Uf, Frank, nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăsta, da' să te mai aud şi pe tine îngânându-l… am zis acoperindu-mi urechile şi strâmbându-mă.

Era dus cu pluta, ce mai încolo şi-ncoace. Avea un teren de câteva milioane de dolari şi voia să-l țină ca să aibă unde pescui. Dacă aş mijloci vânzarea, comisionul m-ar scăpa de ipotecă fără doar şi poate.

Frank a izbucnit în râs şi a strigat la rândul lui:

— Nu-ți place cum cânt, Hil?

— Te-a cam lăsat vocea, Frank, da' numai prietenii au să-ți spună. Acu', dacă stau să mă gândesc, nu cred că ai ureche muzicală.

Frank s-a pus şi mai tare pe râs. Stătea cu mâinile îndesate în buzunarele jeanşilor, privind undeva, peste drum, şi se zguduia de râs.

— Hai, Frank, nici măcar nu vrei să-l întreb cât e dispus să plătească?

S-a aplecat peste marginea portierei în cabină şi a dat muzica mai încet, apoi a zis:

— Da, bine, întreabă-l. Nu strică să ştiu cât mi-ar da.

— Las-o baltă, n-am de gând să-l încurc de pomană. Chiar eşti sigur că nu ştii pe nimeni care ar vrea să scoată un ban săptămâna asta?

— Cât de repede le trebuie?

— Aş vrea să aduc clienții sâmbătă.

— Mi s-a părut mie, sau ai făcut o baie în râu azi-noapte, Hildy? a întrebat Frank.

Mi-a aruncat o privire iute, după care a lăsat ochii în jos, dar avea din nou rânjetul ăla care mă călca pe nervi.

— Ce? Baie? Azi-noapte? Nu. Adică… cred… că s-ar putea. Mă mai duc uneori să fac o baie scurtă. Dacă e o noapte frumoasă. Da, acu', că mă gândesc, am coborât un pic pe mal să fac o baie.

— Mda, mi s-a părut mie că tu erai. Eram în râu, cu cizmele de cauciuc. Pescuiam noaptea. Mi s-a părut mie că tu eşti. Cam răcoare azi-noapte pentru înotat.

— La vremea asta apa e mai caldă ca oricând, ştii şi tu, am zis.

Cu cizmele de cauciuc? Noaptea?

Seara dinainte era cam cețoasă în mintea mea, dar acum, din păcate, mi-am adus aminte cum m-am întors la hangarul pentru bărci ca să mai iau o sticlă şi cum, ceva mai încolo, am coborât până la râu. Goală puşcă, fredonând ceva şi bombănind în timp ce fetițele mele hămăiau, scheunau şi se zbenguiau la picioarele mele.

M-am uitat urât la Frank. Auzi, ieşise la pescuit.

— Intratul în apă te omoară, a chicotit Frank şi mi-am adus aminte cum țipam, bucuroasă şi uimită, după ce m-am cufundat în apa ca gheața, cum ieşisem clătinându-mă şi râzând pe înfundate din valurile reci, cu fetele învârtindu-se în jurul meu, punându-mi piedică şi lătrând una la alta.

Frank se sprijinea de uşa camionului şi îngâna cântecul ăla idiot, orăcăind ca o broască răguşită. Fără voia mea, mă întrebam dacă mă văzuse când alergasem înapoi spre casă după ce ieşisem din apă, râzând ca o apucată, cu țâțele lăsate bălăngănindu-se, cu fundul gras tremurând şi legănându-se, cu şuvițe de păr lipite de față ca nişte ierburi de mare. Când mă trezisem în dimineața aia, cu frunze între degetele de la picioare şi nisip în păr, mă întrebasem…

Ei, acum aveam răspunsul.

M-am întors spre maşina mea şi i-am zis lui Frank pe un ton răstit:

— Mă apuc să dau telefoane, să văd pe cine găsesc.

— Noo, Hildy, stai puțin. Merg eu acolo chiar acum. Să văd ce e de făcut.

— Chiar ai să mergi, Frank? am zis pe un ton mai potolit; m-am întors spre el, cu toate că ştiam că îmi ardeau obrajii. Soții Dwight chiar au nevoie să fie ajutați.

— Ştiu un tip în Beverly. Îl mai chem câteodată la treburi de felul ăsta. Poate, dacă îl mai ajută cineva…

— Ar fi grozav, Frank. Mulțumesc.

— N-ai de ce, Hil.

Când plecam, l-am auzit cum murmură ultimele cuvinte ale cântecului. Ce să zic, era într-o formă de zile mari în după-amiaza aia. Nu mă ducea capul de unde i se trăgea.

---

6 Scriitor american (1804-1864).

7 Joc de cuvinte: good, numele eroinei, care înseamnă bun în engleză.

8 Aluzie la casa-muzeu din Salem, Massachusetts, construită în 1688 şi imortalizată de Nathaniel Hathorne în romanul *Casa cu şapte frontoane*.

9 Reglementare conform căreia o lege mai veche continuă să se aplice situațiilor deja existente, în timp ce o lege nouă se referă doar la cele ulterioare.

Şase

Aveam să aflu după ceva vreme, de la Rebecca însăşi, că nici nu trecuse o lună după ce se mutaseră pe Wendover Rise că îşi dăduse seama de greşeala făcută, poate cea mai mare din viaţa ei. Crezuse că, dacă se mută la ţară, va scăpa de frământarea în care trăise la Boston. Se simţise obligată să concureze cu celelalte soţii din firma lui Brian care aveau cariere personale, şi încă interesante – şi nu întotdeauna ieşise bine. Iar admiterile copiilor la şcolile particulare din Boston o puseseră la pământ, îmi mărturisise mai târziu. Îşi închipuise că, dacă ea şi copiii ar putea trăi la ţară, aşa cum trăise ea când era copil, vor fi cu toţii mai mulţumiţi. Înţelegea că va petrece mai puţin timp cu Brian, dar n-ar fi fost mai bine pentru el să o găsească mai relaxată şi bucuroasă când venea acasă de la oraş după câteva zile decât să vină acasă în fiecare seară şi să fie aşteptat de o nevastă prost dispusă? Cam aşa îşi făcuse socoteala înainte să se mute, numai că, atunci când se trezise pe colină, singură cu copiii şi cu Magda, bona poloneză, care nu zâmbea niciodată, se simţise abandonată. Chiar ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit ca să-mi descrie situaţia. Brian o „abandonase“ în Wendover.

Se hotărâseră să vină în luna martie, când anul şcolar nu se terminase, pentru ca băieţii să aibă timp să-şi facă prieteni la noua lor şcoală. Dar nici nu venise luna mai că îi şi propunea lui Brian să înscrie băieţii la fostele lor şcoli din Boston în toamna următoare. Iar la vremea când se luase-n clonţ cu Cassie pe plajă era deja pe punctul de a-şi face bagajele. Schimbarea asta de plan îl scotea din fire pe Brian. Era sătul de toanele Rebeccăi şi începuse să se gândească la efectul pe care veşnica ei stare de nemulţumire l-ar putea avea asupra băieţilor. El fusese cel care insistase să-şi programeze o consultaţie la Peter Newbold – ceea ce Rebecca şi făcuse. Îmi aduc aminte că am văzut-o de mai multe ori plecând de la cabinetul lui la începutul verii. O fereastră a biroului meu dă spre veranda laterală pe unde vin şi pleacă pacienţii lui Peter şi de acolo am văzut-o pe Rebecca ieşind, cu faţa ascunsă sub ochelari mari de soare şi arătând parcă şi mai slabă. Brian făcuse o înţelegere cu Rebecca, şi anume să petreacă vara acolo şi să nu facă planuri pentru toamnă. La urma urmei, băieţilor le plăcea şcoala cea nouă şi casa cu multe locuri numai bune de ascuns. Brian o îndemnase pe Rebecca să-i înscrie la cursuri de sporturi nautice şi să-i trimită la o tabără YMCA[10], ceea ce ea a şi făcut.

Apoi i l-a cumpărat pe Hat Trick[11].

Hat Trick era un cal tânăr, solid, din rasa Hanovra, adus din Germania de Trevor Berown, cel care câştigase medalia de argint la Jocurile Olimpice şi care îi fusese antrenor Rebeccăi. Rebecca nu e genul care să se laude singură, însă am auzit că la optsprezece-nouăsprezece ani fusese selecţionată pentru echipa de echitaţie a Statelor Unite. După ce se măritase păstrase legătura cu Trevor şi el îi trimitea adesea fotografii cu mânji care promiteau, tot cu gândul la portofelul burduşit al lui Brian.

Brian le cumpărase părinţilor lui o casă în Palm Beach cu mulţi ani în urmă şi în lunile de iarnă mergea adesea acolo cu Rebecca şi copiii. Câteodată, Rebecca şi Brian mergeau la expoziţii hipice când erau acolo şi chiar cu o iarnă înainte să se mute la Wendover l-au văzut pe Trevor prezentându-l pe Hat Trick la Festivalul hipic de iarnă – o competiţie de sărituri la care vin concurenţi din toată America de Nord, sperând să câştige premiile grase în bani. Hat Trick avea doar cinci ani şi participa la o cursă cu obstacole joase, din cauză că era tânăr şi nu avea experienţă, dar plutea peste ele ca o gazelă.

Rebecca şi-a dat seama că Hat Trick avea tot ce trebuia ca să ajungă campion la sărituri. De fapt, judecând după preţ – de ordinul sutelor de mii, după cum zicea Linda Barlow –, avea chiar potenţial de campion olimpic. Era mult mai mult decât îi trebuia, dar s-a entuziasmat şi Brian, obsedat de hochei cum era, a fost încântat de nume, aşa că l-a pus pe Trevor să trimită calul la Wendover, ca să-i facă Rebeccăi

o surpriză de ziua ei, în aprilie. Mai încolo, Rebecca mi-a povestit că Hat Trick a ajutat-o cel mai mult să se adapteze la Wendover. Îşi pusese ceva în gând.

Mamie Lang, care e membră veche a Clubului Westfield, mi-a spus că toată lumea se aştepta ca Rebecca să se înscrie în club, ca să profite de dotări şi să se antreneze. Westfield are două manejuri acoperite, mai mulți grăjdari special angajați şi câțiva antrenori foarte pricepuți, însă Rebecca a preferat să-l păstreze pe tânărul „Tricky" acasă, împreună cu Betty şi Serpico, un cal de sărituri ceva mai bătrân. A amenajat manejul care se afla deja pe proprietate şi a construit o serie de obstacole. Îl antrena personal, în fiecare zi. În lunile de vară, clubul Westfield organizează săptămânal competiții amicale de antrenament.

Westfield ține câteva concursuri de nivel C la începutul verii şi apoi unul de categoria AA în august. La fel ca la concursul de iarnă din Palm Beach, aici vin călăreți din toată țara ca să concureze pentru Grand Prix la sărituri, care îi aduce câştigătorului suma de 100 000 dolari gheață. Scopul concursurilor de antrenament este să le dea călăreților începători posibilitatea să câştige experiență. Antrenorii de la Westfield şi din crescătoriile de prin împrejurimi aduc uneori la concursurile de antrenament cai tineri, care promit, doar ca să-i obişnuiască cu atmosfera competițiilor hipice, greu de suportat de unii dintre ei. Aşa a procedat şi Rebecca în vara aceea, ducându-l pe Hat Trick la mai multe concursuri.

Mamie s-a grăbit să-mi telefoneze după ce a văzut-o pe Rebecca prima oară la Westfield cu Hat Trick.

— Calul ăla a fenomenal, Hildy, a zis. Toți antrenorii au rămas cu gura căscată când l-a dat jos din remorcă. Cu toate că nu era un concurs cu premii, ea şi Linda Barlow îi împletiseră coama şi coada. Arăta ca la carte. Harnaşamentul şi cizmele îi străluceau de cât fuseseră lustruite. L-am auzit pe unul dintre antrenori spunându-le studenților lui că aşa ar trebui să arate un cal când apare în public, indiferent că e un concurs de antrenament ori nu.

Linda Barlow mi-a spus după câtva timp că Rebecca era foarte atentă la felul cum erau îngrijiți caii. Oricând ai fi intrat în grajd, nu găseai fir de murdărie. Şeile şi hamurile erau lustruite după absolut fiecare partidă de călărie. Plus că Rebecca i-a arătat Lindei cum să împletească coama calului. Nu în codițe lălâi, legate cu elastic, aşa cum ne prindeam noi părul când eram copiii, ci codițe mici, strânse, perfect simetrice, care urmau linia grumazului, întocmai ca o bordură zimțată pe o sculptură din onix. Rebecca a învățat-o pe Linda cum să folosească uneltele de pe vremuri ca să împletească părul calului şi să renunțe la banderolele elastice. Nici nu mă mir că făcuseră senzație când veniseră prima oară la club.

Mamie mi-a povestit cât nerv a arătat calul chiar şi înainte să intre în manej.

— Întâi a stat drept, cu capul sus, Hildy. Pe urmă s-a ridicat în două picioare şi a făcut un fel de salt în aer, la fel ca lipițanii pe care-i vezi la circ. Cât despre Rebecca, ea călărea ca un maestru. Râdea de țopăielile lui şi îl tot îmboldea. L-a mânat în manej în galop mărunt. Au făcut un tur, la obstacolele înalte. Calul n-are nici măcar şase ani, ține seama. Şi Rebecca, are aşa un stil… A sărit toate obstacolele fără probleme, dar pe ultimul l-a sărit dinadins invers, ca să fie penalizată.

— Da' de ce? m-am mirat eu.

— Aşa se cuvenea. Calul ei le-o luase cu mult înainte celorlalți. Sunt unii care vin la concurs fără să fi câştigat măcar o dată panglica albastră la categoria lor. Pentru ei contează mult. Rebecca a fost penalizată şi panglica a fost dată unui cal de şaptesprezece ani. Apoi Rebecca şi-a urcat minunăția de cal în rulotă şi l-a dus singură acasă.

În timpul verii Rebecca a luat parte la mai multe concursuri şi oamenii s-au obişnuit cu ea încet, încet. Tot de la Mamie am aflat că începuseră şi ceilalți să împletească coamele şi cozile cailor când se prezentau la concurs şi că se îmbrăcau în ținute tradiționale, aşa cum făcea Rebecca.

— E de modă veche şi asta farmecă pe toată lumea, mi-a explicat Mamie. Chiar le dă un exemplu tinerilor despre cum trebuie prezentați şi îngrijiți caii. Când o vezi, înțelegi ce înseamnă călăria cu adevărat.

Mamie era vrăjită de Rebecca şi mi-a spus că vrea să luăm odată masa împreună, toate trei. I-am promis că vin, însă i-am dat numărul de telefon al Rebeccăi. Mă gândeam că s-ar înțelege mai bine doar ele două, la o sticlă de vin, fără să mă aibă pe mine în preajmă şi să mă audă cum sorb Diet Cola. Dar n-a fost să fie. Mamie a sunat-o pe Rebecca de două ori ca s-o invite la cină şi Rebecca a refuzat politicos de fiecare dată. Mamie s-a înțepat, i s-a părut că e luată de sus şi… asta a fost.

Mi s-a întâmplat odată să o văd şi eu pe Rebecca concurând cu Hat Trick. Era marea competiție de nivel AA pe care clubul Westfield o organiza în august. Rebecca se înscrisese cu Hat Trick la Grand Prix – cel mai dificil şi extenuant traseu. Câştigătorul primea 100 000 de dolari. Mamie are obiceiul să dea un prânz într-un cort, chiar alături de manejul unde are loc întrecerea. Fondurile strânse la masă merg la o organizație de caritate, mai precis la un cămin din Salem pentru femei agresate fizic. Eu rezerv întotdeauna o masă şi invit clienți. E un loc minunat, unde poți să-i aduci pe cei care vor să-şi cumpere case în zonă. Terenurile clubului sunt minuțios îngrijite. Oriunde te uiți vezi cai superbi şi oameni eleganți. Una dintre clientele mele, care era aşezată la masa mea, tot exclama încântată că se simte ca într-o reclamă de-a lui Ralph Lauren. Am zâmbit înțelegător. Casa pe care ea şi soțul ei voiau s-o cumpere arăta şi ea întocmai ca într-o reclamă de Ralph Lauren şi ar fi putut-o avea pentru modesta sumă de un milion şi jumătate.

Brian McAllister rezervase şi el o masă, la care erau aşezați câțiva prieteni de-ai lor din Boston, veniți s-o vadă pe Rebecca şi Hat Trick. Făceau multă gălăgie – se vedea cât de colo că o luaseră pe şampanie cam devreme. Brian m-a prezentat când am sosit. Cei mai mulți dintre „prieteni“ s-au dovedit a fi oameni de afaceri, cunoscuți de-ai lui Brian. Pe câțiva mi i-a prezentat drept parteneri. Fiecare era însoțit de câte o nevastă frumoasă, care mie mi-a părut cam prostuță şi care era îmbrăcată nițel cam prea elegant, având în vedere ocazia. Două din ele purtau pălării, de parcă veniseră la cursele de cai de la Ascot[12] nu alta. Aici suntem în Noua Anglie. Oamenii vin în ținute lejere de vară la dejunul de caritate de la Westfield. Scot, fostul meu soț, mi-a spus că sunt pornită din principiu împotriva femeilor mai tinere şi mai drăguțe. Întotdeauna ți se par proaste sau ridicole, îmi spunea.

Se înşela. Nu despre toate femeile care sunt mai tinere şi drăguțe cred asta.

De pildă, pe Rebecca am luat-o mereu în serios.

Mamie a aranjat să am o masă lângă manej. Până să înceapă concursul am luat prânzul: somon poşat cu fasole verde, cartofi noi şi căpşuni proaspete cu frişcă. Barul servea toate băuturile pământului. În jurul meu şampania curgea în valuri. Stăteam cu ochii ațintiți spre manej. Când a început Grand Prix-ul, Mamie a venit şi a pus două scaune alături de mine. Era însoțită de Allen Mansfield, şeful antrenorilor de la Westfield. Mă bucuram să-i am alături, fiindcă ştiau să-mi spună câte ceva despre fiecare călăreț. Care din ei se calificase pentru Olimpiadă. Care dintre cai erau valori consacrate şi care erau tinere talente promițătoare.

Cei mai mulți dintre concurenții de la Grand Prix erau profesionişti care aveau propriile lor herghelii în zonă sau în alte părți ale țării. Unii dintre caii lor erau renumiți în lumea concursurilor hipice. Aşa că, atunci când a văzut-o pe Rebecca aşteptând în zona de încălzire, Mamie a început să se agite (băuse deja mare parte dintr-o sticlă de şampanie de când se aşezase lângă mine) şi aproape că a strigat:

— Uite-o, ea e, chiar ea, Al!

Allen a pufnit şi a clătinat scârbit din cap.

— Calul e prea tânăr pentru concursul ăsta, e de părere Allen! a strigat Mamie către mine, cu toate că stăteam chiar lângă ea.

— Şşş, am făcut eu. Brian e cu prietenii lui chiar la masa de alături.

— Hopa, a chicotit Mamie.

— Chiar e prea tânăr, a bombănit Allen. N-are nici un motiv să-l scoată la concurs aşa devreme.

— Arată trăsnet, am zis.

Mamie îl privea pe Allen râzând.

— Îi pare rău că nu e el antrenorul, mi-a şoptit. Calul e pregătit pentru Grand Prix, zic eu. I-am văzut la mai multe concursuri, toată vara. Plus că Rebecca a promis că va dona toţi banii căminului, dacă câştigă.

— Da, da' n-ai văzut-o la un concurs de sărituri de calibrul ăsta – parcurs clasic cu baraj la cronometru, a zis Allen. Un cal tânăr s-ar putea să nu facă faţă.

Grand Prix-ul are două etape. Mai întâi, toţi participanţii parcurg un traseu cu obstacole dificile, dintre care multe au peste un metru jumătate înălţime. Multe dintre obstacole sunt oxere, înalte, dar şi late. Traseul mai cuprinde sărituri peste tufişuri, sărituri grupate, când calul trebuie să facă unul sau doi paşi mici între două garduri înalte, şi triple, un şir de trei garduri aflate la câţiva paşi distanţă unul de altul. Dacă un cal parcurge întreg traseul fără să dărâme vreo bară ori să refuze să sară, atunci se merge la etapa superioară, de departajare.

Asta înseamnă că se merge pe un traseu diferit, cu aceeaşi serie de sărituri. De data asta, câştigător e calul care termină cel mai repede, sărind peste toate obstacolele. Este partea cea mai interesantă din cursă. Călăreţii sunt uneori nevoiţi să mai rotunjească colţurile ca să câştige câteva secunde, dar în felul ăsta calul îşi poate ieşi din ritm şi lucrurile se complică. La departajare, calul trebuie să aibă totală încredere în călăreţ. Face o săritură, aterizează, apoi călăreţul îl mână repede înapoi şi se trezeşte în faţa unui obstacol neaşteptat. Cea mai bună pereche cal–călăreţ este cea în care calul, după multe antrenamente dure cu călăreţul, e convins că, de vreme ce călăreţul îl crede în stare de ceva, atunci chiar e în stare. Dacă ai de-a face cu un cal timid sau nehotărât, atunci îţi trebuie ani de zile ca să clădeşti o astfel de încredere. Dar sunt şi cai puternici şi curajoşi care pot face faţă unei asemenea încercări chiar de la o vârstă mai tânără. Rebecca, se vedea cât de colo, era încredinţată că Hat Trick poate face faţă.

Allen, care stătuse cu ochii pe ei doi toată vara, credea cu tărie că nu poate.

Când a început concursul, Mamie şi Allen o priveau mai ales pe Rosemary Hines, o vestită călăreaţă americană, şi calul ei, Tango. Eu mă uitam la Rebecca şi Hat Trick, aflaţi la intrare. Hat Trick n-avea astâmpăr. Tropăia, făcea câte o jumătate de pas înapoi, însă, de fiecare dată când el se ridica pe picioarele din spate, ea se lăsa în faţă şi apoi îl mâna în cercuri strânse. După ce s-a mai potolit, l-a bătut uşor cu palma pe grumaz. Apoi am văzut-o ridicând ochii şi făcând semn cu mâna cuiva aflat la celălalt capăt al manejului. Mi-am încordat privirea ca să-mi dau seama cine e. Era un bărbat. Îşi croia drum prin mulţime, îndreptându-se spre poarta de intare, şi am văzut că Rebecca i-a strigat ceva. Mi-am zis că probabil e un antrenor cu care lucrase Rebecca, dar când s-a apropiat am văzut că e Peter Newbold.

Ce căuta Peter Newbold la concursul hipic de la Westfield?

Am aruncat o privire spre masa lui Brian şi am văzut că erau cu toţii atenţi la adversara Rebeccăi. Când Tango a doborât o bară mulţi dintre ei au chiuit de bucurie şi Mamie, indignată, le-a făcut semn să tacă. Rosemary Hines a executat ultima săritură şi mulţimea din tribune şi din cort a izbucnit în aplauze. Se prezentase bine, din câte îmi dădeam eu seama, dacă nu puneam la socoteală bara doborâtă.

Venise rândul Rebeccăi. Când Hat Trick a intrat la trap în manej, cei de la masa lui Brian s-au dezlănţuit. Chiuiau şi fluierau, aşa că Mamie le-a cerut din nou să tacă.

— Dacă speriați calul Rebeccăi? a zis ea în şoaptă, înfuriată. Sfinte Sisoe, mi s-a adresat după aia, unde au crescut oamenii ăştia?

Rebecca îl mâna pe Hat Trick în galop mărunt la celălalt capăt al manejului. Aştepta fluierul de pornire.

— Uite, mi-a zis Mamie, îl învârteşte pe lângă gardul ăla cu reclama Union Savings Bank, ca să se obişnuiască. Calul lui Rosemary s-a speriat de ea când a fost să sară.

Allan a mormăit ceva ce nici una din noi n-a înțeles, drept care ne-am apucat să râdem pe înfundate. Apoi s-a auzit fluierul. Rebecca a înclinat politicos din cap în direcția arbitrilor şi l-a mânat pe Hat Trick spre primul obstacol.

N-am să vă plictisesc cu amănunte. Am să spun doar că Rebecca şi Hat Trick făceau totul să pară o joacă. S-au apropiat de fiecare obstacol cu pasul potrivit şi săritura în sine a fost executată fără efort, cu grație şi stil. Pe cât se părea, Hat Trick prefera să meargă mai încet decât era necesar şi, de câte ori îl îndemna Rebecca, se încorda puțin, depărta picioarele din spate şi se repezea înainte. Când au trecut şi de ultimul obstacol, invitații lui Brian au sărit în picioare şi au aplaudat. Mamie aplauda şi ea, ba chiar l-a împuns pe Allan cu cotul, în joacă. Hat Trick a tresărit când a auzit aplauzele şi s-a ridicat de câteva ori pe picioarele din spate în timp ce Rebecca îl îndemna să facă turul manejului. Râdea văzând cât de binedispus e calul şi îl mângâia pe gât. Apoi au ieşit din manej.

— S-ar zice că mai are destulă energie pentru proba de baraj, i-am zis lui Allen.

— Lui nu-i place viteza, în schimb ea e o călăreață pe cinste. Mai vedem, a spus Allen încet.

Linda Barlow îi aştepta pe Rebecca şi Hat Trick la ieşire. L-am căutat din priviri pe Peter Newbold, dar nu mai era în locul dinainte. Poate că doar trecuse pe lângă manej cu Elise şi se aşezaseră undeva, în tribune. Poate că venise s-o vadă pe Rebecca în concurs. Cine ştie dacă nu cumva terapia însemna, între altele, şi că trebuia să revină la concursurile hipice, iar acum venise ca s-o verifice. La masa lui Brian toți se felicitau, plesnindu-şi palmele ridicate ca la volei şi sorbind cu poftă din şampanie.

Patru cai, între care şi Hat Trick, se calificaseră pentru proba de baraj. Primul cal, Dante, călărit de Michael Wallace, a sărit toate şapte obstacolele într-un timp foarte bun – 49 de secunde. Al doilea concurent, Linda Randolph, a doborât o bară şi a terminat în 54,3 secunde. După Linda a venit Leslie Carter pe celebrul ei Romulus. Au terminat cu bine, dar în 51,5 secunde. Aşa că Rebeccăi îi rămânea să-l bată pe Dante.

— Ce zici, Allen? am întrebat în timp ce Hat Trick intra la trap în manej.

— Cred că, dacă e deşteaptă, termină traseul fără penalizări, chiar dacă nu scoate un timp bun. La ce bun să distrugă încrederea calului riscând prea mult?

S-a auzit al doilea fluier şi Rebecca s-a îndreptat spre primul obstacol. Cronometrul nu porneşte decât după ce calul a sărit peste primul obstacol, aşa că Rebecca nu s-a grăbit. Însă după ce au aterizat l-a dus în galop rapid şi a cotit-o spre al doilea obstacol. După următorul obstacol, înalt şi drept, trebuia să te întorci brusc înapoi, spre alt obstacol vertical. Acest al doilea obstacol vertical îi făcuse probleme calului care doborâse bara. De fapt, nici unuia dintre cai nu-i venise uşor să-l sară. Întorcându-se, caii îşi pierdeau echilibrul, încurcau paşii, astfel încât se trezeau prea aproape de al doilea obstacol. De asta lovise calul Lindei bara cu picioarele din spate. Allan îmi explicase că toți călăreții cotiseră prea din scurt. Când Rebecca se apropia de primul obstacol vertical, Allan a clătinat din cap şi a murmurat: „Prea repede, prea repede“. Hat Trick a strâns picioarele sub bărbie şi, la jumătatea săriturii, când trupul lui era elegant arcuit la câteva palme deasupra barei de sus, Rebecca şi-a mutat greutatea şi a răsucit calul în aer. Ceilalți cai nu fuseseră în stare să se răsucească decât la doi paşi după obstacol. Când a aterizat, Hat

Trick n-a avut nevoie să-şi recapete echilibrul schimbând piciorul: era deja pe piciorul bun, perfect echilibrat, şi aşa s-a îndreptat spre al doilea obstacol, pe care l-a trecut fără să se forţeze. Ca să se apropie de următorul obstacol, ceilalţi călăreţi ocoliseră în galop un gard viu şi se îndreptaseră frontal spre obstacolul dublu. Rebecca s-a hotărât să o ia prin faţa gardului. L-a sucit pe Hat Trick imediat ce a trecut de obstacolul dinainte şi a ajuns, la distanţă de doar trei paşi, în faţa primului din cele două obstacole duble.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Mamie.

— Nebuna dracului! a făcut Allen.

Mi-era şi frică să mă uit, dar n-am întors privirea. Hat Trick parcă se pregătea să refuze. Trupul i s-a crispat şi a dat să întoarcă capul, dar Rebecca a ridicat cravaşa şi l-a plesnit scurt peste flanc, chiar în spatele piciorului ei, şi, în acelaşi timp a scos un fel de răcnet animalic. Hat Trick a uitat că nu voia să sară şi, cu toate că aterizase un pic cam aproape din prima săritură, a trecut obstacolul, dar a aterizat cam prost pentru al doilea. Rebecca s-a înfipt în şa, i-a dat pinteni la următorii doi paşi, după care ni s-a părut că femeia aia micuţă a ridicat ditamai calul şi l-a trecut peste al doilea obstacol, aproape trăgându-l de urechi, aplecată peste gâtul lui. Au aterizat fără să atingă bara de sus. Mulţimea a explodat, toată lumea ovaţiona. Rebecca a trecut uşor ultimele garduri şi a terminat în 47,3 secunde. Câştigase Grand Prix-ul.

Cei de la masa lui Brian erau din nou în picioare, cu mâinile pe sus. Brian îşi ştergea o lacrimă. Spectacolul ne ţinuse cu răsuflarea tăiată. Le-am zâmbit lui Mamie şi lui Allen, care erau amândoi cam posomorâţi.

— Femeia asta şi-o caută, ori, dacă nu, o să bage pe altcineva în mormânt, a zis Allen.

— Mda, nu mai am curaj nici să merg cu maşina pe aici, după ce-am văzut astăzi, a spus Mamie.

— Da' de ce? Ar trebui să te bucuri, Mamie, am spus. Banii merg la cămin.

— Mă bucur, mi-a răspuns. Doar că mi s-a făcut rău văzând că cineva se joacă cu viaţa calului.

— Dar n-a păţit nimic, am zis.

Sigur, nu mă pricep la concursuri hipice aşa cum se pricep ei. Mie îmi păruse, la fel ca şi celor mai mulţi dintre spectatori, că asistasem la o demonstraţie uluitoare de curaj şi forţă, atât din partea calului, cât şi a călăreţului.

Allen şi Mamie clătinau din cap şi Allen a înjurat din nou. După care Mamie s-a dus să-l felicite pe Brian.

La sfârşitul concursului, după ce au primit medaliile, primii trei clasaţi fac o tură la galop în manej. Atunci l-am zărit iarăşi pe Peter Newbold. Stătea într-o tribună, pe gradena cea mai de jos, nu departe de cortul nostru. Rebecca i-a zâmbit când a trecut prin faţa tribunei. S-a ridicat în scări şi a fluturat mâna, iar el a ridicat ochii spre ea, cu mâna streaşină la ochi, ca să se ferească de soare. Dacă erai aşezat jos, ca el, era greu s-o vezi în lumina orbitoare a soarelui în după-amiaza aceea de august.

---

10 Young Men's Christian Association (Asociaţia Creştină a Tinerilor) – asociaţie cu filiale în toată lumea, fondată în 1844 la Londra, care organizează activităţi cu caracter religios, educativ şi sportiv.

11 Tripleta / Triplu Campion – termen folosit (mai ales în hochei şi fotbal) pentru a desemna repetarea unei performanţe de trei ori la rând.

12 Competiţie hipică organizată în oraşul cu acelaşi nume, la care asistă membri ai casei regale britanice.

Şapte

Am mirosit ceva necurat în legătură cu Rebecca şi Peter la puţină vreme după concursul de la Westfield, de fapt, chiar în săptămâna în care băieţii lui Frank au lucrau acasă la familia Dwight. Era într-o miercuri seara şi a doua zi aveam de încheiat un contract de vânzare. O vânzare mare. O casă nou construită în Gloucester, cu privelişte spre râu, la preţul de aproape un milion. De data asta cumpărătorii erau aduşi de mine şi casa era oferită de Wendy. Era o seară ploioasă de la începutul lui octombrie şi eu verificam hârtiile pentru a doua zi. În acelaşi timp terminam o sticlă de Pinot Noir, un vin bun, pe care îl luasem în grabă din maşină când ajunsesem acasă. Încerc să mă abţin şi să nu beau toată sticla odată, însă dacă nu o termin sunt nevoită să mă duc înapoi şi să încui sticla începută în portbagaj. Ce m-aş face dacă una din fete ar veni fără să mă anunţe şi ar găsi o sticlă pe jumătate goală în dulap? Dacă o termin, o pot ascunde liniştită în coşul de gunoi din bucătărie. Aşa că în noaptea aia, fiindcă ploua cu găleata, m-am hotărât să termin sticla. Chiar îmi prindea bine, mă încălzea. Pe deasupra, mai aveam şi motiv de sărbătoare. A doua zi dimineaţa aveam să primesc un cec gras.

Când am pus hârtiile într-un dosar, mi-am dat seama că lipsea asigurarea pentru casă a cumpărătorului. Nu avea intenţia să fie de faţă la încheierea tranzacţiei, aşa că îmi trimisese documentul printr-un serviciu de curierat. Rămăsese pe biroul meu. Am nevoie de altă secretară, mi-am zis dând peste cap ultimele picături din sticlă. Mă ajuta Kendall, fiica prietenei mele, Alice, care îşi întrerupsese cursurile la facultate timp de un an. Pur şi simplu nu avusesem vreme să intervievez şi să angajez pe cineva care să se priceapă cât de cât. Eram blocată. A doua zi dimineaţă nu aveam cum să trec pe la birou. Banca era în Beverly, adică în direcţia opusă, şi la ora aia se circula cu greu.

Când m-am apucat să beau câte un păhărel, la câteva luni după ce m-am întors de la Hazelden, m-am jurat că n-am să dau nici un telefon, să trimit vreun e-mail sau să conduc maşina după ce am sorbit chiar şi o picătură de alcool. Şi mă ţinusem de cuvânt. Ei, în seara aceea mi-am dat seama că sunt niţel pilită, dar în nici un caz ameţită. Mi-ar fi luat zece minute să merg cu maşina până la birou, hai cel mult cincisprezece, ţinând seama că ploua. Aveam să conduc cât puteam de încet.

Mi-am tras pelerina de ploaie peste cap şi am fugit afară, la maşină. Am ajuns în scurtă vreme pe serpentinele din Pig Rock Lane. Cinstit vorbind, aş fi putut conduce până la birou cu ochii închişi. Şi nici măcar ameţită nu eram. E adevărat, mi s-a întâmplat – şi nu de puţine ori – să conduc cu un ochi închis, ca să văd o singură şosea, şi nu două. Asta a fost înainte să merg la Hazelden, fireşte. În acea seară de octombrie conduceam încet şi chiar mă bucuram de atmosfera oarecum sinistră: frunzele se învârtejeau în lumina farurilor ca nişte lilieci înnebuniţi, ştergătoarele se mişcau frenetic. Nu mai era nimeni pe şosea într-o noapte aşa ploioasă. Ce plăcut e să fii singur pe şosea, să aluneci pe drumul ca o panglică neagră şi udă, care cobora răsucindu-se spre oraşul adormit.

Când am oprit în parcarea din spate, am văzut cu uimire că în biroul lui Peter de la etaj ardea lumina. Miercurea nu avea consultaţii. În parcare era Volvo-ul lui şi alături, încă o maşină, un Land Cruiser argintiu. Am parcat alături de maşina lui Peter, am coborât cu grijă şi am luat-o pe după casă spre scara de la intrare. Am mers pe verandă spre intrarea laterală, care este mai aproape de biroul meu. Acolo m-am încurcat un pic, căutând cheia. Am prea multe chei şi asta îmi dă totdeauna bătaie de cap. Căutând cheia de la uşă am scăpat legătura pe jos, taman în tufele de azalee plantate pe lângă verandă.

Am înjurat, bineînţeles, şi m-am hotărât să sar jos de pe verandă pe gazon. Mi-era teamă că, dacă mă duc la scară, cobor şi ocolesc, n-am să mai ţin minte în care tufă căzuseră cheile. Aşa că mi-am făcut vânt, dar, fiindcă iarba era udă, am alunecat şi am căzut în fund. Conform legii lui Murphy, chiar în clipa

aia Peter Newbold a deschis uşa laterală şi a ieşit pe verandă.

— E cineva aici? a întrebat cu nelinişte în glas.

Am sărit în picioare. Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că, dacă mă dau sprintenă, poate par şi trează. Eram la câţiva paşi de Peter şi cred că a fost cât pe ce să facă un atac de cord când m-a văzut ţâşnind dintre tufele de la picioarele lui.

— Ce dracu'…? a strigat şi s-a dat înapoi clătinându-se.

De fapt, chiar se ţinea cu mâna de piept. Apoi a zis:

— Hildy? Tu eşti?

— Eu sunt, Peter, cine altcineva?

Era ceva vreme de când nu mai încercasem să vorbesc fără să se vadă că mi se împleticeşte limba.

— Am scăpat cheile… p'ormă… am… alunecat când… le căutam.

M-am aplecat şi am căutat puţin prin tufă. Mă străduiam să mă mişc încet, cât mai firesc, dar ploua şi iarba era alunecoasă. La un moment dat era să cad iarăşi. Noroc că am reuşit să mă prind cu mâna de marginea verandei.

— Stai, a zis Peter. Te ajut eu.

N-aş băga mâna-n foc, dar părea amuzat. Când beau, mă apucă paranoia. De la dezalcoolizare mi se trage. Nu pot scăpa de ideea că oricine îşi dă seama fie şi doar că m-am uitat la o sticlă de băutură. Dar, dacă stăm să ne gândim, cine ar putea spune despre altcineva că e un pic ameţit pe o noapte ca asta? Ploua cu găleata, aşa că vă închipuiţi cât de uşor era să aluneci.

Peter a coborât de pe verandă şi, după câteva secunde, a scos cheile din tufă şi mi le-a întins.

— Mersi, Peter, am zis.

Am luat-o spre maşină, iar el s-a urcat la loc pe verandă, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ia stai, am zis râzând şi m-am întors spre biroul meu. N-am apucat să iau… lucrul pentru care venisem.

M-am apropiat hotărâtă de locul unde stătea Peter pe verandă şi i-am spus:

— Mă ajuţi să urc, Peter?

M-a privit cu atenţie.

— Poate ar fi mai bine să o iei pe trepte.

— Nu, pe aici e mai scurt am zis şi am dat să pun piciorul pe marginea verandei.

Peter a întins mâna, m-a înşfăcat de braţ şi m-a ajutat să mă ridic. De data asta, în loc să scap cheile, m-am izbit de uşa laterală, trăgându-l pe Peter după mine. Uşa biroului meu e la picioarele scării care urcă spre biroul lui Peter. Lângă uşă e o masă pe care e o ferigă în ghiveci. Dacă depărtezi masa de perete, tragi sertarul care e în spate. Aşa am şi făcut, urmărită din priviri de Peter.

— Am să folosesc cheile astea. Întotdeauna ţin o dublură aici, i-am explicat. Încă un rând de chei ale maşinii… pentru… maşina dracului.

Am dus mâna la gură. Mi se întâmplă rar să vorbesc urât, şi de obicei doar când beau.

— Tâmpenia aia de Range Rover cu dichiseli moderne are încuietori automate şi tot timpul rămân pe dinafară.

— Dar… ai cheile. Ţi le-am dat eu adineauri, a zis Peter.

— Ştiu, ştiu, am zis închizând sertarul.

De fapt, habar n-am cum, uitasem că îmi găsise cheile. Eram zăpăcită şi îngrijorată gândindu-mă la ce şi-ar putea închipui. Poate că-şi zicea că sunt băută.

— Sigur n-ai nimic, Hildy? m-a întrebat Peter când am deschis uşa biroului.

— Bineînțeles, i-am spus pe un ton hotărât. Mulțumesc pentru ajutor. Cred că te aşteaptă pacientul.
Peter s-a fâstâcit un moment, apoi a zis:
— Sunt singur. Mai aranjam nişte hârtii…
— Parcă am văzut încă o maşină.
— Da? O fi, mai sunt unii care parchează aici peste noapte.
— Ei, atunci, mulțumesc, am zis.
— Precis n-ai pățit nimic? Dacă te-ai lovit cumva când ai căzut, mi-ar face plăcere să te duc acasă.
— Poftim? m-am rățoit la el. Sunt bine mersi.
Sigur, a doua zi dimineață mi-am pus tot felul de întrebări. Să-şi fi dat Peter seama că băusem? Ştia că fusesem la dezalcoolizare? La întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Newburyport (unde mersesem timp de câteva săptămâni după încheierea tratamentului, aşa cum mi se prescrisese) văzusem o tânără care era şi pacienta lui Peter şi uneori ne întâlneam când venea la cabinet. Mă întrebasem de multe ori dacă îi mărturisise lui Peter că mă văzuse la întruniri. Acolo se presupune că nimeni nu cunoştea pe nimeni.
Ce vezi aici, ce se spune aici, rămâne aici după ce pleci. Era mica poezie pe care o recitam împreună la sfârşitul şedințelor, stând în picioare şi ținându-ne de mâini, ca o ceată de tâmpiței zâmbitori. După asta ne plecam capetele şi spuneam „Rugăciunea seninătății“ şi la sfârşit spuneam din nou, tot ținându-ne de mâini, „Veniți şi data viitoate. Dacă vreți, se poate, şi meritați“. Abia atunci cei din dreapta şi stânga mea îmi dădeau în sfârşit drumul, după ce mă strânseseră uşor de mâini, şi puteam să plec.
Ia mai duceți-vă dracu’, ziceam în sinea mea după ce ieşeam pe uşă. Adevărul e însă că-mi era milă de cei care veneau la întruniri. Şi vouă v-ar fi. Câte-am auzit acolo! Un tip avea un caniş la care ținea foarte mult; într-o noapte geroasă de iarnă îi dăduse drumul afară şi după aia adormise, beat turtă. Dimineața găsise câinele înghețat pe prag. O femeie, beată fiind, îşi scăpase bebeluşul din brațe şi îi fracturase craniul. Erau oameni cu probleme, carevasăzică. Dar dacă femeia pe care o văzusem la întrunirile de la Newburyport îi povestise lui Peter că mă văzuse acolo, iar el credea că sunt la fel ca oamenii ăia? Gândul ăsta nu mi-a dat pace tot drumul până la Beverly. După ce am încheiat tranzacția, nu mi-a mai părut mare lucru. Tocmai luasem un comision de treizeci de mii de dolari. Avea să-mi fie de mare ajutor să scap de ipotecă. Puține femei de pe North Shore se puteau lăuda cu afaceri atât de reuşite. Cum şi-ar fi putut închipui cineva, în afară de fiicele mele, nişte fete caraghioase, nerecunoscătoare şi răzgâiate, că am o problemă cu băutura?
Când m-am întors la Wendover, m-am dus la bancă să depun banii. Chiar când parcam, am văzut-o pe Rebecca McAllister deschizând uşa Land Cruiserului ei argintiu, ca să se urce băieții. Ei, sigur, sunt o mulțime care au Land Cruiser pe aici. Argintiul e o culoare populară, dar tot m-am oprit şi m-am uitat la ea câteva clipe. Parcă-mi aduceam aminte să fi văzut o maşină asemănătoare parcată în spatele biroului în seara dinainte. Rebecca le spunea ceva băieților cât s-au urcat în maşină, dar după ce a închis uşa şi s-a întors m-a văzut şi mi-a făcut semn cu mâna.
— Salut, Hildy, mi-a spus zâmbind.
I-am zâmbit şi eu şi i-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre mine.
— Am tot vrut să te sun, mi-a zis.
— Da? Ce s-a întâmplat?
Rebecca şi-a privit mâinile câteva clipe.
— Mi-e puțin cam peste mână. Ai fost de față când m-am certat cu Cassie Dwight pe plajă astă-vară. Firma soțului ei, Patch, ne-a făcut toată țevăraia din casă şi aş mai avea nevoie de ceva. Am construit un mic atelier în spatele casei. M-am apucat din nou să pictez…

— Ce grozav! Nu ştiu dacă ți-am spus, dar fiica mea e sculptoriță. O vreme a şi pictat.

— Nu, n-am ştiut, s-a extaziat Rebecca.

Era veselă, ca în ziua când văzuse mânzul, când îi arătasem casa prima oară. Atunci era plină de viață, nu copleşită de griji, fără astâmpăr, aşa cum o văzusem şi cum o văzuseră şi alții în lunile care urmaseră.

— Mă rog, a continuat ea cu un zâmbet sfios, tu îi cunoşti pe soții Dwight de multă vreme. Chiar că nu ştiu ce să fac. E clar că ea nu mă poate vedea în ochi şi mă gândesc să angajez pe altcineva, doar ca să nu am de-a face cu ei. Pe de altă parte, n-aş vrea să creadă că angajez pe altcineva ca să le dau peste nas…

— Rebecca, i-am tăiat eu vorba, n-aş crede să țină Cassie minte „cearta“ voastră. Are prea multe pe cap, după cum îți poți da seama. Zău, cred că a şi uitat. Am să-l sun pe Patch la birou să-l întreb dacă e dispus să vină să facă o estimare. Dacă sunt supărați, ceea ce nu cred, au să-ți spună că au deja prea multe comenzi. Dar, pe cât ştiu eu, le-ar prinde bine ceva de lucru. Şi cred că relația voastră s-ar îmbunătăți dacă Patch ar veni să lucreze la tine.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Rebecca zâmbind. Hildy, a adăugat, mi-ar face mare plăcere să vii să vezi ce-am mai făcut prin casă. Ai putea veni să luăm prânzul sau să bem ceva într-o zi? Mai toată săptămâna sunt singură acolo cu copiii şi m-aş bucura să vină cineva la noi.

Aş fi vrut să văd ce îmbunătățiri făcuseră la fosta casă Barlow, chiar eram curioasă, aşa că i-am spus că mi-aş bucura să-i fac o vizită şi ne-am înțeles să mă duc marțea următoare. I-am spus că am să vin de la serviciu, să nu pregătească nimic special, că am să fac un scurt tur al casei şi am să plec.

— Ba nu, a insistat ea. Rămâi la masă.

— Bine, am încuviințat după o clipă de şovăială, gândindu-mă cu părere de rău la portbagajul maşinii.

La urma urmei, mi-ar fi prins bine să ies un pic. Prea eram singură. Pe deasupra, chiar eram curioasă, voiam să văd casa.

După ce am terminat la bancă am trecut pe la birou să văd dacă mai apăruse ceva nou şi pe urmă m-am hotărât să mă duc să văd ce făceau băieții lui Frank la casa familiei Dwight. Îmi spusese că s-ar putea să găsească un om să lucreze acolo. Sau cel mult doi. Când am ajuns, am fost uimită să găsesc mai multe camionete parcate în față, între care şi monstrul portocaliu al lui Frank. Pe aleea casei era un container de gunoi, plin cu moloz şi alte resturi. Înăuntru am numărat cinci oameni – cam atâți avea Frank în extrasezon – care munceau pe rupte. În living, mocheta fusese scoasă şi în locul ei rămăsese podeaua de lemn lustruit. Un lucrător dădea al doilea rând de vopsea pe pereți. În bucătărie am găsit încă unul, care vopsea tavanul. Dar şi mai uimită am fost să văd doi oameni care potriveau un frigider de inox, nou-nouț, în locaşul unde stătuse cel vechi, o rablă ruginită. Picioarele lui Frank, îmbrăcate în blugi, şi ghetele de lucru, bine uzate, ieşeau de sub masca unei chiuvete noi, strălucitoare, tot de inox. Aş fi recunoscut cizmele alea oriunde le-aş fi zărit.

— Tu eşti, Frank?

A ieşit cu grijă de sub chiuvetă şi mi-a zâmbit.

— Da’ ce credeai, Hildy?

— Am rămas cu gura căscată. De unde-ai scos toate astea?

— Păi, chiuvete am avut întotdeauna o grămadă, prin curte. Oamenii le aruncă una, două. Asta a fost comandată de cineva, care i-a găsit o mică zgârietură pe spate, uite aici, a zis arătându-mi cu degetul. N-a mai vrut-o. De fapt s-au hotărât că vor cu totul altceva. Au aşteptat prea mult, aşa că n-au mai putut-o returna pe asta şi-au rămas cu ea în brațe. Mi-au dat-o mie. Se potriveşte la fix. Iar Patch poate să o lege la instalație când vine acasă. Aia de-o aveau era în ultimul hal.

S-a ridicat, şi-a şters palmele de blugi şi s-a uitat atent la cum fusese vopsit tavanul.

— Şi frigiderul?
— E nou-nouț.
— De unde l-ai luat?
— Îl aveam eu. Astăzi toată lumea vrea frigidere de inox. Da’ chiar că înviorează bucătăria, nu-i aşa, Hil?
Într-adevăr, nici n-ai zice cât pot să schimbe o bucătărie un frigider şi o chiuvetă noi, plus un strat proaspăt de vopsea. Frank stătea sprijinit cu coatele de masă şi îmi zâmbea.
— Credeam că băieții sunt trimişi în altă parte.
— Ei, i-am luat de acolo pentru câteva zile. Proprietarul casei ăleia din Manchester… ce crezi că poate face, o să găsească pe altcineva să-i curețe terenul în două zile? E bine aşa. Chiar ne prinde bine să mai lucrăm şi înăuntru. Patch e băiat de treabă. Ştiai că a lucrat pentru mine vreo două veri?
Cum v-am mai spus, nu sunt genul siropos, dar acum m-am dus la Frank şi i-am strâns mâna cu amândouă mâinile mele, aşa cum face Wendy Heatherton.
— Mulțumesc, Frank… din suflet.
— Cu plăcere, Hildy, a răspuns cu ochii în pământ.
Nu cred să mi se fi părut: era un pic îmbujorat la față. Iar despre mine, ştiu că îmi ardeau obrajii.

Acum multă vreme, când abia terminasem liceul, am fost îndrăgostită de Frankie Getchell. N-am s-o pot ierta niciodată pe Mamie Lang că le-a povestit fetelor într-o seară, cu ani în urmă, când aveam câteva pahare la bord.
— Ce, cum? țipau fetele tăvălindu-se de râs.
— Hai că-i tare, mami! strigau.
Râdeau aşa de tare, că se înecau.
— Ei, asta a fost şi basta, am recunoscut eu chicotind.
Eram cherchelită şi vedeam partea comică a lucrurilor. Ele nu-l ştiau pe Frank decât aşa cum arată acum. Plus că – fireşte – îl mai şi comparau cu tatăl lor, care era un tip bine şi a avut totdeauna grijă de cum arată.
— Arăta mai bine… la vremea aia, am zis.
— Adică arăta ca un pitic tânăr, în loc să fie bătrân? a zis Tess bolborosind.
— Pfuuuui, făcea Emily. Pfffuuuiii!
E adevărat, Frank e mic de statură. Şi îndesat. Dar la liceu nu doar eu credeam că n-arată rău. Sigur, nu era fățos, în schimb era vânjos şi sexy şi am petrecut o vară întreagă făcând amor cu el în bărci luate cu împrumut. Era vara de după absolvire. Mamie şi cu mine eram chelnerițe la Clubul de yachting din Wendover, iar Frankie muncea la docurile de alături – construia şi repara bărci. După ce terminam treaba şi toți membrii clubului plecau, administratorul clubului – un tip grozav, pe nume Jim Randall – dădea voie angajaților să bea ceva. Cu timpul am început să ne invităm prietenii după ce se încheia programul. Îi băgam pe furiş pe o uşă dosnică şi terminam băuturile plătite din cotizațiile piperate ale membrilor clubului.
A fost o nebunie! Era vara lui ’68 şi tuturor ne plăcea să ne credem hipioți, însă doar Frankie Getchell era cu adevărat. Îşi lăsase părul lung şi fuma iarbă – sau cel puțin aşa spunea toată lumea. Eu aveam obiceiul să scurtez drumul când mă duceam la lucru, trecând prin şantierul de la docuri. Eram îmbrăcată în uniforma de chelneriță de la club – fustă bleumarin până la genunchi şi bluză albă cu mâneci scurte. El, gol până la brâu şi asudat, şlefuia chila unui yacht mare. N-am fost o adolescentă frumoasă, dar nici urâtă n-am fost. De fapt, mi s-a spus de câteva ori că semăn cu Grace Slick şi căutam să accentuez asemănarea,

purtând părul lung, despletit, breton şi machiindu-mă cu creion dermatograf gros. Frankie fusese în clasă cu vărul meu, Eddie, şi venise să se joace la noi acasă când eam copiii. Eu mă făceam că nu-l văd, însă el găsea întotdeauna câte ceva să-mi spună. Cred că-l distra numele meu. „Uite-o şi pe Hildy. Şase, vine Hildy“, îngâna el pe melodia unui cântec foarte popular la vremea aia. „Hildy Goo-oo-d.“

N-aveți cum să vă faceți idee cât de bine arăta atunci dacă nu l-ați văzut decât acum. Era mişto, pe stilul dur. Făcea o muncă grea şi de asta era numai muşchi. Vara era mai bronzat ca alții din cauza strămoşilor lui anawam, iar când îi auzeam vocea mă treceau fiori, cu toate că mă străduiam să nu-i dau atenție. Ei, şi într-o seară a apărut la una dintre micile noastre petreceri de la club. Pe la mijlocul verii, clubul de yachting ajunsese micul nostru bar clandestin. Ascultam muzică la radioul cu tranzistori adus de cineva – Beatles, Bob Dylan, Jefferson Airplane, Hendrix – beam, fumam şi dansam. Poliția a venit de două ori în vara aia, dar de fiecare dată cineva stătuse de şase în biroul preşedintelui clubului, care era la etajul de sus, văzuse maşina poliției, ne avertizase şi noi ne înghesuiserăm în depozitul de băuturi, timp în care Jim îi convinsese pe polițişti că nu e nimeni în afară de el în club.

În acea primă seară când Frank a venit la club, eram un pic amețită şi – puțin zis – mi-a făcut plăcere să-l văd. Cei mai mulți băieți din Wendover aveau deja părul mai lung, dar al lui Frank era lung cu adevărat, şi îi acoperea ochii, ca un breton. Era nevoit să aplece puțin capul într-o parte când se uita la tine şi, fiindcă era cam ruşinos, părul îi cădea la loc peste ochi atunci când lăsa privirea în pământ.

În seara aia, după ce am băut câteva beri, ne-am pus pe taclale. M-a întrebat dacă aveam de gând să mă duc la facultate, m-a întrebat despre taică-meu. Părinții lui muriseră amândoi de cancer, la şase luni unul după celălalt, când Frankie nici nu terminase liceul. Singurul frate, Dave, era în Vietnam. Frank locuia singur în casa cu mansardă la fațadă, acolo unde locuieşte şi azi. După o vreme am ieşit pe chei şi Frankie a văzut o barcă cu motor legată la țărm. Îl ajutase pe proprietar să lanseze la apă un yacht cu doar câteva zile înainte. Era foarte mândru de cum lucrase şi voia să-mi arate. Pe vremea aia toți lăsau cheile în bărcile amarate la debarcader. Cine să le ia de acolo? Ei bine, Frankie şi cu mine le-am luat, cât a fost vara de lungă. În acea primă noapte am pornit barca cu motor şi, cu toate că erau valuri cam mari, am străbătut în viteză golful Wendover. Frankie mergea în zigzag printre bărcile ancorate acolo, parcă urma un traseu de slalom ştiut doar de el. Am tras lângă o barcă cu pânze lungă – un yacht la care îl văzusem lucrând în ultimele săptămâni. Am legat barca la pupă şi Frankie s-a suit pe punte. Apoi a întins mâna şi m-a tras şi pe mine sus.

Pe atunci eram numai piele şi os.

Avea cheia lăzii cu vinuri. Ne-am aşezat la provă şi am băut vin direct din sticlă. N-am prea vorbit. Ne priveam pe furiş, apoi ridicam ochii spre cer, zâmbind sfioşi. Atunci am fumat prima țigară cu marijuana. L-am sărutat pe Frankie Getchell. După câteva zile ne-am întors la aceeaşi barcă, doar că, după ce ne-am sărutat am coborât sub punte. Pentru mine a fost prima oară. Şi acum, dacă simt un iz de ulei de lămâie, gândul mă duce la cala întunecată şi la uleiul de lămâie cu care Frankie îmbibase scândurile vechi, uscate de sare. Ne-am strecurat în cuşetă şi Frankie şi-a lipit trupul tare de mine. Apa lovea plescăind coca şi eu eram îmbătată de mirosul de sare şi lămâie, dar şi de mirosul primitiv de bărbat şi de sex. Barca se înălța pe valuri, cobora şi se legăna. Marea era agitată şi n-am să uit cât trăiesc ce primejdios şi palpitant era totul. Şi durerea plăcută a acelei prime dăți, care a ținut câteva zile şi îmi făcea inima să bată ori de câte ori mă gândeam la ea.

O bună bucată de vreme am pus problemele mele cu Scott – mai ales acelea legate de sex – pe seama faptului că Frankie fusese primul meu iubit. Lui Frankie îi plăcea să fie mai dur, nu prea mult, doar cât trebuie. Avea încredere în el şi prelua comanda cu un fel de umor. Da, avea o vigoare, o forță

cuceritoare, pe care nu le dădea la iveală decât când făcea dragoste şi, de ce să nu recunoaştem, fetelor le place să fie luate în stăpânire. Cel puțin subsemnatei îi place. Iar când vara s-a sfârşit şi am plecat la universitate, am plâns tot drumul. Tata nu înțelegea ce e cu mine. Ar fi făcut atac de cord dacă ar fi ştiut că mă încurcasem cu Frankie Getchell.

În toamna aia Frankie a fost luat la armată şi a făcut Crăciunul în Cambogia. După război s-a întors în Wendover. Eu terminasem facultatea şi revenisem şi eu. Împreună cu soțul meu, Scott Aldrich. Rar mi se întâmpla să mă gândesc la vara petrecută cu Frank. Se maturizase, dar arăta cam şleampăt. A fost o noapte, cu ani în urmă, când treaba mergea aşa de rău cu Scott, că am avut o tărăşenie pe care o regret şi acum, mai ales că Frank pare că se amuză. Eram beată. Nimeni nu-i perfect. Acum sunt în faza de refacere. Precis ştie şi el, ca toată lumea, aşa că ar face bine să nu mai zâmbească pe sub mustață de câte ori mă vede.

Echipa lui Frankie a terminat lucrul la casa Dwight vineri dimineață. I-am lăsat la birou o sticlă de scotch în semn de mulțumire şi un bilet în care îi spuneam să-mi trimită mie factura.

Sanderson m-a sunat vineri după-amiază. N-aveau cum să ajungă la Wendover în weekendul ăla. Poate în următorul. Am sunat toți agenții imobiliari din comitatul Essex, doar-doar oi găsi posibili clienți cărora să le arăt casa cât era încă în bună stare. Am găsit doi clienți, însă nici unul n-a fost câtuşi de puțin interesat. Ştiam că Patch şi Cassie erau la capătul puterilor după câte excursii fuseseră nevoiți să facă cu Jake în timp ce eu le arătam casa clienților.

— Ei, m-a întrebat Cassie când s-au întors acasă duminică, ai vreo ofertă?

— Nu, am zis. Dar tot mai sper ca Sandersonii să fie interesați. Poate vin săptămâna viitoare. Până atunci, haide să deschidem casa pentru vizionare.

În living, Jake țipa şi se învârtea pe loc.

— Nu prea s-a obişnuit cu schimbările, a spus Cassie încet. Îi lipseşte mocheta.

Ne-am aşezat la masă şi o vreme l-am ascultat pe Jake. Apoi m-am ridicat să plec şi Cassie a încuiat uşa în urma mea.

Opt

Marțea următoare am plecat de la birou la şase şi am traversat oraşul, îndreptându-mă spre casa Rebeccăi. În altă zi aş fi luat-o pe Atlantic Avenue şi apoi pe Wendover Rise, însă Rebecca îmi spusese să vin pe la şase şi jumătate, aşa că aveam ceva timp de pierdut. Am intrat pe strada unde copilărisem, Hat Shop Hill Road, un drum dosnic ce duce la Rise. Unii dintre clienți se distrează de minune pe seama numelor de străzi din oraşul nostru. Gingerbread Hill, Old Burial Hill, Pig Rock Lane şi Hat Shop Hill Road[13] nu sunt decât câteva dintre ele. Numele au povestea lor. Pe Gingerbread Hill a fost pe vremuri o brutărie, pe Old Burial Hill se află într-adevăr un cimitir care e monument istoric, la un colț al Pig Rock Lane se spune că se găsea odată o bucată de stâncă în formă de porc; pe vremea aia era drum de care, dar, când l-au lățit ca să poată circula automobilele, au luat piatra de acolo. Lui Scott îi plăceau poveştile astea, fiindcă el era din Midwest, Michigan, dintr-un oraş a cărui istorie începuse odată cu linia de asamblare, aşa că istoria locală îl atrăgea mult mai mult decât pe mine. Eu una, până nu mi-a spus el, habar n-am avut că pe Pig Rock Lane chiar fusese odată o stâncă în formă de porc.

Pe Hat Shop Hill Road, strada abruptă pe care crescusem, fusese odată un magazin de pălării. La drept vorbind nu era chiar o prăvălie, ci casa unei femei care avea gust şi ținea o mică afacere cândva, după 1800. Casa noastră era la numărul 20. La numărul 20 se află şi acum o casă, dar nu e casa în care am crescut. După ce a murit tata, am vândut-o şi am împărțit banii cu sora mea, Lisa, şi fratele meu, Judd. Asta a fost acum vreo zece ani. Cei care au cumpărat-o au dărâmat-o şi au construit o casă căreia mulți îi spun „hardughia". S-a vorbit mult în oraş despre demolarea casei familiei Good. Mulți au încercat să mă consoleze, însă tuturor le-am spus adevărul. Nu mai era de multă vreme căminul meu. Şi nici nu ținusem niciodată prea mult la ea – fusese doar o casă de țară veche şi dărăpănată. Tata fusese întotdeauna de părere că oamenii au dreptul să facă ce vor cu lucrurile care le aparțin.

— Da, dar amintirile… ziceau oamenii.

Nu toți, dar cei mai mulți ziceau aşa. Abia împlinisem doisprezece ani când a murit mama. E multă vreme de atunci, aşa că puțini îşi mai aduc aminte azi.

Rar mi se întâmplă să merg pe Hat Shop Hill Road, dar în seara aceea, în drum spre casa Rebeccăi, am luat-o pe acolo şi m-am oprit în fața numărului 20. Clădirea era într-adevăr o hardughie, pentru că era mare, dar avea un aspect sărăcăcios. Fațada era placată cu piatră, iar restul pereților erau acoperiți cu un fel de folie de vinilin. Acoperişul avea mai multe frontoane false. Amprenta casei în care copilărisem ar fi încăput uşor în livingul noii clădiri. Cu toate astea, spre deosebire de multe alte construcții noi, asta se potrivea cu terenul. Aşa îmi păruse ori de câte ori trecusem pe acolo, însă numai în seara aia, când mergeam la Rebecca, am înțeles de ce. Constructorul nu tăiase copacii ca să elibereze terenul, aşa cum fac cei mai mulți în ziua de azi, fiindcă costă mai puțin să tai copaci decât să construieşti pe lângă ei. Aici constructorul păstrase mare parte din copacii mari şi nu tăiase decât câțiva, care erau prea aproape de casă. Mi-ar plăcea să pot spune că mi-au dat lacrimile când am revăzut bătrânul arțar unde ne „puneam" când jucam v-ați ascunselea. L-am văzut, într-adevăr, doar că, spre deosebire de alții, dulcegăriile nu sunt genul meu. Era doar un copac la umbra căruia ne jucam. Acum se află în fața unei case cu aer condiționat şi blaturi de marmură în bucătărie. Din familia noastră n-a mai rămas nimic în Wendover în afară de mine şi fantoma unei case vechi, strivită sub 560 de metri pătrați de duşumele, granit şi gips carton.

Când am ajuns la fosta casă Barlow, am rămas cu gura căscată, trebuie să recunosc. Auzisem că alde McAllister făcuseră ceva ca lumea acolo, dar nici prin gând nu-mi trecuse că vechea casă Barlow ar

putea arăta aşa de… fermecător. Că tot veni vorba, de-atunci nu i-am mai spus decât casa McAllister.

Când am coborât din maşină, m-a întâmpinat un ciobănesc german uriaş, care s-a năpustit la mine lătrând cât putea de tare, cu părul de pe ceafă zburlit. Poate că unii s-ar speria văzând un câine cum vine drept spre ei, dar eu mi-am dat seama din felul cum alerga că nu era prea sigur de el şi, în ciuda mărimii, că era tânăr, un câine adolescent. Când m-am lăsat în jos şi am bătut cu palma pe genunchi, s-a apropiat dând frenetic din coadă, cu limba atârnând.

— Da, da, m-ai speriat. Bravo ție, bestie, i-am murmurat.

S-a trântit pe o parte ca să-l mângâi pe burtă. Copiii Rebeccăi se dădeau într-un leagăn de frânghie atârnat de un copac din curte, supravegheați de o tânără. Rebecca a ieşit ca să mă întâmpine.

— Văd c-ai făcut deja cunoştință cu Harry, a zis ea aplecându-se şi bătând câinele pe pieptul masiv.

Harry a apucat-o cu dinții în joacă de încheietura mâinii, însă ea l-a dojenit plescăind din limbă şi el i-a dat drumul pe loc, după care şi-a cerut iertare dând din coadă.

Rebecca m-a prezentat lui Liam şi Ben, apoi bonei, Magda. Băieții crescuseră de când îi văzusem ultima oară. Dacă i-aş fi văzut printre alți copii, nu i-aş fi recunoscut, dar îmi dau seama că, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi e tot mai greu să deosebesc copiii unii de alții. Nu le mai dau atâta atenție ca înainte. Pe de altă parte, pe Harry l-aş fi ochit într-o clipă într-un şir de ciobăneşti germani – dacă ar fi fost nevoie. Harry avea un caracter de milioane, pe când băieții erau doar băieți, şi atât.

Ziua era pe sfârşite, soarele sta să asfințească. Ultimele raze zăboveau pe vârfurile copacilor, vopsindu-le în roşu, galben şi portocaliu, de păreau nişte torțe aprinse pe cerul albastru-cenuşiu, tot mai întunecat cu fiecare clipă.

— Ce seară splendidă, am zis.

— Da, e ora de aur, a răspuns Rebecca zâmbind.

— Ora de aur?

— Da, e un termen folosit în cinematografie sau în arta fotografică. Am jucat în vreo două filme acum mai mulți ani – n-ai cum să fi auzit de ele – şi într-unul trebuia să filmez o scenă pe plajă în timpul aşa-numitei „ore de aur“. Pentru filmul ăla tâmpit am înghețat până la os trei zile pe plajă doar ca actorii principali să se poată săruta în timpul orei de aur.

— Vasăzică ora asta de aur e ora asfințitului?

— Nu, e chiar înainte de apusul soarelui. Sau imediat ce răsare. Este chiar prima sau ultima oră de lumină din zi, aşa ca acum. Atmosfera e deosebită, neobişnuită. Se datorează purității luminii, unghiului la care se află soarele şi felului în care coboară spre orizont. Lumina e oarecum filtrată. Ei, sigur, acum, de când m-am apucat de pictură, sunt mult mai atentă la lumină decât eram atunci, când tremuram pe plajă ca să filmăm scena. Sunt zile când nu mă gândesc decât la lumină.

Abia atunci am văzut cu adevărat lumina mişcându-se în valuri deasupra dealurilor din depărtare. Cu capul lăsat într-o parte, Rebecca îşi privea copiii. Părea atât de mulțumită văzându-i cum se zbenguie în ceea ce, cu o vorbă care mă încântase, numise o atmosferă deosebită, acea oră de aur.

— Vezi cum sunt umbrele băieților? Toate umbrele sunt lungi, dar nu întunecate. Lumina e mai blândă. Contrastul e mai mic şi totul e învăluit într-o nuanță aparte, un fel de albăstreală. Ia priveşte culoarea trandafirilor… Ei, da’ ce m-o fi apucat? Hai să intrăm, a râs ea.

— E fascinant, am spus. Ora de aur.

În mintea mea am numit-o întotdeauna ora de cocktail. O oră de aur, fără discuție.

Am luat-o spre casă. Pe treptele de la intrare, patru dovleci scobiți rânjeau la noi printre dinții ştirbi, ca nişte smintiți; fețele şi ochii triunghiulari, acoperiți de mucegai, se scofâlceau văzând cu ochii sub

soarele cald de toamnă.

Văzută din curte, casa arăta mai mult sau mai puțin ca vechea fermă Barlow: o casă albă, în stil colonial, cu obloane negre la toate ferestrele. Abia după ce intrai îți dădeai seama că fosta căsuță era acum un foaier deschis, asemenea unei mansarde imense, o cameră frumoasă, cu grinzi la vedere şi duşumele lustruite. Pereții fuseseră dărâmați şi căminul masiv devenise centrul unei camere vaste, fiind înconjurat de canapele supradimensionate, tapisate cu catifea scumpă, în nuanțe de roşu închis şi auriu. Peste tot erau aruncate perne mari şi mici, perne decorative îmbrăcate în mătase în culori vii şi țesături care păreau a fi aduse din India. Am traversat camera şi am intrat într-un coridor care era un fel de solar cu pereți şi tavan din sticlă. Pardoseala era din piatră albastră, lucioasă. De-a lungul pereților, pe rafturi, se înşirau ghivece de pământ cu plante aromatice şi flori. Într-un colț era un lămâi.

La capătul coridorului începea partea nouă a casei. Nu era nici prea mare, nici prea mică. Oriunde întorceai privirea vedeai lucruri care păreau să fi fost acolo dintotdeauna şi fiecare se potrivea cu celelalte. Am trecut printr-un hol, pe lângă o mică bibliotecă şi o sufragerie, şi am ajuns într-o bucătărie spațioasă, vopsită în alb – o încăpere frumoasă şi plăcută. În mijloc era o masă de lucru cu blat de marmură, şi pe ea o sticlă de vin roşu, deschisă, cu două pahare alături. Unul era pe jumătate plin.

— Eu beau roşu, dar, dacă îți place mai mult vinul alb, deschidem altă sticlă.

De mult nu mi se mai întâmplase să dau de cineva care nu-mi ştia „povestea“. De obicei, când mă duc în vizită, oamenii zic:

— Hildy, avem tot felul de băuturi: Cola, Cola dietetică, apă minerală, apă plată…

Rebecca îmi oferise vin într-un mod atât de firesc şi de nevinovat, că am fost cât pe ce să-i spun să-mi toarne un pahar de Pinot Noir, din care bea şi ea. M-am abținut şi i-am răspuns:

— Cred că deocamdată am să beau un pahar de apă… şi am mormăit ceva despre nişte medicamente pe care chipurile le luam, dându-i de înțeles că în seara aia anume nu beam alcool.

Că altminteri beau când mă văd cu cineva, aşa cum face şi ea. Aşa cum fac toți oamenii cumsecade din lume.

— Am nişte mâncare pe foc, a zis Rebecca. Sper că mănânci carne de vită.

— Da, sigur.

— O las pe Magda să le dea de mâncare băieților. Între timp îți arăt atelierul meu, după care ne întoarcem aici şi mâncăm, a zis Rebecca întinzându-mi paharul cu apă.

A mai luat o gură de vin şi mi-a zâmbit din nou, aşa cum ştie numai ea, cu ochii.

Am mai stat un pic de vorbă, aşa că, atunci când am ieşit să vedem atelierul, se întunecase.

— Ar trebui să caut o lanternă, dar e aproape lună plină, a zis ea când am ieşit din casă pe uşa din spate. Sper că nu te deranjează întunericul, Hildy. Brian mă tot bate la cap să pun nişte proiectoare afară, da' eu nu pot să le sufăr.

— Şi pe mine mă calcă pe nervi, am zis.

Şi chiar aşa este. Habar n-am din ce pricină, oamenii care se mută aici, mai ales dacă vin din oraşe mari, ca Boston şi New York, nu se simt bine pe întuneric şi se hotărăsc să-şi lumineze casa şi curtea de parcă ar vrea să fie văzuți din spațiu. Mie una îmi place întunericul şi mi-a părut bine să văd că şi Rebecca era la fel ca mine.

Luna, aproape plină, se ridicase roşie şi rotundă deasupra orizontului. În jurul nostru dansau umbre şi lumini. Harry țopăia pe lângă Rebecca, bucuros de plimbarea pe întuneric. Am luat-o pe o cărare, pe lângă un grup de brazi canadieni, şi am ajuns la o căsuță care avea un perete întreg făcut din panouri de sticlă. Rebecca a deschis uşa, a bâjbâit puțin până a găsit întrerupătorul şi a aprins lumina. Atelierul avea

trei pereți vopsiți în alb şi un perete din sticlă. Îmi închipui că ziua aveai de acolo o privelişte minunată spre câmpiile mlăştinoase. Tablourile ei, peisaje marine, erau imense şi păreau a fi lucrate în stilul impresionist abstract. Nu sunt expert în materie de artă, însă fiica mea a urmat Şcoala de Design din Rhode Island şi s-a ținut o vreme de pictură, înainte să se apuce de ceva care aduce mai mulți bani – sculptura. (Stă în Brooklyn, împreună cu o prietenă, într-un apartament la mansardă care nu are instalație de canalizare. Chiria o plătesc eu.)

Tablourile Rebeccăi erau pline de culori naturale – nisipiu şi nuanțe de albastru şi verde. Am întrebat-o dacă le pictase după fotografii sau în aer liber. Mi-a explicat că pânzele de mari dimensiuni erau pictate în atelier, dar pe unele dintre cele mai mici le pictase afară, acolo unde se termină Wind Point Road.

— E un loc foarte frumos, am zis. Chiar la capătul drumului, aproape de plajă e o casă. E a lui Peter Newbold, ştiai?

Am vorbit fără să mă gândesc şi abia după aia mi-am zis că Rebecca s-ar putea simți stânjenită fiindcă eu ştiam că e psihiatrul ei, dar ea s-a luminat la față când i-am pomenit numele şi a zis: „Ştiu“. A scos o pânză mare de undeva, din spate, şi a spus:

— Asta e pictată după o fotografie făcută din curtea lui.

— Ce frumos! am exclamat. Vasăzică ai fost acasă la Peter şi Elise?

N-am făcut niciodată terapie, aşa că atunci nu ştiam dacă e sau nu ceva obişnuit ca pacienții să se împrietenească cu doctorii. Mi se părea normal ca soții McAllister şi Newbold să se simtă bine împreună toți patru şi chiar nu vedeam de ce n-ar fi prieteni.

— Da… ei, de fapt n-am fost niciodată în casă. Făceam fotografii prin apropiere şi Peter a apărut pe plajă. Eram în fața casei lui, dar nu ştiam a cui este.

Stăteam față în față cu Rebecca, aşa că mi-am putut da seama că minte. Am crezut că o să adauge ceva, însă ea a tăcut şi şi-a muşcat buza. Apoi a zâmbit:

— Ce s-o mai lungesc? Peter mi-a mărturisit că şi el e pasionat de fotografie şi mi-a dat voie să fac poze pe terenul lui dacă vreau.

— A, asta îmi place mult, am zis apropiindu-mă de o pânză uriaşă pe care o ridicase să mi-o arate.

Nu mă interesa să aflu de ce îmi spusese o minciunică. Tuturor ni se mai întâmplă să spunem o gogoaşă, ce mare lucru? Însă eu n-aş minți în legătură cu o lucrare de artă a cuiva. Nu spun că-mi place un lucru dacă de fapt nu-mi place. Tac şi gata. Dar tabloul Rebeccăi îmi plăcea cu adevărat. Aproape că simțeam mirosul mării. Era foarte frumos.

— De fapt, fotografia e făcută de Peter, a adăugat Rebecca. Mi-a dat-o când a văzut că-mi place şi pe urmă am pictat după ea.

— Țin mult la Peter, am zis. E un tip de treabă. Pun pariu că e şi un terapeut foarte bun…

O pândeam pe Rebecca, să văd ce zice, dar înainte să-mi răspundă s-a întors cu spatele, ca să pună tablourile la loc, lângă perete.

— Mda… de fapt, nu pot spune chiar că îmi aplică o terapie. Mi-a prescris nişte medicamente de care aveam nevoie, şi cam atât. Mi-a… da, mi-a schimbat viața. În timp am fost la mai mulți psihiatri care mi-au prescris diverse antidepresive… Doamne, nici nu te cunosc şi îți povestesc atâtea, a zis întorcându-se cu un zâmbet pe buze.

Îşi adusese paharul de vin cu ea, iar acum l-a luat de pe masa de lucru stropită cu uleiuri colorate şi a sorbit din el. M-am bucurat să văd că îi plăcea vinul. Întotdeauna bag de seamă felul în care beau ceilalți. Mă bucur să găsesc ceea ce îmi pare a fi un alt amator de băuturi alcoolice. Aveam o bănuială cum că Rebecca a genul meu.

— Nu-ți fie teamă, am căutat s-o liniştesc. Oamenii îmi spun tot felul de lucruri, dar eu nu bârfesc.

Şi chiar aşa e. Sau, mă rog, nu despre chestiile serioase.

— Păi, nu prea am ce să-ți spun. Peter mi-a prescris nişte medicamente care mi-au priit. Acum nu mai sunt deprimată.

— Totdeauna am fost curioasă: ce-ți fac antidepresivele astea? (Fetele mele iau, amândouă. Eu nu vreau să iau pastile.) Cum te simți după ce le iei? Te calmează? Sau te binedispun?

— De la cele mai multe te simți ca dracu'. Ca un tâmpit care se zbate prin nămol şi nu ajunge nicicum la liman. Dar chestiile pe care mi le-a dat Peter… m-au făcut să mă simt mai bine, puțin câte puțin. Într-o zi, din senin, am început să simt gustul mâncării. Mâncam o prostioară, o brioşă ori ceva de genul ăsta, şi mi-am zis dintr-odată: „E cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat în viața mea". De-asta am şi luat vreo două, trei kile. Am prins din nou gustul mâncării.

Aşa era, Rebecca pusese ceva pe ea, dar chiar avusese nevoie.

— Mi se întâmplă să mângâi câinele şi să-mi spun: „Cum de n-am băgat de seamă ce blană moale are? N-am mai atins niciodată ceva aşa de moale".

— Ți-ar sta bine într-o reclamă d-alea pentru medicamente care te vindecă de orice boală, am zis şi Rebecca a izbucnit în râs.

Chiar că mi se părea tentant. După cum înțelesesem de la ea, te simțeai mereu ca la al doilea pahar. Nici beat, dar nici treaz şi disperat. Pe cât îmi fac eu idee, aşa ar trebui să te simți tot timpul. Ne-am mai uitat la câteva tablouri şi ne-am hotărât să ne întoarcem în casă şi să mâncăm.

— Ia-ți paharul, i-am zis văzând că era să-l uite.

— A, da, a zis Rebecca şi l-a luat.

A băut restul de vin din pahar cât a pus mâncarea în farfurii, iar apoi, în timpul mesei, a băut apă, la fel ca mine. Vreau, nu vreau, eu sunt atentă la felul în care beau cei de lângă mine. Mă uimesc întotdeauna cei care pot să bea doar un pahar sau două de vin şi pe urmă trec pe apă. N-aş fi zis că Rebecca e dintre ăştia, da' uite că era.

Când am plecat de la Rebecca în seara aia, am coborât pe Wendover Rise, dar în loc să cotesc spre râu şi spre casa mea m-am hotărât să o iau pe lângă Getchell's Cove, ca să văd cum arată luna deasupra apei. Mai erau câteva bărci amarate acolo. Am recunoscut vechea barcă cu motor a lui Oatie Clarke, barca cu pânze a lui Stein şi cea a lui Weston. Le-am privit cum săltau pe apa care unduia sclipitoare, sub lumina aurie a lunii. Mi-am adus aminte de bărcuța pe care o țineam pe vremuri amarată în golf. Mi-o dăduse Frankie Getchell în vara dinainte să intru la facultate Era o bărcuță cu pânze, atât de veche că fusese aruncată la gunoi, pe care el o găsise, o luase acasă şi o reparase. Peticise găurile din cocă, o vopsise în roşu viu şi mi-o dăruise mie. Ba chiar mă învățase şi să navighez. Nu cred să se mai fabrice bărcuțe din astea. N-am mai văzut nici una de multă vreme, dar sunt nişte bărci grozave. Are trincă şi velă mare, încap în ea două persoane şi totuşi e atât de mică, încât un singur om o poate manevra fără greutate. Am botezat-o *Sarah Good*, după o strămoaşă de-a mea şi am petrecut multe după-amiezi ieşind cu ea în larg, eu, în bikiniul vărgat pe care l-am purtat toată vara, Frank, gol până la brâu, într-o pereche de pantaloni lăbărțați, stropiți de vopsea. Abia ne mişcam unul lângă altul în bărcuță, încurcându-ne în picioarele celuilalt, înjurând şi râzând în timp ce încercam să schimb direcția ori să merg în zigzag şi mai ales când răsturnam barca, ceea ce am izbutit în mai multe rânduri. Nu e chiar floare la ureche să manevrezi o astfel de barcă, însă Frank m-a învățat cum să stau în picioare pe derivor şi să mă folosesc de propria greutate ca să o întorc la loc. M-a învățat cum să mă descurc singură, în caz că nu mai era nimeni cu mine. Aşa am deprins meşteşugul navigației. Frank şi cu mine ajunseserăm adevărați marinari. Nu schimbam prea multe

cuvinte, fiindcă nici nu era nevoie. Ridicam pânzele în tăcere, apoi Frank stătea cu spatele sprijinit de pupă, cu brațul sprijinit de cârmă şi cu o țigară în colțul gurii veşnic zâmbitoare. Eu mă aşezam între pulpele lui groase şi strâmbe; țineam trinca cu degetele şi ridicam fața spre soare. N-am avut decât o vară pentru noi. După asta eu am plecat la facultate şi el a plecat la San Francisco, cred. Dar bărcuța am păstrat-o. Un prieten de-al meu avea o remorcă şi m-a ajutat să o scot pe uscat la sfârşitul verii şi s-o duc acasă la tata, în curtea din spate, unde a rămas toată iarna. Coca ieşea din zăpadă ca spatele unei balene roşii, înconjurată de valuri albe.

Scott a venit prima oară la Wendover să mă vadă în vara de după anul întâi. Luam schiful lui Butchie Haskell ca să ajung la locul unde era amarată bărcuța mea peticită şi, când ne apropiam de ea, Scott, căruia îi plăcea să facă un pic de teatru, țipa cât îl ținea gura: „Mamă, ce sprintenă e!“ Râdeam ca nebunii şi ne petreceam după-amiaza navigând prin portul Wendover. Vorbeam imitându-i pe Katharine Hepburn şi Cary Grant. Sigur, amândoi ne doream să fim Katharine Hepburn. Poate vă vine greu să credeți, dar până când Scott nu mi-a mărturisit că e gay, după aproape şaisprezece ani de căsătorie, n-am avut nici cea mai vagă bănuială.

---

13 Dealul de Turtă Dulce, Dealul Cimitirul Vechi, Aleea Piatra Porcului şi Dealul Modistei.

Nouă

„Bună, mamă, Tess la telefon. Grady e bolnav azi. Nimic grav, doar o răceală urâtă. O să stăm cu el acasă diseară, aşa că nu e nevoie să vii. Mulțumesc pentru intenție. A, şi sună-mă când poți, vreau să discutăm despre Ziua Recunoştinței.“

Mesajul era înregistrat pe telefonul meu de acasă. Era vineri seara.

La scurtă vreme după ce m-am întors de la dezintoxicare, Tess şi Michael au început să mă cheme în câte o seară să stau cu băiețelul lor. Cu timpul am început să vin în fiecare vineri – ei îşi dădeau întâlnire în oraş, eu aveam întâlnire cu micul Grady. Abia aşteptam să-l văd. N-am să vă plictisesc cu poveşti de bunică grijulie. Doar una am să vă spun. Fusesem acolo cu o vinere înainte de cea în care îmi spuseseră să nu vin fiindcă Grady e bolnav. Băiețelul avea cam cincisprezece luni. Tocmai îşi terminase „cina“.

Când fetele mele erau mici, era foarte uşor să le hrănesc. Mai țin şi acum minte că le dădeam o farfurie de plastic cu două sau trei despărțituri, în care puneam mâncarea. Carne, legume, poate şi bucăți de fructe. Le mai dădeam şi o cană cu lapte, din alea care nu pot fi vărsate. Înainte de asta le alăptam.

Mesele lui Grady, de la prima la ultima, sunt chestiuni serioase şi complicate. Aşa a fost de când s-a născut. Tess s-a dus la mai mulți „specialişti în lactație“ la puțină vreme după ce a venit cu el de la maternitate, fiindcă i se părea că nu suge îndeajuns lapte. După ce s-a rezolvat cu suptul, nu mai scăpa de colici, aşa că au consultat tot felul de doctori şi nutriționişti. I-au descoperit o intoleranță la lactoză aşa că, după ce maică-sa l-a înțărcat, n-a avut voie să bea decât lapte de soia. Lapte, nu, brânză, nu, unt, nu. Şi, cu toate că Grady nu avusese prilejul măcar să vadă o alună în scurta lui viață, au aflat că un văr din partea lui Michael era alergic la alune, aşa că orice aliment bănuit că ar conține alune sau ulei de alune a fost interzis în casa lor. Acum căutau o cale să evite alergia la gluten.

— Ce-o să mănânce? am întrebat-o pe Tess. Cu ce o să trăiască?

Tess şi Michael îşi ieşeau din sărite de câte ori întrebam ceva legat de dieta lui Grady. Michael chiar mi-a spus într-o zi: „Ne e teamă, când faci comentarii nelalocul lor despre probleme lui de nutriție, că nu le iei în serios şi că… s-ar putea să uiți şi să-i dai lui Grady ceva ce n-are voie să mănânce“.

L-am asigurat că ştiu cât de grave sunt problemele lui de nutriție şi că nici prin cap nu mi-ar trece să-i dau ceva care i-ar face rău, cu toate că deseori mă bătea gândul păcătos să-i dau pe furiş o ceşcuță de înghețată sau o felioară de tort. Copilul nu se îndemna la mâncare, ce vină avea el? În sfârşit, în vinerea aia Grady terminase de învârtit prin farfurie piureul de mazăre organică, pastele fără gluten şi burgerul de soia şi se uita râzând la mine cum ştergeam tava scaunului înalt pe care stătea când lua masa.

Mă strigă „Mema“.

Când îl aud sunt în al nouălea cer.

Ăsta e încă unul dintre motivele pentru care le sunt recunoscătoare fetelor că m-au trimis la clinică. Tess şi Michael nu mi l-ar fi lăsat nici în ruptul capului pe Grady în grijă dacă aş fi băut atât de mult. Fiindcă beam prea mult, ăsta e adevărul, şi abia acum îmi dau seama. După câteva luni de abstinență – luna petrecută la Hazelden şi cele trei care au urmat – mi-am dat seama că pot trăi fără alcool oricât de mult aş fi vrut, aşa că nu beam niciodată înainte să mă duc să stau cu Grady. Chiar îmi făcea bine să mă abțin o seară sau două pe săptămână. Mi se întâmpla de multe ori să nu beau nici măcar un pahar când mă întorceam acasă de la el. Eram aşa de obosită, că mă duceam direct la culcare.

Şi, cum spuneam, în seara aia, după ce mâncase, Grady se uita râzând la mine, iar eu nu prea ştiam ce să fac cu el. Nu ştia decât vreo câteva cuvinte, dar părea fericit să stea pe scaunul înalt, aşa că l-am întrebat:

— Vrei să-ți cânte Mema?

— Mmmmmnnnnn, a îngăimat el, ceea ce însemna „da“.

Aşa că i-am cântat *Good Morning, Sunshine*, aşa cum le cântam fetelor împreună cu Scott. Am fredonat doar primul vers, pentru că nu-mi mai aminteam restul. Nu mai cântasem de ani de zile. Când am terminat, i-am zâmbit, iar el a râs şi a bătut din palme. Apoi a zis „mai“, unul dintre cele câteva cuvinte pe care le ştia, şi i-am cântat din nou.

L-am luat de pe scaun, i-am schimbat scutecul şi l-am îmbrăcat în pijama. M-am aşezat pe canapea şi i-am mai cântat câteva cântece, legănându-l pe genunchi. I-am cântat din Joni Mitchell, pe urmă i-am fredonat cântecul lui Billy Holliday, *God Bless the Child*, dar, bineînțeles, nu mi-a ieşit cum trebuie; Scott o imita mult mai bine. Am mai cântat *Wild Horses* şi câteva cântece scrise de Scott când eram la facultate. M-am mirat şi eu că-mi aduceam aminte majoritatea cuvintelor.

L-am cunoscut pe Scott când mergeam la grupul a cappella de la universitate. Mai târziu, împreună cu alți doi prieteni, am format propriul nostru grup, pe care l-am numit „Clanțele“. (Nu întrebați de ce; ni se părea haios.) Cântam prin cafenelele din Amherst şi Holyoke. Fetele ne luau peste picior fără pic de milă din cauza asta. Spuneau că nu pot suferi muzica aia, însă, când erau mici, Scott şi cu mine le convinseserăm să cânte cu noi când mergeam undeva cu maşina. Le învățaserăm să cânte în armonie. Emily avea o voce frumoasă şi cânta tot felul de cântece împreună cu Scott. Cred că şi micul Grady are ureche muzicală. Se vede că simte ritmul. Dădea din cap în tact cu muzica şi de fiecare dată când sfârşeam un cântec țipa „Mai, mai“.

Eram topită după el. Tess mi-a spus care fusese primul cuvânt rostit de el: mai.

Mi se pare normal, doar e nepotul meu. Tess şi Michael n-o să-şi dea niciodată seama cât de mult îmi seamănă. Am o bănuială, cum că şi primul cuvânt spus de mine a fost tot „mai“ (cu toate că n-am de unde şti dacă mintea împâslită a maică-mii l-ar fi înțeles). Ce vreau să spun e că, dacă e vorba să mă bucur, nu mi-e niciodată de ajuns. Totdeauna vreau mai mult, întocmai ca micul Grady.

Aşa că în vinerea aia, după ce mi-am ascultat mesajele, mi-a părut rău că n-am să-l văd pe Grady, dar în acelaşi timp am răsuflat uşurată că nu eram nevoită să merg la Marblehead. Era frig şi ploua. Mi-am zis că era o seară tocmai bună să aprind focul în cămin şi să mă uit la un film împreună cu câinii mei. Sigur, înainte de asta am făcut un drum până la hangarul pentru bărci. Îmi dădeam seama că în scurtă vreme va trebui să duc vinul în casă. O să fie ger şi căutam o ascunzătoare pe care fetele să n-o poată găsi. În pivniță era un loc unde nu puteai intra decât de-a buşilea – mi se părea perfect. Doar că nu apucasem încă să mut vinul. Era aproape opt, se întunecase bine, aşa că m-am întors acasă mergând încet, ținând sticla de gât. Deodată o maşină a intrat pe alee. Am înghețat, ca un răufăcător prins asupra faptului, cu sticla atârnându-mi în mână, ca o armă acum inutilă.

— Hildy? s-a auzit o voce de femeie.

Mă uitam cu ochii mijiți înspre maşină, dar nu puteam vedea nimic din cauza farurilor. Cine să vină pe nepusă masă într-o seară ca asta? M-am apropiat de maşină şi am văzut că era un Land Cruiser argintiu. La volan, Rebecca. Plângea în hohote, acoperindu-şi ochii cu mâinile.

— Rebecca, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

Plângea cu sughițuri. Mi-am dat seama că stăteam mult prea aproape de drum cu o sticlă de vin în mână, la vedere, aşa că i-am zis:

— Rebecca, scumpa mea, hai în casă. Opreşte motorul şi vino înăuntru.

Era ceva vreme de când nu mai venise nimeni pe la mine. Cred că în anul când fusesem la clinică veniseră pe la mine vreo două prietene bune, şi, fireşte, Tess şi Emily, dar foarte rar. Prin urmare, când

am intrat cu Rebecca în casă, nu prea mă simţeam în apele mele. Dintr-odată mi-am privit casa prin ochii Rebeccăi – îmi vine foarte uşor, de vreme ce sunt agent imobiliar – şi primul lucru pe care l-am văzut au fost perechea solitară de cizme de cauciuc de lângă uşa din faţă şi lesele câinilor atârnate în cui deasupra lor. Am trecut prin living, eu întrebându-mă dacă era evident că nimeni nu mai stătuse în camera aia de mai bine de un an. În bucătărie, pe scurgătoarea de lângă chiuvetă, era o cană de cafea – doar una – şi un pahar – doar unul. Le clăteam la robinet în fiecare zi. De gătit găteam când şi când. Mai degrabă luam mâncare japoneză în drum spre casă şi o mâncam pe o farfurie de hârtie, aşezată în faţa televizorului, în camera de zi. Oare casa mea, acum tăcută şi singuratică, îşi striga atât de tare deznădejdea? M-am repezit să aprind mai multe lămpi, dar când am aruncat o privire spre Rebecca am văzut că nu dădea nici o atenţie casei. Era prea supărată. Câinii ţopăiau de colo-colo, încântaţi că avem un musafir. Când Rebecca s-a aplecat să-i mângâie, până şi bezmetica de Babs i-a lins lacrimile de pe obraji.

— Să-ţi aduc ceva? am întrebat şi, privind spre sticla pe care o ţineam în mână, am adăugat: Un pahar de vin?

— Un pahar de vin mi-ar prinde bine, Hildy. Mulţumesc din suflet. Mă simt prost că dau aşa, buzna, dar treceam pe aici şi când te-am văzut…

Zâmbea printre lacrimi, aşa cum făcuse în ziua când o întâlnisem prima oară, când era îngrijorată din cauza mânzului furat.

Deci am scos două pahare din dulap. Două pahare. Când am turnat vinul în pahare, un fel de bucurie mi-a încălzit inima. Eram din nou om de lume. Beam în compania cuiva. Rebeccăi nu-i trecea prin cap că, alături de mine, pornea pe un drum întunecat şi de care ar fi trebuit să se ferească. I-am întins unul din pahare şi am privit-o cum îl duce la buzele ei frumoase. Am luat amândouă o înghiţitură bună şi Rebecca mi-a zâmbit. I-am răspuns şi eu cu un zâmbet, apoi am luat sticla şi am invitat-o:

— Hai dincolo, tocmai voiam să aprind focul.

Împreună cu Rebecca am terminat sticla şi după aia aproape am terminat-o şi pe a doua. Ea tot spunea „Nu, zău, chiar că trebuie să plec“, dar în acelaşi timp întindea paharul să i-l umplu. Ştiam că Rebecca e un suflet pereche. De multe ori pot spune de cum văd pe cineva dacă are aceeaşi legătură cu alcoolul ca şi mine. Unii sunt atât de… plăpânzi când sunt treji, întocmai cum era Rebecca în acea primă zi, la fermă. Mă doare-n cot ce leacuri vor să ne vândă alde Peter Newbord; pentru cei ca noi nu există decât un singur tratament potrivit; nu glumesc deloc.

De-abia după ce am terminat prima sticlă şi m-am dus s-o iau pe a doua i-am împărtăşit Rebeccăi povestea cu Hazelden. A lăsat-o rece. Multe prietene de-ale ei din liceu ori de la facultate făcuseră cure de dezintoxicare. Şi toate s-au reapucat de băutură. O priveam şi nu-mi venea să cred. Mi-au dat lacrimile. Vasăzică, cineva îmi spunea că există pe lume o mulţime de oameni la fel ca mine. Nu eram o ciudată. Semeni de-ai mei găseai peste tot.

Mărturisirea mea, micul meu secret, trebuie că i-a dat curaj să-mi spună şi ea de ce era supărată în seara aia. Se certase cu Brian. În weekend urmau să meargă la Palm Beach, la părinţii lui, dar se certaseră ca chiorii şi rămăsese ca Brian să plece cu băieţii, iar ea să rămână acasă. El plecase, iar ea se urcase în maşină cu gândul să meargă la o prietenă, să-şi verse năduful, dar n-a găsit-o acasă. Apoi, când trecea pe lângă casa mea, m-a zărit pe alee.

— Da’ ce s-a întâmplat? am întrebat-o umplându-i paharul. Care-i baiul cu Brian?

Rebecca a tras aer în piept şi a zis:

— Ei, ne-am certat pe un fleac. I-am reproşat ceva şi s-a înfuriat.

— Aha, am făcut eu. Ei, pe cât îmi dau seama o să vă treacă…

— Aşa cred şi eu, a zis şi a adăugat, o fracțiune de secundă prea iute: Apropo, voiam să lămuresc ceva ce-am spus acum câteva seri. Când ai venit la mine.

— Da?

— Poate am lăsat să se înțeleagă că Peter Newbold e psihiatrul meu, sau ceva de genul ăsta. În realitate, n-am fost la consultație decât o dată sau de două ori. Nu e doctorul meu…

Rebecca e fată deşteaptă, iar dacă n-ar fi băut atât vin, mă îndoiesc că ar fi aruncat vorba asta nitam-nisam, tocmai când discutam despre necazurile ei conjugale. Mi-a dat de gândit. Mi-am adus aminte ce încântată era când îmi arătase tablourile ei, mai ales cel cu casa lui Peter, şi că mă mințise cum că nu fusese niciodată acasă la el. Pofta de mâncare, pofta de pictură… Nu de la medicamente i se trăgea. Rebecca era îndrăgostită.

— Aha, am făcut şi, ca să mă lămuresc cum merg lucrurile, am continuat: Sunt sigură că Peter e un doctor a-ntâia. Şi un tip aşa de treabă. Da' uneori mi-e milă de el. Am impresia că e cam singur.

Rebecca parcă atât aştepta.

— Chiar aşa? a întrebat aplecându-se în față. Cum adică?

Eram lângă căminul unde ardea focul, aşezate față în față, în cele două fotolii confortabile de piele roşie pe care le găsise Scott la târgul de antichități de la Brimfield. S-a întors cu tot trupul spre mine când i-am rostit numele, a ațintit privirea spre fața mea; ochii ei, acum de un verde închis în lumina palidă a tăciunilor, îi cercetau pe ai mei cu o sete mistuitoare. Brusc mi-am dat seama cam cum trebuie să se fi simțit Peter Newbold la consultațiile care ea încerca să mă convingă că nu avuseseră loc. Îi vedeam bine ochii, atmosfera era perfectă pentru citit gândurile, plus că mie vinul îmi dă tot felul de idei năstruşnice, aşa că mi-am zis să încerc.

— Rebecca, i-am spus, ştiu că ai o legătură cu Peter. O relație romantică.

N-a scos o vorbă, însă, cum v-am spus, flăcările îi luminau fața, aşa că mi-am dat seama că nu mă înşel.

— Nu trebuie să spui nimic. Mă pricep la lucrurile astea.

Rebecca a zâmbit şi a zis:

— Îmi aduc aminte de mica ta demonstrație de citit gândurile, la petrecerea lui Wendy. Nu cred în astfel de lucruri.

— Nici eu, am spus. Dar, dacă-mi dai voie, aş încerca să-ți spun exact ce s-a petrecut între tine şi Peter.

— Păi, nu s-a întâmplat nimic, tocmai asta e interesant, a râs ea. Ce-am de făcut? Intru în transă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, trebuie doar să te uiți la mine. Să nu dai din cap ori să mă laşi să înțeleg ceva din privirea ta. Nu e nevoie să-mi spui dacă am ghicit sau nu. Nu e nevoie să-mi spui nimic, dacă nu vrei. E doar un experiment.

— S-ar putea să fie amuzant, a spus Rebecca, s-a aplecat spre mine şi m-a privit drept în față, cu o sclipire poznaşă în ochi.

— Ştiu, din ce mi-ai spus, că ai fost la el de câteva ori, când erai deprimată, că ți-a dat nişte medicamente care ți-au făcut bine.

— Aşa e.

— Pe urmă te-ai mai dus la o consultație… ba nu, mai multe consultații şi i-ai povestit despre copilăria ta. Mama ta… n-ai simțit niciodată că te iubeşte. Tatăl tău o înşela şi de-aia simțeai că te înşală şi pe tine. S-au despărțit când tu aveai doişpe-treişpe ani.

— Nu-i rău. Da’ asta putea afla oricine de pe Google. S-a scris mult despre el.

— Mda, am făcut eu. Poate că aşa am aflat şi eu. Vasăzică discutai chestiile astea cu Peter. Aveai o supărare. Nu cumva tatăl tău a murit chiar când erai pe cale să-l adopți pe unul din băieți? Pe Ben, cumva? Nu, pe Liam.

Rebecca n-a scos o vorbă, dar nu şi-a desprins ochii de ai mei. Ai crede că e mai greu să-i ghiceşti pe oameni când sunt abțiguiți, dar de fapt e mai uşor, fiindcă nu mai sunt aşa atenți la ce spun sau fac. Ei, sigur, nici eu nu mai sunt aşa de ageră după ce-am întrecut măsura, însă în seara aia simțeam că sunt pe aceeaşi lungime de undă cu Rebecca.

— Venind la consultații, ai băgat de seamă că Peter e un bărbat cu vino-ncoa’.

— Nici nu era greu de ghicit. Peter e un bărbat seducător.

Am dat din cap, abținându-mă cu greu să nu zâmbesc. Puțini ar fi zis că Peter Newbold e cel mai atrăgător bărbat de prin partea locului. Mai ales dacă-l comparai cu Brian, soțul Rebeccăi, declarat de *Boston Magazine*, doar cu an în urmă, unul dintre cei mai sexy bărbați din Boston. Mă rog, proprietarul revistei era chiar el. Dar totuşi.

— Vara era pe sfârşite şi ai început să dai nas în nas cu el de câte ori ieşeai în oraş. De fiecare dată te lua pe nepregătite. Parcă te întâlneai cu profesorul în afara orelor de clasă. Părea ceva… predestinat. Nu ştii cum se făcea, dar una, două vă întâlneați. Erau nişte coincidențe de-a dreptul stranii.

Rebecca făcuse ochii mari. Acum chiar i se părea că-i ghicesc trecutul. De unde ştiam amănuntul ăsta? Ei, ăsta e şpilul. Aşa îşi câştiga mătuşa mea traiul, aşa te fac astrologii să crezi că citesc totul în stele. Ne considerăm unici, când de fapt suntem toți o apă şi-un pământ. La început, toți îndrăgostiții cred în coincidențe miraculoase, cred că soarta i-a hărăzit unul altuia. Aşa se întâmplă când ne îndrăgostim – credem în miracole. Mai ales femeile cred aşa.

— Ați început să jucați tenis împreună? am continuat.

De data asta chiar trişam. Prietena mea, Lindsey Wright, îmi spusese că Peter şi Rebecca făcuseră pereche într-un campionat de dublu mixt la Clubul Anawam. Pe de altă parte, mi se părea că e nevoie să plusez un pic, şi păcăleala a ținut.

— Nu, nu pot să cred! a exclamat Rebecca, cu obrajii în flăcări şi un zâmbet până la urechi. Era de-a dreptul straniu cum dădeam tot timpul de el. Au fost nişte coincidențe curioase şi cel mai bizar a fost când Nancy Chuver m-a sunat să vin, fiindcă aveau nevoie de a patra persoană la un dublu mixt. Iar, când am ajuns, cine crezi că era partenerul meu?

— Ştiu cine, am zis. Peter.

— Hai să vedem mai departe, m-a îndemnat Rebecca.

— L-ai întâlnit odată când ai simțit… ca un curent electric. Da. Erai în casă… ba nu, stai… erai afară… erai aproape de casă, pe deal. Lucrai în grădină… ba nu, erai mai departe de casă, călare pe Betty. Da, te plimbai călare pe Betty şi ai dat de Peter. Alerga. Îi place să alerge la deal pe Wendover Rise, însă tu nu ştiai şi din nou ți s-a părut că soarta ți l-a scos în cale.

— Vai de mine, chiar aşa a fost. Eram în vârful dealului şi la început nu mi-am dat seama cine e, dar când s-a apropiat am văzut că e Peter. Când a ajuns în vârf, abia mai răsufla şi a fost uimit să mă vadă. A întins mâna s-o mângâie pe Betty pe gât şi eu i-am zis „Fii atent să nu te muşte“ şi am tras de zăbală ca să-i întorc capul, ca să nu-l apuce de mână. Pe urmă Betty s-a potolit; tropăia pe loc şi plesnea din coadă, a zis Rebecca râzând. Nu poate suferi bărbații, să ştii. Trebuie că Frank Getchell s-a purtat urât cu ea.

— Ba deloc, Frank nu i-a făcut nimic, am răspuns înfuriată. Betty e o scârbă.

Rebecca a râs încântată văzând că m-am supărat.

După asta am râs amândouă pe seama scorpiei de Betty, dar pe mine mă rodea gândul că îl vorbise de rău pe Frank. Oamenii din partea locului nu mai cresc cai, aşa cum era pe vremea copilăriei mele. Dar majoritatea au măcar un câine şi mulți cred, la fel ca mine, că a maltrata un animal e la fel de odios ca şi cum ai maltrata un copil. Nu ți-ar pica nicicum bine să spună cineva aşa ceva pe seama ta. Iar Frank n-ar maltrata niciodată o vietate.

— Mai departe, a zis Rebecca. Ce-mi mai spui?

— Data următoare când v-ați văzut erai pe plajă, în fața casei lui Peter.

— Da, asta a fost săptămâna următoare, mi-a tăiat ea vorba. Habar n-aveam unde e casa familiei Newbold, dar mai mersesem cu maşina pe Wind Point Road şi văzusem un loc, aproape de plajă, unde puteam parca. Aşa că am luat nişte acuarele şi hârtie şi m-am dus acolo cu Harry. Mi se întâmplă pictez o acuarelă şi pe urmă, dacă îmi place, să fac un tablou în ulei după ea, în atelier. Ei, deci m-am aşezat pe un buştean adus de apă şi m-am apucat să pictez, când deodată îl aud pe Peter Newbold zicând: „Rebecca?“ Eram amândoi uimiți, fiindcă mă aflam chiar în fața casei lui.

De fapt, plaja de la capătul Wind Point Road e o plajă privată. E pusă şi o pancartă care te avertizează să nu intri. Numai că avertismentele de felul ăsta nu sunt pentru oameni ca Rebecca, crescuți în belşug. Sunt sigură că a văzut pancarta şi a trecut bine mersi mai departe.

— După asta vă întâlneați pe plajă. Nu vă vedeați în fiecare zi… nu, ci de câteva ori pe săptămână. La început, primele dăți, vă prefăceați că din întâmplare, dar, în scurtă vreme, dacă unul din voi întârzia sau nu venea deloc la o întâlnire de-asta întâmplătoare, îi cerea scuze celuilalt.

Rebecca amuțise cu ochii la mine.

— Peter era foarte interesat de ceea ce pictai. Dacă nu vă vedeați câteva zile te întreba „Ce-ai mai pictat?“. Îi plăceau tablourile tale, îi plăcea că voiai să pictezi bucata lui de plajă, marea aşa cum se vedea de acolo. Brian nu se interesase niciodată în aşa măsură de lucrările tale.

— E adevărat, Hildy, dar din cauză că Peter e el însuşi un artist. Se ocupă de fotografie. Într-o zi mi-a adus nişte fotografii făcute seara, când se simte cel mai bine pe plajă, datorită luminii. Erau atât de frumoase… El chiar iubeşte lumina şi culorile la fel ca un artist. Ştiai că şi-a dorit dintotdeauna să fie artist?

— Nu, am răspuns. Nu-l cunosc aşa de bine pe Peter.

Nu era întru totul adevărat. Credeam că-l ştiu destul de bine, dar acum aflam lucruri noi despre el.

— Spune-mi ce mai ştii, m-a rugat Rebecca. Spune-mi tot ce mai ştii.

— Vrea să se lase de medicină, i-am zis. Abia aşteaptă. A obosit. Iar căsnicia lui e pe butuci de ani de zile. Vrea să termine de scris cartea şi apoi să călătorească prin lume…

Rebeccăi i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu pot să cred! Ştiu sigur că Peter n-a mai povestit asta nimănui în afară de mine. Tot ce mi-ai spus e adevărat.

Sfinte Sisoe! Ce proşti sunt oamenii îndrăgostiți. Bineînțeles că era adevărat. Ce e valabil pentru bărbații care au o aventură pe la cincizeci de ani era valabil şi pentru Peter. Aceeaşi treabă: nimeni nu vrea să creadă ceea ce îți sare în ochi, şi anume că suntem toți cam la fel. Nu, cei mai mulți preferă să creadă în ceva ce nu se vede şi e neverosimil, şi anume că soarta ne e scrisă în stele, că există un spirit care îi caută anume pe ei, fiindcă sunt unici şi uimitori, că oamenii pot citi gândurile şi că destinul poate fi prezis şi poate chiar schimbat. De fapt, e mult mai simplu: oamenii sunt aproape toți la fel. Adevărul adevărat e că, într-o situație dată, cam toți, cu mici diferențe, ne purtăm şi gândim la fel, ne dorim sau ne temem de aceleaşi lucruri.

— Într-o zi, a povestit Rebecca mai departe, voiam s-o sun pe Magda să-mi spună ce mai fac copiii. Era într-o vineri. Peter nu mai primea pacienți vinerea, fiindcă voia să lucreze la carte, aşa că stătea acasă şi scria, dar din când în când se oprea şi cobora pe plajă să vadă la ce lucrez. Aşa că mi-a zis să merg acasă la el ca să dau telefon. Aşa am şi făcut. Când am terminat de vorbit, el stătea în cadrul uşii care dădea pe terasă. Ca să ies trebuia să trec pe lângă el şi, nu ştiu ce mi-a venit, am întins degetul şi l-am atins la îndoitura cotului, apoi am mers cu degetul în jos, până la palmă. M-a apucat de mână… şi nu mi-a mai dat drumul. Aşa a început totul.

Aha! Vasăzică aşa a fost. Peter a făcut prima mişcare. O atrăsese în casă şi pe urmă nu-i mai dăduse drumul. Îmi închipuisem altceva, însă acum mă lămurisem pe de-a-ntregul.

— Îți place ca bărbatul să aibă inițiativa, iar Brian, cât face el pe grozavul şi pe durul, în pat nu e decât un băiat de treabă.

Rebecca a fost atât de uimită, că era să se înece cu vinul.

— Nu pot să cred! Da, chiar aşa, Brian e genul duios.

Dacă era s-o cred pe Rebecca, Peter era şeful în pat. Îi prindea amândouă încheieturile cu o singură mână şi i le ținea deasupra capului, în timp ce o săruta şi, cu cealaltă mână, o dezbrăca.

— Dac-ai şti cum sărută… a făcut Rebecca. Nu-l întrece nimeni.

Am oftat şi mi-am mai turnat un pahar.

Da, sărutatul. Da.

— La început vă întâlneați la biroul lui, am zis, amintindu-mi de seara când mă dusesem să iau asigurarea pentru casa pe care urma s-o vând.

Mi-era şi ruşine cât de uşor o păcăleam, dar pe de altă parte mă distram.

— Da, lui Peter nu prea-i venea la îndemână să ne întâlnim acasă la el. Îi era teamă că o să-mi vadă cineva maşina, sau că o să uităm ceva… o dovadă, îmi închipui. Aşa că ne-am văzut în biroul lui de câteva ori, numai că nu era pentru terapie, ci… înțelegi… erau întâlniri amoroase. Acum ne vedem în biroul de deasupra garajului. Acolo unde scrie. Elise nu vine niciodată acolo. E un locşor plăcut, intim. A fost aranjat ca apartament de oaspeți, aşa că are pat şi tot ce trebuie. Când merg acolo, parchez în oraş şi Peter vine să mă ia, ca să nu-mi vadă cineva maşina în față. Acum îşi face griji din cauza ta, fiindcă ai un birou la parter. Îi e teamă să nu crezi că sunt pacienta lui sau ceva de genul ăsta şi să devii bănuitoare.

— Bine, da' chiar ai fost pacienta lui.

— Nu tocmai, Hildy. Când faci terapie, mergi la doctor luni de zile, poate ani. Eu am fost la el de două ori şi mi-am dat seama că n-am nevoie de terapie. E cu totul altceva.

— Ai de gând să-i spui că mi-ai povestit de voi doi?

— Eu nu ți-am spus nimic. Tu mi-ai citit gândurile, ai pătruns în mintea mea. Nu. S-ar speria dacă ar afla ce-am vorbit noi azi. Am încredere în tine, Hildy. Dar îmi pare bine că ştii. N-am cu cine să mai vorbesc de asta. Îmi eşti ca o… soră.

Era cât pe ce să zică „mamă“, da' bine a făcut că s-a răzgândit. Nu mi-e uşor să îmi accept vârsta. Cui i-ar fi?

— Pot să am încredere în tine, aşa-i?

— Da, am asigurat-o. Sigur că da.

Altădată aş fi fost foarte mulțumită de mine. Îți dai seama peste ce pleaşcă ai dat atunci când persoana căreia îi ghiceşti te crede în aşa măsură, încât îți spune tot ce nu ştii despre ea. Nu aveam de gând să spun nimănui, bineînțeles. Eram convinsă că se va afla cu timpul, că totul va ieşi la iveală, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Soția lui ori soțul ei vor începe să bănuiască ceva. Sau, aşa cum i s-a întâmplat lui Scott,

unul din ei va obosi să „trăiască în minciună“. Îmi închipuiam că Rebecca şi Peter vor divorța şi vor trăi împreună. De obicei, când aud veşti de felul ăsta, mă simt ca un vânător care ia urma prăzii. Recunosc, îmi lasă gura apă un pic, fiindcă, înainte să se termine, cel puțin o casă iese pe piață, şi vreau să fiu eu cea care o vinde.

Dar în seara aceea, în fața focului împreună cu Rebecca, eram aşa de încântată de prezența ei plăcută, de faptul că nu mai eram nevoită să beau de una singură, că nu mă mai gândeam la vânzări de case, în schimb o tachinam povestindu-i chestii nostime despre Peter Newbold. Cum tatăl lui, David Newbold, medic de familie, venea la noi acasă când eram eu copil. Că Peter era copil unic, făcut de taică-său la bătrânețe, cu a doua soție. Că prietena mea Allie Dyer avea grijă de el în timpul vacanțelor de vară şi la sfârşiturile de săptămână.

— Era un copil aşa drăguț, am zis eu visătoare, învârtind tăciunii în cămin cu vătraiul.

— Da? a făcut Rebecca.

— Ne jucam v-ați ascunselea, jocul lui preferat. Noi ne ascundeam şi el se învârtea pe lângă casă în vârful picioarelor. Ne căuta, dar îi era şi frică, pentru că, atunci când se apropia de locul unde eram ascunse, țâşneam afară şi-l speriam de-l lua cu fiori, am zis eu râzând, amintindu-mi cât de mult iubea şi ura Peter jocul, cum i se întâmpla să râdă şi să plângă în acelaşi timp şi cum se ruga de noi să mai jucăm o tură.

Simțeam privirea Rebeccăi îndreptată asupra mea în timp ce îmi făceam de lucru la cămin. Nici nu vă puteți imagina ce înseamnă să-ți dea cineva atenție după ce ai petrecut zeci şi zeci de seri în singurătate. Am pus jos vătraiul şi am băgat de seamă că paharele sunt goale.

— M-am crucit când s-a însurat cu Elise. Nu părea deloc genul lui… încă un pic de vin? am întrebat-o pe Rebecca.

— Vai de mine, nici vorbă. Musai să plec, a răspuns dar a întins paharul spre sticla din mâna mea.

În clipa aia am îndrăgit-o ca pe propriul meu copil. Mai. Mai. Voia mereu mai mult.

Zece

Îmi făcusem o prietenă. Până în seara petrecută cu Rebecca nici nu-mi dăduse prin cap că aş avea nevoie de o prietenă. De fapt, credeam despre mine că am mulți prieteni. Majoritatea locuitorilor din Wendover ar spune că mă consideră prietena lor. Baiul e că, de când m-am întors de la dezintoxicare, am tot pendulat între două lumi. Ziua eram femeie de afaceri, îmi aduceam obolul la operele de binefacere, aveam relații „prieteneşti“ cu vecinii şi ceilalți agenți imobiliari. Serile, în schimb, eram mai mult singură. Rar mi se întâmpla să mă văd cu cineva. Nu mai stăteam până noaptea târziu cu Mamie. Nu mai mergeam la prânzuri stropite cu vin şi nici la cine festive, odată ce încheiasem o afacere. Îmi luasem obiceiul să refuz invitațiile la petreceri, mai ales după ce mă apucasem din nou de băut.

Nu ştiu cum se făcea, dar în primele luni după ce mă întorsesem de la Hazelden chiar nu mă mai tenta băutura, aşa că nu-mi era prea greu să merg la petrecerile unde se bea. Nu mai eram tot timpul cu mintea la alcool şi dacă-mi venea poftă să beau ceva îmi trecea repede. Mă gândeam tot timpul la ce s-ar putea întâmpla dacă aş cere ceva de băut şi că era posibil să mă întorc la Hazelden.

Ei, şi într-o bună zi eram în pivniță. Căutam nişte fotografii vechi pentru Tess când am dat peste o ladă de vin. Scott şi cu mine nu beam niciodată vin. Trebuie că rămăsese de la o petrecere. Am deschis cutia şi am scos o sticlă. Era Merlot. Am ținut-o puțin în palme ca să văd bine eticheta. Am învârtit sticla şi m-am uitat cum lichidul roşu se ridică pe gâtul ei şi se izbeşte de dop. Am întors-o cu susul în jos şi am văzut că avea ceva sedimente la fund. Sticla era prăfuită, aşa că am şters-o cu mâneca şi am suflat praful de pe etichetă. Pe urmă am aşezat-o cu grijă la loc în cutie. O să vină o zi când voi da vin musafirilor. Bine că aveam o lădiță întreagă la îndemână.

Din clipa aia, tot timpul cât eram acasă nu-mi stătea mintea decât la sticlele alea. Era primul gând cu care mă trezeam şi gândul cu care veneam acasă de la birou. Cât fusesem plecată, Tess şi cu Michael luaseră fără să mă întrebe absolut toate sticlele cu băuturi alcoolice din barul meu. Era spre binele meu, mi-au explicat după aia. Nu voiau să cad pradă tentației după ce mă purtasem aşa de bine la clinică. Cred că nu le-a dat prin cap să caute şi prin pivniță. Mă încerca un fel de fior de bucurie ştiind că trecuseră ceva cu vederea – o ladă cu sticle. Vreo două săptămâni nu m-am atins de ea. Pe urmă, într-o vineri seară, când m-am întors acasă de la Grady, mi s-a făcut urât şi m-a luat o tristețe. Îi citisem lui Grady una dintre cărțile preferate ale fetelor când erau mici – *Horton Hears a Who* de Dr. Seuss. Nu ştiu de ce, dar la scenele când omuleții microscopici strigă, pe firicelul lor de praf, „Suntem aici, suntem aici, suntem aici“ mi se pune un nod în gât, şi să ştiți că nu mă pierd chiar aşa uşor cu firea. Nu ştiu ce mă apucă la scenele alea, dar întotdeauna mi se întâmplă la fel.

Când am terminat de citit, l-am pus pe micul Grady în pătuț şi l-am îmbrăcat într-o pijama moale. A închis ochii, a pus obrazul rozaliu pe „pătică“ (o păturică veche şi cam ferfenițită, dar la care ține enorm) şi dintr-odată l-am invidiat pentru cât de bine se simte. Mi s-a părut că s-a scurs o veşnicie până ce-au ajuns Tess şi Michael acasă, iar când au venit Michael era oleacă pilit. Aveau chef de trăncăneală, însă le-am spus că pic din picioare de oboseală şi am plecat.

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în pivniță. Babs şi Molly alergau în fața mea. Caraghioasa de Babs a coborât treptele doar pe picioarele din față, atingând din când în când pământul cu vârful unei labe din spate, iar Molly, ca să ajungă prima jos, a sărit peste ultimele patru trepte. După asta s-au apucat să caute şoareci, amuşinând prin toate colțurile ca nişte zănatice. Eu m-am dus ață la lădița prăfuită şi am scos o sticlă. Am luat-o în brațe ca pe un copil şi am dus-o sus, în bucătărie. După ce am răscolit prin dulapuri, am găsit un tirbuşon, am scos dopul şi am turnat din vinul bogat într-un pahar, un frumos pahar

de cristal Waterford dintr-un serviciu cumpărat de Scott la o licitație cu ani în urmă. Am luat o înghițitură. Apoi am mai luat una, sorbind mai îndelung, şi am simțit căldura bine cunoscută, întâi în fundul gurii, apoi pe gât şi pe urmă în stomac. Am mai luat o gură şi căldura mi-a cuprins tot corpul. Căldura şi starea de bine şi de bucurie care îmi lipsiseră atât, le-am regăsit pe toate după doar câteva înghițituri de vin. M-au pus cumva pe picioare şi mi-au adus alinare, aşa cum făceau întotdeauna.

Starea de bine care mă ocolise de atâtea luni m-a cuprins iarăşi. Era o seară rece, pe la sfârşitul lui februarie, iar eu stăteam în living, pe canapea, cu dragele mei cățeluşe alături şi beam vin. Când am terminat paharul, l-am umplut din nou. N-am băut toată sticla, nu toată, nu. Mi-au fost de-ajuns două pahare din vinul ăla roşu, dumnezeiesc şi am simțit că am ieşit la lumină dintr-un loc întunecat, subpământean, şi că oxigenul îmi inunda sângele îngroşat.

Dar numai după ce am ajuns să împart vinul cu Rebecca am înțeles cât de sătulă eram să beau de una singură.

Nu e normal să bei singur tot timpul. E un lucru pe care l-am învățat la Hazelden.

Mi-am dat seama că şi Rebecca suferise uneori de singurătate până în seara aceea. Băieții mergeau la şcoala Montessori şi, cu toate că se împrietenise cu câteva mămici, ştiam că nu avea o prietenă adevărată. O confidentă.

La începutul lui noiembrie am avut o scurtă vară indiană, aşa că Rebecca a adus băieții la mine în câteva rânduri ca să pescuiască în râu. Îi îndrăgisem pe Ben şi Liam. Pe de altă parte, trebuie să recunosc: nu prea mă dau în vânt după puştii enervant de precoci care ies de pe băncile şcolii Montessori. La şcoala aia nu se dau note şi nici nu se ține scorul la meciuri, înțelegeți, ca să nu le dezumfle orgoliul supradimensionat. Acolo adulții nu sunt „profesori“, ci „parteneri de învățătură“ şi, pe cât mi s-a pus, până şi copilaşii de patru ani îşi strigă profesorii pe numele mic. Aşa veți înțelege mai bine de ce mai deunăzi, într-o alimentară, o domnişoară care a studiat la Montessori mi s-a adresat cu:

— Hildy, nu mai cumpăra înghețată, că te îngraşi şi mai rău.

Îi cunoşteam pe părinții ei. Le închiriasem de puțină vreme o casă, aşa că n-am zis nimic, aşteptând ca mama să-şi pună la punct odrasla în vârstă de şapte ani. Când colo, mama i-a zâmbit îngeraşului şi n-a scos o vorbă. Atunci, copilul a continuat:

— De ce o cumperi dacă te face şi mai grasă?

I-am aruncat o privire împietrită.

— Ei, Ashley, asta e prerogativa lui Hildy, a zis mama.

— Ce-i aia „prerogativă“? a întrebat progenitura.

Eu am băgat mâna în congelator şi am mai scos o cutie de înghețată.

— Dacă n-o înveți să se poarte la vârsta asta, i-am spus mamei, îi faci un mare deserviciu. N-o să-i fie uşor ca adult.

În timp ce mă îndepărtam, mama a zis:

— Să ştii că n-ai dat un bun exemplu ignorând-o pe fiica mea.

Aşa că m-am întors spre copil şi i-am spus:

— Eu sunt un adult, deci ar fi fost mai respectuos să-mi spui „doamna Good“. Şi e o obrăznicie să spui cuiva că e gras.

— Ia, te rog! a exclamat mama şi s-a îndepărtat iute pe culoar, trăgând-o pe fie-sa de mână.

Fata a întors capul şi s-a uitat la mine peste umăr, iar eu am privit-o amenințător. Era prerogativa mea.

Băieții Rebeccăi îmi spuneau întotdeauna „doamna Good“ şi mă priveau în ochi când vorbeau cu mine. Rebecca era destul de îngăduitoare cu ei, dar îi corecta ori de câte ori arătau şi cea mai mică lipsă de

respect şi nici nu-i păsa dacă se smiorcăiau şi se văietau. Într-o zi, de pildă, eram aşezate pe scaune, pe malul râului, şi ne uitam la băieți cum pescuiesc. Liam, cel de nouă ani, nu prinsese nimic.

— Mami, cum de Ben a prins trei şi eu nici unul?

— Ei, Liam, a râs Rebecca. Nu te mai văicări. Du-te şi pescuieşte mai aproape de Ben.

— Aşa e, Liam. Îl vezi pe Ben cum stă la umbră? am zis eu. Acolo le place păstrăvilor să se ascundă când e cald afară.

— Chiar aşa?

— Sigur, am zis. Aruncă momeala mai aproape de mal, peştilor le place să stea pe sub marginile stâncoase.

Câteva minute mai târziu, după ce prinsese primul peşte pe ziua aia, Liam a spus:

— Mulțumesc pentru sfat, doamnă Good.

Apoi s-a dus la mama lui cu undița încovoiată, la capătul căreia se zbătea peştele. Băieții ne rugau întotdeauna pe Rebecca sau pe mine să scoatem peştii din cârlig.

— Nu mai fi aşa fandosit, l-a mustrat Rebecca, după care l-a ajutat să scoată păstrăvul din cârlig. Acum ia-l şi aruncă-l înapoi în apă. Hai.

Liam a apucat peştele cu vârful degetelor. A fugit până la râu şi l-a aruncat în apă. Dupa asta şi-a şters palmele pe jeanşi zicând:

— Pfui. Era lipicios, ca un şarpe.

Rebecca a izbucnit în râs.

— Iar o să viseze şerpi la noapte. Tot visează şerpi. E adorabil, pentru că se apropie de pubertate.

— Cum adică? am întrebat eu nedumerită.

— Păi… e obsedat de penisul lui. Peter mi-a spus că e normal ca băieții să aibă astfel de vise. Îmi place la nebunie să-i povestesc lui Peter visele mele şi ale copiilor. Se pricepe aşa de bine să le analizeze…

— Da? Chiar îi povesteşti ce visezi? Despre… voi doi? am întrebat în şoaptă.

— Cum să nu. Visele sunt fascinante. Spun o sumedenie de lucruri despre noi.

— Ale mele nu-s aşa. Eu visez case cam tot timpul. Probabil fiindcă sunt agent imobiliar.

— Ba nu, a zis Rebecca. Mai deunăzi citeam o carte despre vise pe care mi-a dat-o Peter. Casele din vis reprezintă sinele, aşa scria acolo. Dacă visezi că eşti în pod sau sus, pe casă, înseamnă că mintea ta caută ceva spiritual. Pivnița reprezintă pornirile subconştiente, dorințele primare, sexualitatea. În ce loc din casă visezi că eşti?

— Cred că întotdeauna visez că sunt în bucătărie.

— Înseamnă că ți-e poftă de ceva. Vrei să umpli un gol.

Am râs, înveselită. Rebecca credea că se pricepe la psihanaliză doar fiindcă avea o aventură cu Peter. M-am uitat la ceas.

— E cinci. Ce-ai zice de un pahar de vin?

— Bine, da'… doar unul.

Cel puțin o seară sau două pe săptămână, când Brian rămânea în oraş, Rebecca lăsa băieții cu bona şi, după ce mergeau la culcare, venea să stea în fața focului cu mine şi beam un pic de vin. Asta era de obicei marțea sau miercurea. Joia seara se vedea cu Brian. Vinerea, Brian se ducea să petreacă weekendul acasă.

Rebecca era o persoană atât de plăcută, că tovărăşia ei era o adevărată bucurie. Mă distram de minune cu ea. Fiind nou- venită, spunea despre unii, pe care eu îi cunoşteam de o viață întreagă, nişte lucruri de

mă tăvăleam pe jos de râs. Erau oameni ale căror ciudățenii deveniseră în aşa măsură parte a vieții oraşului, că nici nu-mi mai dădeam seama de ele până nu-mi atrăgea ea atenția. De pildă, cei doi frați Winston – Ed şi Phil. Erau gemeni identici care şi acum, când mergeau pe nouăzeci de ani, se îmbrăcau la fel şi îşi făceau plimbarea de după-masă prin Crossing. O babă anorexică, pe nume Diana Merchant, care, în ciuda vârstei venerabile, mergea la băcănie în bluze cu bretele şi sandale cu toc. Şi nebuna de Nell Hamlyn, ale cărei capre scăpau mereu din țarc şi terorizau caii Rebeccăi. Rebecca se pricepea de minune s-o imite pe Linda Barlow, care o ajuta la grădinărit şi la treburile din curte. O cunoşteam pe Linda de-o viață, aşa că nu-mi dăduse prin minte cât de bărbătoasă e până când n-am văzut-o pe Rebecca umblând țanțoşă prin cameră şi răstindu-se la mine cu vocea ei înfundată.

În unele seri râdeam cu lacrimi. Rebecca, vădit nemulțumită de bărbatul ei, îmi povestea ce revoltător de egoist era. Râdeam până ne înecam cu vinul. Mi-a mărturisit şi care era adevăratul motiv al nemulțumirii ei: Brian era un fustangiu şi un mincinos. Fusese încurcat cu un model chiar cu un an înainte să se mute aici. În *Boston Herald* apăruse o fotografie cu ei doi, stând alături la un meci de baschet al echipei Celtics. Brian o asigurase că pusese punct relației, dar ea nu-l crezuse. Şi, n-ai fi zis, dar Rebeccăi nu-i păsa. Mi-a povestit că a suferit foarte mult la început. A fost una dintre cauzele depresiei de care suferea când s-au mutat aici – infidelitățile lui şi amărăciunea din cauză că nu putea avea copii. O îngrozea gândul că Brian ar părăsi-o şi că, orice ar fi făcut, el se îndepărta de ea. La scurtă vreme după ce veniseră în Wendover, regretase pasul făcut, fiindcă nu mai putea sta cu ochii pe el. Acum o umfla râsul când îşi amintea cum îl suna noaptea la casa lor din Boston, învinuindu-l că e cu amanta, apoi spunându-i că vrea să vândă casa de aici şi să se mute înapoi la Boston.

— Închipuie-ți, zicea acum. Parcă mă prostisem. Mutatul aici a fost cel mai bun lucru din viața mea.

Aveam impresia că, în mintea ei, mariajul cu Brian era o încercare neizbutită de a găsi dragostea. Un eşec pe toată linia. Pe când acum găsise iubirea adevărată alături de Peter Newbold.

I-am povestit şi eu cum mă părăsise Scott pentru Richard. Habar n-avusese. Toată lumea din oraş ştia că Scott m-a părăsit pentru un bărbat, însă Rebecca nici nu bănuise, tot aşa cum nu ştia că fiul Lindei Barlow murise când avea doar câțiva ani într-un accident de maşină, pe când Linda, care conducea, se alesese doar cu câteva zgârieturi. Dar de Linda nu i-am spus; mă gândeam că s-ar simți prost să o vorbească de rău pe Linda. Fiindcă Rebecca nu voia să supere pe nimeni cu remarcile ei glumețe. De fapt, părea să plutească prin oraş, mergând pe drumul ei, altul decât al nostru, fără să bănuiască dedesubturile pe care noi, orăşenii de baştină, le cunoşteam şi le înțelegeam de o viață întreagă. Ştia doar ce vedea, adică lucrurile de suprafață, dar de la ea am învățat cât de amuzante pot fi lucrurile dacă le priveşti doar la suprafață.

În timpul ăsta am observat cum se schimbă purtarea lui Peter Newbold față de mine când ne întâlneam la serviciu. Nu cred că mi se năzărea. Peter a fost întotdeauna un vecin şi un chiriaş atent şi respectuos, dar după prima vizită pe care mi-o făcuse Rebecca devenise deosebit de amabil. Într-o vineri dimineață am ajuns amândoi la birou în acelaşi timp şi mi-a deschis uşa şi apoi, în loc să urce scările în grabă, cum făcea de obicei, s-a oprit ca să mă întrebe ce mai fac.

— Foarte bine, mulțumesc, Peter, dar tu?

De fapt eram mahmură.

— Bine, bine, Hildy.

— Elise şi Sam vin acasă la sfârşitul săptămânii?

— Au să încerce să vină mâine-seară, sper. Elise are ore sâmbăta dimineața acum, iar lui Sam îi place să mai stea la Cambridge cu prietenii…

— A, da, am zis.

Aveam o bănuială, cum că Peter fusese cu Rebecca în seara dinainte. Mă gândeam că poate simte damful vinului din ajun. Fusesem singură şi băusem ceva mai mult ca de obicei. Simțeam că-mi crapă capul de durere. Cum stăteam acolo şi scormoneam prin geantă după chei, mi-am dat seama că mahmureala mea se datora lui Peter. Îmi răpise tovarăşa de pahar, de-aia întrecusem măsura în loc să mă duc la culcare în seara dinainte.

Pe cine vrei să duci cu preşu'? ziceam în sinea mea uitându-mă la părul lui ciufulit şi la mutra nițel obosită. Pe de altă parte, mă distra să ştiu că fusese cu Rebecca în seara dinainte. Fusese cu Rebecca. Nimeni nu mai ştia, în afară de Peter însuşi, de Rebecca şi de mine. Iau eu ştiam fără să-mi fi spus nimeni. Până la urmă am găsit cheile şi, chiar înainte să mă întorc şi să descui uşa, i-am spus zis în treacăt:

— Precis ştii că m-am văzut des cu Rebecca în ultima vreme.

Capul îmi zvâcnea. Cred că mai eram un pic turtită şi de-aia a vorbit gura fără mine.

— Rebecca? a făcut Peter.

— Da. Parc-am înțeles că ai fost drăguț şi ai lăsat-o să picteze pe plaja ta.

— A, da. Rebecca McAllister. Da, a zis. Aşa e.

— Îmi pare bine că s-au mutat la noi în oraş. Cu toate că pe el nu-l cunosc, pe Brian McAllister. Parcă nu prea stă pe aici, am zis.

— Nu? a zis Peter.

Încercam să ghicesc ce-i în mintea lui. Se stăpânea de minune într-o situație când ar fi trebuit să fie pe ghimpi. Trebuie că învățase şmecheria la şcoala de psihiatri. Învățase să nu dea nimic în vileag, să arate că nu-i pasă.

— Ei, îți urez weekend plăcut, i-am zis când am găsit cheia şi am descuiat uşa.

— Şi ție la fel, Hildy, mi-a răspuns şi am simțit că mă urmărea cu privirea când am intrat.

Prietena mea Allie Dyer a fost bona lui Peter Newbold de când era mic până a făcut vreo opt ani. Tatăl lui, David Newbold, avea aproape cincizeci de ani când s-a născut Peter. Cabinetul doctorului Newbold era întotdeauna plin. Soția lui, Colette, împlinise treizeci şi ceva de ani şi, la rândul ei, avea o viață socială foarte plină. Nu era mai niciodată acasă, mai ales în lunile de vară, drept care o angajase pe Allie Dyer cu normă întreagă. Colette Newbold juca tenis zilnic. Mai juca bridge şi golf şi avea un cal la Clubul Westfield. Era membră în numeroase comitete şi membră activă a Clubului Plaja Anawam şi a Clubului de yachting, pe lângă clubul de echitație. Ei i se datorează prânzul de caritate organizat la marele concurs hipic din august.

Când Peter era copil, Allie stătea cu el în casa familiei Newbold de pe Wind Point Road. În fiecare dimineață, după ce Colette ieşea îmbrăcată cu şortul de tenis sau pantalonii de călărie, Mamie, Lindsey şi cu mine veneam acolo pe biciclete şi stăteam la soare pe plaja din fața casei Newbold, după care dădeam iama prin frigider. Colette nu se plângea niciodată. Pe cât se părea, nu-i păsa cine stă cu Peter, cu condiția să nu fie ea.

Când Allie a putut să-şi ia permis de conducere, îl luam pe Peter cu noi oriunde mergeam. Cred că avea cinci sau şase ani când am început să-l luăm la North Beach, unde ne duceam să ne întâlnim cu băieții, să ne facem ochi dulci, să bem cola, să fumăm şi să alergăm pe plajă în bikini. Allie câştiga un dolar pe oră atât timp cât Peter era cu noi, aşa că îl luam peste tot. Învățase să vorbească şmechereşte, ca noi, ceea ce ne distra la culme. L-am învățat să fluiere după fetele drăguțe care treceau şi, când ele întorceau capul, ne stricam de râs. Peter chicotea cel mai tare. L-am învățat să facă semne deocheate cu degetul de la fereastra maşinii lui Allie şi ne prăpădeam de râs văzând ce fețe fac bătrânicile pe lângă

care treceam. Mamie are şi acum o fotografie cu Peter de când nu avea mai mult de şapte ani: cu ochelari de soare pe nas şi o ţigară în colţul gurii. Altă dată l-am fotografiat călare pe motocicleta prietenului lui Mamie. L-am legat la cap cu o băsmăluţă şi l-am aranjat aşa încât să semene cu Peter Fonda în filmul *Easy Rider*. Îi plăcea la nebunie să stea pe lângă noi, iar noi de obicei uitam ce vârstă are şi că e băiat. Stăteam tolănite pe plajă, doar în bikini, şi trăncăneam despre băieţi şi cine cu cine şi-o trage. Peter stătea şi asculta. Ne plângeam de ciclu, de părinţi şi de şcoală, iar Peter stătea şi desena cu un băţ în nisip, cu urechile ciulite. De multe ori discutam de faţă cu el despre cum plănuiam să ne petrecem seara şi Peter se milogea de noi să-l luăm şi pe el, iar pe noi ne umfla râsul. Când şi când, Colette avea nevoie de cineva care să stea cu Peter noaptea şi atunci îl luam la petrecerile de pe plajă sau mergeam acasă la una dintre noi să ne uităm la filme. Înţelesesem că Peter se simte singur cu părinţii lui. Nu prea avea prieteni de vârsta lui, dar când l-am întrebat de ce, ne-a răspuns că erau prea copilăroşi. Nici nu era de mirare. El îşi petrecuse primii ani de viaţă printre adolescenţi. Se întâmpla să-şi închipuie că o să-l luăm cu noi pe unde ne duceam şi atunci eram nevoite să-i aducem aminte că nu era chiar prieten cu noi.

— Poţi să vii atâta timp cât îi plătesc lui Allie, spunea Mamie şi Allie se uita urât la ea.

Peter era îndrăgostit de Allie. Ştiam că vorbele lui Mamie îl jigneau.

— Da' ăsta e adevărul, bombănea Mamie. La ce bun să-şi închipuie că are alt motiv să stea pe lângă noi? N-are decât opt ani. Suntem prietenele lui plătite.

— Mamie, o dojenea Allie şi îl strângea pe Peter în braţe.

Dar ăsta era adevărul. Şi Peter ştia foarte bine.

Haideţi să vă spun o poveste drăguţă despre Peter Newbold. Odată, de ziua lui, a primit o bancnotă de zece dolari de la bunicii lui. Mama lui l-a întrebat cum are de gând să-i cheltuiască şi el i-a răspuns că are să-i dea pentru zece ore petrecute împreună cu Allie. Doamna Newbold i-a povestit lui Allie când Peter nu era de faţă; au râs împreună şi au zis că e un scump, dar Allie mi-a mărturisit după aia că se simţise stânjenită. La puţină vreme, familia lui Allie s-a mutat în New Hampshire şi noi, celelalte fete, ne-am găsit de lucru la Clubul de yachting, aşa că nu prea l-am mai văzut pe Peter. Dar de multe ori m-am gândit că verile alea, când stătea şi asculta năzbâtiile pe care le spuneam noi l-au pregătit pentru meseria de psihiatru. Se pricepea de minune să-i asculte pe ceilalţi vorbind.

Când şi-a deschis cabinetul în Wendover, Peter a dat consultaţii mai întâi în biroul de deasupra garajului. Apoi, cam acum zece ani, a închiriat biroul pe care îl aveam eu la etaj. Într-o seară de februarie, acum mai mulţi ani, când am fost înzăpeziţi şi aşteptam să vină nişte băieţi de-ai lui Frankie cu un plug, să ne scoată de acolo, am stat în camera mea de primire şi am împărţit o sticlă de şampanie pe care mi-o trimisese un client. Peter mi-a povestit ce făcea la spitalul McLean. Se dusese acolo cu trei ani în urmă ca să-şi termine rezidenţiatul şi rămăsese să lucreze ca psihiatru. În primii ani se ocupase de cazuri de schizofrenie – de fapt, o considera specialitatea lui. Publicase multe articole, studii clinice pe care urmau să le citească alţii ca el. Mai avea un cabinet particular în Cambridge şi ăsta de aici, unde veneau „pacienţi îngrijoraţi“, cum îi numea el.

Experienţa căpătată cu cei care erau grav bolnavi i-a folosit ca să scrie o carte despre „afecţiune“. Se numea *Despre legăturile dintre oameni*. Era o carte scrisă pentru publicul larg, un fel de carte de psihologie pop, cred. Mi-a dat şi mie una, cu dedicaţie, dar, mărturisesc, nu mi-a venit s-o citesc decât când a apărut povestea cu Rebecca şi atunci am răscolit peste tot ca s-o găsesc, fiindcă voiam să aflu cât mai multe despre Peter Newbold. De felul meu nu citesc decât romane, dar în seara aia, când aşteptam plugul să ne scoată de acolo, l-am întrebat despre carte. Fusese publicată cu câteva luni înainte. Mi-a vorbit puţin despre legătura dintre părinte şi copil şi cât de importantă este. Lucruri pe care le ştie toată

lumea, să fim serioşi. Mi-a vorbit şi de traumele suferite în copilărie. Apoi, din senin, m-a întrebat:

— De exemplu, atunci când mama ta s-a sinucis, câți ani aveai… zece? Unsprezece?

Am rămas cu gura căscată. Sigur, nu m-am mirat că Peter ştia despre mama. Mai toată lumea din oraş ştia, aşa că probabil auzise de la cineva, cu toate că era un copil pe atunci. Nu cred însă să mai fi fost cineva, în atâția ani de la moartea ei, care să vorbească pe şleau, aşa cum vorbise Peter. Oamenii vorbeau de moartea ei „tragică“ sau spuneau că „murise înainte de vreme“, dar niciodată, absolut niciodată nu spuneau că „s-a sinucis“. Nici măcar tata nu spunea aşa. Eram măritată de mulți ani când i-am povestit lui Scott, într-o seară când băusem, despre cum murise mama. Mi-a părut rău pe loc, fiindcă el, fiind pasionat de istorie, a vrut să ştie toate amănuntele. A fost uimit când a aflat că nu urmasem nici un fel de consiliere sau terapie după cele întâmplate.

— Nu cred că exista aşa ceva aici pe vremea aia, i-am spus.

Ei, sigur, când Scott şi cu mine ne-am despărțit, am dus fetele la terapeut „ca să-şi trateze suferința“, după cum ne-a recomandat consilierul şcolar. Tess avea paisprezece ani, Emily, doisprezece. De atunci fac terapie mereu, cu unele întreruperi. Încă le mai plătesc facturile, cu toate că îmi e din ce în ce mai greu. De altfel, le-am şi spus părerea mea, anume că e un fel de răsfăț. Eu una n-am făcut nici o terapie şi mă descurc destul de bine. Dacă m-ar întreba pe mine, aş spune că, în urma terapiei, fetele, mai ales Tess, s-au făcut mai morocănoase şi nepăsătoare față de ceilalți. A avut chiar o fază când era obsedată de mama mea şi căuta cu înverşunare să afle orice lucru despre ea, cât de mărunt.

— Care a fost problema cu ea? mă întreba.

Uneori, după ce băusem două, trei pahare, îi spuneam ce ştiam.

— A suferit de psihoză maniaco-depresivă. Doctorii i-au spus tatei că avea psihoză maniaco-depresivă.

— Tulburare afectivă bipolară, proclama Tess cu însuflețire. Acum se cheamă bipolară.

— Mă rog, cum spui tu, încuviințam eu.

— Trebuie că-ți era foarte greu să ai o mamă cu stări atât de imprevizibile, adăuga Tess.

— Să ştii că nu prea-mi dădeam seama. Cred că nici nu dădeam atenție. Eram la şcoală cam toată ziua. Iar vara stăteam mai mult pe-afară…

— Fiindcă mamei tale îi venea greu să aibă grijă de voi?

— Nu, ci fiindcă aşa făceau copiii pe vremea aia.

Mă străduiam să schimb subiectul, însă Tess nu mă lăsa.

— E împortant să ştiu, insista ea. Terapeutul vrea să-mi cunoască antecedentele. Cum să-ți spun, dacă mama ta suferea de o boală mintală şi bea atât de mult, plus că ştim că au fost semne de demență pe partea tatălui tău, mergând până la Sarah Good…

— Te rog, nu începe iar cu prostia aia despre vrăjitoare, protestam eu. Cotoroanța a fost spânzurată. Las-o să se odihnească în pace.

Scott şi fata noastră cea mică, Emily, aveau o teorie despre strămoaşa mea, vrăjitoarea Sarah Good. Când era la liceu, Emily a scris o compunere despre Sarah Good, intitulată „Povestea unei vrăjitoare“. Uitați ce au aflat, ea împreună cu Scott: Tatăl lui Sarah Good s-a sinucis când ea era doar un copil, iar, când mama ei s-a recăsătorit, tatăl vitreg i-a luat moştenirea. Sarah s-a măritat prima oară la vârsta de şaisprezece ani, a rămas văduvă şi s-a recăsătorit, de data asta cu un bărbat pe nume Good. Cred că-i lipsea totuşi o doagă, fiindcă nu ştiu cum a făcut, dar i-a adus la faliment şi s-a înglodat în datorii, aşa că, în scurtă vreme, familia Good, între care şi Dorcas, fetița lor de patru ani, au pierdut casa şi ajunseseră să cerşească pe străzi. Sarah Good nu era o cerşetoare umilă şi simpatică. Era antisocială şi certăreață.

Îşi luase obiceiul să bată la uşile caselor din Salem şi, dacă oamenii nu voiau să-i dea de pomană, mormăia blesteme fără noimă cu jumătate de gură. Ea şi fetița umblau murdare, îmbrăcate în haine găsite în gunoi.

Sarah Good a fost una dintre primele trei femei învinuite de vrăjitorie în Salem, atunci când a început prigoana. Fiica şi soțul ei au depus mărturie împotriva sa. Dar mai e un amănunt care mă întristează în povestea lui Sarah Good. Fetița de patru ani a fost şi ea acuzată de vrăjitorie şi, din cauză că era un copil ignorant, a mărturisit. A fost pusă în lanțuri şi aruncată în temniță, alături de celelalte, iar când a fost anchetată, câteva zile mai târziu, le-a spus că mama ei îi dăduse un şarpe, care o muşcase de un deget şi îi supsese sângele. Judecătorii au fost convinşi că şarpele era un „însoțitor" şi soarta lui Sarah Good a fost pecetluită. Era însărcinată când au arestat-o, dar după ce a născut copilul (care a şi murit după aia) au spânzurat-o. Lui Dorcas i-au dat drumul până la urmă, dar s-a scrântit de la statul în temniță, în lanțuri, aşa că taică-său a socotit că „nu mai e bună la nimic", dar a primit o compensație pentru cele suferite de fiica lui. Până la urmă, o fi fost vreun bărbat care a găsit-o bună la ceva, fiindcă din ea ne tragem eu şi fetele mele.

În compunerea ei, Emily spunea că, dacă Sarah Good ar trăi în zilele noastre, ar fi diagnosticată cu o formă gravă de boală mintală – ori tulburare bipolară, ori schizofrenie. A inclus în compunere declarațiile martorilor cu privire la purtarea deplasată a lui Sarah Good. Faptul că bombănea tot timpul – vorbea singură ori cu alții. Că avea o natură antisocială şi ostilă. Bolile mintale au întotdeauna o componentă genetică, a mai scris Emily, făcând referire la tatăl lui Sarah Good, care îşi pusese capăt zilelor. Scott a ajutat-o pe Emily să adune materialul documentar şi compunerea a fost notată cu 10. A fost trimisă şi la un concurs de compuneri pe tot statul Massachusetts. N-a câştigat, dar a luat o mențiune.

Scott a fost fascinat de teoria asta a dublei moşteniri de țicneală din familia mea. Evident, n-a cunoscut-o pe mama, dar ceea ce el numea „ironiile" situației îi dăduseră de gândit. De pildă, faptul că, atunci când eu eram mică, mama a petrecut o bună bucată de vreme în spitalul de stat din Danvers, unde erau tratați nebunii. Puțină lume ştie că procesele vrăjitoarelor din Salem au avut loc de fapt în Salem Village, care azi se numeşte Danvers, foarte aproape de spitalul unde mama a fost internată în mai multe rânduri. Lui Scott i-a plăcut la nebunie că spitalul de stat din Danvers, construit pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, se numea pe atunci „Spitalul de nebuni din Danvers" şi că se înălța pe dealul Hathorne, numit astfel după John Hathorne, judecător la procesele vrăjitoarelor din Salem.

— Chiar îi ziceau spital de nebuni! striga către mine în timp ce citea din vrafurile de cărți luate de la bibliotecă. Tot aşa îi spuneau când era mama ta internată acolo?

— Nu, sigur că nu, răspundeam ajunsă la capătul răbdărilor.

Scott ştia că nu puteam suferi să vorbesc de locul ăla. Aproape tot ce ştia despre mama aflase când eram amândoi abțiguiți. De câte ori beam mi se dezlega limba. Se pare că la fel i se întâmpla mamei. De câte ori era „în formă", cum spunea tata – cu toate că eu nu prea îmi aduc aminte s-o fi văzut aşa, cred că i se întâmpla foarte rar –, bea ca să se mai calmeze, să poată dormi. Probabil că întrecea măsura. Mi s-a povestit că odată, când eu eram foarte mică, a ajuns la Danvers pentru că mersese acasă la reverendul Howell, care era pe atunci pastorul bisericii. (Altă ironie a sorții care îi plăcea lui Scott: fosta sufragerie a reverendului Howell este actualmente biroul meu de lucru.) A intrat în cameră, unde reverendul lua cina împreună cu soția şi cei trei copiii, şi l-a întrebat de ce o violează în mod repetat şi îi sodomizează pe copiii din parohie. N-am ştiut până când nu mi-a povestit mătuşa Peg – câteva cuvinte spuse în şoaptă înainte să plec la facultate. Când eram copil, noi mergeam în fiecare duminică la biserică. Doamna Howell ne preda la şcoala de duminică şi dirija corul de copii al bisericii. Întotdeauna se purtase frumos

cu mine. Cum puteam să bănuiesc aşa ceva?

Prima oară când îmi aduc aminte că mama s-a dus la spitalul din Danvers a fost după ce se născuse fratele meu, Judd. Eu aveam şase ani şi sora mea, Lisa, vreo patru. Cred că mama suferise de o depresie postpartum după fiecare naştere, numai că, pe vremea aia, nu se prea ştia despre asta. Era foarte deprimată, dormea tot timpul. Mătuşa Peg a venit şi a stat la noi după ce l-a născut pe Judd. Verişoara mea, Jane, avea cu un an mai puțin ca mine, iar Eddie avea cu trei mai mult, aşa că ne distram de minune când veneau să stea la noi. Într-o zi, Peg avea treabă în bucătărie şi voia s-o convingă pe mama să-l țină pe Judd în brațe, dar mama refuza, cu lacrimi în ochi. În cele din urmă i-a şoptit lui Peg la ureche că-i era teamă să-l ia, fiindcă s-ar putea să se ducă cu el în baie şi să-l înece în cadă. Visase de multe ori că aşa o să facă. Mama nu mai făcuse baie de săptămâni întregi. Aşa am aflat că-i era frică să intre în cadă fiindcă visase că o să înece bebeluşul.

Deci s-a întors la spitalul din Danvers. Îmi aduc aminte că a fost internată acolo pentru că am mers să o vedem. După câteva pahare, Scott mă convingea să-i povestesc ce văzusem. De fapt, cel mai bine țin minte mirosul care umplea toate saloanele – o duhoare de urină, fecale, amoniac şi un iz de infecție amestecat cu miros de chimicale. De cum deschideau asistentele uşile saloanelor, duhoarea te învăluia. Nu aveai cum să scapi de ea, fiindcă te acoperea ca o apă. Nu puteai decât să te duci acasă şi să te cufunzi în cadă măcar o oră, să-ți speli de mai multe ori părul cu şampon ca să nu mai puți. Când ne duceam să o vedem, mama era confuză şi, de cele mai multe ori, tăcută. Trebuie că-i dădeau o groază de sedative. Femeile care erau în acelaşi salon țipau şi înjurau, iar una mi-a spus că vede diavolul deasupra capului meu. Era acolo, învăluit în aburi, mi-a zis. Stătea cu ochii ațintiți deasupra capului meu, şi clătina din cap cu o privire rătăcită şi apoi se uita cu milă la mine. A fost ultima noastră vizită acolo. Până la urmă, mama s-a întors acasă.

Mama suferea de depresie. Ce se mai poate spune? Scott şi fetele voiau să afle cât mai multe despre ea, numai că nici eu nu ştiam prea multe. Iubea animalele. Pisica noastră, Calico, era printre puținele lucruri care îi aduceau întotdeauna zâmbetul pe buze. M-a învățat să tricotez. Îi plăcea să citească. Avea nevoie de linişte. Era frumoasă. Când aveam eu doisprezece ani, s-a sinucis.

Era la începutul verii. Îmi aduc aminte că fratele şi sora mea, ca şi mine de altfel, jubilam de bucurie că nu aveam să mergem la şcoală în dimineața aceea. Mama stătea în pat, lucru neobişnuit. Ne-am dus cu bicicletele la piață şi tata ne-a dat să mâncăm gogoşi la micul dejun. Apoi ne-am dus la mătuşa Peg, care locuia ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă, şi ne-am jucat cu frații noştri, Janie şi Eddie. Pe urmă Peg ne-a adus acasă. Era ora cinei şi Peg a zis că a avut o presimțire. A vrut să se asigure că mama e bine.

Mama era tot în pat, dar uşa dormitorului era încuiată. Peg a bătut de mai multe ori, apoi l-a chemat pe tata, care a venit acasă, a proptit de zid o scară şi eu m-am urcat până la fereastra dormitorului. Tata nu se putea strecura înăuntru, mătuşa Peg plângea şi îşi frângea mâinile, aşa că am intrat eu, am alergat la uşa dormitorului şi am descuiat-o. Mi-aduc aminte că mi-am ținut răsuflarea cât am traversat camera, ca şi cum aş fi înotat pe sub apă, de la un capăt la altul al bazinului. Am zărit-o pe mama cu coada ochiului. Era ghemuită, cu fața la perete. Am descuiat uşa şi am trecut în goană pe lângă tata. Nu ştiu cum mi-am dat seama că e moartă, dar am ştiut din prima clipă. Înghițise toate pilulele din casă – şi în casa noastră erau multe pastile.

Mulți ani după aceea m-am simțit vinovată că alergasem aşa prin cameră. Ar fi trebuit să mă duc la ea. De fapt, cei care ştiau cele întâmplate îşi închipuiau că asta şi făcusem: mă apropiasem de ea şi încercasem să o trezesc. Nu-i adevărat. Pe de altă parte, nu prea ştiu de ce mă simt vinovată. Chiar şi acum mă mai simt vinovată uneori. Undeva, într-un ungher al minții, stăruie gândul că, dacă i-aş fi ținut

palma în fața nasului ca să văd dacă mai respiră, aşa cum a făcut tata când s-a năpustit în cameră, poate că ar fi revenit la viață, fiindcă eu aveam nevoie de ea. Aşa cum iapa pe care Rebecca o salvase în dimineața când ne cunoscuserăm revenise la viață pur şi simplu din cauză că mânzul ei avea nevoie de ea.

Mama ştia însă că noi avem nevoie de ea în momentul când a luat pastilele. Nu avea cum să uite de noi. Nu mai eram copii mici. Eram zurbagii, toți trei. Întorceam casa cu susul în jos. Ne pâram unul pe altul şi, încăierându-ne, ajungeam până în camera ei. Săream în pat şi țipam, dând vina unul pe altul. Judd, care a fost întotdeauna un copil-problemă la şcoală, e polițist acum, în Swampscott. Sora mea, Lisa (acum *make up artist* în Los Angeles) şi cu mine, urlam, ne certam şi ne plesneam una pe alta, ne drăcuiam şi, cu țipete, încercam s-o atragem pe mama fiecare de partea ei. Într-adevăr, uneori lua partea uneia din noi, dar de obicei ne spunea s-o lăsăm în pace, că are nevoie de linişte. Era obosită şi dorea să ieşim din cameră.

— O s-o scoateți din minți pe biata mama voastră! țipa mătuşa Peg la noi când venea „să vadă cum mai stau lucrurile“, adică destul de des.

Aşa era şi noi ne dădeam seama. Parcă se închidea în ea, se depărta de noi şi se întrista. Dar, odată ce ajungea în starea asta, în momentele când – acum îmi dau seama – făcea o criză depresivă, mama parcă nici nu mai ştia că suntem acolo. Am fi putut să țopăim în patul ei, să țipăm, să ne bălăcărim şi să ne dăm şuturi, că ea s-ar fi întors cu fața la perete.

Suntem aici, suntem aici, suntem aici, țipam noi cât ne ținea gura.

Şi cui îi pasă? cred că era răspunsul ei.

Unsprezece

Tess şi Michael mă invitaseră la ei de Ziua Recunoştinței. În afară de noi, la masă veneau părinții lui Michael, Nancy şi Bill Watson. Venea şi Emily de la New York, fără Adam de astă dată, pentru că, din nu ştiu ce motiv, el se hotărâse să-şi petreacă Ziua Recunoştinței cu părinții lui. Avea să vină şi Scott. Era prima oară de când divorțaserăm că aveam să fim împreună cu copiii într-o zi de sărbătoare. Când Tess m-a anunțat, cu câteva săptămâni înainte, nu-mi venise deloc bine.

— Lasă, chemați-l pe Scott. Eu am să iau masa cu mătuşa Jane.

Mătuşa Jane locuia în Wendover şi mi se mai întâmplase să petrec sărbătorile cu ea şi familia ei atunci când Scott era invitat acasă la fete.

— Bine, mamă, da' de ce? a vrut să ştie Tess. Tata e singur, tu eşti singură. Ştiu că vă înțelegeți bine. Mi-a spus că a vorbit cu tine nu mai departe de săptămâna trecută.

Era adevărat. Scott mă sunase din Lenox, unde locuia, ca să-mi ceară sfatul cu privire la casă: dacă să o scoată la vânzare acum ori să aştepte până la primăvară. Se despărțise de Richard şi voia să se mute mai aproape de Marblehead, ca să-l poată vedea pe Grady mai des. I-am spus să mai aştepte. Munții Berkshire sunt minunați primăvara, în schimb toamna şi iarna sunt cam trişti – cel puțin aşa mi se pare mie. Scott ştie că părerea mea despre ținutul Berkshire se bazează pe o vizită făcută în Lenox într-o vară, acum douăzeci de ani, şi pe impresiile de lectură a romanului *Ethan Frome*[14]. Totuşi mi-a dat ascultare. S-a hotărât să aştepte până la primăvară. Între timp, avea să meargă de mai multe ori în Brooklyn s-o vadă pe Emily şi la Marblehead s-o vadă pe Tess. Întotdeauna a fost un părinte atent cu copiii lui.

După Ziua Recunoştinței afacerile merg mai greu. E o perioadă pe care de obicei o aştept cu nerăbdare, numai că anul ăsta nu era aşa, tocmai fiindcă afacerile merseseră greu şi în lunile dinainte. Pe deasupra, taman la vremea asta fusesem expediată la Hazelden cu un an înainte. Anul ăsta primisem deja câteva invitații pentru sărbători, dar nu prea aveam chef să merg. La zilele astea festive oamenii se îmbată. Înainte îmi plăcea: mă făcea să mă simt la fel cu ceilalți. Pe când acum, fiind trează la petreceri, mă găsesc asediată de soțul vreuneia dintre invitate, beat chior, care vrea să-l ascult cum vorbeşte fără şir despre Barack Obama sau despre cum a iubit el marea de când era mic. Şi, bineînțeles, mai sunt cei care vor să le spun cât valorează casa lor. Oamenii îmi tot pun întrebarea asta, chestie care mă scoate din fire. E ca şi cum l-ai întreba pe un doctor, la o petrecere, despre tusea care nu te mai lasă. E drept, mi s-a şi întâmplat să vând casa persoanei care îmi pusese întrebarea. Pe vremea când beam, le spuneam curioşilor ăstora că valorează cu cel puțin 10% mai mult decât plătiseră, doar aşa, ca să-i văd mulțumiți. Dar acum îmi tot vine să le spun „Nici pe departe cât ați plătit când ați cumpărat-o“, doar aşa, ca să văd ce mutre fac. În general am refuzat invitațiile la petreceri de sărbători, dar până la urmă m-am înțeles cu Tess să vin, ca să fiu cu toată familia.

Chiar cu o zi înainte, lucram ceva la birou când Rebecca şi-a făcut apariția. Era îmbrăcată în pantaloni şi cizme de călărie, cu un hanorac albastru-închis. Era bronzată şi radioasă. Ziua fusese neobişnuit de caldă, aşa că, împreună cu Linda Barlow, puseseră caii în rulotă şi se duseseră la Hart's Beach pentru o partidă de călărie. Cei doi cai, Serpico şi Hat Trick, erau odihniți, neobişnuiți cu sunetul valurilor, şi galopaseră pe o distanță apreciabilă. Trecuseră de Wind Point Road, zisese Rebecca puțin stânjenită. Până după Wind Point Road şi înapoi.

— Ce noroc am avut cu vremea asta, am zis. E o zi splendidă ca să călăreşti pe plajă.

Rebecca se aşezase pe unul din fotoliile din fața biroului meu. A pus glezna unui picior pe genunchiul celuilalt şi s-a lăsat pe spate. Şi-a plimbat privirea prin birou, de parcă atunci îl vedea prima oară.

— Ce frumos birou ai, a remarcat. E aranjat de fostul tău soț?

— Bineînțeles, am recunoscut. Eu nu mă pricep câtuşi de puțin.

Rebecca a zâmbit.

— Îi plăcea să meargă la cumpărături împreună cu tine? Să cumpere haine, vreau să zic… haine pentru tine?

— Da, am gemut eu şi ne-am pus amândouă pe râs.

Rebecca zicea că e râsul de pe lume că am avut atâtea semne, atâția ani, şi nici nu mi-a dat prin minte că e gay. Chiar că mi se părea şi mie amuzant acum, când Rebecca glumea pe tema asta.

— Îmi tot aducea acasă haine de la Boston şi New York, lucruri pe care eu nu le-aş fi cumpărat niciodată, dar care arătau grozav…

La un moment dat mi-am dat seama că Rebecca nu mă mai asculta. Cineva descuia uşa laterală, pe unde se intra la birourile de sus. Apoi s-au auzit paşi pe scări. Rebecca era îmbujorată la față, şi nu doar din cauza plimbării în aer liber.

— Ăsta trebuie că a fost Peter, a zis ea ridicând un prespapier de pe biroul meu şi prefăcându-se că-l priveşte cu atenție.

— Nu cred, am zis. Peter nu prea vine miercurea. Familia Newbold sărbătoreşte Ziua Recunoştinței acasă la sora lui Elise. În Concord, dacă nu mă înşel. Nu, ăsta cred c-a fost Patch Dwight. La etaj curge un robinet.

— Aha, a făcut Rebecca.

Dintr-odată a devenit foarte interesată de prespapier – un dom de cristal cu un ceas digital la mijloc. Rebecca îl privea cu atenție; îl ridicase şi se uita la tavan din bolta lui rotunjită.

— A, că veni vorba, l-ai chemat pe Patch să-ți tragă apă în atelier?

— Da, a răspuns Rebecca. De fapt, l-am pus pe Brian să-l cheme. Ai avut dreptate, a venit cu plăcere şi au lucrat foarte frumos. Acum pot să-mi spăl pensulele în atelier.

— Ai mai pictat?

— Da, o groază de chestii, a zis Rebecca înviorându-se. Fac o serie de tablouri uriaşe cu luna oglindită în apă. Cea mai mare parte sunt după fotografii de-ale lui Peter. Dar una am pictat-o chiar acasă la Peter, într-o noapte. Era o noapte cu lună plină atât de mare, că nu puteai s-o prinzi cu aparatul de fotografiat. De cum a văzut-o, Peter m-a sunat şi mi-a spus să-mi aduc vopselurile.

L-am auzit pe Patch coborând scara în fugă şi Rebecca a întors capul să-l vadă când trece prin fața ferestrei, după care s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Ai avut dreptate. El era.

Mă uitam pe nişte hârtii când Rebecca a zis:

— Hildy, să ştii că Peter e puțin supărat pe mine. Pe noi amândouă, de fapt.

— Poftim? De ce?

Rebecca îşi rodea o unghie.

— Ba nu, lasă-mă să ghicesc. Ştie că mi-ai povestit despre voi doi.

— Da, i-am spus cum ai… aflat despre noi şi s-a supărat. A zis că ai profitat de mine.

— Am profitat? am repetat abținându-mă să nu râd.

Hai, că era tare! Tocmai Peter Newbold vorbea.

— Nu-ți face sânge rău. Hildy. Nu-i nimic. Peter crede că m-ai făcut să-ți spun lucruri pe care în mod normal nu le-aş spune nimănui. E de părere că toată chestia cu ghicitul gândurilor e o păcăleală.

— Asta şi e, Rebecca. Doar ți-am spus. Nu ghicesc gândurile oamenilor, sau cel puțin nu aşa cum îți

închipui tu. Şi nu te-am făcut să spui nimic. Nu-mi vine să cred că Peter te crede aşa de influenţabilă, încât… mă rog, dacă stau şi mă gândesc, nici nu mă mir. El personal s-ar zice că a reuşit de minune să te manipuleze.

— Hildy! Cum poţi spune aşa ceva? E unul dintre cele mai răutăcioase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată. Doar ştii că ţinem mult unul la altul, Hildy. Ştii foarte bine. Ştii totul despre noi.

— Oricum, spune-i lui Peter că n-am de gând să spun nimănui. Şi cui aş putea spune? Nimeni de prin partea locului n-o cunoaşte pe nevastă-sa. Sunt convinsă că lumea crede că e încurcat cu pacientele…

Asta a fost o lovitură sub centură.

— Iartă-mă, am zis. A vorbit gura fără mine.

— Nu-i nimic, a zis Rebecca. Peter m-a avertizat că ai să-ţi ieşi din sărite dacă-ţi spun, însă n-aveam cum să tac. Doar eşti cea mai bună prietenă a mea de aici. Buba e alta: Peter nu e îngrijorat că Elise ar putea afla. Îi e teamă că află şi alţii şi şi-ar putea pierde autorizaţia. Psihiatrii nu au voie să întreţină relaţii intime cu pacienţii. E ilegal. În unele state ar face închisoare doar pentru ceea ce s-a petrecut între noi. Chiar dacă a fost doctorul meu doar o perioadă foarte scurtă de timp.

— Vrei să spui că doi adulţi nu pot avea o relaţie fiindcă e împotriva legii? Doi adulţi, de bunăvoie? Nu cred că e adevărat, Rebecca. Poate pe vremurile puritane, dar acu' poţi să faci amor cu cine vrei, atâta vreme cât sunteţi amândoi adulţi. Îmi pare rău să-ţi spun, dar cred că Peter te duce cu preşul…

— Ce tot spui?

— Eu personal îi plătesc pensie alimentară unui individ care era încurcat cu alt bărbat timp de doi ani în timp ce eram căsătoriţi. Legea n-a considerat că ar fi ceva nepotrivit; de fapt, sunt cumva răspunzătoare să-l sprijin financiar, pe el, şi într-o perioadă, şi pe partenerul lui, fiindcă eu câştig mai mult. Aşa că nu văd cum ar fi împotriva legii ca tu şi Peter să aveţi o relaţie. Poate că Peter vrea să crezi aşa… nu, lasă, scuză-mă.

— Nu-i nimic, Hildy, da' să ştii că n-ai dreptate. M-am interesat. E ilegal, din cauză că au fost doctori lipsiţi de scrupule care au profitat de pacienţii lor. Unii pacienţi fac un transfer şi îşi închipuie că s-au îndrăgostit de doctor, dar nu e iubire adevărată. Nu aşa cum e între mine şi Peter. Iar eu n-am fost niciodată cu adevărat pacienta lui. Nu i-am fost pacientă. În orice caz, a trecut mult de atunci. Ne iubim.

Rebecca îmi părea atât de fragilă, de vulnerabilă, că mi-a părut rău de ce spusesem.

— Ştiu că aşa e. Ştiu.

Rebecca s-a aplecat spre mine şi m-a privit drept în ochi. Voia să-i ghicesc.

— Ştii? Ştii ce simte? Spune-mi, Hildy. Nu e nevoie să mă menajezi, chiar vreau să ştiu. Şi ştiu că tu ştii.

— Ba nu, am oftat.

Uite de-asta m-am lăsat de ghicit gândurile cu ani în urmă. Oamenii vor să le spui că sunt deosebiţi, că drumul lor prin viaţă are o raţiune cosmică şi că îi aşteaptă un destin previzibil. Un destin luminos, fericit, anume pentru cineva special, aşa cum se cred ei.

— Hildy, Hildy, uită-te la mine, doar câteva clipe.

Am privit-o şi m-a trecut un fior. Biata Rebecca.

— Da, da, sigur că te iubeşte. Nu-ţi mai face griji. Ce-ar fi să treci pe la mine diseară? După ce se duc ăia mici la culcare. Haide să bem un pahar de vin, doar unul.

— Ce mi-ar plăcea, Hildy, dar n-am cum. Vine Brian acasă. Vin şi socrii mei de Ziua Recunoştinţei. Mai bine m-aş duce să mă schimb.

— Cele mai bune urări, Rebecca, i-am spus şi ea mi-a urat la fel.

A ieşit pe uşa laterală şi am auzit-o cum s-a oprit o clipă în capul scărilor care duceau spre cabinetul lui Peter. Apoi a traversat veranda, tropăind în cizmele de călărie şi îndată după aceea am auzit motorul şi maşina a luat-o pe Church Street.

În ziua aia am lucrat până târziu. Făceam contabilitatea, pregătindu-mă pentru sfârşitul anului, iar când am plecat spre casă era deja întuneric. M-a luat pe nepregătite, fiindcă ceasul de pe biroul meu arăta ora 3:30. De atunci încolo, ceasul din prespapierul de cristal n-a mai arătat decât 3:30, cu toate că i-am înlocuit bateriile în mai multe rânduri. Nu vreau să spun că a avut vreo legătură cu Rebecca, deşi îmi aduc aminte ce spusese Brian în seara aia, la petrecerea dată de Wendy, despre câmpul magnetic al soției lui şi efectul lui distructiv asupra aparatelor electrice. E un ceas ieftin, făcut în China. Probabil că se oprise cu multe zile înainte să pună Rebecca mâna pe el, dar nu băgasem de seamă.

Am luat-o pe aleea dintre clădire şi biserica congregațională şi mi-am ridicat gulerul. Când vremea se răceşte pe aici, bate întotdeauna un vânt rece, venit dinspre răsărit. Am suflat în palme să mă încălzesc şi am ridicat ochii spre ferestrele înalte ale bisericii, luminate ca ziua. Era miercuri seara, când corul bisericii face repetiții pentru slujba de duminică. Deseori îi zăresc pe cei din cor de la fereastra biroului, prin geamurile aburite ale bisericii: Sharon Rice, Lucy Dobbs de la biblioteca din Crossing, Frizzy Wentworth, bătrânul Henry Mallard şi alții pe care nu-i cunosc. În serile când lucram până târziu, mai ridicam ochii de pe hârtii şi îi priveam. Zâmbeam fără voie văzând cât erau de convinşi; țineau în mâini cărțile de imnuri, rosteau cu pioşenie cuvintele şi nu-şi dezlipeau privirile supuse de la dirijorul pe care nu-l zăream de unde stăteam. În seara aceea dinaintea Zilei Recunoştinței repetau un recital de clopote. Când am ajuns lângă biserică, am încetinit pasul. Zidurile bisericii sunt groase, trainice, aşa că nici un sunet nu răzbătea afară, în schimb îi vedeam pe credincioşi cum țineau în fiecare mână câte un clopot lucios de alamă, cu coadă de lemn. Mişcau clopotele în sus şi-n jos, fără nici o noimă, după cum mi se părea mie, care stăteam afară. Mă gândeam că protestanții ăştia din Wendover semănau cu oamenii care cântau în cor pe vremea când eram eu copil. Femei de Massachusetts cu părul tuns scurt, nemachiate, asexuate precum copiii sau pelerinii. Iar bărbații, familişti cu burtă, clincăneau şi ei din clopote, toți împreună şi fiecare singur. Sus. Jos. Acum… acum… acum… într-o ordine stabilită de o persoană invizibilă.

N-am idee cine dirijează corul bisericii acum, însă când eram eu copil doamna Howell, soția pastorului, se ocupa de cor. Mi-era foarte dragă doamna Howell. De fapt, ea a fost prima care mi-a deschis gustul pentru muzică. Practic, dragostea mea pentru muzică ei i se datorează. Câteodată corul copiilor se alătura corului celor mari ca să cânte imnuri. Alteori, noi, copiii, cântam imnurile noastre anume în timpul slujbei. Doamna Howell spunea că glasurile copiilor o făceau cel mai bine să simtă prezența Domnului şi ne-a învățat să nu ne temem să cântăm, să nu ne facem griji dacă cântam vreo notă falsă, ci să cântăm din inimă. Aşa nici o notă nu avea să pară falsă.

Da, țineam foarte, foarte mult la doamna Howell.

Într-un an, când eram în clasa a doua ori a treia, m-a ales să cânt un solo – versul de deschidere a *Nopții sfinte* – cu prilejul slujbei din Ajunul Crăciunului, ținută la lumina lumânărilor.

Eram singură în fața altarului şi am început să cânt „O, noapte sfântă“ cu glas firav, şovăitor, care se strecura printre şirurile de bănci ale vechii biserici. În acel Ajun de Crăciun biserica era întunecoasă şi rece. Fețele cunoscute erau deformate de umbrele pâlpâitoare şi de firele răsucite de fum care se ridicau din lumânările ținute în mâini de cei veniți la slujbă. Singura persoană pe care o vedeam limpede era doamna Howell, care stătea alături de mine şi surâdea calm, ridicând mâna cu un gest lin, parcă măsura aerul cu palma făcută căuş, în timp ce rostea în tăcere cuvintele, odată cu mine.

— Stele strălucesc pe cer, cântam eu cu voce tremurătoare, aproape în şoaptă. Este noaptea naşterii Mântuitorului.

Biserica era plină. Aproape toți cunoscuții mei erau aşezați pe bănci, însă eu nu-i vedeam. Mâinile îmi tremurau şi, ca să nu se vadă, le încleştasem de fusta roşie în carouri, tradiționala mea fustă de Crăciun. Am tras aer adânc în piept şi am cântat mai departe, cu ochii la doamna Howell.

— Vreme îndelungă au trăit oamenii în păcat şi greşeală, tânjiiiind… (aici mi-am înghițit nodul din gât) până când El a venit… şi sufletele s-au bucurat de puterea Lui.

Ajunsă aici, corul de copii şi cel de adulți mi s-au alăturat (spre marea mea bucurie). Îndată după aceea au început să cânte toți enoriaşii din biserică.

— O rază de speranță, lumea scârbită se înveseleşte, căci o dimineață nouă şi luminată se arată. Îngenuncheați. (Aici se auzea bine vocea de bariton a bătrânului domn Hamilton şi vocea de soprană, subțire, dar plăcută, a doamnei Riley, ridicându-se deasupra noastră.) Ascultați glasurile îngerilor. O, noaaapte sfântă… noaptea naşterii lui Isus.

N-am cuvinte să vă spun cât de îmbărbătată te simți atunci când, după ce ai cântat singură, tot corul îți vine în ajutor. Am terminat colindul zâmbind cu gura până la urechi şi căutând din ochi fețele prietenilor în mulțime, fețele mamei şi tatei, pe care acum le vedeam limpede la lumina lumânărilor. Țin şi acum minte cum arăta mama în seara aia, cum cânta şi cum îmi zâmbea, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Când ne-a învățat cântecul acela, la şcoala de duminică, doamna Howell ne-a pus să facem un desen potrivit pentru fiecare vers. Mie mi-a dat să ilustrez versul „până când El a venit… şi sufletele s-au bucurat de puterea Lui". Am desenat un copilaş în iesle, cu o mică aură deasupra capului şi raze de soare emanând din el. Doamna Howell mi-a spus „Îmi plac razele galbene pe care le-ai folosit ca să arăți bucuria sufletelor şi puterea Lui". Am zâmbit, mândră de mine, cu toate că îl desenasem pe Isus copil aşa cum îl văzusem de multe ori – cu o mică aură şi înconjurat de raze de lumină aurie. Sufletul. Puterea lui divină? Vă închipuiți cum explică un adult bazaconia asta unui copil?

A doua zi de dimineață am scos câinii la plimbare. După aia mi-am pus o fustă de lână şi un pulover. Până la urmă, avea să fie frig de Ziua Recunoştinței.

Am plecat de acasă pe la prânz. Tess ne-a cerut să sosim înainte de ora unu, fiindcă voia să servească masa la trei. Emily şi Scott ajunseseră cu o seară înainte, iar părinții lui Michael locuiau ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă. Când am sosit şi eu, toată lumea era deja acolo.

Cum v-am mai spus, nu mi-e uşor să stau printre oameni care beau şi se simt bine. Tess şi Emily au grijă de obicei să nu bea prea mult când sunt şi eu în preajmă. Ştiam că vor bea un pic de vin, dar se purtau ca şi cum nu le plăcea. Soții Watson abia dacă s-au atins de băutură. De-asta mi-am zis că aş face mai bine să întârzii puțin. Ba chiar m-a bătut gândul să beau un păhărel de vin înainte să plec de acasă. Sunt mulți care beau vin la prânz atunci când nu lucrează. Dar mi-a fost teamă că o să mă miroasă. Plus că mi-am adus aminte ce recunoşteau femeile la Hazelden că făceau, spre ruşinea lor, atunci când beau în fiecare zi: beau ceva ca să prindă curaj într-o împrejurare anume. Nu, eu nu eram ca ele. N-aveam nevoie de băutură ca să prind curaj. Aşa că am ajuns la ora unu fix şi am găsit-o pe bătrâna Bonnie culcată pe veranda din față.

Era frig, drept care am lăsat-o să intre în casă odată cu mine şi îndată, Tess, care trecea prin fața uşii ducând un platou cu brânzeturi, mi-a zis:

— Mamă, de-abia am scos-o afară. Vreau să pun platoul pe măsuța de cafea şi o să mănânce tot.

— Tess, afară e ger. Nu poți s-o laşi în camera ta sau înaltă parte?

— Nu. O să scheaune şi o să râcâie la uşă. O să-l trezească pe Grady. Scoate-o afară. Te rog.

— Bine, bine, am zis.

Am apucat-o pe Bonnie de zgardă şi am scos-o afară. I-am promis să-i aduc pe furiş nişte carne de curcan şi s-a trântit icnind pe verandă.

Am intrat înapoi în casă, unde toţi, până şi Nancy şi Bill Watson, m-au întâmpinat cu îmbrăţişări drăgăstoase. De ce le-o plăcea oamenilor să se strângă în braţe cu orice prilej? Scott avea un Bloody Mary în mână. Din întâmplare e una dintre băuturile mele preferate aşa că, atunci când Tess m-a întrebat ce vreau, am dat să spun Cola dietetică, dar m-am răzgândit şi am zis:

— Vreau un Bloody Mary… fără vodcă.

— Aha, carevasăzică o Bloody Mary virgină, a râs Scott. Ţi-o pregătesc eu, Hildy, s-a oferit şi ne-am dus amândoi în bucătărie.

Mă bucuram să-l văd pe Scott, trebuie să recunosc. Întotdeauna mi-a plăcut şi îmi va plăcea. Când m-am măritat cu el, m-am măritat de fapt cu cel mai bun prieten. Anii cei mai răi ai căsniciei noastre au fost cei când ştia că e gay, dar n-a vrut să-mi spună. După ce ne-am despărţit, după ce a trecut durerea de a mă şti respinsă şi m-am pus din nou pe picioare financiar, l-am regăsit pe vechiul meu prieten, Scott, şi el m-a regăsit pe mine.

Când am intrat în bucătărie, Tess, care se învârtea grăbită de colo-colo, împreună cu Nancy Watson, ne-a aruncat o privire exasperată.

— Mami, tati, avem de terminat treaba aici. De ce nu vă duceţi să staţi cu ceilalţi în living?

— Voiam să-i pregătesc mamei tale ceva de băut.

— Bine, atunci, a zis Tess şi am văzut cum, în timp ce stropea curcanul cu sos, îl privea pe Scott cu coada ochiului cât timp a amestecat ingredientele.

— Când crezi că se trezeşte Grady? am întrebat-o.

— De obicei se trezeşte pe la două, acum că nu mai doarme decât la prânz, mi-a dat Nancy raportul.

I-am zâmbit zicându-mi: „Ştiu, scumpilor. Voi aveţi grijă de el în fiecare zi“.

Scott a stors lămâie în pahar şi a mai adăugat câteva picături de Tabasco, aşa cum îmi plăcea mie. Ne-am întors în living, dar Michael şi Bill se uitau la un meci de fotbal. Eu şi Scott nu ne uitam niciodată la emisiunile sportive, dar acum am rămas câteva minute în faţa televizorului. Michael şi Bill stăteau pe marginea scaunelor.

— Nu, nu. Nuuuu! a gemut Michael pe neaşteptate, izbind cu pumnul în canapea.

Scott şi cu mine ne uitam la televizor, străduindu-ne să înţelegem de ce suferea în aşa hal. Eu personal mă uit la emisiunile sportive cam cum se uită o pisică. Îmi place că se mişcă ceva pe ecran, urmăresc siluetele, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce se petrece acolo.

— Ei, asta a fost, a zis Bill.

— Aaaaahh, a făcut Michael.

Scott şi cu mine ne-am privit zâmbind.

— Hai să te uiţi la masa din sufragerie, m-a poftit. Am aranjat-o de dimineaţă.

Ne-am dus în sufragerie şi eu am rămas cu gura căscată. Era o masă aranjată ca într-o emisiune de-a Marthei Stewart. Scott colecţiona porţelanuri chinezeşti, feţe de masă şi şervete vechi, şi întotdeauna împărţea prada cu fetele. Îmi lăsase şi mie o groază de lucruri vechi, valorau o avere, dar eu n-aş fi reuşit niciodată să aranjez o masă cum ştia Scott. Umpluse vazele cu flori proaspete. În mijloc făcuse un aranjament din conuri de brad şi mănunchiuri de frunze viu colorate. Din tărtăcuţe făcuse mici suporturi de lumânări. Ne-am tras câte un scaun, ne-am aşezat şi am ciocnit paharele.

— Noroc, am zis.

— Noroc, Hildy, a zis şi Scott şi am sorbit din pahare.
— Cât ai de gând să stai în Marblehead? l-am întrebat.
— Plec mâine cu noaptea-n cap. N-am găsit pe nimeni de încredere în grija cui să las magazinul când sunt plecat. Iarna nu țin deschis decât în weekend.
— Aha, mâine e mare zi de cumpărături, nu-i aşa?
— Poate la supermarket. Nu la magazinele de antichități. Dar noi… adică eu am făcut vânzare bună după Ziua Recunoştinței.
Fostul iubit al lui Scott, Richard, era şi partenerul lui în afacere, dar după ce s-au despărțit s-a mutat la New York. Am mai luat câte o gură din pahar şi ne-am zâmbit. Scott părea… puhăvit. Bine, hai s-o spun pe şleau. Părea bătrân. Precis că la fel zicea şi el despre mine.
— Şi… eşti pe uscat, hm? a întrebat Scott.
— Nu sunt pe uscat, l-am mustrat eu în glumă, ci la recuperare.
— Aşa e, pardon, a zis şi a adăugat mai încet: Te duci la reuniunile Alcoolicilor Anonimi?
— Ce, te-ai prostit? am răspuns tot în şoaptă şi ne-a umflat râsul pe amândoi.
— Fetele îmi tot spun ce bine îți merge cu „programul“. Până la urmă le-am întrebat care program. Credeam că iei parte la un program TV sau ceva de genul ăsta. „Programul AA“, mi-au zis. Cred că ar vrea să mă facă şi pe mine s-o las mai moale.
— Fii atent. Dacă te invită la cină şi nu e o sărbătoare mare, sfatul meu e să te fereşti ca de dracu’.
Scott a râs şi a zis:
— Zău, Hildy, e uimitor ce-ai reuşit. Să te laşi de băutură… De necrezut… Ştiu că ai făcut-o de dragul fetelor, dar şi ție ți-a prins bine. Se vede schimbarea pe fața ta. Zău.
Poate că nu e prima lui Bloody Mary pe seara asta, mi-am zis. Schimbare! Oamenii văd ceea ce vor să vadă.
Grady s-a trezit la două, cum trebuia. Nancy s-a repezit sus pe scări să-l aducă. Când a coborât cu el, era îmbrăcat cu o pereche minusculă de pantaloni gri şi o cămăşuță albă, elegantă.
— Sfinte Sisoe, a mormăit Scott. Un mic republican.
— Gata, am zis în şoaptă. Acu’ ştie toată lumea. Te-ai pilit.
Scott a izbucnit în râs, un pic prea tare, aşa că Tess şi Nancy ne-au dojenit din privire înainte să intre iar grăbite în bucătărie.
Cu toții ne-am jucat cu Grady. Era la o vârstă adorabilă. Ştia să meargă, să vorbească şi să te farmece.
Nancy l-a pus să zică toate literele alfabetului învățate de la ea. Pe urmă l-a întrebat:
— Cine-i el? arătând spre Michael.
— Tati, a bolborosit Grady.
— Şi el? arătând spre Bill.
— Bunu’.
— Bravo. Bunu’, ai auzit ce-a zis Grady?
— Îhî, a făcut Bill întorcându-se şi făcându-i lui Grady cu ochiul, după care s-a uitat iarăşi la televizor.
— Ea cine e? a întrebat Nancy arătând spre mine.
Atenția lui Grady fusese atrasă de grămada de biscuiți sărați de pe platoul cu brânzeturi.
— Grady, cine e ea? a repetat Nancy străduindu-se să-l facă pe Grady să se uite la mine.
A încercat să-l întoarcă cu spatele la platou, dar el i s-a smuls din mâini şi a îndesat un biscuit în gură. După asta a întins mâna după brânza Brie.
— Nu, Grady! a țipat Nancy, l-a înşfăcat şi l-a luat de lângă platoul ispititor, plin cu brânzeturi

ucigătoare. Ia să vedem dacă mami are o gustărică pentru tine. Dar mai întâi dă-i un pupic bunicii Hildy.

Grady urla după platoul cu brânzeturi. Când mi l-a adus, scutura din cap şi zicea: „Nu, nu, nu, nu“.

— Întotdeauna e mâțâit după ce se trezeşte, a zis Nancy zâmbind în chip de scuză.

— Ştiu, am zis printre dinți.

Vă spun cu mâna pe inimă: dacă nu l-ar fi avut pe nepotul meu în brațe i-aş fi tras una în cap. Cum putea fi aşa de nesuferită cu Grady? Niciodată n-am plăcut-o pe Nancy Watson. Rar am văzut femeie mai toantă. Când nu stă cu ochii pe Grady, face albume cu colaje, hobby-ul ei. Tess mi le tot arată: nişte dulcegării grețoase. Nancy face unul pe săptămână, pe cât se pare, folosind poze de-ale lui Grady. Tess întoarce foile ca să le văd, iar eu zâmbesc şi spun ceva de genul „Ce bine e să ai timp de lucruri de-astea“, sau „Cred că mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost doar pozele, fără inimioarele şi ursuleții de hârtie şi tot restul“. Ultima găselniță a lui Nancy erau „baloanele cu gânduri“ care ieşeau din capul lui Grady. Se presupune că erau umoristice. De pildă, Grady era înfăşurat în prosop după ce i se făcuse baie, iar în balonul scria „Aaah, încă o zi la băi“. De câte ori Nancy sau Tess îmi arătau chestii de astea, eu rămâneam indiferentă, în timp ce ele se schimonoseau de râs, dădeau din cap şi îşi arătau una alteia pozele.

Pregătirea mesei dura o veşnicie. Simțeam cum îmi vâjâie urechile. În ultimele săptămâni ajunsesem la concluzia că e musai să trec de la vin roşu la vin alb. Roşul îmi dădea dureri de cap. Citisem undeva că e din cauza taninului din vinul roşu. Unora le dă dureri de cap.

După ce am trăncănit despre tot felul de fleacuri cu Scott până m-am plictisit, a venit în sfârşit vremea să ne aşezăm la masă. Emily deschidea sticlele de vin în bucătărie.

— Mamă, ce bei?

M-a bătut gândul să-i cer o cutie de suc de-a lui Grady. Simțeam că mă „infantilizez“ (un cuvânt învățat la dezintoxicare) de fiecare dată când eram întrebată ce vreau să beau. Am băgat de seamă că Bill şi Nancy se uitau de sus la mine, zâmbind.

— Scott, mai fă-mi o Bloody Mary virgină, am zis.

Scott s-a conformat şi mi-a preparat cocktailul.

O băutură inocentă pentru fetițe rele care au renunțat la dreptul de a bea băuturi pentru adulți.

Mi-a întins paharul, după care am dat cu toții o mână de ajutor aducând curcanul şi garnitura, piureul de cartofi, varza de Bruxelles şi mazărea, dovleacul şi pastele speciale, fără gluten, muiate în unt de soia – singurul fel de mâncare din drastica lui dietă pe care Grady putea fi convins să o mănânce. Ca de obicei, am umblat de colo-colo după sosieră şi după o solniță care să nu fie înfundată, mirându-ne tot timpul de unde vine mirosul de ars. În cele din urmă m-am trezit singură în bucătărie cu paharul de cocktail virgin. Toată lumea era aşezată la masă, dar Tess uitase să bage plăcinta în cuptor.

— Las’ c-o pun eu, am zis şi m-am întors în bucătărie.

Eram singura care nu se aşezase încă. Am băgat plăcinta cu mere şi cea cu cireşe la cuptor şi pe urmă mi-am turnat puțină vodcă în pahar. Nu prea multă, dar nici prea puțină. Chiar aşa, să nu te atingi de un strop de alcool într-o zi de sărbătoare… era prea mult. Aveam nevoie doar de un pic, cât să mă binedispun.

M-am aşezat şi Bill Watson a spus rugăciunea. Am ridicat paharele şi ne-am urat cele bune unul altuia. Am sorbit din cocktailul meu. De când mă apucasem din nou de băut, nu mă atinsesem decât de vin. Cum să spun, în mintea mea, vinul nu era o băutură adevărată. Pe când vodca, mi-am zis mai luând o înghițitură, vodca era.

Ei, şi?

Am încercat să-l facem pe Grady să mănânce puțin curcan. Scott şi cu mine o convinseserăm pe Tess să pună între noi un scaun înalt, pentru bebeluşi. Eram cât pe ce să-i dau lui Grady puțin piure când Michael a strigat:

— Hildy, nu! E făcut cu unt şi lapte.

M-am uitat la Scott pe deasupra lui Grady şi amândoi ne-am ținut să nu izbucnim în râs. Lui Scott i se umflă nările când se abține să nu râdă, dar mie nu mi-a fost aşa uşor. Am întors capul şi am tuşit, cu şervetul la gură, clipind ca să nu mi se vadă lacrimile de râs. Dacă l-ați fi auzit pe Michael cum mi se adresase… Parcă voisem să-i dau copilului o linguriță de arsenic.

Emily ne-a distrat povestindu-ne despre cum s-a zbătut una dintre colegele ei de apartament să-şi găsească un prieten pe Harmony. Chiar că era demențial. Emily ştie să te facă să râzi. L-a moştenit pe Scott. Eu m-am dus să mai iau un pahar de „suc de roşii“ şi mi-am făcut încă un Bloody Mary pentru adulți. Când m-am întors, Grady s-a apucat să bată din palme şi să îngâne ceva.

— Cinstit vă spun, eu cred că Grady are talent la muzică.

— Mami, nu-mi vine să cred! s-a extaziat Tess. Aşa e. Şi eu îi spuneam cuiva acum câteva zile.

— Normal că are, a zis Scott. Ce cântece ştii, Grady?

Michael şi Tess încercau să-l momească cu cântecele din filmele de copii. Toată lumea era deja spre sfârşitul celui de-al doilea pahar de vin, aşa că-i luam peste picior, zicând că alea sunt cântece tâmpite.

— Eu l-am învățat nişte cântece adevărate, am zis. Cântece pe care eu şi tatăl vostru le fredonam pentru voi, fetelor…

— Ei, ce să-ți spun, a făcut Emily cu un zâmbet ironic. Grady învață melodii rock, de-ale trupei Grateful Dead.

— Ete, na, am protestat la unison, eu şi Scott şi dintr-odată ne-am simțit ca pe vremuri, când eram doar Scott, Tess, Emily şi cu mine.

— De când mă ştiu m-a călcat pe nervi trupa asta, am zis eu învârtind „sucul“ în pahar, amuzată de idee.

— Şi pe mine la fel. Mai slăbiți-mă, a zis şi Scott. Grady, ia ascultă aici un cântec al măreței Nina Simone.

— Tati, nu! au țipat fetele în cor, râzând cu gura până la urechi.

M-a umflat şi pe mine râsul, de era să mă înec cu băutura. Auzi, Scott să cânte muzică gospel în fața socrilor!

— Stați aşa, am spus în cele din urmă. Lui Grady îi plac Simon şi Garfunkel. L-am învățat *Scarborough Fair*.

— Chiar aşa, Hildy? a zis Scott, zâmbindu-mi drăgăstos. Cântă-i-l, m-a îndemnat. Cântă-i-l acum.

— Nu pot, am chicotit, simțind că roşesc.

— Hai, mami, m-a rugat Emily.

— Păi, nu pot să-l cânt de una singură. Îmi trebuie acompaniament.

— Taaati… îl rugau fetele.

— Nu pot să cred. Altădată nu puteați suferi să ne ascultați, am râs eu.

— Ba nu, m-a contrazis Tess.

— De fapt, nu ne plăcea când îl cântați în maşină, a zis Emily.

— Aşa e. Era groaznic. Mai bine nu-l cântați, a spus Tess.

Fireşte că după asta l-am cântat. Ne-a ieşit binişor. Am cântat zâmbindu-ne unul altuia pe deasupra căpşorului lui Grady, care se răsucea ca să se uite când la Scott, când la mine. Am luat nişte note false.

Scott tot încurca versurile, dar, când am ajuns la refren, a fost la fix. A fost foarte bine, simțeam că e un lucru frumos. Când am ajuns la sfârşit, Grady a plesnit cu palmele în tava din fața lui.

— Mai, făcea. Mai.

Au râs cu toții când l-au auzit. Emily zâmbea, clătina din cap şi îşi ştergea lacrimile cu şervetul. Ea a fost întotdeauna cea mai impresionabilă dintre noi, dar e adevărat că şi fusese un moment de suflet.

— Nu ne stârni, Grady, c-o să-ți pară tare rău, a zis Scott.

— N-am ştiut că aveți voci aşa frumoase, a spus Nancy Watson.

— Şi fetele cântă frumos. Tess, mai ai chitara aia? am întrebat-o chiar în timp ce îşi turna încă un pahar de vin.

— E pe undeva. În pod, cred. Pot să mă duc să văd. Da' să ştiți că n-am de gând să cânt împreună cu voi.

După ce am terminat desertul şi am spălat cea mai mare parte a vaselor, ne-am aşezat în fața căminului. Tess îşi acorda chitara. Mie mi s-a dat în sfârşit voie să o bag pe Bonnie în casă şi când am dus-o la bucătărie să-i dau de mâncare mi-am mai dres un pic băutura. Gata, asta a fost tot. Nici o picătură mai mult. Aveam de condus până acasă. Scott a intrat tocmai când storceam lămâie în pahar.

— Draga de Bonnie, a zis. Însoțitoarele tale ce mai fac?

Scott le spusese întotdeauna câinilor „însoțitoare". Era încă o glumă pe seama puterilor mele vrăjitoreşti: o aluzie la animalele care însoțesc vrăjitoarele. Când fetele erau mici, aveam un câine, o corcitură de husky numit Luca. Câinele făcea pipi pe lucrurile la care ținea Scott, îi rodea pantofii şi curelele. Când se supăra, Scott pretindea că Luca se purta aşa fiindcă eu îl puneam, lucru care mă distra la culme.

— Babs şi Molly nu sunt însoțitoare. Nu seamănă câtuşi de puțin cu Luca. Câinele ăla semăna cu mine, ba se şi purta la fel ca mine.

— Ei, nu fi aşa de aspră cu tine, a zis Scott.

— Cum adică? Luca a fost un câine a-ntâia: loial, stoic, deştept…

— Afurisit, rachiunos şi nedisciplinat, aşa mi-l amintesc eu, m-a corectat Scott.

— Vezi? La fel ca mine. Ăştia pe care îi am acum nu sunt animale însoțitoare. Mă rog, poate Babs o fi nițel. Da' numai un pic.

— Babs e aia care muşcă, nu? Eu cred că semeni mai mult cu ailaltă. Aia care e blândă şi zâmbeşte… doar că nu vrei să afle oamenii cum eşti de fapt.

— Nu. În nici un caz nu semăn cu Molly, care aşteaptă totdeauna disperată o mângâiere, am glumit eu.

Scott m-a rugat să încerc pe Bonnie trucul pe care îl făceam la petreceri. Pot să fac câinii să asculte comenzi simple, fără să scot o vorbă ori să fac vreun gest evident. Nu e neapărat nevoie să fie un câine cunoscut. Pur şi simplu îi atrag atenția cu o bucățică de mâncare; după aia mă ascultă. Deci am luat o bucată de carne de curcan din resturile rămase, am chemat-o pe Bonnie şi am ridicat puțin mâna cu bucata de carne. Câinele s-a aşezat pe coadă. Am aşteptat până şi-a mutat ochii de la carne la fața mea şi atunci am expirat încet, aplecându-mă uşor spre ea. După câteva clipe Bonnie s-a întins pe burtă. Atunci i-am aruncat bucata de carne.

— Mami, tati! a strigat Emily din living. Ce faceți acolo?

— Nimic, scumpo. Mami vrăjeşte câinele, a răspuns Scott râzând.

I-am dat un brânci să intre în living şi l-am urmat.

După câteva minute îl legănam pe Grady pe genunchi şi îi cântam:

Tropa, tropa, pân-la Boston

Tropa, tropa, pân-la Lynn,
Ia să fii atent, băiete,
S-ar putea să… cazi puțin.

Când ajung la ultimul vers Grady, se agită şi începe să țipe încântat, fiindcă după ce spun „să… cazi puțin“ desfac genunchii, poponeața îi alunecă şi i se pare că va cădea pe jos. Dar chiar atunci îl salt înapoi pe genunchi. Lui Grady i-a plăcut dintotdeauna jocul ăsta; de fiecare dată râde şi țipă că mai vrea. Şi fetelor le plăcea jocul când erau mici.

În cele din urmă, Scott a reuşit să acordeze chitara. Soții Watson îşi sorbeau cafeaua şi terminau ultima bucată de plăcintă. Scott s-a priceput întotdeauna să imite vocile şi, când era în formă, cânta întocmai ca interpretul imitat. În seara aia, de pildă, a început cu *Sweet Lorraine*, pe care a interpretat-o exact ca Nat King Cole. Imaginați-vă cum sună *Sweet Lorraine* la chitară. Poate nu vă vine să credeți, dar cum o cântă Scott sună nemaipomenit de bine. După asta m-a convins să cânt ceva împreună cu el.

— Doar un cântec, am cedat eu.

Am cântat o variantă lentă a melodiei *Sea of Love*, pe care o cântam pe vremea când dădeam spectacole prin cafenele. Aşa cum o cântam noi suna trist, a jelanie. Acum, după ce n-o mai cântaserăm de ani de zile, aveam lacrimi în ochi când am încheiat. Scott s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Se făcuse ora de culcare pentru Grady.

— Îl duc eu sus, a zis Nancy.

Grady stătea pe genunchii mei, aşa că m-am ridicat cu el în brațe şi am zis:

— Ce prostii vorbeşti, Nancy. Ai muncit destul toată seara. Odihneşte-te. Îl duc eu.

Toată lumea a părut uimită de ce spusesem. Să fi vorbit prea tare sau apăsat?

— Ei, nu, dar eu îi ştiu toate obiceiurile, a spus Nancy.

— Cum adică? am zâmbit eu indignată, doar îl duc la culcare în fiecare vineri seara.

— Pe Grady îl duc eu la culcare, a intervenit Michael.

Nancy şi cu mine ne-am pus pe râs. Ca toți ceilalți, de altfel. Chiar că ne purtam ca două bunici care au ceva de împărțit, aşa că i l-am dat pe Grady lui Michael. Dar mai întâi l-am strâns un pic în brațe. Mi-am îngropat fața în gâtul lui moale şi l-am pupat până a început să râdă. Râdea cu sughițuri, aşa că l-am pupat iar. Şi iar.

— Gata, mamă, a zis Tess privindu-mă cu atenție. Nu vreau să se agite prea tare înainte de culcare.

— Da, să trăiți, am răspuns şi i l-am dat pe Grady lui Michael.

Michael e un tată grozav. De multe ori se întâmpla să uit asta, aşa că acum i-am strâns în brațe pe Michael şi pe Grady deodată şi am zis:

— Trebuie să plec, aşa că, dacă nu cobori până atunci, vă spun noapte bună, băieții mei dragi, iar ție, Michael, îți mulțumesc pentru o seară absolut minunată, şi i-am îmbrățişat din nou.

— Plăcerea a fost a noastră, Hildy, a spus Michael.

— Eşti un tată minunat, cu adevărat minunat! Sper că ştii.

N-am putut rezista şi i-am mai strâns un pic în brațe.

— Ei, mulțumesc, Hildy. Hai, spune-i noapte bună bunicii, l-a îndemnat pe Grady.

— No-te bu-ă, a făcut Grady.

Michael l-a dus pe Grady sus. Bill, Nancy şi cu mine ne-am luat paltoanele. Le-am strâns în brațe pe fete, scumpele mele fete şi le-am spus cât de mult țin la ele. Mi-au răspuns bâlbâindu-se că şi ele țin la mine. După aia i-am strâns în brațe pe Bill şi Nancy. Pe bune, cu toate că sunt plictisitori şi îl consideră pe Grady nepotul lor personal, nu se poate să nu-i îndrăgeşti pe Nancy şi Bill Watson. Oamenii ca ei sunt

sarea pământului. Greu găseşti un tip mai de viață decât Bill Watson. Iar Nancy e întotdeauna bine intenționată. Ce noroc pe mine, să am cuscri aşa de cumsecade. Le-am şi spus.

Scott m-a condus până la maşină şi mi-a deschis uşa.

— A fost nemaipomenit să fim împreună. Să fim din nou o familie.

— Într-adevăr, am zis şi eu din tot sufletul şi l-am îmbrățişat.

Ne-am sărutat, un sărut adevărat, pe buze. După aia i-am zis:

— Ce dracu' ți-a venit să te faci gay?

Scott a izbucnit în râs. M-am urcat în maşină, am dat în marşarier, încet, încet, pentru că ştiam că băusem ceva (niciodată nu eşti îndeajuns de grijuliu) şi am plecat spre casă.

Mi-a luat trei sferturi de oră bune ca să ajung. Am condus încet, dar eram într-o dispoziție de zile mari. Seara asta îmi întărise o idee pe care o aveam de mai multă vreme: eram o companie mult mai agreabilă atunci când beam. Fetele erau convinse că băutura îmi făcea rău, şi nu doar mie. Ei, uite că în seara asta le-am arătat că lucrurile stăteau taman de dos. Băutura mă ajuta. Toată lume se simțea mai bine când eu beam. Nu mai râsesem aşa împreună cu fetele şi cu Scott de nu mai țin minte când. Dacă faptul că beam le îndurera în aşa măsură pe fete, atunci am să fac precum astă-seară. Am să iau ceva pe tăcute. Doar atât, cât să mă simt bine.

Când mergi la Wendover, poți s-o iei prin Crossing, apoi pe Pig Rock Lane şi să cobori pe River Road, unde locuiesc eu, sau să urci colina şi s-o iei pe drumul ocolitor. M-am hotărât s-o iau pe colină, din curiozitate. Voiam să văd ce fel de musafiri avea Rebecca de Ziua Recunoştinței. Trecând prin fața casei am văzut cinci sau şase maşini pe alee. Mi-am continuat drumul. Mai la vale am trecut prin fața casei lui Frankie. În casă ardea focul, fiindcă la lumina lunii se vedea fumul ieşind pe coş. Într-una dintre camerele de la parter lumina era aprinsă. În curte nu se vedea decât camionul lui. Mă întrebam dacă are vreun musafir la masă şi cine ar putea fi. Recunosc, mă trăgea ața să intru. Să bat la uşă. Dar am trecut mai departe. Asta am învățat la dezintoxicare: să mă feresc de belea.

La Hazelden se vorbea mult despre belelele în care intraseră unii şi alții în vremea când se țineau de băutură. Povesteau cum decurseseră lucrurile, puneau pe masă „jurnalul băutorului" şi spuneau ceva de genul „Îmi mergea bine, aveam o slujbă bună, copii foarte reuşiți. Mă abțineam două sau trei luni şi nu beam decât când ieşeam în lume. Şi pe urmă iar o feşteleam şi dădeam de belea".

Când o feşteleai ori dădeai de belea însemna că erai arestat pentru conducere sub influența alcoolului ori că făceai o scenă în public, beat fiind. Că erai dat afară pentru că veniseşi beat la lucru. Dacă erai femeie, ți se întâmpla să te trezeşti într-un loc necunoscut, alături de un străin. La Hazelden am întâlnit o femeie care intrase într-un bar să-şi înece în alcool necazul de a fi fost părăsită şi se trezise într-o stațiune din Bahamas alături de un tip foarte nostim, care era totuşi căsătorit. Am auzit tot felul de poveşti hazlii, trebuie să recunosc. Toată lumea râdea, până şi cei care le spuneau, fiindcă îşi dădeau seama că nu sunt atât de răi sau descreierați pe cât credeau că sunt. Sufereau de o boală care se numea alcoolism. Dar exista o soluție, care se numea Alcoolicii Anonimi şi care beneficia în principiu de ajutor „de sus".

Adică de la Dumnezeu.

Cu toții aveam datoria să ne spunem povestea, de la prima experiență cu alcoolul, până la cum ajunseserăm la Hazelden. Într-o seară, după ce eram acolo de câteva săptămâni, mi-a venit şi mie rândul să-mi deapăn povestea în fața „grupului". Am început aşa cum îi auzisem şi pe alții. Le-am spus cum, încă de la prima mea bere, băută pe North Beach împreună cu câțiva colegi de liceu, îmi plăcuse senzația pe care mi-o dădea alcoolul. Am spus cum mă ajuta să-mi înving timiditatea după ce am intrat la facultate. Cum credeam că sunt mai frumoasă, mai simpatică, mai deşteaptă şi, pe bune, mai amabilă cu

ceilalți atunci când beam. Toată lumea dădea din cap în timp ce vorbeam. Se „identificau“ cu mine. La început alcoolul avusese acelaşi efect asupra lor. Când am ajuns la punctul ăsta, s-au aşezat mai comod pe scaune, aşteptând să le spun ce nu mersese bine. Voiau să audă cum dădusem de belea. Însă eu am continuat să vorbesc despre vremurile bune. Despre cafenelele în care cântam împreună cu Scott şi despre cum alcoolul mă scăpa de trac şi mă ajuta să cânt mai bine. Le-am povestit cum am făcut autostopul până la Woodstock şi l-am văzut pe Jimi Hendrix, drogați de nu mai ştiam ce e cu noi. Am explicat că cele două sarcini mi-au prins bine. Am lăsat-o moale de tot cu băutura. Am renunțat la țigări şi marijuana şi nu m-am mai apucat niciodată de ele. Pe urmă le-am spus cum, odată cu trecerea anilor, a început să-mi placă să beau un pahar sau două la sfârşitul zilei. Îmi plăcea starea de bine pe care mi-o dădea băutura la petreceri, mai ales după ce Scott plecase şi mă simțeam pierdută prin viață.

— Mai presus de toate, am zis în chip de concluzie, regret că nu mai pot bea împreună cu oamenii la care țin. Aşa îi iubeam şi mai mult.

Şi cu asta am încheiat. De obicei, la sfârşitul unui „jurnal“ se aplauda, dar când eu am tăcut s-a lăsat tăcerea, apoi cineva a aplaudat din politețe – colega mea de cameră şi o nou-venită, care era la prima ei reuniune de grup.

Celia, consilierul şi şeful grupului, şi-a dres glasul şi a zis:

— Mi se pare că ai şi alte lucruri de povestit, Hildy.

— Aha, am făcut eu şi m-am străduit să-mi aduc aminte şi altceva. Păi eu beau de ani buni, doar nu vreți să-mi aduc aminte tot ce mi s-a întâmplat.

Aici au izbucnit cu toții în râs, ceea ce mi-a făcut plăcere.

— N-ai fost arestată fiindcă ai condus sub influența alcoolului?

— Ba da. Numai că, dacă e s-o spun pe cea dreaptă, aş fi scăpat basma curată dacă n-aş fi intrat în fundul unei maşini de poliție.

Acum au râs cu gura până la urechi. Chiar că era de râs. Nici eu nu m-am putut abține.

Celia a zis:

— Cred că ar trebui să citeşti capitolul cinci din manual, Hildy. Este despre onestitate. Primul pas spre onestitate şi vindecarea de boala alcoolismului este să recunoşti că suntem neputincioşi în fața alcoolului, că din cauza lui nu mai avem control asupra vieților noastre.

— Anul trecut am vândut proprietăți în valoare de şapte milioane de dolari, singură, fără ajutorul nimănui. Am crescut două fiice minunate. Am pierdut controlul asupra vieții mele de când am venit aici…

Cum de nu le pica fisa?

Un tip care-mi era simpatic, un negru foarte amuzant pe nume Raymond, a întrebat:

— Eu tot n-am înțeles: De ce ai venit aici, Hildy?

Ei, atunci am fost nevoită să mărturisesc că fetele mele mă acuzaseră de alcoolism. Că făcuseră o intervenție. De câte ori rosteam vorba asta mă poticneam şi era cât pe ce să zic „inchiziție“ în loc de „intervenție“. După mărturisirea asta toți cei din grup s-au întrecut ca să mă ajute să îmi corectez negarea. Dacă vrei să ieşi de acolo după 28 de zile, atunci ai face bine să nu mai negi şi să împărtăşeşti cu ceilalți câteva întâmplări cu bucluc. Intrasem şi eu la belea, fireşte. O dată sau de două ori, când eram la facultate, mi s-a întâmplat să mă trezesc unde nu trebuie. Fusesem arestată pentru condus sub influența alcoolului, mă făcusem de râs la nişte dejunuri de afaceri şi bălmăjisem monologuri la câteva petreceri, cu limba amorțită de băutură. Ei, şi mai era şi tărăşenia cu Frankie Getchell, dar de aia n-am pomenit nimănui.

S-a întâmplat cu ani buni înainte să ajung la Hazelden. Mai întâi trebuie să vă spun că era în momentul

când mariajul meu cu Scott era pe butuci. Nu mai făcusem sex de şase ani. Pretindea că are „libido scăzut“. Uimitor e că eu îl credeam. Mă rog, în parte îl credeam, în parte îmi dădeam seama că ajunsesem atât de neatrăgătoare, că nu-l mai interesa să se culce cu mine. Îmi închipuiam că eu sunt de vină. De Crăciun m-am dus la petrecerea dată de Mamie şi Boatie. E o petrecere pe cinste, la care invită de fiecare dată cel puțin o sută de persoane. Într-un an Mamie a pus o pereche de coarne pe capul poneiului fetiței ei, Lexie, şi l-a adus să-l vadă invitații. Până la urmă poneiul, speriat să vadă atâta lume, i-a tras o copită în şold, s-a smuls din mâna ei şi s-a apucat să tropăie prin bucătărie, spărgând vesela şi băgând spaima în angajații firmei de catering.

În noaptea petrecerii a fost un viscol teribil. Eu trăsesem serios la măsea. Scott nu era cu mine. Era la New York, „în căutare de antichități“. Abia mai târziu am aflat ce pot face „antichitățile“ pentru libidoul unora. Petrecerea era pe sfârşite când am plecat. Ajunsă la maşină am găsit-o înțepenită în gheața adunată pe alee. Toată lumea plecase, iar maşina mea bloca uşa garajului în aşa fel încât nici Mamie, nici Boatie nu puteau să-şi scoată maşinile. Boatie l-a chemat pe Frankie, ştiind că oamenii lui ieşiseră cu plugul de zăpadă, ca să-l roage să-l trimită pe unul din ei să mă ducă până acasă. M-au rugat să rămân la ele, dar la vremea aia fetele locuiau încă la mine şi nu voiam să nu fiu acasă a doua zi, când se trezeau.

Când a venit plugul, mi-am luat la revedere de la Mamie şi Boatie şi am luat-o spre camion, abia ținându-mă în picioare pe gheață. Şoferul a sărit jos ca să mă ajute să urc pe locul pasagerului şi atunci am văzut că era Frankie în persoană. Frankie Getchell. Eu eram îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată, şi aveam pantofi cu tocuri înalte – la vremea aia eram în formă, nu ca acum –, dar tot a fost nevoie să mă ajute să mă urc în cabina încăpătoare, dar murdară. Apoi s-a aburcat şi el pe scaunul şoferului.

— Bună, Hildy, a zis şi a băgat în marşarier.

— Bună, Frankie. Nu credeam că vii chiar tu… Ziceam că trimiți unul din băieți.

— Nu, am venit chiar eu.

Când am plecat viscolea. Drumul nu se vedea. Vântul arunca vârtejuri de zăpadă în parbriz, ştergătoarele nu făceau față. Ni se părea că zburăm prin spațiu şi că suntem sorbiți în tăcere într-o vâltoare de stele. I-am spus lui Frank să strângă ochii, aşa cum făceam şi eu, ca să i se pară că ne aflăm într-o rachetă cosmică şi ne învârtim printre stele şi planete micuțe. Pe Frankie l-a umflat râsul şi m-am uitat la el să văd dacă strângea din ochi, aşa cum îi spusesem. Şi atunci l-am văzut, nu pe acel Frankie care făcuse burtă şi chelise, care şchiopăta nu se ştie de ce, a cărui maşină mirosea a gunoi, ci pe acel Frankie care mă strângea în brațe în nopțile fierbinți, alunecoase şi sărate, petrecute pe yachturile altora, cu mulți ani în urmă.

— Mai vreau, îi şopteam uneori. Mai vreau.

Lângă Frankie simțeam că am să capăt oricât doresc. Dar acum căsnicia mea era un dezastru sexual. Soțul meu era un bun prieten şi un tată bun, însă eu aveam nevoie de cineva care să mi-o tragă. Asta i-am şi mărturisit lui Frankie, cam cu aceleaşi cuvinte. El mă privea zâmbind şi clătina din cap. Ce situație jenantă! Mă simțeam ca dracu’. (De ce nu poți să uiți când ai nevoie?) Îmi amintesc că Frankie se înroşise un pic la față.

— Hai să ne oprim nițel la tine, Frankie, ca să… ştiu tu… doar câteva minute.

Aveam ciorapi negri Donna Karan; îmi scosesem pantofii şi îmi frecam degetele de piciorul lui.

Frankie chiar a oprit în fața casei lui şi m-a întrebat:

— Sigur, Hildy?

— Da, am răspuns şi am izbucnit în lacrimi.

— Gata, asta a fost. Te duc acasă.

— Ți-e scârbă de mine, aşa-i? am întrebat printre sughițuri.

— Nu, Hildy, doar că acum eşti trotilată. Du-te acasă şi trage un somn bun. Mâine o să vezi lucrurile astfel.

Bineînțeles că a doua zi dimineață am văzut lucrurile altfel şi mi-a venit să intru în pământ de ruşine. A fost una dintre diminețile în care m-am trezit terorizată de ideea că băutura pusese stăpânire pe mine, că nu mai aveam scăpare. Nu era prima oară că mă trezeam gândind aşa. Înainte să merg la Hazelden era gândul cu care mă trezeam de cele mai multe ori.

Acum nu mă mai obsedează ideea asta când mă trezesc, fiindcă, aşa cum am mai spus, am învățat să nu mi-o mai caut cu lumânarea. Acum ştiu să țin lucrurile în frâu. Beau cu măsură, aşa că, dacă văd că aş putea da de belea, mă abțin.

Înțelegeți de ce, în seara aia, am trecut pe lângă casa lui Frankie, m-am dus acasă la mine, m-am băgat în pat alături de Molly şi Bess, fetițele mele, cățeluşele mele dragi, şi am adormit pe loc, pătrunsă de spiritul acelei zile de sărbătoare.

---

14 Roman semnat de prozatoarea americană Edith Wharton (1862-1937).

Doisprezece

— Rebecca McAdams a sunat de trei ori de azi-dimineață, m-a anunțat Kendall de cum am intrat în birou luni.

— E nouă şi un sfert, am zis. A sunat deja de trei ori?

— Mda, a lăsat două mesaje pe robot. Şi a mai sunat o dată acum câteva minute.

M-am dus în birou şi am format numărul Rebeccăi. A ridicat receptorul după primul țâr.

— Hildy? a întrebat cu voce întretăiată de bucurie.

— Salut, Rebecca. Ce s-a întâmplat?

— A, nimic. Cum te simți?

— Bine.

Rebecca a izbucnit în râs:

— Ne-am făcut griji pentru tine aseară.

Aseară?

— Da? am făcut eu.

— Chiar am crezut că vii la noi când ai sunat, dar până la urmă mi-a părut mai bine că te-ai răzgândit. Am stat şi te-am aşteptat, să ştii, împreună cu Brian.

— Mda, vezi tu, până la urmă m-am dus la culcare.

Asta ți se întâmplă. Aşa pățesc băutorii care dau în amnezie.

Până n-am ajuns la Hazelden credeam că toți băutorii suferă de amnezie. Şi pe mine mă apuca când şi când, după ce mă apucasem de băut la liceu. Nu mai țineam minte să fi mers la un chef, nici măcar la unul unde fusesem ce se cheamă „sufletul petrecerii“. „Nici măcar nu ne-am dat seama că eşti beată“, îmi spuneau de multe ori prietenii când îi asiguram că nu-mi aduc aminte să-i fi văzut. Ajunsesem să cred că funcționam pe un fel de pilot automat, şi încă unul sictirit pe viață. Mi se întâmpla să fiu la o petrecere, într-un bar sau un restaurant, beam ceva şi trăncăneam cu amicii şi dintr-odată mă trezeam a doua zi. Trecea oarece timp până aflam că îi dusesem pe câțiva pe plajă ca să facem o baie în pielea goală, sau convinsesem pe cineva să danseze pe tejgheaua barului, ba chiar că mă dădusem la un tip pe care abia dacă îl cunoşteam.

Ei, dar anii au trecut, am devenit soție şi mamă. Nu mai avea nici un haz să uit ce făcusem mai multe ore în şir. Unii chiar considerau că e ceva în neregulă cu mine. Aşa că îmi pusesem la punct o tactică de intimidare a celor care voiau să ştie ce făcusem cu o seară înainte. Dădeam răspunsuri în doi peri când eram întrebată cum ajunsesem acasă şi bălmăjeam ceva fără cap şi coadă dacă venea vorba de o discuție despre care nu-mi aminteam o boabă. Am încheiat afaceri de care nu-mi aduceam aminte, invitasem oameni la mine acasă, dezvăluisem secrete, făcusem declarații de dragoste unor cunoştințe întâmplătoare – tot felul de lucruri pe care trebuia să le repar când mă trezeam, încă mahmură, chinuită de o năprasnică durere de cap. Aşa că acum înțelegeți de ce, după excursia la Hazelden, cea mai bună soluție era să beau acasă, singură. Ce uşurare să nu mă trezesc că am de dres tot felul de tâmpenii. Credeam că nu mai dau telefoane când sunt beată, dar, pe cât se pare, dacă e s-o cred pe Rebecca, o luasem de la capăt. Mai bine zis, pilotul meu automat trăgea sforile de capul lui. La Hazelden, în timpul unei şedințe de „educație“, un consilier ne explicase ce e cu amnezia alcoolică.

— Atunci când aveți o fază amnezică, mintea voastră conştientă nu funcționează. Acționați în principal pe baza unor instincte primitive. Sunteți asemenea animalelor.

Animalul din mine o sunase pe Rebecca şi acum eram nevoită să şterg urmele.

— M-am gândit că e totuşi mai bine să mă duc la culcare, am repetat.

Rebecca a râs.

— Mi-a fost teamă să nu ai probleme cu condusul, judecând după vocea ta. Dar când am sunat şi n-ai răspuns m-am gândit că te-ai dus la culcare. Oricum, s-ar zice că te-ai distrat de minune.

— Chiar aşa, m-am simțit nemaipomenit, i-am tăiat eu vorba.

Aoleu! Ce i-oi fi spus la telefon?

— Ce grozav că tu şi Scott sunteți prieteni buni. Nu cred că lucrurile o să meargă la fel de bine cu mine şi Brian după ce o să ne despărțim, a zis Rebecca şi, până să apuc să adaug ceva, m-a întrebat: Ai văzut dacă Peter e cumva la cabinet?

— Abia am ajuns, Rebecca. Dar azi e luni. N-are de ce să fie aici.

— Ştiu şi eu… Dar nici la spital nu e. De azi-dimineață tot încerc să dau de el.

M-am uitat la ceasul de pe birou, care tot 3.30 arăta. Apoi m-am uitat la ceasul de la mână.

— E 9.40, am zis. Nu cred să fi ajuns. Da' ce-i aşa urgent?

— Urgent? De ce-ar fi ceva urgent? Nu l-am mai văzut de mai bine de o săptămână. Vreau să vorbesc cu el. Întotdeauna ajunge la spital înainte de 8. Mă gândesc că poate i s-a întâmplat ceva în weekend.

— Rebecca, am zis, sunt sigură că totul e în regulă. Probabil că a umblat de colo-colo, de la o petrecere la alta. Cine ştie, poate e şi un pic mahmur şi a dormit mai mult ca de obicei…

— Poftim? Chiar crezi că se simte bine cu Elise? Că sărbătoreşte împreună cu ea? Tu singură mi-ai spus acum vreo două zile. Pe mine mă iubeşte! Viața alături de Elise e un iad! Nu, mă tem că s-a întâmplat ceva.

N-am mai spus nimic. Rebecca se purta mârlăneşte, iar pe mine mă durea capul.

— Alo? a zis ea în cele din urmă.

— Da, te aud, am răspuns frunzărind corespondența de pe birou.

— Hildy, ai să mă anunți când vine? m-a întrebat pe un ton mai blând; se ruga de mine, ca o fetiță.

— Da, draga mea, sigur că am să te anunț, i-am spus ca s-o liniştesc.

După ce am închis, m-am gândit un pic îngrijorată la ea. La ea şi Peter.

Afacerile mergeau slab în preajma sărbătorilor, dar pe la începutul lui decembrie am primit o ofertă pentru casa lui Cassie şi Patch. Le arătasem de două ori casa soților Goodwin, aşa că ştiam că-i interesează, dar de fiecare dată se plânseseră de „halul“ în care arăta, aşa că nu-mi făceam speranțe prea mari. Reparațiile făcute de Frank nu avuseseră viață lungă. Dar alde Goodwin îşi doreau să locuiască în Wendover, prețul casei era pentru buzunarul lor şi le plăcea şi locul. Au oferit cam puțin, Cassie şi Patch s-au târguit şi au bătut palma. Ce bucuroasă am fost! În seara aia, recunosc, am sărbătorit împreună cu Babs şi Molly. Cassie şi Patch au sărit în sus de bucurie când le-am spus că ceilalți vânzători acceptaseră condițiile lor. Jake nu ştia, bineînțeles, dar avea să meargă la o şcoală unde chiar putea fi ajutat. Mă simțeam bine că dădusem şi eu o mână de ajutor. Am terminat sticla de vin roşu, dar adevărul e că fusese aproape goală, aşa că am deschis alta.

Dimineața următoare era cenuşie. Ningea, dar fulgii se transformau în picături de apă. Era ceea ce meteorologii numesc „zloată“. Am ajuns cu oarecare întârziere la birou şi, de cum am intrat, Kendall a sărit de pe scaun, vizibil tulburată.

— Rebecca McAllister e în birou. Era deja aici când am sosit eu.

— Ce mă-sa…? mi-a scăpat.

Kendall a făcut ochii mari.

Am intrat şi am găsit-o pe Rebecca la fereastră, privind cum cade lapovița din cer.

— Bună, Rebecca. Ia spune, care-i povestea?

Rebecca s-a întors şi când a dat cu ochii de mine a oftat uşurată, un oftat dramatic.

— Uf, Hildy, ce mă bucur că eşti bine.

— Sigur că sunt bine.

— Mai ții minte ceva de aseară? Adică, după ce ai plecat de la mine de acasă?

Ce? Inima mi s-a zbătut în piept.

— Aseară? am zis.

Rebecca s-a dus şi a închis uşa. Eu m-am aşezat la birou.

— Hildy, n-am vrut să-ți spun fiindcă ştiu că băutura e un subiect sensibil pentru tine. Dar să ştii, cred că ar trebui să reiei tratamentul ori să faci ceva. Nici măcar nu-ți aduci aminte că ai venit acasă la mine aseară?

Să respir. Să nu uit să trag aer în piept şi să-l dau afară.

— Nu, n-am fost nicăieri. M-am băgat în pat. Am mult de lucru azi-dimineață, aşa că poate putem sta de vorbă altă dată…

— Ştiu. Vinzi casa soților Dwight. Mi-ai spus aseară.

Da, parcă-mi aduceam aminte, ca prin ceață, că vorbisem la telefon când eram întinsă în pat.

— Aha, acum îmi aduc aminte, am zis. M-ai sunat tu. Eram pe jumate adormită, de-aia nu mi-am amintit de la început.

Mi-am făcut de lucru cu hârtiile de pe birou, ca să nu se vadă că-mi tremură mâinile. Mă enervasem şi de câte ori îmi ies din fire îmi tremură mâinile.

— Nu, Hildy, a zis Rebecca cu tristețe în glas.

(Oare de ce trebuia să arate că-i e milă?)

— Nu te-am sunat. Tu ai venit cu maşina acasă la mine. Erai… îți ieşiseşi din fire. Aş fi vrut să te duc acasă, dar Magda avea liber şi, oricum, nu m-ai lăsat tu. Țipai aşa de tare, că l-ai trezit pe Ben.

Când cineva îți povesteşte ce-a făcut trupul tău atunci când mintea era dusă cu sorcova, simți că eşti gol, dat în vileag. Parcă te-a jupuit cineva de piele în public, parcă ai rămas învelită doar cu o pieliță scârboasă, pe care nimeni n-ar trebui s-o vadă şi care e acum la vedere.

Eu nu le povestesc niciodată altora ce-au făcut la beție. N-aş face niciodată aşa ceva.

— Conduci noaptea prin oraş, fără să ştii ce-i cu tine. Să fiu eu singura care ştie? Aşa sper. Nu ți-am spus nici ție, nici altcuiva că sunt îngrijorată fiindcă lumea se retrage în casă foarte devreme în oraşul ăsta. Nu credeam că e vreun pericol. După ora 11 nu mai vezi nici o lumină la ferestre, aşa că mi-am zis că nu e cine ştie ce dacă tu bântui noaptea prin oraş după ce-ai băut câteva pahare în plus. Numai că acum sunt îngrijorată. Dacă mă suni pe mine şi vii să mă vezi, nu pot să nu mă gândesc cu cine altcineva mai stai de vorbă. Cui s-ar putea să-i fi spus de mine şi Peter.

Mă băgasem în pat. Țin minte că mi-am pus cămaşa de noapte. Mă trezise telefonul. Ori poate visasem?

— Acum şi Peter îşi face probleme. Aşa mi-a spus.

Am ridicat privirea de pe hârtii şi am zis cu vocea tremurând de furie:

— M-am săturat să fiu băgată în încurcătura asta a ta cu Peter. Puțin mă doare de ce faceți voi doi. N-am spus nimănui…

— Vrei să zici că nu-ți aminteşti să fi spus cuiva.

— Rebecca, lasă-mă. Am treabă. Trebuie să-mi câştig traiul. Tata n-a fost bogat, cum a fost al tău. Mă simt foarte bine, în caz că n-ai băgat de seamă, şi nu cred că mi-ai face un serviciu dacă părerile tale

despre cum eu, beată fiind, aş vorbi vrute şi nevrute, de exemplu despre prostia asta dintre tine şi Peter…

— Hildy, eu am venit la tine ca prietenă. Peter m-a avertizat că aşa se va întâmpla. Că ai să-ţi ieşi din fire…

— Rebecca, ieşi din biroul meu. Te rog!

Treisprezece

Pe la sfârşitul lui decembrie soţii Goodwin au semnat contractul, au plătit un avans de garantare, iar eu am aranjat să vină un constructor ca să facă o inspecţie a casei. Cumpărătorii voiau să încheie tranzacţia până la 1 februarie. Acuzaţiile Rebeccăi mă tulburaseră, dar după câteva zile mi-a trecut. Rebecca era instabilă emoţional. Dintotdeauna bănuisem că asta e problema ei. Se încurcase cu fostul ei psihiatru. Asta spunea tot. M-am hotărât să mă ţin departe de ea o vreme, nu doar din cauza felului cum se purtase la mine în birou, ci şi fiindcă în timpul sărbătorilor dădusem nas în nas cu Brian McAllister în câteva rânduri. De cele mai multe ori ne văzuserăm în trecere la benzinărie sau la supermarket, dar o dată ne-am întâlnit în faţa unui magazin din Crossing, înainte de Crăciun. Brian era cu băieţii, căutau un cadou pentru Rebecca. M-a îmbrăţişat cu căldură şi mi-a spus cât de mult le plăcea la Wendover, cât de încântaţi erau că le vândusem o casă de vis. N-am putut nici măcar să mă uit la băieţi. Cumva, mă simţeam complice la înşelăciunea ei. Un părtaş tăcut la o gravă infracţiune domestică. Aventura Rebeccăi nu mă mai distra şi nici interesa, aşa că am hotărât să păstrez distanţa o vreme.

La câteva zile după ce a fost semnat contractul pentru casa Dwight mă duceam la poştă când am dat de Frank Getchell, care tocmai ieşea.

— Bună, Hildy, a mormăit trecând pe lângă mine.

— Ei, Frank, nu fugi aşa, i-am zis şi s-a întors spre mine.

— Am veşti bune. Am vândut casa Dwight.

— Nu mai spune, a făcut Frank zâmbind. Cred că îşi storcea creierii să spună ceva potrivit, dar n-a zis decât: Mişto.

— Da, şi îţi mulţumesc pentru treaba făcută acolo. Încă n-am primit factura.

— A, n-am ajuns s-o trimit.

— Mulţumesc încă o dată.

— Cum mai merg afacerile cu case? a vrut Frank să ştie.

— Slab. O să se mai înviorneze în vreo lună. Când se mai drege vremea. N-am primit nici o ofertă pentru proprietatea ta. De ce nu stabileşti un preţ?

Frankie a bufnit în râs.

— Bine, atunci cincizeci de milioane de dolari.

— Hai, Frankie. Mai gândeşte-te.

— Auzi, am ieşit pe mare cu Manny Briggs acu' vreo două zile. Mai ies cu el pe la vremea asta, că iarna n-are echipaj…

— Păi, da, am zis.

Tatăl lui Manny, şi bunicul lui, şi tot aşa până la a şasea sau a şaptea generaţie în urmă, fuseseră pescuitori de homari în Wendover. Manny şi tatăl lui avuseseră odată o flotă întreagă de bărci de pescuit homari, dar acum nu mai rămăseseră decât cu una sau două. Vara nu era nici o greutate să găseşti liceeni sau studenţi care să lucreze pe bărci, iarna însă erau cu toţii plecaţi la şcoală. Era o muncă istovitoare şi frigul nu te ierta. Manny e de-o seamă cu mine. Prietena mea, Lindsey, se vedea cu el când eram la liceu, iar eu mă vedeam cu un prieten de-al lui, aşa că ieşeam pe mare în zori şi stăteam toată ziua la soare pe punte. Bărcile duhneau a peşte, a motorină şi a sudoarea băieţilor. Lindsey şi cu mine ne îndopam cu homari toată vara. Întotdeauna aduceam doi acasă pentru tata şi Lisa. Lui Judd nu i-au plăcut niciodată homarii. De fapt, nici eu n-am mai putut să pun gura pe homari de atunci. Dacă mănânci prea mulţi, îţi trece cheful de ei. Pun pariu că nici Manny Briggs n-a mai mâncat homari de când era copil.

— Mda, şi am văzut casa aia pe care o construieşte Santorelli la Grey's Point.

Dintr-odată am fost numai urechi.

— Ai văzut-o?

— Îhî.

A dat să plece, dar eu l-am apucat de mânecă. A început să râdă – se juca cu mine. Ştia că mor de curiozitate să aflu despre casa pe care o clădea Santorelli la Grey's Point.

— Şi? E mare? E urâtă?

Vince şi Nick Santorelli erau constructori locali care făcuseră avere în anii '80 şi '90 clădind case „la cheie" pe North Shore. Erau case de calitate, bine construite. Lucrau cu un arhitect din Boston şi ridicaseră câteva vile renumite pentru mărimea şi frumuseţea lor în Ipswich, Manchester şi Beverly Farms. S-au vândut cu milioane de dolari. Cu un an înainte cumpăraseră o proprietate la capătul promontoriului Grey's Point, care aparţinuse de multe generaţii familiei Dean. Acum toţi copiii familiei crescuseră şi nu-şi mai petreceau vacanţele în Wendover. Terenul era, de departe, cea mai râvnită parcelă din oraş. Se întindea pe opt acri, adică tot promontoriul. Dacă aşezai casa cum trebuie, puteai să vezi oceanul din orice cameră. Familia Dean scosese proprietatea la vânzare la preţul de 5 milioane de dolari, doar pentru teren. Iar Vince Santorelli o cumpărase. Se discutase mult despre asta printre agenţii imobiliari. Familia Dean dăduse proprietatea la vânzare printr-un agent de la Coldwell, numit Simon Andrews. El le-a vândut-o fraţilor Santorelli, care voiau să construiască o vilă de vânzarea căreia să se ocupe tot Simon. La scurtă vreme după ce s-a încheiat tranzacţia, poate vreo şase luni, Simon Andrews a făcut un atac de cord la sala de sport. Alerga pe banda rulantă. Aşa că nu ştia nimeni cui o să-i dea fraţii Santorelli casa spre vânzare şi la ce preţ.

Trecusem de multe ori cu maşina pe acolo. O alee lungă, mărginită de pini seculari, ducea spre promontoriu. Fraţii Santorelli puseseră un lanţ de-a curmezişul aleii, aşa încât nu puteai intra să arunci o privire. Mai bine zis, puteai, dar însemna să violezi o proprietate privată. De aproape un an, pe alee circulau camioane în sus şi-n jos. Construcţia se vedea de pe mare şi vara întreagă am auzit lumea vorbind despre cum înaintau lucrările.

Îmi doream mult să fac eu vânzarea. Era tot mai greu pentru un agent singur, cum eram eu, să ţină piept colegilor din companii precum Sotheby's ori Coldwell – Bankers. Aveam nevoie de câteva proprietăţi mâna întâi ca să-mi recâştig faima de cel mai bun agent din zonă. Nu-mi ajungeau casele vechi ale celor care locuiau de multă vreme în oraş; aveam nevoie de proprietăţi noi, grandioase. În scurtă vreme nici unul dintre vechii locuitori n-o să se mai simtă dator faţă de mine şi o să se ducă la agenţii cărora afacerile le merg bine. Aveam nevoie de proprietatea fraţilor Santorelli şi voiam să discut cu ei din poziţia cuiva care îi înţelegea valoarea. Avea să fie cea mai mare tranzacţie din istoria oraşului.

— E mare, Hildy. A dracului de mare. Urâtă n-aş zice că e. Nici n-aş zice nu dacă m-ar pofti cineva să locuiesc în ea. Are o verandă largă, de jur împrejur. Arată bine, dacă ne uităm doar la casă. Da' mie îmi plăcea mai mult când locul era plin de copaci.

— Îmi doresc foarte mult să o văd, Frank. Crezi că Manny mi-ar da voie să merg cu el într-o dimineaţă?

— Numai dacă-l ajuţi să scoată câteva năvoade, a râs Frank.

— Pot să leg cleştii, am zis.

Lindsey şi cu mine deveniserăm foarte pricepute la legatul cleştilor de homari în vara aia, când eram la liceu. E drept, unul îmi spintecase degetul şi făcusem o infecţie de toată frumuseţea.

— Noo, nu-i nevoie. Lui Manny o să-i facă plăcere să te vadă. Vino mâine, dacă poţi. Cică o să fie

soare şi nu prea frig.

— Bine, vin mâine.

În seara aia Rebecca a venit la mine acasă. Era într-o joi, iar serile de joi le petrecea de obicei cu Peter. Trecuse pe la mine la birou după-amiaza, amărâtă că el îi spusese că nu se pot vedea. O sunase dimineața şi o anunțase că nu poate veni în weekend. Rebecca nu ştia, dar eu o auzisem cum urcase scara până la cabinetul lui şi încercase clanța înainte să coboare în vârful picioarelor şi să ciocănească la uşa mea. Nu-i venea să creadă că el nu e acolo sau voia să intre şi să-şi bage nasul prin lucrurile lui? Când a intrat în biroul meu şi mi-a mărturisit cât e de supărată că nu-l vede în seara aia, mi s-a făcut milă de ea. Am invitat-o să vină la mine şi a primit, cu lacrimi în ochi.

A adus mâncare japoneză şi o sticlă de vin alb. Când a deschis-o, i-am spus că nu prea aveam chef de vin şi mi-am turnat un pahar de apă minerală. Trebuia să înțeleagă că nu aveam nevoie să beau cu orice preț.

Era prost dispusă, cu gândul aiurea. Liam nu mergea prea bine la matematică. Rebecca n-o plăcea pe profesoară şi ar fi vrut ca Brian să meargă cu ea să stea toți trei de vorbă, dar el nu putea decât după vacanța de sărbători. Se ruga de el de săptămâni întregi să-şi facă timp, însă el nu-i dăduse ascultare. Plecase la New York cu treabă – afaceri de-ale lui. Îi sugerase să ia un meditator, lucru care, nu ştiu de ce, o înfuriase pe Rebecca.

— Mama şi tata au pus pe alții să-mi fie părinți în locul lor. Eu n-am de gând să fac aşa ceva. Brian e un geniu al finanțelor, pe când eu habar n-am de matematică. Ar putea să-l ajute pe Liam, dar nu vrea să-şi facă timp.

— Poate îi iei un meditator, măcar o vreme, am zis.

— Peter ține aşa de mult la Sam… Ştiai? m-a întrebat.

— Nu. La drept vorbind, mi-am zis adesea că, din păcate, Peter petrece aşa mult timp aici, fără Sam. Sunt sigură că lui Sam îi e dor de tatăl lui.

— Şi eu sunt sigură. Din nefericire, Elise e o scorpie: îl ține în oraş în weekenduri. Peter e nevoit să vină aici, la cabinet. Azi mi-a spus că va petrece mai multe weekenduri la Cambridge. Iar aici va veni vinerea, în loc de joia.

— Aha, de asta n-a venit azi?

— De fapt, nu vine deloc la sfârşitul ăsta de săptămână, a zis Rebecca umplându-şi din nou paharul. A spus că n-o să prea mai vină până după Anul Nou.

— Îmi pare rău.

— Va trebui să fac unele schimbări.

— Ce fel de schimbări?

— Situația e intolerabilă. Nu mai suport să stau în aceeaşi cameră cu Brian.

— Aha, am făcut eu şi pe urmă am întrebat-o: Tu şi cu Peter v-ați făcut ceva planuri?

— Nu, nimic anume. De fapt, el chiar spunea că poate ar fi bine să nu ne vedem o vreme. Nici el nu crede ce spune. Viața lui cu Elise e un iad de ani buni. Suntem făcuți unul pentru altul. Cred că el vrea doar să păstrăm secretul pentru moment, însă eu vreau ca până la vară să ne facem unele planuri. Între timp, mă bate gândul să nu mai aştept mult şi să-i dau papucii lui Brian.

— Ai grijă, nu te pripi. Ştiu un avocat grozav, dacă ai nevoie. E cel mai bun din Boston. Poate ar fi bine să discuți cu el înainte să faci ceva.

— Vorbeşti de Dave Myerson?

— Da. De unde ştii?

— Ai zis că e cel mai bun din Boston.

Nu ştiu cum se face, dar Rebecca poate să-şi asigure serviciile celui mai bun în orice, oriunde. E altă trăsătură a celor care au bani ca ea. Cum, necum, sunt conectaţi la tot ce-i mai bun, oriunde s-ar duce.

— Peter o să se întoarcă repede. O să aibă nevoie de mine.

— Sigur că da. Acum cred că aş vrea paharul ăla de vin, dacă nu te superi.

Rebecca mi-a turnat vin în pahar, dar se vedea că e cu gândul aiurea. Chiar mă întrebam dacă-şi mai aduce aminte de învinuirile pe care mi le adusese. Vedeţi, asta e buba cu Rebecca: e schimbătoare. E instabilă. Am luat o gură bună de vin, pe urmă încă una şi m-a năpădit un val de compasiune faţă de Rebecca. Uneori, după ce n-am văzut-o câtăva vreme, rămân uimită cât e de frumoasă. Frumoasă şi fragilă.

— Ştii, a zis, lucrăm împreună la un proiect cu fotografiile lunii făcute de el. Le mărim, decupăm lunile, le lipim pe pânză şi pe urmă pictez deasupra lor în culorile mării. În unele chiar am integrat şi un colaj. Lipesc deasupra fire de iarbă de mare şi bucăţele de sticlă aduse de apă.

— Mi-ar plăcea să le văd. După cum le-ai descris, trebuie să fie foarte frumoase, am zis şi am dat pe gât vinul care rămăsese în pahar.

— Tocmai asta e, a spus Rebecca şi s-a tras mai aproape de mine, aşa cum făcea când i se urca vinul la cap. Sunt lucrări frumoase, cu adevărat frumoase. Nici unul din noi n-ar putea crea astfel de tablouri singur, înţelegi? Cum să-ţi spun, n-am avut niciodată astfel de sentimente pentru cineva, Hildy. Ştiu că suntem făcuţi unul pentru altul. Când mă trezesc, mă gândesc la el, e primul lucru care îmi vine în minte, şi ultimul la care mă gândesc înainte să mă culc. Am ajuns uitucă. Ştii că acu' vreo două zile am uitat să-l iau pe Liam din staţia de autobuz? A venit singur acasă, pe ninsoare.

— Of, Rebecca, am zis. Ai făcut o obsesie. Nu te mai gândi atât la el, nu-ţi face bine.

Sticla de vin stătea pe masă, între noi. Pe cât îmi dădeam eu seama, mai rămăsese un pahar şi jumătate de vin. Însă nu voiam să întind mâna după sticlă. Nu voiam să-i dau satisfacţie Rebeccăi.

— Nu doar mie mi se-ntâmplă, Hildy. Şi Peter se gândeşte tot timpul la mine, la noi. N-ai idee cât de singur este. Nici nu ştii cât de singuri ne simţim atunci când nu suntem împreună.

Mi-era aşa necaz pe Rebecca, încât mi-am turnat tot vinul din sticlă. Avea copii acasă. Avea un soţ şi un iubit. Peter la fel. Pe când eu, eu locuiam singură. Copiii mei crescuseră şi plecaseră, cât despre iubit, nu mai avusesem unul de nu mai ştiu câţi ani. Dar nu, tot ei erau singuri, iar eu trebuia să-i compătimesc.

— Habar n-ai cum e singurătatea, a oftat Rebecca.

— Ce spui? am zis.

A doua zi deşteptătorul m-a trezit la 4 şi jumătate. Mi-am făcut un ibric mare de cafea, mi-am pus un maiou de corp, pantaloni groşi, o bluză pe gât şi un pulover gros. Am turnat cafeaua în termos. Am înhăţat o cutie de brioşe cu afine cumpărate cu o zi înainte, de la patiseria lui Sue Doliber. Scotoceam prin şifonier, căutând nişte mănuşi groase când l-am auzit pe Frank claxonând. Îmi promisese să mă ia la ora 5. Am găsit mănuşile, mi-am tras cizmele de cauciuc peste ciorapii de lână şi am ieşit. Afară era beznă totală.

Frank s-a aplecat să deschidă uşa pasagerului. I-am întins termosul şi brioşele, după care m-am urcat în camion.

— Unde ţi-e căciula, Hildy? m-a întrebat el. Ai să-ngheţi.

— N-am nevoie, am răspuns.

Arăt groaznic cu căciulă. Am nasul cam lung şi, nu ştiu de ce, când port căciulă pare şi mai lung.

— Manny are o ladă plină de căciuli şi mănuşi pe barcă. Plus nişte haine de vreme rea. E umezeală

multă.

— Sfinte Sisoe, am făcut, încercând să găsesc un loc unde să-mi pun picioarele.

Podeaua cabinei era plină cu tot felul de resturi: cutii goale de Cola, ambalaje, ziare vechi, clanțe, o şa de bicicletă, două balize pentru plasele de homari, o cutie cu unelte de pescuit şi ceva ce părea a fi o jumătate de chiflă, acum tare ca piatra. Am împins cu piciorul o potcoavă ruginită.

— Ce-i cu mizeria asta?

Frankie a chicotit clătinând din cap.

— Mda, ar cam fi nevoie să curăț pe aici, aşa-i.

— Da’ cum a ajuns potcoava asta ruginită aici?

— Poartă noroc. Am găsit-o într-un loc unde am lucrat. Am luat-o să-mi poarte noroc.

— Eu ştiam că trebuie să le atârni aşa, am zis, întorcând potcoava cu vârfurile în sus. Altminteri norocul se scurge pe jos.

— Mda. N-am apucat să găsesc un loc unde s-o atârn, a zis Frankie zâmbind.

Am proptit potcoava de parbriz.

— Nici nu ştii ce bine o să-ți pară, Hildy, dacă o să pun frână brusc şi prostia aia o să te pocnească peste gură şi o să-ți scoată dinții.

Am izbucnit în râs şi am aruncat potcoava la loc pe podea.

— Am adus cafea şi brioşe.

— I-auzi. La fix. De regulă, când venim de la pescuit ne oprim la Driftwood ca să luăm micul dejun, că la vremea aia suntem lihniți de foame.

Am traversat oraşul adormit pe întuneric. Pe străzi nu era nici o maşină. La debarcader am găsit câțiva pescari din partea locului parcându-şi camioanele. Îşi aruncau saluturi morocănoase, scoțând aburi pe gură. Am oprit chiar lângă maşina lui Manny, o camionetă albastră, veche şi ruginită. Noaptea lăsa locul zorilor argintii, dar frigul stăruia. Vechile prăvălii de pe chei începuseră să prindă contur. Frankie a luat nişte unelte din spatele camionului şi ne-am îndreptat spre debarcader.

Apa se retrăsese, iar rampa care ducea de la parcare la doc era abruptă. Frankie mergea repede, cu toate că ducea colacii grei de funie şi geanta mea cu termosul şi brioşele. Eu, în schimb, am fost nevoită să mă țin de balustrada de sfoară şi să mă uit bine unde pun piciorul. Ehe, a fost o vreme când eu şi Lindsey coboram rampa alergând în picioarele goale.

Era ora din zori când, pe chei, cerul şi marea capătă aceeaşi nuanță cenuşie şi orizontul nu se mai distinge. Se vedea doar o barcă, parcă plutind în aer, şi în ea Manny, în costum galben de avertizare. E salopeta de vreme rea, care e uniforma pescarilor chiar şi în zilele cele mai călduroase de vară.

Manny e un tip înalt, are aproape doi metri. E destul de solid şi încă mai are smocuri răsucite de păr roşcat şi cărunt, care îi ies de sub pălărie. Am o bănuială: că e aproape chel, pentru că nu l-am văzut fără pălărie de cel puțin douăzeci de ani. Vara poartă o şapcă slinoasă, cum au şoferii de camion; iarna, căciuli de lână, ca toți pescarii.

— Ai ceva să-i dai lui Hildy să-şi pună pe cap? Nu şi-a adus căciulă, a întrebat Frank păşind pe punte.

S-a întors şi mi-a întins şi mie mâna. Ținându-mă de el, am încercat să fac o săritură sprintenă, ca să i se pară că sunt tot aşa de uşoară cum eram pe vremuri. M-am clătinat şi m-am izbit de el. Frank a râs şi m-a ținut să nu cad. Eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic neobişnuit. M-am dus la pupă, să văd cum e barca lui Manny.

Se numea *Mercy*.

Bărcile comerciale de pescuit homari sunt cam toate la fel. Prova, aflată chiar în fața cabinei, e scurtă

şi de obicei ridicată la mijloc, aşa încât, dacă sunt valuri mari, apa să se scurgă imediat pe cele două laturi. Pe scândurile astea înclinate stăteam întinse la soare, Lindsey şi cu mine, doar în bikini, ca să ne bronzăm cât mai mult. Sunt atâția ani de atunci, dar de fiecare dată când îmi mai scot câte o aluniță mă gândesc la vechea barcă de pescuit a lui Manny.

Cabina bărcii pe care o are Manny acum, la fel ca cele mai multe bărci de pescuit homari, a fost construită în aşa fel încât căpitanul şi membrii echipajului să poată sta în picioare, dar mai sunt şi două scaune rotative. Acoperişul şi parbrizul te apără oarecum de intemperii, dar spatele cabinei e deschis spre pupă, acolo unde trebuie să încapă zeci de capcane pentru homari. Manny pusese deja cea mai mare parte din capcane, aşa că acum nu mai erau decât câteva, legate pe laturile pupei largi. Le păstra ca să le pună în locul capcanelor care se rupeau.

Barca lui Manny era departe de minunile tehnice pe care le vezi învârtindu-se prin portul Wendover în ziua de azi. În schimb era dotată cu tot felul de chestii pe care nici el nu le avusese pe bărcile dinainte şi pe care mi le-a arătat, foarte mândru: GPS, radio prin satelit, radiotelefon, despre care ai zice că nu e nevoie acum, când avem telefoane mobile, dar Manny mi-a explicat că semnalul se pierde după ce ieşi din „po-ort“.

A pornit motorul şi tăcerea dimineții s-a umplut de mormăitul ritmic al motorului. Mirosul de peşte mort, motorină şi sare ne învăluia. Manny şi Frank au deşertat în cutiile cu momeală găleți de peşti morți, care puțeau de-ți mutau nasul, şi pe urmă s-au apucat să le împartă în coliviile de plasă. Frank a sărit pe chei, a deznodat parâma, a sărit înapoi pe punte şi am plecat.

Cum traversam portul aproape pustiu mă gândeam că parcă nu mai ieşisem niciodată în larg iarna. Ei, da, fusese o iarnă pe la începutul anilor ’60 când marea înghețase la mal şi putusem merge cu patinele până aproape de far, dar pe o barcă nu ieşisem niciodată mai târziu de octombrie. Era un frig de-ți tăia răsuflarea. Frank avusese dreptate. Manny m-a poftit să stau pe unul din scaunele din cabină, dar chiar şi acolo simțeam cum îmi îngheață vârfurile urechilor de la vânt, plus că mă împroşcau stropi fini de apă de la valurile sparte de provă.

— Manny, unde ții hainele alea? a urlat Frank văzând că îmi acopăr urechile cu mănuşile.

— E o pungă de plastic sub punte. Du-te şi te uită, Hildy. Altfel o să te murezi până la piele! a strigat Manny.

Pe o barcă de pescuit nu te poți înțelege cu ceilalți decât dacă strigi sau urli, din cauza motorului. Bărbații nu prea vorbesc când sunt pe mare. Poate d-aia vorbesc aşa de mult şi aşa de tare după-amiaza, când se duc la Barney’s, barul din port.

Am ridicat capacul tambuchiului, am găsit punga şi m-am echipat cu o salopetă pătată de măruntaie de peşte şi o haină de ploaie, cam cu cinci măsuri mai mare. Cu alesul căciulii a fost cam trist. Nu erau decât două căciuli de lână, împuțite amândouă şi acoperite cu un fel de crustă întărită. Nu ştiu ce era, nici n-am cercetat. Am curățat-o pe una cât am putut de bine, mi-am tras-o pe cap şi m-am furişat la pupă, prefăcându-mă că admir priveliştea portului care dispărea la orizont. Nici n-am fost nevoită să mă prefac prea multă vreme. Priveam digul care ducea până la far şi îmi aminteam cum săream printre stânci cu fratele şi sora mea când eram copii. Mergeam să pescuim pe dig. Odată, fratele meu chiar a prins un rechin de nisip.

La ieşirea din port se înalță Peg Sweeney’s Rock, despre care se spune că e bântuită de fantoma unei tinere din Wendover care a fost violată şi ucisă acolo de o bandă de pirați, cu două sute de ani în urmă. Zic oamenii că, dacă treci pe lângă stâncă noaptea, o mai auzi şi acum țipând. Generații întregi de copii, veniți în bărci cu motor, cu vâsle ori cu pânze, s-au învârtit pe lângă stâncă în nopțile de vară, scoțând

gemete şi țipete ca să se sperie unii pe alții. Acum noi ne-am îndreptat spre Singer's Island. Când am auzit motorul oprindu-se, m-am întors spre Frank. Luase o cange lungă şi trăgea afară din apă una din balizele lui Manny, vopsită în culorile lui – negru şi galben. A scos baliza şi plasa atârnată de ea, Manny a înşfăcat-o şi a trecut sfoara peste un tambur. A apăsat pe un buton şi tamburul a înfăşurat automat sfoara. Când eram noi tineri, Manny şi băieții lui înfăşurau sfoara cu mâna.

Văzând că mă minunam de maşinărie, a strigat către mine:

— Tambur hidraulic. Bună chestie, nu, Hildy?

— Al dracului de bună, Manny, am încuviințat şi m-am repezit să văd ce prinsese.

Trei homari buni, de păstrat, doi crabi şi un homar de aruncat. Frank a băgat mâna în capcană şi a aruncat crabii înapoi în apă. A măsurat homarul cel mic cu o vergea – părea într-adevăr cam mic –, dar era bun, aşa că l-a aruncat în bazinul de tablă, alături de ceilalți. După asta a aruncat o plasă cu momeală în capcană şi eu m-am tras instinctiv înapoi. Pe măsură ce barca se îndepărta, sfoara de care era legată capcana avea să o tragă pe punte şi apoi în apă, prin deschizătura de la pupă. Între altele, Lindsey şi cu mine stăteam la provă pentru că era primejdios să stai la pupa bărcii. Dacă-ți prindeai piciorul în sfoară, într-o clipă te trăgea în apă, odată cu capcanele. Manny nu ne dădea niciodată voie să stăm la pupă.

Acum ne îndreptam spre a doua baliză. Frank se apucase să lege cleştii homarilor, ca să nu se omoare între ei.

— Dă-mi nişte mănuşi, Frankie, am zis. Leg eu cleştii.

Franz a izbutit să-mi găsească o pereche de mănuşi groase de cauciuc şi m-am apucat şi eu să leg cleştii homarilor, cu toate că îi fluturau clămpănind. Uitasem cât de frumoşi sunt homarii abia scoşi din apă. Crusta lor pătată seamănă cu o armură în nuanțe de pietre prețioase – safir, topaz şi smarald – înainte să devină un verde mat, întunecat. Homarii îşi pierd luciul dacă îi pui în bazin, de aia trebuie să-i vezi chiar când au fost scoşi din mare, când încă mai au o bucată de algă în cleşti şi încearcă să te plesnească cu coada.

Frank a tras afară următoarea baliză şi tot aşa. Scoteam capcanele, legam cleştii homarilor, puneam alte momeli, aruncam capcanele înapoi în mare. Soarele se înălțase bine pe cer şi ne mai scosesem din haine. Ne încălzisem muncind. Şi, în cele din urmă, ne apropiasem de Grey's Point.

— Mergi mai aproape de mal, Manny! i-a strigat Frankie văzând că priveam cu atenție spre promontoriu.

Manny a luat-o spre țărm şi atunci am văzut-o: o vilă mare, frumoasă, în stil Nantucket, cu o verandă pe toată fațada, care era îndreptată spre promontoriu. Aşa cum îmi închipuisem, toate ferestrele dădeau spre ocean. O privelişte de milioane. Am văzut că era acoperită cu şiță de cedru, am numărat hornurile şi, ceva mai încolo, am mai zărit şi un garaj cu trei uşi.

— Cu cât crezi că o să se vândă, Hildy? m-a întrebat Manny.

— O să ceară zece şi-o să ia opt, am zis.

În mintea mea deja vedeam broşura de prezentare. O fotografie aeriană şi una de pe mare. Aş da anunțul în *Boston Magazine* şi *New York Times*. Frații Santorelli ar fi proşti să nu facă contract cu mine.

Manny şi Frank au fluierat de uimire. Într-adevăr, era o sumă care te lăsa cu gura căscată.

— Bine, am văzut ce voiam, am zis şi mi-am adus aminte de cafea. Ce-ați zice de cafea cu brioşe?

— Cum să nu, a făcut Manny.

Am împărțit brioşele şi, fiindcă nu aveam pahare, am băut toți pe rând din termos. Era bună, fierbinte. După aia am pornit spre următoarea baliză.

Era spre prânz când am pus ultima capcană şi am pornit înapoi spre port. Frankie şi cu mine stăteam

alături pe punte, sprijiniți de parapet. Eu zâmbeam. Nu mă mai distrasem aşa de ani de zile. Ieşisem pe mare cu doi vechi prieteni. Văzusem o vilă care mă interesa. Vântul bătea acum din față, aşa că ne-am înfofolit la loc. Fusese o zi bună. Prinsesem treizeci şi opt de homari.

— A mai rămas ceva cafea, Hildy? a strigat Manny.

— Da, uite, am zis şi i-am întins termosul.

— Auzi, Frankie, ia coboară în cală. Vezi că e o sticlă de Jameson pe acolo. Să facem nişte cafea irlandeză.

Am zâmbit, cum vă închipuiți. Era exact ce lipsea.

Frankie mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ce? am zis. Du-te.

— Bine, a zâmbit el. Parc-am auzit că te-ai lăsat de băutură ori ceva de felul ăsta.

— Ei, nu mai beau aşa mult, e adevărat.

Mi s-a părut că s-a bucurat de ce-a auzit. A coborât sub punte şi s-a întors cu o sticlă de whisky irlandez Jameson. A turnat destul de mult în termos, apoi a mai turnat un pic. Mi l-a întins mie întâi. Am luat o gură, am zâmbit simțindu-i căldura pe gât şi le-am dat termosul lui Manny şi Frankie.

Până la debarcader mai aveam cam o jumătate de oră, dar nu era nici o grabă. Simțeam cum mă bate soarele pe obraji iar când am închis ochii nu mai era iarnă, ci una dintre verile de demult. Strălucirea era aşa de puternică, încât m-a orbit când am deschis ochii şi a trebuit să clipesc de mai multe ori până când siluetele nedesluşite ale lui Manny şi Frank şi-au recăpătat contururile, profilate pe orizont. Am trecut prin fața plajei de pe proprietatea Hart, care ziceai că nu se mai sfârşeşte, pe urmă prin fața fâşiei de plajă privată din fața casei Newbord. Ne-am uitat în tăcere la femeia micuță, îmbrăcată într-o canadiană cu glugă tivită cu blană, care stătea pe acea plajă îngustă. În fața ei țopăia un ciobănesc german. I-a aruncat o bucată de lemn adusă de apă şi câinele a zbughit-o după ea, apoi i-a adus-o cu un aer triumfător. Cât de singură îmi părea de acolo de unde eram eu, umăr la umăr cu doi localnici get-beget. Eram toți trei născuți în Wendover şi aveam o grămadă de amintiri unul despre celălalt, amintiri despre cum arătam şi ne simțeam la vremea când toată lumea era a noastră. Cred că Rebecca s-ar fi îngrozit să afle că îmi petrecusem dimineața pe o barcă de pescuit, împreună cu Frankie Getchell şi Manny Briggs. Ea nu-i cunoştea decât cum erau acum: doi burlaci bătrâni şi puturoşi, trecuți cu mult de data expirării. Fusesem amorezată la nebunie de amândoi când eram puştoaică, şi acelaşi sentiment mă cuprindea acum, dezghețat de whisky-ul băut în timp ce traversam portul. M-am uitat la Manny, ai cărui favoriți încărunțiseră, dar ai cărui dinți, când zâmbea, erau la fel de albi şi puternici. Frankie, care stătea câțiva paşi mai încolo, avea, de unde îl vedeam eu, profilul aspru al unei căpetenii de indieni anawam. Când a întors capul şi m-a văzut privindu-l, am roşit până în vârful urechilor şi am întors capul spre țărm. Rebecca se lupta să smulgă bucata de lemn din fălcile câinelui şi a mai aruncat-o încă o dată pe plajă. Atunci chiar mi-a fost milă de ea. Mi-a fost milă că era singură pe plajă, pe plaja unde nu-i era locul.

Am trecut pe lângă Singer’s Island, pe lângă far şi Peg Sweeney’s Rock . Am băut cafeaua irlandeză până când o pace semilucidă a coborât peste noi şi am ajuns înapoi pe chei. Cât Manny şi Frank au descărcat cuvele şi capcanele, eu am spălat puntea cu furtunul. Apoi Frankie m-a dus acasă. M-a lăsat în fața casei. El trebuia să vadă ce fac oamenii din echipă. Eu aveam nevoie să trag un pui de somn.

— Ce-ar fi să vii la masă mâine-seară? l-am invitat.

— La masă? Ştiu şi eu? Ce zi e mâine?

— Sâmbătă. Fac o tocană. Ceva simplu.

Mi s-a părut că se gândeşte cam mult, aşa că am ridicat din umeri şi am vrut să cobor. Atunci a zis:

— Bine, Hildy. La ce oră?
— Vino pe la şapte.
Am tras un pui de somn, iar când m-am trezit, duhnind a whisky şi momeală pentru homari, am făcut un duş şi am ieşit cu câinii la plimbare. După asta m-am dus până la birou să văd ce mai apăruse înainte să plece Kendall.
— A sunat Cassie Dwight şi a zis că e ceva urgent, m-a anunțat ea când am intrat.
Mi-a dat corespondența şi restul mesajelor şi m-am dus în biroul meu s-o sun pe Cassie.
— Mai putem amâna un pic data când încheiem contractul? m-a întrebat Cassie.
Cumpărătorii doriseră la început să termine până la 1 februarie, dar îi convinsesem să amâne până la sfârşitul lunii. Casa trebuia să fie liberă până la 1 martie.
— Nu prea cred, Cassie. Care e problema?
— Încă n-am găsit o locuință în Newton şi nici măcar prin apropiere. Iar ca să închiriem cu Jake… va fi foarte greu.
— Întâi de toate, să ştii că e ilegal să fiți discriminați din cauza lui Jake. Apoi e absolut imposibil. Cumpărătorii trebuie să elibereze casa în care stau acum la întâi a lunii.
Cassie a tăcut îndelung, după care a zis:
— Ne păstrau un loc la şcoala din Newton pentru trimestrul din primăvară, dar acum locul a fost dat. Nu ne pot primi decât la toamnă. Dacă ne mutăm acum, va trebui să găsim un program alternativ. Patch va fi nevoit să facă naveta degeaba. Mă gândesc… ar fi ceva dacă… am renunța? Să vindem casa, vreau să zic.
Am rămas ca la dentist. Mie una mi se păruse că fusese un mic miracol să găsesc cumpărător pentru casa lor. Iar acum Cassie spera să se întâmple încă o minune peste patru luni, atunci când îi convenea ei.
— Ai să iroseşti o ocazie rară, Cassie. Nu-ți pot garanta c-am să-ți găsesc alt cumpărător la vară.
— Ştiu, dar nu se vând casele mai bine vara? Nu sunt mai mulți amatori?
— Da, dar vor fi şi mai multe case la prețul pe care îl cereți voi.
„Şi nici n-o să aibă găuri în pereți şi parchet pătat“, am adăugat în mintea mea.
— Patch e de părere că ar trebui să renunțăm să vindem, a spus Cassie încet.
— Uite ce, Cassie. E vineri după-amiază. Gândiți-vă bine în weekend. Poate vă găsesc să închiriați ceva prin partea locului. Dar, sincer vorbind, părerea mea e că ar trebui să vindeți acum.
— Dar dacă dăm bani pe chirie în Wendover o să cheltuim tot ce luăm pe casă.
— Mai gândiți-vă, am zis.

Paisprezece

„Bună, mami. Vreau să vin acasă. O prietenă de-a mea vine cu maşina la Boston duminică dimineață şi m-am gândit să iau trenul de acolo şi să vin la tine, să stau până la Crăciun. M-am certat cu Adam şi numai suport să stau cu fetele. Am nevoie să plec din oraş o vreme.“

Era mesajul lăsat de Emily pe căsuța vocală sâmbătă dimineața. Crăciunul era de marțea următoare într-o săptămână. Fusesem toată dimineața la cumpărături fiindcă îl invitasem pe Frankie la cină. Acum îmi părea rău. Când eram pe barca lui Manny, prieteni la cataramă ca pe vremuri, îmi păruse o idee grozavă. Dar, dacă mă gândeam bine, ce-aveam în comun cu Frankie? Despre ce aveam să vorbim? Frankie era un mutulică.

Mesajul lui Emily nu mă lua prin surprindere. Ştiam că se certase cu una din colegele de apartament şi că cea de-a treia era împotriva ei. Erau toate artiste, de aceeaşi vârstă – douăzeci şi ceva de ani. Aveau nevoie să mai crească. Emily nu avea un serviciu stabil, aşa că îşi făcea programul cum voia. Stătea luni întregi la reşedințele artiştilor. Acum un an a petrecut toată vara la Vineyard, predând desenul. Acum voia să vină acasă şi, trebuie să recunosc, deşi mi-e ruşine, ideea nu mă încânta deloc. Îmi făcusem un obicei să beau seara, înainte de culcare, iar dacă venea Emily nu mai aveam cum.

Ei, poate că era mai bine aşa. Prea mă complăceam în povestea asta cu „moderația“. Dimineața mă trezeam cu dureri de cap din cauza vinului şi telefoanele pe care zice-se că le dădeam Rebeccăi mă scoteau din fire. Aveam să iau masa cu Frankie, să beau un pic de vin împreună cu el, după care îmi propuneam să mă las o vreme. Toate sticlele erau depozitate în pivniță acum. Iar diseară chiar era o ocazie. Frankie n-avea să spună nimănui că nu mergeam la întrunirile Alcoolicilor Anonimi ori că nu eram „în refacere“. Din punctul ăsta de vedere, el şi Rebecca erau singurii mei prieteni adevărați.

Am făcut tocana şi am lăsat-o pe aragaz, la foc mic. Cumpărasem pâine proaspătă şi aveam de gând să fac o salată chiar înainte să vină Frankie. Am plimbat câinii şi pe urmă am făcut duş. M-am ras pe picioare. Apoi la subraț şi… pe lângă bikini, dacă chiar vreți să ştiți. Suntem adulți, ce naiba. M-am şters şi m-am apucat să mă ung cu o loțiune de corp parfumată pe care mi-o trimiteau fetele la fiecare Crăciun.

Pe urmă m-am limpezit la minte.

Ce dracu' făceam? Aveam pielea flască, în afară de talie, unde era întinsă bine. Părul era uscat, fața acoperită cu riduri subțiri, carnea de pe tot corpul era lăsată. Până şi genunchii se lăsaseră, ai dracului. Cum de nu mă aşteptasem la aşa ceva? Dintr-odată mi s-a părut jalnic din partea mea să mă pregătesc pentru o întâlnire, o întâlnire cu Frankie Getchell, şi să-mi fac probleme despre cum arăt. Doar îmi spuseseră fetele: individul arăta ca un pitic diform. Şi nu prea cred că el îşi aranja ceva prin partea de jos, pregătindu-se pentru întâlnirea noastră.

După ce mă despărțisem de Scott mai avusesem nişte relații, dar nimic de durată. Întâlniri eşuate cu bărbați corpolenți cu care clienții încercaseră să mă combine. N-a ieşit nimic, niciodată. Luaserăm masa împreună şi ne despărțiserăm dimineața. Dar, de la divorț încoace, nu-mi trecuse prin cap că m-aş putea vedea cu Frankie Getchell. Eu eram om de afaceri, de fapt afacerea mea era cea mai prosperă din oraş. Pe când el, el era gunoierul oraşului, omul bun la toate.

Ei, şi ce? Cine avea să ştie? Fusesem îndrăgostită de el demult. Cine şi-ar fi închipuit asta acum?

Frank a sosit la şapte fix. Era proaspăt bărbierit, avea o cămaşă curată şi ceea ce părea a fi o pereche nouă de jeanşi. De câțiva ani, eu arătam mai bine în fustă, aşa că rareori mai purtam pantaloni. În seara aia aveam ciorapi negri, cum purtam de obicei, fustă şi o bluză negre. Nu mă aşteptasem ca Frankie să se

îmbrace frumos, însă blugii şi coada lui de cal m-au făcut să mă simt ridicolă, întâi de toate fiindcă îmi venise ideea cu cina. Molly şi Bess au lătrat ca nişte descreierate când l-au văzut. El s-a aplecat să le mângâie şi când Babs a dat să-i înhaţe mâna şi-a tras-o taman la timp, râzând.

— Ai grijă, am zis.

— Nu degeaba li se spune căţele, a râs el.

„Să nu te iei de căţeluşa mea“, am zis în gând, căznindu-mă să-mi aduc aminte ce naiba îmi venise de-l invitasem pe Frank Getchell la mine acasă.

Îmi adusese flori, din alea care se găsesc la Stop and Shop – un buchet de crizanteme în culori ţipătoare, vreo doi trandafiri galbeni cam veştejiţi, floarea miresei şi un fir de ferigă. Mi le-a dat, eu le-am luat şi i-am mulţumit. Amestecam tocana, aşa că le-am lăsat pe masă.

Vinul! Îl adusesem din pivniţă chiar înainte să vină Frankie, aşa că acum i l-am dat, împreună cu un tirbuşon. A deschis sticla în timp ce eu amestecam mâncarea. Am stins focul, am scos două pahare din dulap şi le-am întins lui Frankie, care a turnat vinul.

— Noroc, am făcut pe un ton aproape exasperat – nu m-am putut abţine.

Am ciocnit şi am luat o înghiţitură.

— Frumoasă captură am făcut ieri, a zis Frankie.

— Da, am zis şi am mai luat o înghiţitură. Cam cât prinde într-o zi de iarnă ca cea de ieri?

— Nu ştiu, uneori prindem peste treizeci, alteori vreo duzină…

Vinul era aşa de bun…

— Ce frumos miroase mâncarea, a spus Frankie.

— Da, ştiu, trebuie că ţi-e foame, Frankie. Doar un pic să ai răbdare, până fac o salată. Ia loc şi simte-te ca acasă.

Frankie mai fusese în casă de câteva ori. Odată curăţase hornul, în care îşi făcuse cuib un liliac, alteori venise cu echipa când făcusem curăţenia de toamnă şi de primăvară pe terenul meu. Măturau frunzele, curăţau şanţurile de scurgere, înlocuiau ferestrele de siguranţă care se deterioraseră. Cunoştea bine casa, dar acum, că era musafir, părea că o vede pentru prima oară.

— Ce noroc ai avut cu casa asta, Hildy, a zis sprijinindu-se de masă şi uitându-se cum tai legumele.

— Noroc? Da' ce crezi, că am câştigat-o la loterie? am întrebat râzând şi am mai sorbit din vin.

— Adică te-ai descurcat pe bune. Cam aşa am vrut să spun.

— Nici ţie nu ţi-a mers prea rău, Frankie. Să ştii că, dac-ai vinde terenul, ai putea cumpăra o casă de două ori mai mare ca a mea.

— Sigur, şi s-o ia vreun avocat, să clădească ditamai vila alături de tine, ca să ai la ce să te uiţi dimineaţa, când te trezeşti.

I-am zâmbit, cu toate că ştiam că nu vorbeşte serios. Îmi plăcea să mă gândesc că Frankie ţine terenul vecin din cauza mea. Am zâmbit şi am dat paharul pe gât. Frankie mi l-a umplut la loc.

Salata era gata, la fel şi mâncarea. M-am întors şi am văzut buchetul învelit în celofan pe care îl trântisem pe masă. Gestul delicat al lui Frankie m-a înduioşat. Auzi, intrase în Stop and Shop şi alesese florile astea pentru mine! Fusesem măritată cu un bărbat care s-ar fi cutremurat la gândul că ar putea cumpăra buchete de flori de la băcănie şi uite unde mă dusese simţul lui artistic. Am desfăcut cu grijă celofanul şi am pus florile în vaza mea preferată, una înaltă, de culoare verde, ca cioburile aduse de valuri pe plajă. Am aranjat florile, le-am înfoiat puţin, după care le-am dus în camera de zi şi le-am pus pe măsuţa de cafea.

— Uite cum înviorează camera, am zis şi Frankie a dat din cap, zâmbind mulţumit.

Masa din bucătărie e cam mare şi nu ne-am fi simțit bine, aşa că m-am hotărât să mâncăm în camera de zi, în fața focului. Era locul cel mai potrivit. E o cameră drăguță şi intimă datorită focului. Aşa, stând în fața focului, parcă nu simți neapărat nevoia să faci conversație. Mâncarea era bună, carnea pătrunsă exact cât trebuie. Tocana de vacă îmi ieşea întotdeauna bine. Rareori mai gătesc, dar cu felul ăsta de mâncare nu dau greş niciodată. Sorbind din vin ne-am apucat să vorbim vrute şi nevrute despre vechii noştri prieteni. Ne-am distrat amintindu-ne de petrecerile de la clubul de yachting. Frankie m-a întrebat dacă am idee ce se întâmplase cu *Sarah Good*, barca cu pânze pe care mi-o dăruise el. M-am gândit puțin, dar habar nu aveam. Probabil că tata o aruncase la gunoi când eram eu plecată la facultate. În verile când veneam pentru scurtă vreme acasă nici măcar n-o scoteam pe mare. Scott şi cu mine călătoream mult pe vremea aia. Aveam o rulotă. I-am povestit lui Frankie cum am făcut autostopul până la Woodstock, cu un an înainte să cumpărăm rulota. Aşa am aflat că Frankie fusese şi el la Woodstock. Traversase țara pe motocicletă. Fusese la concertul formației Rolling Stones de la Altamont, unde motocicliştii Hell's Angels înjunghiaseră un tip. Frankie locuise în San Francisco, dar mai stătuse şi în Montana şi Colorado. Îmi venea greu să mi-l închipui oriunde altundeva decât în Wendover. I-am spus şi mi-a răspuns că şi lui, în ceea ce mă privea.

Frankie la lumina focului. Vinul roşu, bogat… Parcă mă mai domolisem. Inima, mintea, până şi pielea şi oasele mele păreau să se descotorosească de înțepeneală. Ăsta e efectul vinului asupra mea. Şi, la urma urmei, ce-i rău în a da jos armura o dată pe zi, mai ales în tovărăşia unui vechi prieten de suflet? Cât am mâncat, am stat pe fotoliile de piele din fața căminului, dar acum căldura se întețise şi ne-am mutat la loc pe canapea, ba chiar am deschis fereastra câteva minute, ca să mai iasă căldura. Aerul nopții era proaspăt, cu parfum de pin. Din râu se ridica un abur care mirosea a zăpadă. Am fost amândoi de acord că mirosea a zăpadă. Ne-am uitat pe fereastră la luna cu aură cețoasă şi am fost de aceeaşi părere: stătea să ningă.

Când am terminat vinul, l-am întrebat pe Frankie dacă să mai destup o sticlă.

— Nu ştiu, tu ce zici? mi-a răspuns el.

— Să ştii că nu prea mai beau în ultima vreme.

— Hmm, hmm, a făcut el zâmbind pe sub mustață.

— Uite ce e, Frankie, mi-e şi acum ruşine când mă gândesc la noaptea când m-ai luat de la Mamie; nu vreau să mai ajung niciodată în halul ăla.

— Mă rog, du-te şi adu încă o sticlă până nu mi se face şi mie târşală.

Am dat fuga jos şi am luat o sticlă. Când m-am întors, am simțit un miros… nu cumva era marijuana?

Ba da, Frankie aprinsese o țigară. Numai mirosisem marijuana de când eram la facultate. Lui Scott îi plăcuse întotdeauna mai mult decât mie, dar acum aroma cunoscută mă făcea să mă simt iar adolescentă. De fapt, prima oară când m-am drogat eram cu Frankie.

— Te superi, Hildy? m-a întrebat el ridicând țigara. Nu m-am gândit să-ți cer voie decât după ce-am aprins-o.

— Nu, deloc. Doar că ultima dată când am mirosit chestia asta a fost când m-am întors acasă prea devreme, într-o seară când fetele mele dădeau o petrecere.

Am deschis sticla şi m-am aşezat lângă Frankie. M-am lipit puțin de el, doar puțin. Mi-a întins țigara şi am tras un fum. Când mi-a ajuns în plămâni, m-a luat tusea. Am râs, am mai tras un fum şi i-am dat-o înapoi lui Frankie.

— Gata, nu mai vreau, i-am zis când mi-a întins iar țigara.

Eram amețită, dar nu mă îmbătasem. Încă un pahar de vin n-avea cum să-mi facă rău.

Frankie a terminat ţigara. Am pornit CD-playerul şi am pus un disc. M-am apucat să dansez prin cameră în ritmul unui cântec de-al lui Van Morrison. Frankie a chicotit pe înfundate.

— Îţi aduci aminte cum dansam pe vremuri? Hai să dansăm, Frankie.

Frankie a schiţat un zâmbet. Pleoapele îi erau puţin lăsate din cauza căldurii şi a marijuanei, dar în ochi avea o sclipire amuzată.

— Io nu prea dansam. Da' tu dă-i mai departe, Hil. Dintotdeauna mi-a plăcut să mă uit la tine cum dansezi.

Am ridicat paharul de pe masă şi am sorbit din el, apoi l-am rotit în faţa ochilor cu o mişcare graţioasă, privindu-l cu drag, ca şi cum m-aş fi uitat la faţa unui iubit. I-am aruncat o privire lui Frankie, am dat vinul pe gât ca pe whisky şi am aruncat paharul în aer. Îmi propusesem să-l prind, însă l-am aruncat prea departe, aşa că Frankie s-a întins şi l-a prins înainte să se izbească de măsuţa de cafea. Abia atunci m-am pus pe dansat. CD-ul era făcut de Scott anume pentru mine: o selecţie de melodii de când eram la facultate. Chiar acum, Janis Joplin cânta răguşit *Piece of My Heart*. Legănam din şolduri şi îmi trăsesem părul peste faţă, aşa cum făcea Janis. Să ştiţi, pot să cânt pe melodiile lui Janis mai bine ca oricine, a fost întotdeauna preferata mea. Am pus palmele pe genunchii lui Frankie şi am cântat primele cuvinte, dulci şi mângâietoare, întocmai ca Janis, întrebându-l dacă nu l-am făcut să se simtă singurul bărbat de pe lume. Frank m-a apucat de încheieturile mâinilor, dar eu m-am smuls, strigând „Iubitule, ştii că aşa e!“.

Îmi legănam şoldurile alene, cântând. N-a trecut mult şi râdeam şi cântam cât puteam de tare, împreună cu Frank. Frankie m-a apucat de mână şi m-a tras peste el, pe canapea şi în clipa următoare îl sărutam pe Frankie Getchell. După asta Frankie Getchell m-a sărutat pe mine, lung şi apăsat. Nu mă mai sărutase un bărbat de atâta vreme. Stăteam călare pe el, iar el îşi îngropase mâinile în părul meu; îi prinsesem obrajii aspri în palme şi parcă numai voiam să ne dezlipim gurile, să nu se termine sărutul, până când în cele din urmă ne-am oprit şi apoi ne-am sărutat din nou, peste tot, pipăindu-ce ca doi adolescenţi. M-am tras înapoi un moment, zâmbind un pic ruşinată, şi am vrut să mă dau jos de pe el. Atunci Frankie a înhăţat sticla de vin de gât şi a zis:

— Ai face mai bine s-o ştergi de aici, fetiţo!

Aşa ne jucam pe vremuri. Am ţipat încântată şi am luat-o la fugă. Frankie m-a urmărit sus pe scări şi pe coridor, până în camera mea. Câinii lătrau, mârâiau şi se repezeau să-l muşte de călcâie, parcă o luaseră razna.

Eram îndeajuns de beţi ca să nu ne mai pese cât de graşi sau bătrâni eram, îndeajuns de beţi ca eu să dau un spectacol de striptease cu tot tacâmul, iar Frankie să fluiere de parcă arătam ca la douăzeci de ani. Apoi m-a apucat de mână şi m-a tras în pat. A fost ca în nopţile petrecute în cala unor yachturi străine. Întocmai ca în nopţile sărate, asudate, când valurile plesneau în coca bărcii. Deodată s-a auzit o bătaie timidă la uşă şi o voce de femeie:

— Mami, mami?

Frankie şi cu mine am îngheţat.

— Ai auzit ceva? l-am întrebat în şoaptă.

— Mami?

Era Emily. Se întorsese acasă.

— Da, scumpo, am zis, străduindu-mă să par trează şi vioaie.

Frankie nu făcea nici o mişcare.

— Îî… mami… eşti… cu cineva?

— Da, draga mea, sunt, dacă chiar vrei să ştii. Ai nevoie de ceva? am zis chinuindu-mă să par vioaie.
Frankie se abținea cu greu să nu râdă şi pufnea înăbuşit, parcă sforăia. M-am uitat urât la el.
— Nu… noapte bună, a zis Emily şi am auzit cum a luat-o spre camera ei.
— Sfinte, am zis, Sfinte Sisoe.
— Da’ ce mare chestie? a întrebat Frankie în şoaptă.
— Am lăsat o sticlă goală de vin jos?
— Îî, cred că da.
— Cică sunt la refacere.
— Îî?
— Fetele m-au trimis la… dezintoxicare.
Pe Frankie l-a umflat râsul.
— La dezintoxicare?
— Da, am zis în şoaptă. Ele cred că nu mă ating de băutură. Cred că merg la… întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Ia mai termină cu râsul. Nu-i nimic de râs, am zis şi mi-au dat lacrimile.
— Ei, Hildy, opreşte-te. Ce te-a apucat? Eşti femeie în toată firea, ce naiba. De ce te porți ca o fetiță? Răspunzi de ce faci şi poți să faci ce ai chef.
Am clătinat din cap şi l-am rugat:
— Frankie, te superi dacă te rog să pleci?
— Nu.
— Vrei să iei sticla asta cu tine şi s-o iei şi pe aia de jos?
Văzând în ce stare sunt, Frankie a sărit din pat şi s-a apucat să se îmbrace.
— Da’ de ce ți-e teamă, c-o să cheme brigada de moravuri? a zis el în şoaptă şi nu m-am putut abține să nu râd.
Încă mai eram amețită, dar acum îmi era ruşine să mă dau jos din pat complet goală, aşa că i-am zis:
— Vino şi pupă-mă înainte să pleci, Frankie.
M-a sărutat. A aruncat o privire pe fereastră şi a zis:
— S-a pus pe nins. Oricum, trebuia să-i scot pe băieți cu plugurile. La revedere, Hildy.
Şi cu asta dus a fost.
M-am trezit în zori şi am dus paharele de vin în bucătărie, le-am spălat şi le-am pus la loc. Am aruncat mâncarea pe care o lăsasem să zacă pe aragaz toată noaptea. Am făcut ordine în camera de zi, căutând vreun rest al țigării pe care o fumaserăm dar n-am găsit nimic. Am scos câinii la plimbare. Ningea de când plecase Frankie şi acum se aşternuse un strat de aproape două palme. Era duminică, aşa că nimeni nu se apucase să curețe strada. Nu se auzea nici un sunet, în afară de scârțâitul ghetelor mele pe zăpadă şi gâfâielile sau scheunatul câinilor care simțeau rozătoarele ascunse sub tufişurile înzăpezite. Ningea blând, temeinic. Zăpada cădea vertical, nu într-o parte, aşa cum se întâmplă când suflă vântul din nord-est. Fulgii erau mari, pufoşi, ca nişte ghemulețe de vată. Se prindeau de blana câinilor, mi se aşezau pe umeri şi pe mănuşi. De-abia vedeam la câțiva metri în față. Neaua acoperise tot şi cu greu ți-ai fi închipuit că sub belşugul alb căzut cu dărnicie din cer s-ar putea ascunde ceva murdar sau urât.

Cu mulți ani în urmă, când eram copil, a fost un viscol care a ținut cinci zile. A nins fără încetare, zi şi noapte. Oraşul nu avea plugurile de zăpadă pe care le are acum, aşa că, atunci când ninsoarea s-a oprit, Hat Shop Hill Road nu se mai vedea deloc.
Noi aveam o sanie veche de lemn, din cele care alunecă cu fundul direct pe zăpadă. Unul dintre clienții tatei i-o dăduse cu un an înainte, fiindcă se muta în sud şi nu mai avea nevoie de ea. Toți copiii de pe

strada noastră şi de pe străzile din jur, toţi copiii care locuiau pe Wendover Rise au ajuns cum-necum pe Hat Shop Hill Road în ziua aia şi strada s-a transformat într-un derdeluş lung de o jumătate de milă. E strada cea mai abruptă şi mai dreaptă din oraş.

Copiii au venit cu tot felul de sănii cu tălpi de oţel, cu plăci ori chiar cu camere auto umflate, dar sania noastră era de departe cea mai bună, aşa că, dintr-odată am devenit cei mai populari copii din Wendover. Nu era unul să nu se roage de noi să-l luăm pe sania noastră. Încăpeam cinci odată, şase cu Judd, care era cel mai mic, dar insista să se dea de fiecare dată şi apoi să fie tras pe sanie până sus, în vârful dealului.

Şcoala a fost închisă o săptămână întreagă. A doua zi după ce s-a oprit ninsoarea, un camion cu plug a urcat dealul şi a nivelat zăpada, a mai bătătorit-o puţin, dar n-a curăţat-o până la asfalt. Acum sania mergea şi mai repede şi aşa le-a venit o idee de milioane vărului meu, Eddie, şi lui Frank Getchell. S-au gândit să pună un furtun la un robinet din casa noastră, care se afla aproape de vârful dealului, şi să lase apa să curgă pe drum, ca să facă o pistă de gheaţă, cum văzuseră la Jocurile Olimpice că erau cele de bob.

Tata era la lucru, mama… cine ştie, poate că era la spital atunci, tot ce ştiu e că nu era acasă. Drept care Eddie şi Frank au pus un furtun la robinetul de afară, însă, când i-au dat drumul, apa n-a curs. Tatăl lui Frankie lucra în construcţii, aşa că Frankie, cu toate că avea doar doisprezece sau treisprezece ani, ştia să intre în pivniţă şi să deschidă ţeava de apă de afară. Cât ai zice peşte, un şuvoi de apă a început să curgă pe Hat Shop Hill Road. Cât a curs apa noi am stat în pivniţă. Pivniţa avea un chepeng prin care puteam intra şi înăuntru era cald şi bine. Mirosea a rufe spălate, a umezeală şi uneori a puii pe care pisica noastră tricoloră îi făta aici, o dată sau de două ori pe an. Părinţii nu ne dădeau voie să aducem prieteni decât dacă măcar unul din ei era acasă, dar în pivniţă nu era interzis, aşa că în ziua aia eram cel puţin o duzină de copiii acolo.

De câte ori intram în pivniţă, Judd se punea pe plâns fiindcă degeţelele de la mâini şi de la picioare îi îngheţaseră în mănuşile şi ciorapii uzi şi îl dureau când începeau să se dezmorţească. Lisa sau verişoara mea, Jane, i le ţineau sub jet de apă caldă în chiuveta din pivniţă, în timp ce noi îi spunea lui Eddie să nu-l mai facă bulangiu şi paţachină fiindcă n-avea decât cinci ani. În cele din urmă băieţii au închis robinetul şi am aşteptat să îngheţe apa, dar n-a durat mult.

După-amiaza era spre sfârşite, soarele coborâse sub vârfurile copacilor şi, în lumina împuţinată, drumul, devenit o pistă abruptă, avea sclipiri argintii. La drept vorbind, jurai că e o panglică de sticlă. Ne-am luat la ceartă care să coboare primul. Frankie şi Eddie veniseră cu ideea, aşa că era de la sine înţeles că ei o să fie primii. Judd avea să plângă dacă nu-l luam, aşa că avea să meargă şi el, aşezat între cei doi băieţi mai mari. Ca să nu strice pereţii pistei, băieţii trebuia să-şi întindă picioarele pe lângă picioarele celui din faţă. Aveau nevoie să-i împingă cineva şi Frankie, care stătea în spate, m-a rugat să-i împing eu. „Împinge cât poţi de tare, Hildy“, mi-a zis, aşa că am dat tot din mine. Am împins sania, apoi l-am apucat pe Frankie de umeri şi l-am împins alergând, cât puteam eu de tare. Când am ajuns la gheaţă, n-am putut să rezist: am sărit pe sanie în spatele lui Frankie. Era loc destul. Ţineam picioarele întinse în lături şi Frankie le-a prins cu mâinile, strigând la mine să nu stric pista. Şi am pornit.

Sania mergea iute şi înainte, dar nu ca acum. Pur şi simplu zburam la vale şi gheaţa fâşâia sub noi. Câte un şleau arunca sania în sus iar şi iar şi, de fiecare dată când atingeam pământul, parcă prindeam şi mai multă viteză. Ţipam cu toţii – Eddie, Judd, Frankie şi cu mine. Ţipam în cor, de încântare şi de spaimă, de bucurie şi nerăbdare, să ne audă cerul şi toţi ceilalţi. Vântul îmi ardea ochii, mi-au dat lacrimile şi mi-am îngropat faţa în ceafa lui Frankie. Zburam tot mai repede. La bază, drumul e plat şi, înainte să fie gheaţă pe stradă, sania se oprea încet, de la sine, cu mult înainte de semnul de „Stop“ de la intersecţia cu

Atlantic Avenue, principale stradă din Wendover Crossing. Dar apa cursese până la capătul drumului şi într-acolo ne îndreptam şi noi.

— Eddie! am țipat. Opreşte sania!

Am scos cu toții picioarele, dar tălpile alunecau pe suprafața înghețată. Panta se terminase, dar noi goneam mai departe, parcă eram împinşi de motoare cu reacție. În fața noastră, pe Atlantic Avenue, şiruri de maşini şi camioane umblau în sus şi în jos.

Ne-a venit la toți aceeaşi idee în acelaşi timp. Eddie s-a lăsat într-o parte, Frankie în cealaltă, cu micul Judd între genunchi. Ne-am aruncat jos, iar sania a mers mai departe, cu viteza fulgerului, şi a intrat pe Atlantic Avenue, unde s-a întâlnit cu breakul tatălui lui Bucky Barritty. Sania a intrat sub roata din față, maşina a derapat, a trecut pe partea cealaltă a străzii şi a intrat în frumoasa vitrină a farmaciei lui Allen.

În ziua de azi cred că s-ar fi lăsat cu un proces. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit în accident, însă tata a aflat cât ai clipi (piața e două uşi mai încolo de unde era farmacia, acum sediul unei farmacii online) şi ne-a tras o bătaie de ne-a sunat apa-n cap. Eddie a încasat-o cel mai rău, fiindcă era cel mai mare. Tata l-a pălmuit peste obraji şi l-a pocnit peste cap, iar nouă ne-a tras nişte palme la fund, numai că, fiind îmbrăcați în salopete de schi, urlam doar ca să creadă că ne-a venit de hac. Cred că pe Frankie l-a îmbrâncit în zăpadă de vreo câteva ori şi l-a amenințat că-i dă telefon lui taică-său.

— Puteați s-o mierliți, pricepeți? urla tata în aşa hal că ne era teamă că o să ne omoare fiindcă fusese cât pe ce să murim.

Întâmplarea ajunsese faimoasă. Când a reînceput şcoala, povestea luase amploare: înainte să ne ciocnim trecuserăm pe sub un camion. Eddie scornise tot felul de fapte eroice pe care şi le atribuia, de exemplu, că îl smulsese pe Judd de pe sanie cu o nanosecundă înainte să fie călcat. Omitea să spună că el şi Frankie uitaseră să închidă vana pentru apă, din care cauză țevile au pocnit şi tata a mai dat nişte telefoane indignate acasă la Getchell. Mulți ani după aia, tata povestea întâmplarea râzând de-i dădeau lacrimile, dar la vremea respectivă n-a văzut nimic de râs.

Când m-am întors acasă cu câinii, Emily era în bucătărie, în picioarele goale, doar cu nişte pantaloni de casă şi un maiou cu bretele.

— Bună dimineața, Emily, i-am spus veselă şi am strâns-o în brațe.

— Mami, e groaznic de frig. Nu poți da caloriferul mai tare?

M-am uitat la termostat. Era la 20 de grade, cum îmi place mie.

— E iarnă, i-am zis. Pune-ți şi tu un pulover şi nişte şosete, ca toți oamenii.

— A, oamenii normali. Dac-ai şti ce rău îmi face să aud că nu-ți par normală…

— Of, Emily, am zis zâmbind, ca să mai înseninez atmosfera, e doar o vorbă. Bineînțeles că eşti normală.

Emily a oftat, apoi a zâmbit şi ea şi a zis:

— Da, ştiu.

— Ai găsit cafeaua şi ce ți-a mai trebuit?

— Da, a răspuns ridicând cana din care bea.

— Foarte bine, am zis. Parcă ziceai că vii azi. Nu te aşteptam aseară.

— Da, mi-am dat seama, a zis Emily.

Mi-am turnat o ceaşcă de cafea. Simțeam cum îmi zvâcneşte capul. Gata cu vinul roşu!

— Mami, camionul care era aseară în curte e al lui Frank Getchell?

— Da, am zis deschizând frigiderul ca să scot laptele.

— Şi… erai… în pat… cu Frank Getchell?

— Cred că e o chestiune care nu te priveşte.

— Mami, nu pot să cred. Dintre toți tipii de vârsta ta…

— Poftim? am izbucnit eu, m-am întors pe călcâie şi i-am aruncat o privire furioasă. Care tipi de vârsta mea? Unde sunt tipii de vârsta mea? Şi care-i problema cu Frank? Nici măcar nu-l cunoşti.

— E… gunoier.

— Are o firmă de servicii care adună şi sacii de gunoi, între multe, multe alte lucruri.

— Ați băut? Am văzut o sticlă de vin pe masă… şi… când am intrat, mirosea a marijuana.

— Frank bea. Şi fumează. Toți prietenii mei beau.

— Dar tu ai…

— Nu, sigur că nu.

S-a văzut pe fața ei ce uşurată a fost. Dacă o vedeați, ați fi zis că ea şi cu Tess îşi petrecuseră copilăria culegându-mă de prin baruri. Îmi dau seama că nu-i frumos să-ți minți copilul de la obraz, dar era pentru binele lui Emily. Pentru liniştea ei. Şi aşa era necăjită din cauza lui Adam. Avea destule pe cap.

— Ei, şi cum stau lucrurile, Em? am întrebat-o şi ea mi-a povestit tot.

Voia să plece din apartament şi să se mute cu Adam. Se înfuriase pentru că Adam nu era pregătit pentru acest pas.

— Suntem împreună de doi ani, a zis.

— Ştiu şi eu, Emily, poate e mai bine aşa. Poate că ar trebui să te vezi cu cineva care are… perspective… mai bune.

— Ce fel de perspective? a întrebat Emily.

— Adică o slujbă, am lămurit-o. Ar fi bine, mă gândesc, să fii cu cineva care are un venit stabil.

Nu-mi venea să cred că vorbele alea îmi ies pe gură. Eu eram un copil al anilor ’60, o feministă care îşi croise singură drum prin viață, fără să mă bazez pe soțul meu. Dar acum mă gândeam ce bine ar fi pentru Emily dacă ar găsi pe cineva care să aibă grijă de ea. Eu n-am avut nevoie de aşa ceva, am fost mereu în stare să-mi port singură de grijă. Dar ce bine-ar fi dacă n-ar fi nevoie! Adică dacă Emily n-ar avea nevoie să-şi poarte singură de grijă.

— Eram sigură că o să spui aşa. N-ai crezut niciodată în talentul de muzician al lui Adam. Trupa lui e pe cale să semneze un contract. Acum câteva seri a dat un spectacol la Irving Plaza, era de față un agent de la Sony şi… da’ hai s-o lăsăm baltă. Eram sigură că n-ai să înțelegi. Mă duc s-o sun pe Hailey, să văd dacă vrea să ia prânzul cu mine. Poate ne repezim până la Marblehead s-o vedem pe Tess.

— Emily, încerc să te înțeleg. Dar aş vrea ca şi tu să fii realistă, asta-i tot.

— Mă rog, a zis şi a urcat tropăind scara spre camera ei.

Ninsoarea s-a oprit şi Emily s-a dus la Marblehead cu prietena ei, Hailey. Eu mi-am petrecut după-amiaza de duminică citind ziarul, iar când a început să se întunece mi-am zis că o să iau un deget, doar un păhărel de vin până se întoarce Emily. Mă scosese din fire cu iscodeala şi, la drept vorbind, eram mahmură. Mahmureala îmi toceşte nervii. Deci am coborât în pivniță, am desfăcut o sticlă şi mi-am turnat o cană de vin. M-am gândit că e mai bine să beau din cană, fiindcă mi-era teamă să nu se întoarcă Emily mai devreme decât spusese. Am lăsat sticla în pivniță, în spatele unei vechi planşe botanice înrămate, pe care Scott n-o mai luase când plecase.

Înainte nu puteam suferi să merg în pivniță. Casa e veche, situată aproape de apă, şi tavanul pivniței e atât de jos, că trebuie să te apleci când intri. De multe ori mi se prind pânze de păianjen de păr şi de obraji. Pe jos e pământ bătătorit, care e adesea umed şi puțin alunecos, cu toate că țin permanent un dezumidificator în funcțiune. Mai dau de şoareci şi păianjeni şi odată, nu la multă vreme după ce

cumpărasem casa, am intrat repede să iau ceva şi a fost cât pe ce să calc pe un şarpe lung şi negru, care se târa pe jos. Avea cam un metru lungime. A traversat pivnița şi s-a furişat printr-o crăpătură a fundației de piatră, iar eu m-am întors în casă țipând. Însă acum mă obişnuisem cu pivnița. De fapt, chiar mă simțeam bine acolo. Iarna era călduț şi vara răcoare. Centrala termică bâzâia, boilerul şuiera. Toate organele vitale ale casei erau în bună stare şi îşi făceau treaba.

Şi acum mai țineam şi vinul acolo. Coboram în fiecare seară cu o lanternă, mă feream de pânzele de păianjen, iar dacă mai dădeam de vreun şoarece îl priveam cu milă, ştiind că nu va scăpa de şarpele casei. Nu mai puneam capcane, lăsând lucrurile să-şi urmeze cursul firesc. Şoarecii au nevoie de un loc călduț unde să-şi petreacă iernile, şerpii trebuie să mănânce, păianjenii țes pânze complicate ca să prindă gâze. Eu am nevoie de un strop de vin la sfârşitul zilei. Aşa vedeam pivnița în momentul de față – un ecosistem simbiotic de-a dreptul uimitor, din care făceam şi eu parte. De multe ori, când coboram după a doua sticlă de vin, îmi imaginam, nu fără plăcere, că, după ce am să mor, am să mai bântui pe acolo şi că păianjenii, şoarecii şi şarpele o să mă recunoască chiar şi sub înfățişarea aia.

Cincisprezece

Molly m-a trezit lingându-mă pe faţă şi scheunând. Era întuneric beznă. Nu vedeam nimic şi mi-am dat seama că e Molly doar fiindcă avea blana aspră. Am vrut să mă culc la loc, dar când am întins mâna după pernă am dat de pământ tare. Am rămas nemişcată câteva clipe. Ceva a trecut peste mâna mea şi atunci am sărit în sus, dându-mi seama, după faptul că eram pe pământ, după mirosul de mucegai şi zgomotul centralei electrice, că eram întinsă pe jos în pivniță.

În capul scărilor, o rază subțire de lumină se strecura pe lângă uşa întredeschisă a pivniței. M-am ridicat şi am pornit într-acolo. Molly, care era deşteaptă, trebuie că deschisese uşa pivniței cu labele. Acum amândoi câinii îmi lingeau mâinile în timp ce mă îndreptam, abia ținându-mă pe picioare de amețeală, spre treapta de jos a scării pe care cădea o rază de lumină.

Dacă mă trezesc devreme după ce am băut la greu, aşa cum mi se întâmplase în dimineața aia, de multe ori sunt binedispusă, pusă pe râs – o stare minunată, de care am învățat să mă bucur atât timp cât durează, adică până când nu dau în mahmureala care îmi sfâşie măruntaiele, îmi sparge capul în bucăți şi îmi întinde nervii până când simt că pocnesc. Când am urcat scara, încă mai eram în starea aia de grație – nici beată, nici trează – şi mi-am amintit, cu uimire amuzată, ce făcusem cu o seară înainte.

Îmi turnasem o cană de vin şi dădusem drumul la televizor. Se dădea unul dintre filmele mele preferate – *Notorious* de Alfred Hitchcock, cu Ingrid Bergman şi Cary Grant. N-aveam cum să fi fost beată pulbere, fiindcă îmi aduc aminte finalul filmului. Cred că am coborât o dată, poate de două ori, ca să umplu cana, dar asta a fost tot. Filmul s-a terminat, mi-am dat seama că Emily avea să ajungă acasă şi că o să vadă că sunt amețită, aşa că m-am hotărât să mă duc la culcare. Numai că vinul pe care îl deschisesem era cu adevărat delicios, aşa că ar fi fost păcat să nu termin sticla. Niciodată nu e aşa de bun ca atunci când a stat fără dop toată noaptea. Am coborât înapoi şi, tocmai când dădeam să-mi umplu cana cu ce mai rămăsese în sticlă, am auzit paşi în casă.

— Mami?

Emily se întorsese. Fiindcă era împreună cu Hailey mi-am zis că cel mai bine ar fi să le las să creadă că dorm. Hailey locuia la Newburyport, prin urmare mi-am închipuit că voia să rămână peste noapte.

M-am aşezat pe jos, lângă planşa botanică pe care nu o puteam vedea pe întuneric, şi am băut vinul din sticlă. Le auzeam pe fete vorbind. Îmi aduc aminte că, în timp ce urcam scara trăgându-mă de balustradă, mi se păruse nemaipomenit să aud ce spun fără ca ele să ştie că sunt sub picioarele lor. Era palpitant. Mă simțeam ca un spion, o fantomă sau o vrăjitoare, şi îmi aduc aminte că râdeam pe înfundate auzind ce spuneau.

Sigur că acum nu mai ştiu despre ce vorbeau de fapt. Țin minte doar că nu voiau să meargă la culcare. Râdeau, vorbeau tare şi bârfeau pe cineva. Simțeam miros de mâncare încălzită pe aragaz. Supă? Dădeau şi ele o mică petrecere, numai că eu eram blocată acolo. N-aveam cum să explic de ce stătusem atât de multă vreme în pivniță. Aşa că mi-am băut vinul în linişte. Când am terminat sticla, am deschis încă una, doar tirbuşonul era la îndemână. Mai voiam să iau câteva înghițituri cât aşteptam să se ducă fetele la culcare.

Pe urmă era a doua zi dimineața şi Molly mă lingea pe față.

Când am ajuns în capul scării, am aruncat o privire afară ca să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă. Prin fereastra camerei de zi am văzut că se crăpase de ziuă. Nu era nici un pericol ca fetele să fie treze. M-am dus la uşa de la intrare şi am lăsat câinii afară, după care m-am dus la bucătărie şi am băut un pahar mare de suc de merişoare. Am luat patru pastile de Advil şi am mai băut un pahar de suc.

M-am dus clătinându-mă până la uşă – chiar că nu mă trezisem bine şi nu înțelegeam cum de mă îmbătasem aşa dintr-un pic de vin – şi am băgat câinii în casă. Am sunat la birou s-o anunț pe Kendall că întârzii. După care am urcat în dormitor împreună cu câinii şi m-am culcat.

Mai târziu, după ce am făcut un duş, am coborât la parter. Soarele era de-acum sus pe cer şi razele lui intrau pe ferestre, inundând bucătăria de lumină şi încălzind-o. Prea multă lumină după gustul meu. Fetele luau micul dejun şi când m-au văzut au schimbat priviri pline de subînțeles, chicotind.

Or fi ştiind? Să fi urcat aseară la etaj şi nu-mi aduc aminte?

— Bună dimineața, Hailey, bună dimineața, Emily.

— ’Neața, doamnă Aldrich, a răspuns Hailey.

Prietenele fetelor mai uită şi mi se adresează cu numele de femeie căsătorită.

— ’Neața, mami, a făcut Emily cu ochii în farfurie.

— Da’ ce-i aşa distractiv? am întrebat, sperând că n-o să-mi spună.

Îmi închipuiam cum dansasem beată prin bucătărie în fața lor, cântând şi bând direct din sticlă – tot felul de lucruri pe care îmi aminteam ca prin ceață că le făcusem la un moment dat. Poate azi-noapte, poate în alte nopți. Cine ştie? N-am cum să țin minte tot, dar îmi aduc aminte ce stânjenite păreau fetele mele, chiar şi atunci când se străduiau să râdă împreună cu mine şi prietenii mei – pe vremea când mai aveam prieteni. Întotdeauna le oferеam prietenelor ei ceva de băut, chiar şi când nu erau majore, din care cauză casa noastră avea mare căutare printre liceeni. Pe atunci fetele nu se plângeau că eu beau.

— Nimic, ne întrebam unde-ai fost azi-noapte. Ai lipsit până la două dimineața.

— Ei… am fost la… nişte prieteni.

— Mamă, nu e nevoie să te ascunzi. Spune pe de-a dreptul. Ai petrecut noaptea la prietenul tău.

— Bine, am fost la prietenul meu, am zis.

Preferam să creadă că fusesem la Frankie, că fusesem oriunde, numai să nu afle că leşinasem în pivniță. Noaptea întreagă, care îmi păruse hazlie cu doar câteva ore în urmă, mi se arăta acum ca o tragedie, o tragedie întunecată. O feştelisem. Leşinasem în pivniță. Păianjenii şi cine mai ştie ce alte vietăți se plimbaseră pe mine. Mi-au venit în minte labele moi, blana slinoasă şi ochii şoarecilor, ca nişte mărgele negre. M-am gândit la şerpi, la cum scot limbile despicate, cum mişcă vârful cozii, cum le place să-şi încălzească solzii reci în locuri calde, întunecoase.

— Vasăzică, tu şi Frankie… sunteți împreună? a chicotit Emily.

— Emily, am făcut eu.

— Ce?

— Vezi-ți de treaba ta, i-am zis, m-am întors şi am plecat în camera mea.

Mi-am scos cizmele din dulap, ceea ce i-a făcut pe câini (care mă enervau fiindcă îmi stăteau tot timpul în picioare) să sară în sus, înnebuniți de bucurie. Am coborât, mi-am luat haina şi lesele câinilor şi am ieşit în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. Pământul era încă acoperit cu zăpadă, dar soarele topise stratul de deasupra şi încălzise aerul. În jur, totul strălucea, reflectând lumina. Am dus palmele la ochi ca să mă feresc de soare şi m-am hotărât să nu pun lesele câinilor ca să ne plimbăm pe drum, ci să o iau spre râu, pe cărarea din pădure.

Fiecare pas era un chin. Îmi înțepenise spatele de cât stătusem întinsă pe jos în pivniță şi acum încercam să-mi dau seama dacă mă dureau muşchii spatelui ori dacă mă înjunghiau rinichii de câte ori trăgeam aer în piept. Doctorul îmi spusese acum nu multă vreme că vrea să-mi verifice densitatea osoasă, dar acum îmi dădeam seama că n-avea nici un rost. La fiecare pas simțeam fiecare os şi fiecare vertebră cum mi se dezintegrează, parcă erau de cretă. Dacă aş mai fi făcut câțiva paşi, n-aş mai fi fost decât o

piele de om, complet îmbrăcată, întinsă pe cărare, cu ochii ațintiți spre cer. Şi capul! Lua-l-ar dracu'! Aşa şi meritam. Întinsă pe jos în pivniță, acolo îmi era locul. Aşa se şi cuvenea. Dacă Emily m-ar fi găsit acolo, i-ar fi dat de ştire lui Tess şi ea nu mi-ar fi dat voie nici în ruptul capului să stau cu micuțul Grady, şi nici măcar să-l țin în brațe. Molly, terierul, lătra tot timpul şi de fiecare dată când scotea câte un hămăit ascuțit trebuia să fac un mare efort de voință ca să nu-i trag un şut în fund şi s-o trimit într-un morman de zăpadă.

În cele din urmă, când am ajuns pe malul râului, răcoarea, gâlgâitul apei, mirosul de sare, de peşte şi încă de ceva… Rogozul verde ale cărui vârfuri străpungeau zăpada? Nisipul? Oare nisipul are miros? Orice o fi fost, am simțit cum mi se ia o piatră de pe inimă, cum muşchii mi se destind şi cum oasele care ziceam că se sfărâmă se întăresc la loc. Tot ce era rău, îndoiala şi dispretul față de mine însămi parcă s-au scurs în nisipul de la picioarele mele. În fața mea, cocoțat pe o piatră, drept, nemişcat şi mândru ca o statuie, se afla un bâtlan albastru. Când l-am văzut, mi s-a tăiat respirația. Câinii au ciulit urechile şi în clipa următoare l-au văzut şi ei.

— Nu! Molly, Babs! am țipat, dar ele s-au repezit spre pasărea uriaşă, care a plecat capul, a scuturat o dată din aripile imense şi s-a ridicat încet, bătând fără grabă din aripi, deasupra apei pe jumătate înghețate.

S-a înălțat deasupra noastră şi o priveam toate trei, eu, Molly şi Babs, clipind din cauza strălucirii soarelui. Dintr-odată n-am mai văzut cerul din cauza lacrimilor. Nu vreau să pretind că am simțit prezența lui Dumnezeu sau că am trăit una dintre „trezirile spirituale“ despre care se vorbeşte la Alcoolicii Anonimi. N-a fost nimic de felul ăsta, nicidecum. Dar cred că pentru o clipă, aşa cum zicea şi în colindul de Crăciun, sufletul meu s-a bucurat. Am simțit că însemn şi eu ceva. Poate din cauză că pasărea era atât de mare, parcă venită din preistorie, şi cu toate astea îşi luase zborul. Cu o seară înainte, deprimată, mă lăsasem şi eu în voia unor instincte primitive, dar, lucru de mirare, nimeni nu aflase. Aveam cățeluşele mele dragi, şi râul, şi scumpa mea fiică în casă. Nu pierdusem nimic. Aveam totul. La fel ca Ebenezer Scrooge[15], eram trează, vie şi aveam totul, mai mult chiar decât aveam nevoie.

Atunci şi acolo am hotărât din nou să mă las de băutură. Aveam să mă întorc acasă. Să-i pregătesc lui Emily felul ei preferat de mâncare. Să-l sun pe Grady doar ca să-l aud cum bolboroseşte la telefon. Nu aveam să mai beau în ziua aia. Nici a doua zi. Şi nici zilele următoare.

Când m-am întors acasă, am găsit un frumos brad proptit de perete lângă uşa de la intrare. Într-una dintre ramuri era înfiptă o foaie de hârtie dictando, pe care cineva scrisese în grabă: *Crăciun fericit, Hildy. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor ca să-l instalezi. Frank.*

De când ştiu eu, Frank ne-a adus un brad de Crăciun în fiecare an. Chiar şi când eram măritată cu Scott. Am considerat întotdeauna că era un mod drăguț de a-mi mulțumi pentru clienții pe care i-i trimiteam – clienți de-ai mei, recent stabiliți în oraş, care aveau nevoie de serviciile unuia ca Frank. Dar în dimineața aceea am fost atât de mişcată de gestul lui, că îmi tremurau mâinile când am luat biletul din brad. E adevărat, mie îmi tremură întotdeauna mâinile când sunt mahmură, dar acum era vorba de altceva. Eram topită după bărbatul care tăiase copacul ca să mi-l ofere. Dragul de Frankie.

Când am intrat în casă, Emily m-a întâmpinat bucuroasă:

— Frank Getchell a lăsat pomul. Hai să-l împodobim azi.

— Bine, dar trebuie mai întâi să trec pe la birou. Hai s-o lăsăm pe diseară. Cheam-o şi pe Tess şi vezi dacă vrea să-l aducă şi pe Grady să ne ajute. Michael e plecat cu treburi săptămâna asta.

— S-a făcut, a zis Emily şi a adăugat: Sună-l şi pe Frank şi vezi dacă nu vrea şi el să ne dea o mână de ajutor.

— Am să-l sun, am zis după o tăcere de câteva clipe. Să văd dacă vrea să rămână la cină.

Când am ajuns la birou, l-am sunat pe Frank, dar bineînțeles că n-a răspuns nimeni. Robot nu avea. Am mai rezolvat nişte hârtii, am verificat listele comune pe care le aveam cu alți agenți imobiliari, dar nu apăruse nimic nou pe piață. I-am spus lui Kendall că aveam de gând să închid biroul săptămâna următoare şi să-l redeschid miercuri, după Anul Nou. În zilele care mai rămâneau din săptămâna asta putea veni doar dimineața, să verifice e-mailul şi mesajele lăsate şi să mă sune dacă era ceva important. Voiam să petrec câtva timp acasă, cu familia mea.

Am plecat de la birou pe la trei şi m-am îndreptat spre Rise. Casa soților McAllister era tăcută, cufundată în întuneric. Se duseseră să petreacă sărbătorile la Aspen, cum făceau în fiecare an. Linda, care rămăsese să aibă grijă de câine şi de cai, mi-a povestit ce supărată era Rebecca în ziua când au plecat:

„Nici măcar nu ştiu să schiez“, îi spusese în şoaptă Lindei în timp ce încărcau bagajele în maşină. „Când eram copil, mergeam iarna în Florida, să fac călărie. Nu pot să sufăr Aspenul…“

— Săraca, ce greu trebuie să-i fie, a zis Linda râzând.

Râsesem şi eu cu ea, dar acum, trecând prin fața casei Rebeccăi, mi s-a făcut milă de ea. O compătimeam din ziua când o văzusem singură, pe plaja din fața casei lui Peter. Singură în frig.

Am trecut de casa McAllister şi am urcat spre pepiniera lui Frankie. Aleea din fața casei lui era plină de maşini. Acum, că zăpada acoperise vasele de toaletă împrăştiate prin curte, locul avea un aer foarte pitoresc. Studenții veniți acasă de sărbători scoteau bani de buzunar din bacşişurile pe care le primeau târând arborii până la parcarea din vale şi încărcându-i în maşini. Am ocolit casa şi am urcat puțin, până la pepiniera de brazi. L-am găsit pe Frankie lângă un foc de tabără. Lua bani pe un brad de la nişte oameni pe care îi cunoşteam, dar nu mai ştiam de unde. Cred că soțul fusese coleg de şcoală cu Tess, dar n-aş fi băgat mâna în foc. M-au salutat parcă mă cunoşteau de când lumea – la fel i-am salutat şi eu. După ce au plecat, am rămas alături de Frankie, privind dealul şi familiile venite să cumpere brazi, uitându-ne la norişorii de aburi care ne ieşeau pe gură.

— Mulțumesc pentru brad, am zis luându-mi inima în dinți.

— N-ai de ce, Hil.

— După ce termini aici, crezi că ai putea să vii şi să ne ajuți să-l montăm? E foarte mare.

— Sigur, a zis Frankie. Dacă vrei să-l montezi înainte să se întunece, pot să-l trimit pe unul dintre băieți…

— Nu, am zis. Vreau să vii tu. Şi să stai la cină… dacă vrei. Poate vine şi Tess cu Grady, nepoțelul meu.

Frank n-a zis nimic. Nu se schimbase, era tot aşa cum îl ştiam, unul dintre puținii oameni care nu zic nimic atunci când nu ştiu ce să spună. Şi nu doar atât: dacă îi vorbeai, te privea în ochi o secundă, poate nici atât, şi după aia întorcea privirea. De asta îmi fusese atât de greu să-l citesc. Acum stăteam amândoi şi priveam spre vârful dealului. După ce invitația mea rămăsese fără răspuns câteva minute, m-am întors să plec zicând:

— Dacă nu, trimite un băiat.

— Ba nu, Hildy, a zis. Vin. Pe la şase, cred.

— Bine, i-am răspuns zâmbind. Ne vedem atunci.

Când a sosit Frank, Tess şi Grady erau deja acasă, împreună cu Emily, fireşte. M-am făcut că nu văd privirile amuzate pe care le schimbau fetele. În după-amiaza aia pregătisem o lasagna, aşa că, după ce Frank a pus bradul în suport, ne-am dus amândoi în bucătărie. Emily a rămas să atârne beculețele în timp ce Tess se lupta cu Grady, care voia să le tragă jos.

În bucătărie l-am întrebat pe Frankie dacă vrea vin sau bere.
— Tu ce bei?
— Sifon, i-am răspuns binedispusă.
— Aha, a făcut Frank aruncând o privire spre camera unde erau fetele.
Pe masă era o sticlă de vin deschisă, pentru că Emily luase un pahar de vin, aşa că Frankie a spus:
— Am să beau un pahar de vin, dacă nu-i cu supărare, Hil.
— Nu, deloc. Nu-mi place când cineva se abține să bea din cauza mea.
I-am turnat un pahar şi m-am apucat să fac salata.
Frank s-a uitat la mine o vreme şi pe urmă m-a întrebat în şoaptă:
— Vasăzică nu bei niciodată când sunt fetele prin preajmă?
Am râs şi i-am răspuns tot în şoaptă:
— Nu, şi acum m-am lăsat de tot.
După cât vedeam, Frankie nu prea înțelegea. S-a cam încruntat, dar eu am râs din nou şi l-am liniştit:
— Nu e din cauza nopții trecute. Atunci m-am simțit foarte bine. Vreau… să mai fac o pauză.
Frank a încuviințat dând din cap şi chiar atunci Grady a intrat legăndu-se pe picioare.
— Mema? a făcut.
— Grady, scumpule. Ia zi, Frank. Ai văzut copil mai frumos?
Frank a zâmbit şi l-a măsurat pe Grady din cap până-n picioare. La rândul lui, Grady îl privea cercetător. Pe Frank l-a bufnit râsul şi a spus:
— Mda, e de păstrat.
După asta i-a spus să ridice mâna ca să-şi plesnească palmele. L-a întrebat câți ani are, dar Grady îl privea cu gura căscată.
— N-are decât un an şi jumătate, am răspuns în locul lui Grady.
— Unde locuieşti? l-a întrebat Frank.
— Frank, n-are decât un an şi jumătate! am exclamat eu râzând. Până acum n-ai mai văzut un bebeluş?
— Păi, eu ziceam că dacă pot merge pot şi să vorbească.
— Doar ăia care sunt genii şi, slavă Domnului, Grady nu e unul dintre ei.
L-am luat de lângă bolul cu apă al câinilor, din care se apucase să bea, l-am ridicat în brațe şi l-am pupat de mai multe ori pe gât. A început să țipe şi să râdă de plăcere.
— La cine ții cel mai mult pe lume?
— Mema.
— La cine ții mai mult decât la Nancy?
I-am făcut cu ochiul lui Frank şi am rostit încet:
— Ailaltă bunică.
— Mema, a chițăit Grady, la care eu şi Frank am izbucnit în râs.
— Ține-l tu, Frank, până termin salata.
Frank a pus paharul pe masă şi a întins brațele puternice şi l-a luat pe genunchi. Lui Grady îi plăcea să stea în brațele lui, să-i studieze fața. Am terminat salata, am mâncat şi după aia am împodobit bradul. După ce l-am împodobit şi s-a terminat şi vinul, Tess a plecat cu Grady acasă, iar Emily s-a dus la culcare. Frank se pregătea să plece şi el, dar eu i-am spus, cam repezit, e drept:
— Poți să rămâi, dacă vrei.
Frank n-a scos o vorbă. Întorcea ideea pe toate fețele.
Atunci i-am spus, ceva mai blând:

— Aş vrea să rămâi.

Frank a zâmbit, m-a luat în brațe şi m-a sărutat cu dor, tare şi apăsat, aşa cum îmi place mie.

---

15 Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

Şaisprezece

În februarie am vândut o casă chiar la intrarea în Crossing – un ranch pe mai multe niveluri pe care vânzătorii au luat mult sub prețul cerut – şi eram în negocieri cu un posibil cumpărător al unui sediu comercial în Manchester, dar, în afară de astea, afacerea bătea pasul pe loc. Soții Dwight retrăseseră casa de pe piață şi plănuiau să o scoată iar la vânzare în primăvară. I-am spus lui Cassie că, după mine, făceau o greşeală enormă. Trecuse pe la biroul meu într-o zi din februarie ca să discutăm cât timp Jake era la şcoală.

— N-avem cum să ne mutăm acum. Şcoala de aici nu e cine ştie ce, dar măcar e obişnuit să meargă acolo în fiecare zi. Dacă ne-am fi mutat la Newton, ar fi stat acasă toată ziua şi ar fi dat înapoi. Şi ne-ar fi înnebunit…

— Ar fi trebuit să mă lăsați să vă găsesc o casă cu chirie aici, în Wendover.

— Hildy, ai văzut cu ochii tăi ce poate face Jake într-o casă. Cel mai bine se simte atunci când nu se schimbă nimic.

— OK, deci când vreți s-o scoateți iar la vânzare?

— Ne gândeam la luna iunie. Aşa, dacă o vindem imediat, putem să ne propunem să încheiem vânzarea chiar înainte să înceapă şcoala în Newton.

— Casele nu se vând imediat, să ştii. Nu pe piața asta.

— Trebuie să ne încercăm norocul, a zis Cassie. Nu c-am fi prea norocoşi.

— Bine, o scoatem la vânzare pe 1 iunie. Am să anunț cumpărătorii.

La începutul lui martie am avut câțiva clienți care căutau case în Wendover. O familie – doi avocați din Boston cu o fetiță de şase ani – căuta o casă pe care s-o poată converti într-o locuință „verde“, ecologică. Poate nu vă vine să credeți, dar până acum nu-mi mai ceruse nimeni aşa ceva. Oamenii ăştia doreau să trăiască „deconectați de la rețea“, cu vântul şi soarele ca surse de energie. Voiau să curețe zidurile de materialele de construcție vechi şi să pună în loc materiale care să nu emane toxine în aerul pe care îl respirau. Soția pierduse mai multe sarcini înainte să scoată o mochetă toxică şi nişte mucegai din apartamentul lor din Boston. Numai după aceea au putut avea un copil. Acum, pentru sănătatea copilului, voiau o casă „verde şi curată“. Soția era foarte încântată de idee. Mie personal mi se părea cam obsedată. De fapt, nu era greu să le arăt multe case, fiindcă nu le păsa cum arată pe dinăuntru. Erau mai interesați de felul cum erau „orientate“, adică dacă erau cu fața spre nord sau sud şi ce fel de lumină primeau. Le-am sugerat să cumpere un teren. Ar fi mult mai ieftin să construieşti o casă aşa cum îşi doreau decât să transforme una veche.

— Ei, dar casele din Noua Anglie au un farmec al lor.

— Într-adevăr, cele cu adevărat vechi sunt bine izolate, ceea ce v-ar fi de folos dacă vreți să nu risipiți energia. Colonîştii care le-au construit voiau să păstreze căldura în casă, aşa că ferestrele erau mici.

— Da, dar acum avem ferestre termopan. Le punem în locul celor vechi şi mai facem şi alte ferestre, ca să intre cât mai mult soare. Şi punem panouri solare pe acoperiş…

Acum vedeți cu cine am de-a face. Vor case vechi, dar să fie noi.

Mă vedeam cu Frank într-un mod foarte discret. Nu ieşeam niciodată în oraş. Adevărul e că nici unuia din noi nu-i plăcea să iasă. Frank venea la mine acasă numai dacă îl invitam. Uneori ne întâlneam din întâmplare. Treceam cu maşina pe lângă el şi el claxona şi încetinea. Dacă eram pe vreun drum lăturalnic şi nu treceau maşini, dădea înapoi şi îmi zâmbea. Mă întreba ce mai fac. Îi spuneam ceva de genul „Vino

să mănânci nişte chili diseară, dacă ai poftă“. Întotdeauna avea. Uneori ne uitam la filme, alteori priveam focul şi stăteam de vorbă. M-am lăudat că ştiu tot ce mişcă prin oraş, dar, dacă ştie cineva, atunci acela e Frankie. De exemplu, are radioul conectat pe lungimea de undă a pompierilor şi îl ține pe ascultare. Poți să auzi fiecare apel din Wendover şi încă cinci oraşe din zonă. Ştia că soții O'Brien divorțează, că doamna Halstead aşteaptă un copil şi că sărmana Ethel Quinn are cancer la creier, inoperabil. Mă ținea la curent cu ce făceau frații Santorelli la vila de la Grey's Point. De cum montau lambriurile exterioare aveam de gând să mă duc la ei cu o propunere.

Ce uimită am fost când am aflat că Frank ştia totul despre Rebecca şi Peter! Într-o seară caldă de martie plimbam câinii pe malul râului pe terenul lui Frank, învecinat cu casa mea. Frank a recunoscut că mă văzuse făcând baie în pielea goală într-o noapte, cu o vară înainte. La început am fost stânjenită, dar pe urmă am izbucnit în râs:

— Eram nițel pilită, am zis.

Acum, că nu mai beam, îmi venea uşor să râd de obiceiurile dinainte. Eram la fel ca cei pe care îi ascultam spunându-şi povestea la întruniri. Doamna care bea de una singură, care se făcuse de râs de mai multe ori, nu mai era. Nici nu avea să se mai întoarcă, atâta vreme cât nu mai beam. Departe de a mă stânjeni, convingerea asta mă întărea. Eram altcineva acum şi mă simțeam bine în pielea mea. Ba chiar pierdusem câțiva centimetri din talie. Mă vedeam deseori cu Frankie şi nu mă mai simțeam aşa singură.

Ne plimbam pe plajă. Cerul căpătase culoarea roşiatică a apusului. Pe întinderea mării, încă rece ca gheața de peste iarnă, sclipeau sute de creste albe care dispăreau rând pe rând, pe măsură ce valurile se întindeau pe țărm fâşâind.

— E ora de aur, Frank, am zis.

— Ora de aur. N-am mai auzit vorba asta de la război.

— Chiar aşa, vorbeați de ora de aur în Vietnam?

— Mda… e un termen medical.

— Ba nu. E un termen din cinematografie. Mi-a explicat Rebecca. Se referă la lumina care scade la sfârşitul zilei.

— În Vietnam se referea la îngrijirile medicale pe care le poți da cuiva în prima oră după ce a fost rănit. Dacă, în cel mult o oră după ce ai căpătat o rană gravă, nu primeşti îngrijiri medicale, şansele de a supraviețui scad rău de tot. Eu eram şofer pe ambulanță.

— N-am ştiut ce ai făcut în război, Frank. Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vreodată vorbind de război.

— Păi, cine-ar vrea să vorbească de război? A, ştii, a spus pe neaşteptate, o tot vedeam pe prietena ta, sonata de Rebecca, pe plaja asta, noaptea, împreună cu Peter Newbold. Toată vara trecută s-au zbenguit pe jumătate goi pe întuneric. Ziceau că nu-i vede nimeni. Dar când e vremea lufarului îmi place să ies noaptea la pescuit. Dau încet la vâsle, de nu mă simte nimeni. M-am mirat că s-a încurcat cu ea, el medic psihiatru…

— De ce?

— Fiindcă e dusă cu pluta, Hil. Ştiu că eşti prietenă cu ea, da' să ştii că e țicnită de-a binelea. Prima oară când am văzut-o, atunci când îi arătai casa, am zis că e ca toată lumea, da' să ştii că-i filează o lampă.

— Ei, nu e chiar aşa de rea, am râs eu. Unul dintre băieții tăi a călcat-o pe nervi odată. Ce s-a întâmplat?

— Nu multă vreme după ce se mutaseră, Skully White s-a dus acolo să ia gunoiul. Camionul s-a defectat şi, după cum ştii, sus pe deal nu e semnal pentru mobil.

— Frank, te faci de râs cu camioanele alea. De ce nu cumperi unele noi, să nu mai rămână în pană peste tot prin oraş?

— Ce tot spui acolo? Camioanele sunt foarte bune. La ce să iau altele când astea vechi încă mai merg?

Mi-a venit să râd. Nu doar fiindcă Frank era zgârcit – ceea ce era adevărat –, ci fiindcă nu putea suferi lucrurile noi. Era împotriva oricărei schimbări.

— Şi ce s-a întâmplat la casa Rebeccăi? l-am întrebat.

— Skully a bătut la uşă, dar bona i-a spus că nu poate să-i dea drumul înăuntru ca să dea un telefon fiindcă doamna nu e acasă. Era la călărie, în manejul din spatele hambarului. Deci Skully s-a dus la hambar, dar n-a găsit pe nimeni la manej. S-a dus la hambar şi a găsit-o pe prietena ta ţicnită în ieslea unde se spală caii. Era numai în sutien şi chiloţi şi se spăla la furtun, odată cu calul. Când l-a văzut pe Skully, i-a sărit ţandăra. A început să ţipe la el…

— Nici nu mă mir. Ştii ce cald ţi se face vara după ce ai călărit? Şi cât transpiri? Normal că i-a fost ruşine să se trezească cu un moş ursuz ca Skully zgâindu-se la ea, aşa dezbrăcată cum era.

— Aşa zici? Skully a fost nevoit să meargă pe jos până la Wendover Rise, la casa familiei Brown, ca să mă sune de acolo. Când m-am dus ca să pornesc motorul camionului de la bateria mea, Rebecca a ieşit din casă zbierând că i-am încălcat proprietatea şi că o să cheme poliţia. Eu am întrebat-o: „Cum adică, am încălcat-o? Ne-aţi angajat ca să vă luăm gunoiul“. „V-am concediat, acum îmi violaţi proprietatea.“ Şi după aia m-a ameninţat: „Dacă în zece minute camionul n-a plecat de aici, chem poliţia“.

Frank râdea când povestea.

— Parcă avea să mă aresteze cineva fiindcă mi se stricase camionul.

Era o poveste hazlie, n-aveam cum să nu râd gândindu-mă cum se purtase Rebecca cu Frank şi Skully. Gândul că se simţise cumva ameninţată de cei doi. Doi bărbaţi cumsecade pe care îi cunoşteam din copilărie. Skully White fusese angajatul tatei. După ce tata a cumpărat magazinul, el s-a ocupat de măcelărie. El şi cu tata schimbau etichetele cu preţul la carne şi la curcani înainte să le dea familiilor cărora le mersese rău în anul acela. M-aş cam îndoi că Stop and Shop mai continuă tradiţia asta. Skully îl ajutase pe fratele meu, Judd, atunci când, băut fiind, intrase cu camioneta în şanţ într-o noapte. Skully l-a tras afară cu un camion vechi de-al lui Frank înainte să vină poliţia. Nu i-a spus niciodată tatei. Doar l-a îndemnat pe Judd să se lase de prostii, ceea ce a şi făcut până la urmă. Ce vreau să spun e că Skully e un tip de treabă. Fusese poreclit aşa după ce a căzut dintr-un copac pe când era în şcoala primară şi şi-a spart capul.[16]

Nimeni nu mai ştie care e numele lui adevărat – cel puţin nimeni din cunoscuţii mei.

— Rebecca e un pic dezechilibrată, într-adevăr. O fi şi niţel scrântită, am zis. Da’ câţi nu sunt aşa în oraşul ăsta? Şi cui îi pasă de ea şi de Peter? Doar nu sunt primii care au o legătură amoroasă în afara căsătoriei.

— Eu îţi spun că ceva nu-i în regulă cu ea.

— Cum adică?

— Îl urmăreşte… îl hărţuieşte. Sau cum vrei tu să-i zici.

— De unde ştii?

— El nu prea stă pe aici. Proprietatea i-o întreţinem noi. Într-o zi aram terenul şi am văzut-o trecând cu maşina de cel puţin cinci ori. Tot timpul bântuie pe plaja lui când el nu-i acasă… O vedeam când ieşeam cu Manny la pescuit.

— Da, ştiu, e un pic obsedată, am zis. Cred că e îndrăgostită de el.

— Bărbatul ei are o echipă de hochei. Călătoreşte cu avionul propriu. Oare ce-o fi aşteptând de la

Peter Newbold?

— Frank, e îndrăgostită de el. Nu crezi în dragoste? Poate că nu vrea nimic de la el. Doar îl iubeşte.

— Felul în care se ține după el… mie nu mi se pare a fi dragoste. E ceva nefiresc, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Îl hărțuieşte, am râs eu. Nu-l urmăreşte, îl hărțuieşte.

— Cum spui tu, a zis Frank şi m-a tras lângă el. Să vezi ce te hărțuiesc io dacă mai râzi de mine.

— Promiți? am zis depărtându-mă de el şi fugind spre casă. Promite-mi!

Frank a scos un strigăt şi s-a luat după mine. Eu țipam încântată, câinii mârâiau şi îl muşcau în joacă de picioare.

Telefonul a sunat la 3:30 dimineața. Dormeam lipită de Frank şi mi-a fost greu să mă desfac din brațele lui vânjoase. A mormăit ceva şi a încercat să mă tragă înapoi, dar i-am dat mâna la o parte şi am găsit telefonul pe pipăite.

— Alo? am zis cu răsuflarea tăiată.

Când te sună cineva, în tăria nopții, nu poți să te gândeşti decât că a murit un cunoscut. Inima îmi bătea cu putere.

— Hildy? a întrebat o voce tremurătoare pe care n-am recunoscut-o.

— Da, cine e? am strigat.

— Sunt eu… Rebecca, mi-a răspuns plângând.

— Rebecca? Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

Frank s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii la mine.

— Peter mi-a spus că vrea să pună capăt… relației noastre. S-a săturat de mine.

— Rebecca, nu te supăra, e trei jumătate. De ce mă suni acum? Sună-mă dimineața. Vorbim atunci.

— De aseară încerc să dau de Peter, dar cred că a scos telefonul din priză. Sună, dar nu răspunde nimeni. Am încercat şi la Cambridge, şi aici.

Am oftat.

— Nu cred că e bine să-l suni la Cambridge.

— Nu-mi răspunde la telefon!

— Rebecca, am zis cu blândețe. Gândeşte-te bine ce faci. Dacă Elise află de tine şi Peter, s-ar putea să-i spună lui Brian. Şi n-ar fi bine deloc. Gândeşte-te la Liam şi Ben, Rebecca.

— La ei mă şi gândesc. Sunt primii la care mă gândesc, întotdeauna. Credeam că Peter o s-o părăsească pe Elise şi o să mă ajute să-i cresc pe băieți.

N-am zis nimic. Ce puteam spune? Am clătinat din cap şi am dat ochii peste cap.

— Închide, a zis Frank din buze.

— Acum, nu ştiu de ce, nu… mai vrea nici măcar să vorbească cu mine. Vreau să vin la tine, Hildy, să-mi ghiceşti. Să-mi spui ce se petrece.

— Nu ştiu să ghicesc, Rebecca. N-am cum să ştiu ce are cineva în cap. Abia dacă ştiu ce-i în capul meu, şi nici de asta nu sunt prea sigură.

— Ba te-am văzut citind gândurile, mi le-ai citit pe ale mele…

— Nu pot să-ți spun ce gândeşte cineva, mai ales dacă nu sunt lângă persoana respectivă. Chiar şi atunci nu citesc de fapt gândurile, ci…

— Cred că are de gând să vină aici peste câteva zile. Cred că a mai venit fără să-mi spună. Dacă îl vezi, încearcă să stai de vorbă cu el, Hildy. Vezi ce spune şi află adevărul.

— Ascultă, am zis. Ce nu-mi place mie în toată situația asta e că mă faci să cred că ai nevoie e un

psihiatru bun. Iar cele mai bun de prin zonă e fostul tău iubit.

— Poftim? Nu pot să cred c-ai zis aşa ceva.

— Ce anume?

— Fost iubit.

— Păi, chiar tu mi-ai spus că nu mai vrea să vă vedeți.

Frankie m-a apucat de încheietura mâinii.

— Închide, a zis, de data asta cu glas tare.

Am scuturat din cap şi am mutat telefonul la cealaltă ureche, ca să o auzim amândoi pe Rebecca bătând câmpii.

— Aşa spune acum. Dar nu asta simte. De aia am nevoie să stai tu de vorbă cu el. Te rog, Hildy. Cred… cred că încearcă să se despartă de Elise şi nu reuşeşte. Elise are un fel de putere satanică asupra lui. Te şi sperii…

— Rebecca, trebuie să mă culc. Mâine merg la birou.

— Hildy, a zis Rebecca trăgându-şi nasul. Te rog mult să vorbeşti cu el. Am avut un accident cu Tricky acum două zile. Uneori îl duc în rulotă la clubul de echitație ca să folosesc ringul. Am vrut să sar peste un obstacol dublu. Cred că am pornit cu piciorul greşit. Am căzut la a doua săritură. Tricky era să cadă pe mine. S-a întâmplat din cauză că sunt cu mintea aiurea. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la Peter. Dacă ai putea vorbi cu el, ştiu că l-ai face să înțeleagă ce e bine…

Am simțit cum mă înăbuşă furia. Mamie îmi povestise ce se întâmplase la club. Îmi spusese şi că Rebeccăi i se interzisese să mai călărească la club, în afară de cazul că lucra cu unul dintre antrenorii de acolo. Mamie mi-a spus şi că auzise de la Linda Barlow cum că Rebecca intenționa să-l trimită pe Hat Trick înapoi la Trevor Brown în Florida.

— Distruge calul, a zis Mamie cu năduf. Păcat de el.

Rebecca voia să se folosească de Hat Trick şi de mine ca să-l manevreze pe Peter Newbold. Un om pe care-l ştiam de când învăța să meargă. Un om al cărui tată ne dădea bomboane înainte să ne facă vaccin şi care, după ce mama murise, trecea des pe la noi să vadă ce mai face tata.

— N-am de gând să discut cu Peter, Rebecca, am zis în cele din urmă. Închipuie-ți ce supărat ar fi dacă ar şti ce-am vorbit noi acum la telefon. Nu vreau să mă amestec în povestea asta. N-am nimic cu Peter.

— Drăguț din partea ta, după toate câte mi le-a spus despre tine. A zis că eşti o bețivă şi o impostoare, că tot circul ăla cu ghicitul e o escrocherie şi că am fost o proastă că te-am lăsat să-mi smulgi atâtea informații. A zis că eşti un vampir. „Un vampir care trăieşte din sentimentele altora“, aşa a zis despre şmecheriile tale…

— La revedere, Rebecca, am zis.

Tremuram, dar speram ca vocea să nu mă trădeze.

— Stai, Hildy, nu…

Frank mi-a smuls telefonul din mână şi l-a trântit pe noptieră, iar eu am izbucnit în plâns.

— Ce te-a apucat? Ai, Hildy? Nu mai plânge, doar ți-am spus că e o scârbă țicnită.

— De ce-ar zice Peter lucruri aşa urâte despre mine? am întrebat printre sughițuri de plâns. Nu i-am făcut niciodată nimic.

— Hildy, păpuşă, nu-i da atenție tâmpitei ăleia, e o scorneală de-a ei. Ascultă-mă pe mine. Fereşte-te de ea!

Când am ajuns la birou a doua zi dimineață, Kendall mi-a dat mesajele primite. Unul era de la Ron Bates, avocatul specializat în imobiliare. Celelalte erau de la Rebecca. Telefonase de două ori. L-am

sunat pe Ron, care mi-a spus că avea un client care dorea să cumpere casa soților Dwight. Oferea prețul cerut – 475 000 de dolari. Bani gheață.

— Cine e cumpărătorul?

Eram entuziasmată, fireşte. De când o scosesem iar la vânzare, arătasem casa Dwight mai multor clienți, dar înăuntru era aşa o dezordine că orice tentativă părea o pierdere de vreme.

— Cumpărătorul vrea să rămână anonim. Numele de pe formularul de ofertă este Wendover Crossing SRL.

— Trebuie să fie soții Clarkson, cei care au terenul vecin. Deşteaptă mişcare, să unească cele două proprietăți. Când vor să semneze contractul?

— Au zis că nu se grăbesc, dar că îl pot încheia imediat dacă e nevoie.

Cum am închis am sunat-o pe Cassie ca să-i dau vestea cea bună. A fost în al nouălea cer. Şcoala din Newton avea program de vară. Dacă cumpărătorul putea semna contractul repede, ei puteau să se mute de cum găseau o locuință.

Când am primit acordul soților Dwight, m-am urcat în maşină şi m-am dus la ei acasă. Jake era bolnav, nu mergea la şcoală şi de aceea Cassie nu putuse veni ea la mine la birou. M-a întâmpinat la uşă, bucuroasă. Jake stătea în spatele ei, se legăna şi îngâna un fel de cântec.

— Ştie că sunt bucuroasă, mi-a spus Cassie zâmbind. M-a auzit vorbind cu Patch la telefon şi a înțeles că e ceva de bine, a continuat Cassie, radiind de bucurie, cu ochii la Jake.

Băiatul crescuse mult, cu toate că nu trecuseră decât câteva luni de când îl văzusem ultima dată.

— Salut, Jake, i-am spus dar el nu mi-a dat nici o atenție; s-a legănat mai departe, cântând.

Cassie şi cu mine ne-am aşezat la masă şi ea a semnat toate hârtiile.

— Am sunat la şcoala din Newton. Au un program de vară care începe în iunie şi au păstrat un loc pentru Jake. Mâine, cât Jake e la şcoală, mă duc cu Patch să vedem nişte case.

— Mă bucur mult pentru voi toți, am zis şi chiar aşa era.

Meritau cu toții să trăiască un pic mai bine.

— Spuneți-mi când găsiți o casă şi stabilim data când semnăm contractul, i-am spus la plecare şi, cu toate că nici ei, nici mie nu ne place să ne dăm în spectacol, Cassie m-a strâns tare în brațe înainte să încuie uşa în urma mea.

---

16 *Skull* – craniu, țeastă (engl.).

Şaptesprezece

Am aflat de intenţia lui Peter Newbold de a-şi vinde casa de la – cine-ar fi crezut? – Henry Barlow, purtătorul de cuvânt al Alcoolicilor Anonimi, care folosea cafeneaua The Coffee Bean pe post de salon personal.

Plănuiam să merg la birou în duminica aia, cu o săptămână înainte de Ziua Eroilor[17], fiindcă voiam să mă apuc să lucrez la propunerea pe care voiam să le-o fac fraţilor Santorelli fără s-o am pe Kendall pe cap şi să răspund la telefoane. M-am hotărât să-mi iau o cafea de la Coffee Bean, închipuindu-mi că, la ora şapte, într-o duminică dimineaţa, am să fiu probabil singurul client. Ei, mă înşelasem. Henry a sosit în acelaşi timp cu mine. M-a strâns în braţe şi mi-a zis „'Neaţa, Hildy".

Am comandat cafelele şi Henry m-a întrebat cum îmi merge. Era o întrebare cu subînţeles. De fapt, nu voia să ştie cum stau cu sănătatea, cum îmi merg afacerile sau ce mai face nepotul, lucrurile cu adevărat importante pentru mine. Nu, el voia să ştie dacă sunt „trează". Ei, da, eram trează, aşa că i-am răspuns:

— Sunt bine, Henry. Chiar foarte bine. Afacerile merg puţin mai greu acum, dar, de cum se încălzeşte vremea, oamenii încep să caute case. Am nişte propuneri foarte interesante.

— Da, am auzit că alde Newbold vând casa. Cât cer pe ea? E chiar pe plajă şi are tot ce trebuie. Cred că face o grămadă de bani.

— Soţii Newbold? m-am mirat eu. Peter şi Elise Newbold?

— Da, băiatul doctorului Newbold.

— Habar n-am avut.

— Cum vine asta? Eu credeam că tu ai să te ocupi de vânzare. Doar Peter are cabinetul închiriat de la tine.

— Cred că te înşeli, Henry. Din câte ştiu eu, n-au de gând să vândă.

— Mă rog, da' să ştii că e cum îţi spun eu. Mi-a spus Hannah Mason, cea care le face curăţenie în casă. Au făcut curat în pod, în pivniţă, în garaj. Nevasta lui Peter a fost acolo toată săptămâna trecută, a înnebunit-o pe Hannah. Pregătesc casa pentru vizionare. Cel puţin aşa mi-a spus Hannah.

Am rămas mută. Era cam mult pentru mine.

— Vezi, Hildy, dacă ai veni la întruniri, ai şti tot ce se petrece în oraşul ăsta.

Uitasem că Hannah venea la întruniri. Era aşa cum spunea Henry. În timpul întrunirilor nu se povesteau bârfe, dar pe urmă, când oamenii stăteau la o cafea sau o ţigară în curtea bisericii, chiar că aflai tot ce voiai. Băiatul cu cercel în sprânceană care ţinea The Coffee Bean mi-a întins cafeaua.

— Eşti sigur, Henry? l-am întrebat.

— Absolut, mi-a răspuns.

— Mulţam.

Am ieşit, m-am urcat în maşină şi m-am dus la Wind Point Road. Casa familiei Newbold era acolo, aşa cum o ştiam, o frumuseţe din epoca federalistă[18] aflată la capătul unui drum privat, pe o plajă privată. Aparţinea familiei Newbold de mai multe generaţii şi valora milioane. Pe pajiştea din faţă nu era nici un panou publicitar al unei agenţii imobiliare. Nu încă. Dar, dacă ce-mi spusese Henry era adevărat, dacă soţii Newbold vorbiseră cu un agent imobiliar, atunci singurul pe care îl puteau găsi în colţul ăsta de lume – adică de piaţă – era, în afară de mine, Wendy Heatherton de la Sotheby's.

Tatăl lui Peter fusese doctorul familiei mele timp de ani de zile. Peter era chiriaşul meu. Îl ştiam de când era bebeluş.

Mai era şi povestea cu Rebecca, desigur. Ce nu înţelegeam era că Rebecca trecuse pe la birou, câteva

zile după ce mă sunase în miez de noapte, şi mă anunțase, voioasă, că ea şi Peter se împăcaseră. Erau din nou împreună.

Asta fusese în săptămâna dinainte, miercuri dimineața devreme, după ce lăsase copiii la şcoală. Rebecca intrase bine- dispusă, o salutase pe Kendall şi băgase capul pe uşa biroului meu.

— Salut, Hildy. Ai o clipă?

— Da… sigur…

S-a aşezat în fața mea şi mi-a zâmbit oarecum stânjenită.

— Îmi cer scuze pentru telefonul din noaptea aia, a zis.

— Nu-i nimic, Rebecca. Nu te mai gândi la asta.

— Aş vrea să ştii că Peter şi cu mine am lămurit lucrurile. Suntem din nou împreună. Chiar a doua zi am avut o lungă discuție. Îi părea rău, şi-a cerut iertare, a spus Rebecca lăsând privirea în jos.

— Nu mai spune! Rebecca, e minunat, am zis, cu toate că eram sătulă până-n gât de amândoi.

Mă făcuse „vampir“, dar n-aveam de gând să arăt cât de mult mă rănise vorba asta.

— Şi băieții ce fac?

Chiar atunci a apărut pe verandă un băiat de la firma de curierat, care aducea un pachet, şi Rebecca a întors iute capul.

— Rebecca, am zis. Peter nu e niciodată aici marțea. Ştii foarte bine.

— N-aş băga mâna în foc, a zis zâmbind. Cred că l-am convins să vină astăzi.

— Dar marțea nu e la spital?

— De obicei, da, însă mi-a spus că s-ar putea să-şi ia liber. I-a fost dor de mine cât am avut o… neînțelegere. Mi-e dor de el cum nici nu-ți poți închipui. Nu prea i-a convenit, cred.

— L-ai sunat acasă? Din nou? După ce vă împăcaserăți?

— Păi… da… E aşa de ocupat la spital, că uită să mă sune după ce vede că l-am sunat. Uneori am nevoie să vorbesc cu el. Aseară simțeam că înnebunesc. Mi se părea… parcă presimțeam că a pățit ceva. Mi s-a mai întâmplat, Hildy. Când eram copil şi făceam şcoala în alt oraş, m-am trezit noaptea, speriată. Am ştiut că Freshy, cățelul meu, murise. Îl primisem când aveam cinci ani. Dimineața, imediat după micul dejun, m-a sunat mama. Freshy murise. Ei, acum înțelegi de ce voiam să dau de Peter. Eram sigură că ori i s-a întâmplat ceva, ori urma să i se întâmple. Voiam să-l previn. Nu eşti singura care are al şaselea simț. Şi eu am mai avut presimțiri.

— Cine a răspuns, Elise?

— Nu, Peter. Nu s-a bucurat. I-am spus că mi-e teamă. Să aibă grijă, fiindcă mi se părea că… ar putea păți ceva.

— Nu e cea mai bună idee să-l suni acasă,

— Crezi că eu nu ştiu? m-a repezit Rebecca.

— Scuze, am zis şi am lăsat privirea spre hârtiile de pe birou.

— Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Toată situația asta m-a stresat. Abia aştept să se termine. O să le spunem lui Brian şi lui Elise. Şi băieților. Dar după ce dăm totul la iveală o să fie bine.

— Aşa e, am spus ca s-o liniştesc. E o perioadă mai grea. O să fie mai bine. Ce faci în weekend?

De fapt era un weekend prelungit, fiindcă lunea următoare era Ziua Eroilor.

— Ne ducem la Nantucket. Partenerul de afaceri al lui Brian are o casă acolo.

— Cred că o să fie frumos.

— Nu pot suferi insulele, a zis ea.

Am vorbit despre băieți şi despre cai şi după asta a plecat. În seara aia, când am plecat acasă, am făcut

un ocol ca să văd casa Newbold. Într-adevăr, lumina era aprinsă. Peter venise în mijlocul săptămânii, întocmai cum spusese Rebecca.

M-am dus la birou, dar, cu gândul la ce aflasem de la Henry, am urcat la etaj în loc să intru în biroul meu. Sunt proprietarul clădirii, aşa că bineînțeles că am cheile de la birourile lui Peter şi al Katrinei. Am încercat mai multe până am găsit-o pe cea de la uşa lui Peter. Am deschis uşa, aşteptându-mă să găsesc biroul plin de cutii, dar nu, arăta ca de obicei. Fusesem de mai multe ori acolo. Prin tavanul cabinetului se infiltra apa. Cu câțiva ani înainte mă rugase să-l văruiesc. Angajasem doi băieți de-ai lui Frank şi după ce terminaseră m-am dus să văd cum lucraseră.

Era o cameră plăcută, cu două fotolii aşezate față în față şi o canapea de piele ceva mai într-o parte. Mocheta bej pe care îmi ceruse s-o pun ca să amortizeze sunetul era acoperită de un covor persan vechi. Pe un perete era o bibliotecă cu cărți despre psihoterapie, psihanaliză, nevroze, tulburări de personalitate, depresii, toxicomanii, psihoze, schizofrenie. Era acolo şi cartea lui Peter despre legăturile dintre oameni. Pe alt perete erau fotografii înrămate – luna deasupra mării –, fotografii pe care, după cât se vedea, Peter le făcuse stând pe plaja lui. Fotografii ca cele despre care Rebecca îmi spusese că le folosea în tablourile ei.

M-am apropiat de masa de lucru. Ştiam că nu era treaba mea să cotrobăi prin biroul lui, dar mă simțeam oarecum îndreptățită, de vreme ce fusesem trădată. Pe birou era o fotografie cu Elise, Peter şi Sam, pe plajă, în fața casei lor. Casa despre care credeam că poate fi uşor scoasă la vânzare pe 5 milioane. Lângă masă era un fişier pe care, da, l-am deschis. Erau acolo fişele tuturor pacienților lui. Manicurista mea, fiica celei mai bune prietene din liceu, funcționarul de la credite ipotecare al Union Bank din Beverly, Brenda, librăreasa cea simpatică, Manny Briggs. Ce m-aş mai fi distrat dacă aş fi fost în dispoziția potrivită! Căutam un dosar anume şi ăla nu era acolo.

Am trântit sertarul, am ieşit şi am încuiat uşa. Am coborât, am intrat în biroul meu şi am căutat pe site-ul agențiilor imobiliare. N-am găsit nimic. Casa de la numărul 53 de pe Wind Point Road nu era pe site încă, aşa că era foarte posibil să nu fi fost semnat contractul. Era duminică, nici nu se făcuse ora 9, dar am căutat în agenda de birou – da, încă mai folosesc o agendă rotativă pentru cărți de vizită – şi am găsit numerele de telefon ale lui Peter. Întâi am sunat pe mobil. A răspuns la al doilea țâr.

— Alo? a făcut abia trăgându-şi suflarea.

— Peter? Salut, sunt eu, Hildy.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care m-a întrebat gâfâind:

— Bună, Hildy. Ce s-a întâmplat?

— După cum respiri, s-ar zice că te-am întrerupt dintr-o treabă. Mă gândeam la sex.

— Alerg, a zis Peter.

— Eşti aici?

— Nu, sunt în Cambridge, alerg pe malul râului. Ce e?

— Asta voiam să te întreb şi eu, Peter. Ce se întâmplă?

Acum se auzea doar răsuflarea lui sacadată, dar respira ceva mai rar.

— Mi s-a părut că am văzut lumină la tine acum două seri. Şi maşina ta în parcare.

— Am venit pentru câteva ore marți. Trebuia să iau ceva de acasă.

— Am auzit că s-ar putea să vinzi casa.

A tăcut o vreme, după care a răspuns:

— Ei, da… Aveam de gând să vorbesc cu tine despre casă.

— Aha, am zis râzând scurt. Aşa mă gândeam şi eu. M-aş bucura să te ajut s-o vinzi. Am să-ți

pregătesc un contract pentru când vii încoace. Mă gândesc deja la un cumpărător…

— Hm, auzi, aveam de gând să vin azi după-masă ca să mai iau nişte lucruri. Te-ar deranja dacă aş trece pe la tine?

— Câtuşi de puțin. La ce oră?

— Aş putea ajunge până-n ora 3.

— Perfect, vino la birou la 3, am să fiu aici.

— S-a făcut, a zis Peter şi a adăugat: Hildy, n-am spus nimănui de planurile noastre. Te-aş ruga să nu vorbeşti cu… nimeni până nu stăm de vorbă față în față.

— N-am de gând să vorbesc cu nimeni în următoarele ore, Peter.

Aşteptându-l pe Peter am încercat să lucrez la propunerea pe care voiam s-o fac fraților Santorelli, dar nu mă puteam concentra. Dacă Peter vindea casa, aveam nevoie să fie înregistrată la mine, ca să-i pot convinge apoi şi pe cei doi să vină tot la mine. Dacă Wendy scotea la vânzare una dintre cele mai scumpe case din comitatul Essex, atunci ei aveau să se ducă tot la ea. Nici n-ar fi fost de mirare. Trebuia să prind contractul ăsta. Aveam nevoie de el sau, mai bine zis, îl meritam. Wendy n-avea nici zece ani de când se mutase aici. Sotheby's era un lanț imobiliar internațional. Tatăl lui Peter crezuse în oraşul nostru, îi sprijinise pe întreprinzătorii locali. Eu mă purtasem întotdeauna foarte frumos cu Peter, ca vecină şi ca proprietăreasă. Îl ştiam de când era mic.

Poate că voia să-mi dea mie contractul.

Atunci cum de nu aflasem până acum?

Gândurile astea mi se învârteau prin minte, iar şi iar. Până să ajungă Peter mă montasem deja: eram furioasă şi indignată.

— Intră! am strigat când a bătut încet la uşă. E deschis.

A băgat capul înăuntru.

— Bună, Hildy.

— Salut.

— Te-ar deranja dacă am merge sus? N-aş vrea ca… cineva… să intre în timp ce stăm de vorbă.

— Sigur, am zis.

În timp ce urcam m-am uitat pe fereastră şi am văzut că în parcare nu era decât maşina mea.

— Ce-ai făcut, ai venit pe jos de la Cambridge?

— Poftim?

— Unde ți-e maşina?

— A, am parcat-o în spatele bisericii.

Sfinte, am zis în sinea mea. Frankie avea dreptate. Peter Newbold era speriat. Se purta ca şi cum îl urmărea cineva.

Când am intrat în cabinetul lui Peter, m-am uitat în jur ca şi cum nu mai fusesem acolo de ceva vreme. Ca şi cum nu intrasem cu câteva ore înainte. Peter a închis uşa, iar eu m-am dus şi m-am aşezat pe unul din cele două fotolii. A deschis un mic frigider, aflat într-un colț al camerei.

— Ți-e sete, Hildy? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc.

— Eu sunt mort de sete. Cred că de la alergat.

A dus o sticlă de apă la gură şi a băut cu înghițituri mari, zgomotoase. Când s-a întors spre mine, a rămas puțin descumpănit.

— Ce nu-ți place? am întrebat privind în jur.

— Ei, nu-i nimic, a pufnit el în râs. Doar că, atunci când fac terapie, am obiceiul să mă aşez pe fotoliul ăla.

— A, ăsta e scaunul tău? Vrei să mă mut pe celălalt?

— Nu, nici vorbă, a răspuns el şi s-a aşezat pe celălalt fotoliu, cu fața la mine.

L-am privit. Într-adevăr, avea de gând să-i dea casa lui Wendy. Se vedea de la o poştă.

— Vasăzică, am spus mângâind brațele de piele ale fotoliului cu palmele, aici se petrece magia?

Peter a zâmbit cam forțat.

— Nu i-aş spune magie…

— Corect, cred că mai degrabă e o ştiință.

Peter a ridicat din umeri.

— Ori o artă? Am auzit mai deunăzi la radio că medicina e mai mult artă decât ştiință. E valabil şi pentru psihiatrie?

Peter nu mi-a răspuns.

— Crezi că aşa e? Crezi că ceea ce faci tu e o formă de artă?

Peter m-a privit lung.

— Nu, a zis în cele din urmă.

Mi-am aruncat privirea prin birou şi apoi pe fereastră. De unde stăteam puteam vedea până în biserica de alături. Corul făcea repetiții, ca în mai toate după-amiezile de duminică. De unde mă aflam putea în sfârşit să văd cine dirija corul. Era Lucy Louden, profesoara de muzică de la conservatorul din Wendover. Am privit cum mişcă mâna dreaptă prin aer ca să țină ritmul şi cum rosteşte silabele dând exagerat din buze. Cei din cor ridicau ochii spre ea şi apoi îi plecau spre partituri. Mi-am amintit de doamna Howell, care îmi fusese atât de dragă şi care mă învățase cum să țin o notă. Cum mă ajutase odată, cosându-mi tivul rochiei de duminică cu acul şi ața pe care le ținea în pupitru. Cum mă atingea uneori cu blândețe pe umăr când trecea prin spatele scaunului meu la cursurile de duminică.

— Înțeleg că te muți, i-am spus lui Peter.

— Da.

— Deci, ai să vinzi casa asta, care aparține familiei tale de cât… patru generații, nu?

— Trei.

— Numai de trei?

— Da.

M-am întors din nou spre Peter şi am dat din cap. Se vedea că nu e în apele lui. Distanța dintre scaune îmi convenea. Era bună pentru citit gândurile. Mătuşa mea, Peg, îşi punea clienții („muşterii", cum le spunea ea) să stea nici prea aproape, nici prea departe. La trei metri, trei şi jumătate era cel mai bine. Dacă erau prea departe, nu-i putea citi. Dacă stăteau mai aproape, se ambalau, zicea mătuşa Peg. Voiau să vină să i se aşeze pe genunchi. Oamenii se lasă în voia sentimentelor şi de-aia e bine să păstrezi o distanță față de ei.

— Există o regulă despre cum să fie aşezate scaunele într-un cabinet ca ăsta? Cabinetul unui psihiatru?

— Cum?

— Ştiu că înainte pacienții stăteau întinşi pe o canapea, fără să privească spre doctor. Dar acum, pe cât am înțeles, doctorul stă în fața pacientului. Mă întrebam dacă e recomandabil să fie o anumită distanță între doctor şi pacient.

— Aşa este. Nu-mi aduc aminte distanța exactă, dar e cam cât avem aici. Trebuie să… da' de ce vorbim noi de chestiile astea?

— Chiar mă interesează.
— Ei, atunci află că e o întreagă ştiinţă cum să aranjezi un cabinet de terapie. Trebuie ca pacientul să se simtă în siguranţă, bineînţeles. Atenţia să nu-i fie distrasă de lucrurile din jur. De multe ori, oamenii nu observă nimic din ce se află în birou decât după ce au fost aici de mai multe ori. După asta bagă de seamă şi cea mai mică schimbare. De exemplu, că am mutat ghiveciul cu floarea de la un capăt la celălalt al biroului. Pentru ca terapia să fie eficientă, pacientul trebuie să se simtă în siguranţă.
— Îhm, am făcut eu. Ai cunoscut-o pe mătuşa Peg?
— Sigur, a zis Peter. Ghicitoarea. Toată lumea o ştia. Cred că mama s-a şi dus la ea de câteva ori, cu toate că nu prea credea în lucruri de-astea. Tata îi spunea că aruncă banii pe fereastră. Era convins că mătuşa ta e un fel de şarlatancă. Sper să nu te superi că ţi-am spus.
— Sigur că nu, mulţi credeau aşa, însă adevărul e că nu era deloc şarlatancă. Nu încerca în mod voit să înşele sau să profite de pe urma cuiva. Era convinsă că are puteri magice, cu toate că se pricepea doar la ceea ce ai descris tu în seara când am fost la petrecerea lui Wendy. Citea oamenii. Ghicea. Era o păcăleală, sunt de acord, dar ea nu-şi dădea seama. Cred că asta e marea diferenţă. Un şarlatan te înşală cu bună ştiinţă.
— Probabil, a zis Peter.
— Tu nu eşti şarlatan. În sinea ta eşti convins că ceea ce se petrece aici ţine de ştiinţă, că, datorită vastei tale pregătiri profesionale, poţi analiza, poţi pătrunde în mintea pacientului, dar la urma urmei e tot un fel de citire a acestuia. Pun pariu că ai putea spune acelaşi lucru la zece oameni luaţi la întâmplare, şi s-ar potrivi. Ca un horoscop.
— Simplifici prea mult, Hildy. De fapt, eşti un pic ridicolă. Anii mei de pregătire şi de studii îmi permit să ofer ceva mai mult decât un horoscop.
Am dat din cap. Credea în ceea ce face.
— Ştii, am continuat, eu n-am pretins niciodată că am puteri, de nici un fel. Întotdeauna le spun oamenilor că e un fel de număr de magician. N-am pretins niciodată că am puteri paranormale şi nici n-am tras vreun profit de pe urma lor. A fost pentru amuzament.
— Da, dar uneori profiţi. Oamenii îţi spun tot felul de lucruri şi profiţi de ce ai aflat. Chiar dacă profitul înseamnă doar că te distrezi un pic. Sau că eşti mulţumită de tine însăţi.
— Ei, îmi închipui că tu ştii cum e. Cum e să fii… stai, cum a zis Rebecca? A, da: un vampir care trăieşte din sentimentele altora.
— Îmi pare rău că Rebecca ţi-a spus, Hildy. Nu cred aşa ceva, bineînţeles. Eram doar furios pe ea fiindcă îţi povestise despre noi.
— Nu-i nimic, hai să vorbim despre casă. Ai de gând să-mi dai mie contractul, aşa-i?
— Nu, i-l dăm lui Wendy, Hildy. Ştiai deja.
— De ce, Peter? De ce Wendy, şi nu eu?
— Ştii de ce.
— Da, din cauza Rebeccăi.
Peter mă privea drept în ochi şi mi-am dat seama că aşa era.
— De ce mă amesteci în povestea asta cu Rebecca? Puţin îmi pasă ce faceţi voi doi. Fără supărare, dar să ştii că mi se părea cam plicticoasă. Pe de altă parte, mi-ar prinde bine dacă m-ai lăsa să mă ocup eu de vânzare, Peter.
— Îmi pare rău, Hildy. Am zis că e mai… simplu să nu te amestec. Tu şi Rebecca sunteţi prietene aşa de bune…

— Pe Rebecca o ştiu de mai puțin de un an de zile, în schimb pe tine te ştiu de când te-ai născut. Ți se pare corect din partea ta? Uiți că sunt singurul agent imobiliar rămas în Wendover. Tatălui tău îi păsa de oamenii locului, de micii întreprinzători. Credeam că şi ție îți pasă.

— Îmi pasă, Hildy, doar că…

— Peter, fii rezonabil. Oamenii ştiu că ne cunoaştem de când lumea. Nu crezi că şi-ar pune întrebări dacă nu mi-ai da mie contractul?

— Îmi… îmi pare foarte rău, dar e mai simplu aşa.

— Mai simplu? am repetat simțind că îmi ies din fire. Peter, ce nu înțeleg eu e de ce vrei să te compromiți fiind cu Rebecca? De ce-ți asumi riscul ăsta? A, stai, acum am înțeles. Chiar ai fost îndrăgostit de ea.

— Sigur că am fost. Cred că o mai iubesc încă.

— Da, am zis încet; îmi părea rău pentru el. Atunci de ce nu pleci cu ea? De ce nu vă mutați undeva, departe?

— Există legi, Hildy. Legea interzice terapeuților să se vadă cu pacienții lor. Mi-aş pierde autorizația dacă s-ar afla că am avut o relație cu Rebecca. Pe lângă asta, ea nici nu mă iubeşte. Acum ştiu, chiar dacă ea nu-şi dă seama încă. Pentru ea am fost o iluzie. M-a văzut drept o persoană puternică în viața ei, un soi de figură paternă. Pe deasupra, ea are băieții, eu îi am pe Sam şi Elise. Am discutat toate astea cu Rebecca. Ştie că s-a sfârşit, dar îi e greu să accepte. Mi-am zis să mai aştept până să-i spun despre plecarea mea. Să terminăm de tot.

— Până când să aştepți?

— Până când… se obişnuieşte cu ideea.

A lăsat ochii în pământ. Şi-a frecat fruntea, apoi a ridicat ochii în tavan şi pe urmă s-a uitat la mine.

— Asta nu e tot, am zis.

Se vedea că-mi ascunde ceva. Era însă atât de obosit, că a rămas cu ochii la mine şi m-a lăsat să spun ce aveam de spus.

— E ceva ce-ți doreşti de multă vreme. Ți s-a oferit un post undeva? Despre asta e vorba?

Era aşa uşor de citit!

— E un post mai bun. În străinătate. (Era o presupunere, dar faptul că a privit în jos, spre stânga, mi-a spus că nu nimerisem.) Ba nu, acum îmi dau seama că nu. Însă e destul de departe. (Da, mi-au confirmat ochii lui.) Pe Coasta de Vest. (Încă o confirmare.) Da, e în California. Te-ai întâlnit cu directorii. Te-ai dus în California de două… nu, de trei sau patru ori în ultimele luni. E în Los Angeles. (Ah, nu.) Nu Los Angeles. San Francisco.

Peter se străduia să respire ritmic, dar am văzut că a şovăit o fracțiune de secundă când am spus „San Francisco“. Bingo.

— Ei? am făcut eu.

— Hildy, e postul pe care ți-l doreşti toată viața, vârful carierei. Am să fiu directorul unuia dintre cele mai prestigioase spitale de psihiatrie din țară. Încep peste trei luni. Ai ghicit. De-aia vindem casa. Elise e încântată. Ai ei sunt de pe Coasta de Vest. Săptămâna viitoare mergem la San Francisco să vedem nişte case.

— I-ai spus lui Wendy că-i dai contractul?

— Da.

M-am întors şi m-am uitat spre biserică. Corul sfârşise repetițiile. Oamenii abia se mai vedeau prin geamurile aburite. Îşi adunau hainele de pe banchete, îşi luau la revedere. Curând aveau să fie acasă, cu

familia. Mă uitam la ei, din biroul lui Peter, în care se lăsase întunericul, şi îi invidiam. Nu se putea să nu-i invidiezi când te gândeai că acum se duc acasă, la familiile lor, să ia cina, ca nişte oameni cumsecade ce erau.

Se întunecase aproape de tot, dar Peter nu aprindea lampa în birou. Precis că-i era teamă ca nu cumva Rebecca să treacă pe acolo cu maşina şi să vadă lumina, drept care stăteam pe întuneric în camera unde se lăsase şi frigul. M-am uitat în jur şi am văzut că podeaua era aplecată atât de mult, că Peter fusese nevoit să bage o cărțulie sub unul dintre picioarele biroului, ca să stea drept. Clădirea e veche şi cu vremea s-a lăsat într-o parte. M-am dus cu gândul la cei care veniseră să ceară sfatul unuia dintre pastorii care trăiseră aici cu mulți ani în urmă. Poate că printre ei se număraseră şi unii dintre strămoşii mei. Mă întrebam dacă şi vreunul dintre preoții de aici căzuse în păcat, ca Peter. Dragostea e de vină, întotdeauna. Îmi era milă de Peter, nu se putea să nu-l compătimeşti. Am încercat altă tactică.

— Nu-mi pot închipui Wendover fără un doctor Newbold. Tu şi tatăl tău ați avut întotdeauna grijă de noi toți. Nu-ți pare rău să pleci? Măcar un pic? Să pleci din oraş, de lângă oamenii pe care-i ştii de o viață?

— Dintotdeauna mi-am dorit să plec din oraşul ăsta, Hildy. Locuiesc în casa tatei. Am mers la şcoala unde a mers şi tata. Am urmat aceeaşi facultate de medicină ca bătrânul. Cred că unul dintre lucrurile care m-au atras la Rebecca a fost faptul că nu era de aici. A trăit în Africa, vorbeşte cinci limbi. Ştiai? Se pricepe la atâtea, e plină de energie. Am crezut sincer că am putea fi împreună. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea, doar mi-a fost pacientă. N-am să mai pot practica medicina.

— Peter, îmi pare rău că eşti în situația asta. Din tot sufletul. Dar tot nu înțeleg de nu poți să mă laşi pe mine să mă ocup de vânzarea casei. E singurul lucru care mă interesează în momentul de față. Mi-ar prinde foarte bine contractul ăsta. Şi, dacă vrei să ştii, cred că tatăl tău ar fi preferat să-mi dea mie casa mai degrabă decât firmei Sotheby's, ce Dumnezeu! Ai semnat vreun contract cu Wendy?

— Nu. Cred că urma să-mi trimită nişte hârtii acasă. Probabil că au şi ajuns. Aveam de gând să le citesc astă-seară şi să le semnez.

— Ascultă-mă, Peter. Sunt prietenă cu Rebecca. Cred că te pot ajuta. Nu semna hârtiile de la Wendy.

— Hildy, a zis Peter cu voce gâtuită. Sunt disperat, îți dai seama. A fost o prostie din partea mea să las lucrurile să-mi scape din mână. N-am făcut niciodată rău nimănui cu bună ştiință. Rebecca şi cu mine suntem adulți. Atâția oameni au legături, de ce ar fi a mea de condamnat?

— Nu ştiu. Probabil că psihiatrii nu sunt considerați muritori de rând. Oi fi având puteri magice, ştiu şi eu… Habar n-am. Nu eu fac legile şi nici nu judec ceea ce-a fost între tine şi Rebecca. Însă cred că te pot ajuta. Te pot ajuta să-ți pui ordine în viață. Nu e nevoie decât să semnezi contractul cu mine.

— Nu, Hildy, îmi pare nespus de rău. Elise şi cu mine i-am promis lui Wendy. A făcut deja fotografii pentru broşură.

Mi-a trecut orice urmă de milă. „Un vampir care trăieşte din sentimentele altora“, aşa zisese despre mine.

— Wendy Heatherton e o fraieră. Ar fi trebuit să aştepte să semnezi contractul înainte să se apuce să facă broşura. Pot să te ajut, Peter, dar trebuie să semnezi contractul cu mine.

— Ce figură eşti, Hildy Good, a zis Peter. Aici, în cabinet, n-am avut niciodată cum să spun nimănui verde-n față ce cred, fiindcă toți erau pacienți, dar acum pot. Ai tupeu, să ştii, dacă vii să mă şantajezi. Acum, când mi-a ajuns funia la par.

— Peter, e vorba doar de afaceri. Vreau să fac o afacere cu un prieten vechi în orăşelul ăsta. Şi nimic nu merge cum ar trebui. Sunt prietenă cu Rebecca. Sunt prietenă şi cu tine. Tu ai o relație cu Rebecca. Şi

ce-i cu asta? Aici e vorba de afaceri, Peter. Mă lupt să-mi câştig traiul. Nu mă interesează idila voastră şi n-am de gând să povestesc nimănui de ea. Nici nu ştiu cum îți închipui c-aş putea povesti. Pe de altă parte trebuie să-ți spun că şi tu ai greşit. Nu te pricepi deloc la oameni. Chiar mă întreb ce-oi fi învățat în atâția ani de facultate.

— Cum adică?

— Frankie Getchell n-a terminat liceul, dar mi-a spus că Rebecca e dusă cu pluta de cum a dat cu ochii de ea. Erai convins că n-o să spună nimănui de legătura voastră, dar eu ştiu de luni de zile. Peter, chiar nu înțelegi femeile? Credeam că ai învățat ceva despre mintea muierească în verile când te țineai de coada noastră – a lui Allie, a lui Mamie şi a mea. N-ai aflat nimic de la noi despre femei?

Peter a răsuflat uşurat şi fața i s-a destins.

— Mă gândesc uneori la Allie Dyer. Țin aminte că părul îi mirosea a caise. Şi mai țin minte că-i plăcea să poarte un bikini galben. Dar, cinstit să fiu, dacă aş da nas în nas cu ea pe stradă, cred că n-aş mai recunoaşte-o. N-aş putea să spun: „A, uite-o, ea e".

— Nici n-ai avea cum. A murit acum cinci ani de cancer la sân.

— Of, a zis Peter, apoi, privind gânditor pe fereastră, a continuat: Părul ei avea un parfum… de la şampon, bănuiesc. Uneori îl simt la altcineva… Parcă mă întorc în copilărie…

Mi-am amintit cum a vrut micul Peter să cumpere timp de 10 dolari de la Allie. Să cumpere atenție şi afecțiune – adică ceea ce lui i se părea a fi dragoste – în valoare de 10 dolari. Acum era rândul lui să fie plătit de alții, cam pentru aceleaşi lucruri. Toți în afară de Rebecca. Pentru ea, Peter a încercat să uite de meserie şi să se gândească la iubire. Iar acum, când situația se întorsese împotriva lui, se gândea la şamponul unei fete moarte.

— Peter, ascultă-mă. Pe cuvântul meu că n-am spus nimănui despre tine şi Rebecca şi nici n-am să spun. Dar vreau să-mi dai mie casa la vânzare. O să fie ceva discret. N-am s-o pun pe site-ul Asociației agenților imobiliari şi n-am să-i fac reclamă. Doar am să-i anunț pe ceilalți agenți. Nu trebuie decât s-o suni pe Wendy şi să-i spui că te-ai răzgândit. Că îmi dai mie casa s-o vând. Pot să te ajut, am zis.

— Ştii că fetele tale voiau să le ajut anul trecut, în povestea cu intervenția? M-au sunat şi m-au rugat să le ajut.

Am simțit că-mi iau obrajii foc.

— Şi ce-i cu asta?

— Le-am spus că eu nu cred în intervenții. Nu cred că funcționează. Nu poți să faci pe cineva să nu mai vrea să bea. Le-am spus, dar n-au vrut să mă asculte. Nu poți să-i iei cuiva negarea. Negarea e ca o pătură care te acoperă şi sub care eşti, cum să-ți spun, aproape gol. Nu poți să-i iei cuiva negarea. Aşa cum nu poți să laşi pe cineva în pielea goală în frig, tot aşa nu poți să-l laşi pradă ruşinii. Fiecare poate renunța la negare doar atunci când este pregătit. Şi cred că am avut dreptate, ar fi trebuit să mă asculte.

— Cum adică? N-am mai băut nimic de luni de zile.

— Ştiu, mi-a spus Rebecca. Îmi pare bine că ai găsit singură o soluție. Mă bucur pentru tine, Hildy, zău. Iar acum… îmi…

— Ce?

— Ei, îmi dă încredere. Îți dau ție casa, s-o vinzi. Am încredere în tine.

Furia care pusese stăpânire pe mine din cauza insinuărilor lui cu privire la firea mea şi la presupusa mea aplecare spre băutură nu s-a domolit câtuşi de puțin când m-a anunțat tam-nisam că o să încheie contractul cu mine. Însă n-am vrut să-l las să vadă asta. E psihiatru, ştie pe ce butoane să apese. Nu voiam să-i dau satisfacția că mi-a găsit punctul sensibil. Ce panglicărie mai e şi psihiatria asta! Primisem o

lovitură sub centură, dar m-am ținut bine. Un alcoolic adevărat s-ar fi fâstâcit şi s-ar fi înfuriat. Eu am zâmbit:

— Vasăzică îmi dai mie casa?

— Da.

A semnat contractele înainte să plec din cabinetul lui.

În dimineața următoare m-a sunat Wendy, furioasă. M-a amenințat că mă dă în judecată. O ținea una şi bună cu „încălcare flagrantă a contractului“.

— Care contract? am întrebat-o.

A închis.

---

17 Memorial Day, sărbătorită în ultima zi de luni din mai.

18 Perioada 1789-1801, când în SUA s-a aflat la putere Partidul Federalist, între ale cărui figuri marcante se numără George Washington şi John Adams, primul şi al doilea preşedinte al Statelor Unite.

Optsprezece

Vinerea următoare m-am întâlnit cu Vince şi Nick Santorelli. Eram la The Barnacle, un restaurant lipit de pontonul din port. Restaurantul era plin, fiindcă urma weekendul cu Ziua Eroilor. Le-am prezentat propunerea mea. Le-am spus că vreau să fac fotografii aeriene şi să pun anunțul în *New York Times Magazine*. Plus că aveam proprietatea Newbold în portofoliu – una dintre cele mai frumoase proprietăți din comitatul Essex – pe care ceream 5,5 milioane. Un record pentru Wendover. Le-am spus să nu se grăbească, să cântărească bine propunerea mea. Vince mi-a răspuns că nu aveau la ce să se mai gândească. Voiau să încheie contractul cu mine.

— Hai să dăm noroc, a propus Vince. Ce-ai vrea, Hildy?

— Am să iau o vodcă.

Am răspuns fără să mă gândesc. Nu mai pusesem gura pe băutură de aproape patru luni, dar n-am şovăit o clipă când Vincent m-a întrebat ce vreau.

— Vodcă? Vodcă cu ce? a întrebat Sal.

— Cu vodcă, am zis şi amândoi au izbucnit în râs.

Au comandat trei Stolichnaya cu gheață. Am ciocnit şi am băut pentru Grey's Point.

Am băut doar câteva pahare cu frații Santorelli şi am plecat acasă. Eram în al nouălea cer. Nu-mi venea să cred că sunt atât de bună. Anul ăsta aveam să fac avere. Avere! Am luat-o spre Crossing, dar în loc s-o cotesc spre casă m-am îndreptat spre Wendover Rise. Am trecut de casa Rebeccăi, unde nu ardea nici o lumină şi am ajuns în fața casei lui Frankie. Lumina era aprinsă şi pe coş ieşea fum. Am vrut să mă duc să bat la uşă, dar m-am răzgândit şi l-am sunat pe mobil.

— Da?

— Saut, Frank.

— Salut, Hildy.

— Cu ce te ocupi?

Tăcere, apoi:

— Mai nimic. Unde eşti, Hildy?

— În fața casei tale, în maşină. Voiam să văd dacă ai vrea să vii la mine.

— Ai băut, Hildy?

— Ce? De ce întrebi?

— Parcă spuneai că te-ai lăsat.

— Ei, i-am convins pe frații Santorelli să încheie contractul de vânzare a casei cu mine. O scoatem la vânzare pe zece milioane de dolari.

Râdeam şi strigam în acelaşi timp.

Frank a râs şi el.

— Intră, dacă vrei. Eu nu prea am chef să ies.

M-am gândit bine. Nu mai fusesem niciodată în casa lui Frankie. După câte văzusem pe din afară, nu aveam de gând să pun niciodată piciorul înăuntru. Nu exista pe lumea asta obiect despre care Frankie să nu creadă că trebuie recuperat, aşa că îmi închipuiam casa plină până la tavan de „comori" salvate.

— Ce-ai de băut?

A tăcut un pic înainte să răspundă:

— Bere, doar atât.

— Hai la mine, Frankie. Am nişte vin în pivniță.

— Noo, sunt obosit, Hildy. Du-te acasă. Du-te la culcare şi nu te apuca să deschizi sticla aia de vin acum. Bagă-te în pat şi atât.

— Ce tot vorbeşti? Adică să nu mai beau? Din cauza fetelor? Sunt cel mai bun agent imobiliar… cea mai bună femeie de afaceri din oraş. Ce zic eu, din ţară. Cine te crezi, să-mi spui mie ce să fac? Nu sunt copil, fac ce vreau. Mă duc acasă şi o să petrec singură, nemernicule.

— Noapte bună, Hildy. Ai grijă cum conduci.

— Du-te dracu'!

M-am dus acasă şi am deschis sticla de vin. Adică Frankie Getchell, meşterul la toate, gunoierul, credea că ştie mai bine ca mine ce trebuie să fac? Hai, că mă făcea să râd. Chiar era de râs. M-am repezit jos, în pivniţă, am înşfăcat o sticlă de vin şi m-am întors în bucătărie ţinând-o strâns de gât, ca o pe bâtă. Voiam să beau vin în camera de zi, nu în pivniţă. Să beau atât cât vreau. Frank Getchell şi idiotul ăla de Peter credeau că mă cunosc mai bine decât mă ştiam eu? Cum m-a lăudat Peter pentru că mă lăsasem de băut, parcă eram un copil. Să te strici de râs. Ştia dacă sunt alcoolică, ori nu? Nu mă văzuse niciodată băută, niciodată. Halal doctor! Doar nu eram un copil. Eram o femeie de afaceri de succes. Sărbătoream cu un pic de vin. Dar nu aveam să beau o sticlă întreagă, nu. Doar un pahar sau două. Era o ocazie specială. Sărbătoream în camera mea, nu în pivniţă. În camera de zi, ca o persoană civilizată, cu câinii alături de mine şi cu un CD cu muzică bună.

Am turnat vin într-unul dintre paharele mele preferate şi am luat o înghiţitură. Mă şi minunam cât de trează sunt, după ce dădusem pe gât trei votci împreună cu fraţii Santorelli. Dar vinul n-avea gust bun. Poate din cauză că băusem vodcă înainte. Vinul nu mai avea gustul delicios pe care îl ştiam. Am dat muzica mai tare şi m-am aşezat pe canapea. Babs şi Molly s-au cuibărit lângă mine. Sorbeam din vin şi încercam să retrăiesc bucuria pe care o meritam, bucuria pe care o trăisem cu doar puţin timp în urmă. Cine era Frank Getchell să-mi spună mie ce să fac? Dac-ar fi trăit tata, să mă vadă cum fac sute de mii de dolari într-o singură zi!

Mă bătea gândul s-o sun pe sora mea, Lisa. În Los Angeles era mult mai devreme, destul de devreme ca să pot da telefon. Dar mă jurasem să nu dau niciodată telefon după ce am băut, chiar dacă nu mă simţeam ameţită. Era o cale sigură ca să te faci de râs şi n-aveam nevoie de aşa ceva.

Am terminat paharul de vin. Să fi ajuns imună la efectele alcoolului? Pur şi simplu nu mă mai ameţeam. Poate că eram aşa de entuziasmată de contractul încheiat, că nu mă mai puteam îmbăta. Mi-am mai turnat un pahar, m-am sprijinit de spătarul canapelei şi voiam să sorb din el când Molly m-a atins cu laba pe braţ, cum face când vrea să fie mângâiată. Vinul s-a vărsat pe bluza mea cea nouă.

— Daţi-vă jos! am urlat şi le-am plesnit pe amândouă până când s-au dat jos de pe canapea.

Căţelele dracului, am zis în gândul meu. Molly mă călca pe nervi; voia s-o mângâi tot timpul. Iar Babs, aveam să ajung la tribunal din cauza ei, dată în judecată de unul dintre cei pe care îi muşcase. Am terminat vinul din pahar, uitându-mă urât la Molly, care se învârtea de colo-colo, cu dinţii rânjiţi.

— Valea! am strigat la câini.

Nu mai puteam suporta să le văd cum se uită la mine şi pe Molly cum rânjeşte.

— Ia! am strigat şi i-am privit mulţumită cum se reped în bucătărie.

În sticlă mai rămăsese un pic de vin. Era păcat să nu-l termin. Nici măcar nu eram ameţită.

A doua zi, când m-am trezit, Frank era lângă mine. Adormisem în faţa căminului, prăbuşită într-unul din fotoliile de piele. Pe jumătate îmbrăcată. Când Frank m-a zgâlţâit ca să mă trezească, aveam doar sutienul şi o fustă pe mine.

— Nnu… e… ce… pare, am zis bâlbâindu-mă, după ce am stat puţin să mă lămuresc ce-i cu mine.

Frank se dusese deja în bucătărie şi punea de cafea.

M-am dus în baie şi am văzut că machiajul din ziua dinainte mi se întinsese pe toată fața. Am făcut un duş, mi-am pus haine curate şi am coborât. Frank mă aştepta cu o cafetieră plină, atunci luată de pe foc.

Ne-am băut cafeaua în tăcere. După asta i-am spus că-mi pare rău că țipasem la el cu o seară înainte. Nu mi-a răspuns. Eu încă mai tremuram, cu toate că băusem cafea. În seara dinainte nu simțisem alcoolul, dar în dimineața asta îl simțeam. Ştiam că în curând o să mă apuce remuşcările şi o să-mi vină să intru în pământ de ruşine. M-am dus unde era Frank aşezat, am îngenuncheat lângă el, am pus capul pe genunchii lui şi l-am cuprins cu brațele pe după picioare. I-am simțit mâinile în părul meu, mângâindu-mă uşor, ceea ce m-a făcut să zâmbesc şi să mă smiorcăi puțin. Pe neaşteptate m-a apucat de păr şi mi-a dat capul pe spate, ca să mă uit în ochii lui.

— Ce dracu' e cu tine? a zis mâniat.

Chiar mârâia când m-a întrebat. Mârâia printre dinți ca un animal. Ochii îi erau umflați pe parcă plânsese şi acum am văzut că era murdar pe față.

— Cum? am zis în şoaptă.

— Ai idee ce-ai făcut azi-noapte?

— Păi… da…

— Habar n-ai, bețiva dracului. Ştii că am petrecut toată noaptea ca să-ți şterg urmele? Că, dacă eşti prinsă, am dat şi eu de dracu'? Ți-am spus să te duci acasă aseară!

— M-am dus.

— Şi să rămâi acasă.

— Ce tot spui acolo? Am rămas acasă.

Mă căzneam să-mi scormonesc prin minte. Parcă era împâslită, iar creierul îmi zvâcnea. Căutam fragmentele lipsă, bucățelele de imagini rămase din noaptea dinainte. Venisem acasă. Deschisesem sticla. Vărsasem vinul…

— Am venit acasă, Frankie. Asta am făcut. Îmi aduc aminte tot. Am adormit şi-atât.

— Scoală-te. Aşază-te pe scaun, a zis Frank fără să se uite la mine.

M-am ridicat cu greutate, clătinându-mă. M-am ținut de un scaun ca să nu cad şi m-am aşezat la masă, față în față cu Frank.

— Parbrizul tău e spart, a zis Frank.

— Parbrizul meu?

— Da, capota e înfundată şi parbrizul e crăpat, pe partea pasagerului. Ca şi cum ceva s-a izbit de botul maşini şi pe urmă a ricoşat în parbriz.

— Stai puțin… nu, eu am fost acasă toată noaptea.

— Eu am umblat toată noaptea fiindcă a apărut o urgență. A dispărut Jake Dwight, băiatul lui Patch.

— Doamne Dumnezeule… îngrozitor.

— Am auzit pe radioul meu. M-am suit în maşină şi m-am dus imediat acolo. Polițistul de serviciu era Sleepy Haskell. El mi-a spus că băiatul reuşise cumva să iasă din casă. Tre' că erau zăpăciți cu pregătirile de mutare. Întâi a dispărut pisica băiatului, p'ormă tre' că el a ieşit s-o caute. Maică-sa şi-a ieşit din minți. O vreme i-am ajutat să caute, după aia am trecut cu maşina pe aici. Am văzut maşina ta parcată jumătate pe iarbă, cu motorul mergând, Hildy. Farurile erau aprinse. Pe urmă am văzut parbrizul.

M-am îndreptat spre fereastra din vestibul. Mai bine zis m-am izbit de peretele bucătăriei, apoi de cadrul uşii, de peretele livingului, până ce, în sfârşit, am ajuns în vestibul. Nu mă puteam ține drept pe picioare, e adevărat. Eram în stare de şoc. Eram în şoc total.

— Unde e maşina? am întrebat în şoaptă.

Timpul se oprise. Parcă trăiam într-un vis. Când m-am lăsat prima oară de băut, aveam astfel de vise. După ce n-am mai băut câteva luni în şir, mi se întâmpla să visez că m-am îmbătat şi m-am făcut de râs ori am făcut rău cuiva. Dar după aia mă trezeam şi nu pot să vă descriu starea de uşurare pe care o aveam. Eram bine. Nu mă îmbătasem, nici cu o noapte înainte, nici cu două. Nu mă mai îmbătasem de luni de zile. Poate că şi acum eram într-un vis. Poate că nu mă apucasem iar de băut. Poate că am să mă trezesc şi am să găsesc una dintre cărțile de meditație zilnică pe care ți le dădeau la Hazelden şi o monedă în dar pentru un an de abstinență.

Cum spunea tata:

„Pe dracu', poate când o coborî luna din cer".

M-am întors în bucătărie şi când l-am văzut pe Frank cum întoarce capul ca să nu se uite la mine m-am pus pe plâns. M-am aplecat peste blatul de lucru şi mi-am îngropat fața în mâini.

— Unde e maşina? am întrebat din nou.

— Am dus-o la un tip pe care-l cunosc, în Lynn. Un tip în care am încredere. O să îndrepte tabla şi o să schimbe parbrizul. N-o să sufle o vorbă la nimeni.

— Frankie, crede-mă, mi-aş fi adus aminte dacă aş fi ieşit. Şi nici n-am izbit nimic în drum spre casă, după ce am vorbit cu tine. Nici măcar nu eram beată. Dar… unde e Jake? L-au găsit? E bine?

— Nu, tot oraşul a ieşit să-l caute.

— Frankie, doar nu crezi că… ai înnebunit?

— Ce crezi că mi-am zis când ți-am văzut maşina? Ce puteam să cred? Ai lovit ceva. Şi trebuie că te-ai dat jos din maşină fiindcă toată bluza îți era plină de sânge, ca dracu'.

Am simțit că mă înăbuş.

— Frankie, ăla era vin. Unde e bluza? Miroase-o. Am vărsat vin pe ea…

— S-o miros? Am ars-o.

Nu sunt slabă de înger, dar am simțit că mă ia cu leşin. Pur şi simplu nu puteam să trag aer în piept.

— Hildy, stai jos, a spus Frankie pe un ton mai blând.

Am reuşit cumva să fac câțiva paşi până la masă şi m-am prăbuşit pe un scaun, lângă Frank.

— Ar trebui să sunăm la poliție, am spus în şoaptă. Să-l suni pe Sleepy şi să mă laşi să vorbesc cu el. În astfel de situații e mai bine să declari la poliție.

— Da, sigur, spui că ai izbit ceva, da' nu-ți aduci aminte ce, tocmai în noaptea când a dispărut un copil handicapat.

Acum plângeam de-a binelea. Frankie şi-a prins fruntea în palme.

— Hildy, poate că ai lovit o căprioară, a zis în cele din urmă. Eu asta cred că s-a întâmplat. Căprioarele fug când sunt lovite. O căprioară sau un câine. L-ar fi găsit pe băiat… dacă l-ai fi lovit tu. N-ar fi avut cum să fie prea departe.

— Nu mai spune aşa, l-am rugat apucându-l de mână şi strângându-l.

— Buba e alta, Hil. Ştim amândoi că, şi dacă n-ai lovit pe nimeni azi-noapte, se poate întâmpla data viitoare. Când o să se termine, când o să-l găsească pe băiat, eu zic să te laşi de băutură pe bune.

Frankie avea dreptate. Dacă l-aş fi lovit pe Jake – cum îmi bătea inima doar când mă gândeam la asta! –, dacă într-adevăr l-aş fi lovit ar fi fost găsit până acum.

— N-am ieşit din casă aseară, n-am lovit pe nimeni. Cum de ți-a trecut aşa ceva prin cap, Frank? Zău!

— Poți să te laşi iar de băut, Hildy. De data asta pe bune. Îți mergea aşa bine, chiar îmi plăceai cum erai când nu beai. Îmi plăceai mult mai mult, pe cuvânt.

Am dat drumul mâinii lui Frank.

— Aşa o fi fost pentru tine. Da' te-ai gândit vreodată că poate mie-mi placi mai mult atunci când beau? Că poate nu-mi placi când sunt trează? Se gândeşte oare cineva la ce simt eu?

Frank mă privea fără să scoată o vorbă. Fără voia mea am remarcat că avea o cămaşă veche, pătată de unsoare. Mâinile îi erau aspre, crăpate şi păreau murdare, aşa cum păreau de multe ori, mai ales când venea de la lucru.

— Eşti la fel ca fetele mele. Nu vă gândiți decât la voi. Trebuie să mă port aşa ca să vă placă de mine.

— Nu mă gândesc la mine. La tine mă gândesc, Hildy. Toată noaptea la tine m-am gândit.

— Ca să vă placă mai mult de mine. Şi cu ce-mi place sau nu-mi place mie cum rămâne? Eu mă plac aşa cum sunt.

Frankie s-a ridicat şi a luat-o spre uşă. Am simțit cum mă înăbuş de furie.

— Mă plac aşa cum sunt. Un singur lucru nu-mi place. Că am fost atât de tâmpită cât să mă încurc cu tine. Ai fi zis acum doi ani că am să fiu între primii cincizeci de afacerişti de succes din Massachusetts? l-am întrebat țipând.

Țipam şi plângeam. Cred că cine m-ar fi văzut ar fi zis că fac o criză de isterie.

— Şi tu, al naibii priceput la toate, un gunoier, chiar crezi că ştii mai bine decât mine cum ar trebui să-mi trăiesc viața? Haida-de!

Frankie s-a oprit şi, fără să se uite la mine, a spus rar:

— Hildy, eşti o bețivă. Acum nu poți merge acolo, dar, după ce a trecut ceva timp, ai face bine să te duci înapoi, în locul unde te-au trimis fetele tale, şi să rămâi acolo o bucată de vreme.

— Ieşi afară din casa mea! N-am nimic de-a face cu dispariția lui Jake. Aseară am fost acasă. Vezi-ți de treaba ta. Şi să-mi aduci maşina cât se poate de repede. Vreau să mă duc s-o văd pe Cassie.

Vorbeam de una singură, fiindcă Frankie plecase.

Recunosc, eram varză. Cum de putuse Frankie să-mi spună nişte grozăvii ca alea? Şi unde era Jake? Mi-am căutat telefonul ca s-o sun pe Cassie. Când l-am găsit, căzut pe jos lângă cămin, parcă mi-am adus aminte că sunasem pe cineva în seara dinainte. Da, acum îmi aminteam. Pe Frankie. L-am sunat pe Frankie, dar n-a răspuns.

Voiam să-l conving să vină la mine. Mi se întâmplă de multe ori să devin sentimentală când beau şi acum îmi aduc aminte că mă pocnise dorul de Frank, să fiu cu el, să-i spun cât de mult îl iubesc. Trebuie că eram pulbere. Visam sau chiar mă rujasem, îmi aranjasem părul şi mă dusesem la maşină în miez de noapte? Parcă țineam minte că aşa făcusem, că mă dusesem la maşină ca să-l pot vedea pe Frank.

Ce făcusem?

Scott avea obiceiul să țină un pachet de Marlboro în dulapul de deasupra frigiderului şi, cu toate că nu mai fumasem de ani de zile, am tras un scaun şi m-am urcat pe el. Capul îmi vuia, mâinile îmi tremurau. Am găsit un pachet vechi, mototolit, cu trei țigări în el. Am aprins una şi m-a luat tusea. Avea un gust oribil, împuțit. Am mai tras un fum şi am simțit cum îmi intră nicotina în sânge. Chiar aveam nevoie să-mi limpezesc mintea. Câinii lătrau fără oprire, aşa că am urlat la ei să tacă dracului odată. În scurtă vreme voi avea nevoie să beau ceva, dar deocamdată am amânat momentul. Frankie urma să-mi aducă maşina înapoi. Nu se făcea să creadă că băusem iar după ce-mi aruncase acuzațiile alea neruşinate. M-am aşezat la masă, trăgând din țigară printre hohotele de plâns.

Deodată am zărit ceva mişcând în living. Intrase cineva în casă!

— Rebecca? am strigat.

De ce Rebecca, nu mă întrebați. Simțisem prezența ei acolo. Când l-am văzut pe Peter Newbold

intrând în bucătărie, am scos un țipăt. Eram cu nervii la pământ.

— Peter, ce-i cu tine? De ce nu bați la uşă?

— Am bătut, Hildy. N-ai auzit?

Am tras încă un fum şi am scuturat din cap. Ce l-o fi apucat să vină tocmai acum? Probabil că mă bănuia şi el în povestea asta cu Jake, iar când l-am privit în față şi am văzut cât de roşii îi erau ochii am fost sigură că aşa e.

— Peter, ce s-a întâmplat?

— Eşti singură, Hildy? Mai e cineva cu tine? a întrebat uitându-se prin bucătărie şi mi-am închipuit că se uita după Rebecca.

— Nu e nimeni în afar' de mine, Peter. Rebecca a plecat la Nantucket, să petreacă weekendul. Ce s-a întâmplat? Ai aflat de nenorocire? Cu Jake?

S-a prăbuşit pe un scaun în fața mea şi a zis.

— Da, când veneam încoace am văzut maşinile poliției prin oraş. M-am oprit ca să aflu ce e.

— Deci nu l-au găsit? am zis în şoaptă.

— Nu, încă nu. Am venit să vorbim de Rebecca, Hildy. Dar acum, când te gândeşti că a dispărut un copil, parcă nu mai are nici o importanță. I-am văzut pe părinți în oraş adineauri, săracii ce ei…

Şi ce? De ce mă privea aşa? Oare şi el îşi închipuia că sunt cumva răspunzătoare de dispariția lui Jake?

— Habar n-am unde e Jake. Am fost acasă toată noaptea. Nu mă taie capul ce s-a întâmplat cu el, am zis privind țigara.

Am mai tras un fum şi am aruncat mucul în zațul de cafea din ceaşcă.

— Da. Nimeni nu ştie unde e. Hildy, a zis după câteva clipe, trebuie să mă asigur că Elise şi Sam n-o să aibă de suferit. Am venit aici ca să te întreb dacă pot conta pe discreția ta. Pot să am încredere în tine?

— Sigur că da.

— Vreau să zic, orice-ar fi, pot să contez că n-ai să spui nimănui despre mine şi Rebecca?

— Peter, ce-mi tot pui aceeaşi întrebare? Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Patch şi Cassie trebuie că sunt înnebuniți de îngrijorare. Chiar aş vrea să mă duc să-i văd.

M-am ridicat ca să mai fac un ibric de cafea, dar am fost nevoită să mă țin de speteaza scaunului ca să nu cad.

— Am vorbit cu Rebecca aseară. Ştie că plănuim să plecăm de aici şi… m-a amenințat că dă totul pe față. S-a terminat cu cariera mea, familia o să fie distrusă… N-am să-mi pot găsi de lucru, n-am să-mi pot trimite băiatul la şcoală…

— Să ştii că nu i-am spus nimic, dacă la asta te gândeşti, Peter.

— Ştiu, Hildy. În oraşul ăsta totul se află, dar cred că tu ştii să păstrezi un secret. Cred că păstrezi un secret, dacă e nevoie.

— Sigur că păstrez un secret, am spus cam răstit.

Au, ce mă durea capul!

— Aş vrea să-mi promiți. Nu pentru mine, nu doar pentru Elise şi Sam, ci şi pentru Rebecca. E mai bine şi pentru ea. La ce bun să fie târâți copiii şi soțul ei în mizeria asta? Odată ce-am plecat, n-o să mai spună nimic, sunt sigur. De-aia, cu cât dispar mai repede, cu atât mai bine. Plec chiar azi, Hildy. Am vrut să-mi iau rămas-bun şi să mă asigur că pot conta pe tine.

— Peter, eu cred că Rebecca e obişnuită să obțină cea ce vrea – de fapt, sunt sigură că aşa e. Nu văd cum s-ar mulțumi să te vadă plecat.

Sfinte, trebuie că ştia el ceva. Altminteri cum putea să-şi zică psihiatru şi să nu priceapă nimic? Mă rog, Peter era şi un pic ciudat. Cică toți psihiatrii sunt aşa. Pesemne că asta-i şi atrage spre profesia asta. Simt nevoia să dea răspunsuri, să completeze piesele lipsă din propriul lor mozaic mintal.

A trebuit să țin bolul cafetierei cu amândouă mâinile ca să nu vărs apa când l-am umplut.

— În orice caz, pe mine poți conta, Peter.

— De ce tremuri aşa tare, Hildy?

— Nu tremur.

Am pornit cafetiera, m-am întors la masă şi m-am aşezat în fața lui Peter. L-am privit şi cea ce am văzut m-a făcut să mă sprijin de spătar. Ştiu, v-am spus că la mijloc e o păcăleală, dar adevărul e pot ghici intențiile şi anumite feluri de gânduri. Oricine poate, dacă îl învață cineva, aşa cum m-a învățat mătuşa mea pe mine. Am învățat privind-o pe ea. Am văzut cum deschidea drum prin cameră cu privirea, iar dacă încăperea ar fi luat foc nici n-ar fi băgat de seamă, atât de tare pătrundea în mintea celuilalt. Punea o întrebare, şi într-o privire furişată citea amintiri, dorințe şi doruri; în clipirea unei pleoape sau zvâcnetul unei vene de pe tâmplă vedea secrete şi visuri ascunse. Gândurile blânde sunt ca nişte şoapte, în schimb, sentimentele intense – dragostea, ura, bucuria, frica – pot fi iuți şi furioase, aşa că trebuie să te ții bine când le citeşti. Când cineva are ceva rău în minte, atunci strigă răul acela cu toate gândurile lui, atât de tare, că acoperă aproape toate celelalte gânduri.

— Nu-mi place cum arăți, Hildy, l-am auzit în cele din urmă pe deasupra zgomotului furiei şi disperării lui. Parcă eşti gata să faci ceva… prostesc, aş zice, pentru că nu-mi vine în minte cu cuvânt mai bun.

Dar eu am citit în el, cât se poate de tare şi clar: disperare şi încă ceva. Ură? Nu. Moarte. Moartea era în mintea lui. Am întors privirea. Şi el ştie să citească şi nu voiam să vadă că mi-e teamă.

— Ar fi bine să iei ceva, Hildy. Am eu ceva să-ți dau. Xanax, nimic mai mult. Un sedativ uşor. Stai să-ți aduc nişte apă.

S-a dus la chiuvetă şi s-a apucat să deschidă dulapurile suspendate.

— Unde ții paharele? a întrebat. A, uite-le.

L-am auzit cum a umplut paharul, după care l-a pus pe masă, în fața mea. Alături a pus un flacon plin cu pilule mici, albe.

— Nu, mulțumesc, am zis. Nu iau pilule. Mă simt foarte bine.

— Te rog, Hildy, miroşi a băutură, trebuie că ai băut ceva azi-noapte. Ia doar o pilulă. O să te liniştească. Şi eu am luat două.

Plecase privirea spre mine, dar am întors capul.

— Ți-am spus că nu iau chestii de-astea.

— Ei, câteodată e necesar. Atunci când ne spune doctorul. Hildy? Hildy, ai auzit ce-am spus?

Am apucat flaconul şi l-am ținut strâns la piept ca să nu se audă cum zornăie pastilele înăuntru din cauză că-mi tremura mâna.

— Noaptea trecută a fost îngrozitoare, Hildy.

— De ce? Ce-ai făcut?

— Am crezut că Rebecca o să vină aici, după ce m-a sunat. Parcă nu era în toate mințile. Voiam să stau de vorbă cu ea. Şi cu tine. Când am ajuns aici, maşina ta nu era pe alee. Unde-ai fost azi-noapte, Hildy ?

— În oraş, cu nişte parteneri de afaceri. Da' ce te interesează?

Plângeam. Din ochi îmi şiroiau lacrimi, nasul îmi curgea, batista de hârtie ajunsese un ghemotoc ud pe care îl strângeam în pumn. Unul din câini apărut pe neaşteptate din camera de zi.

— Ieşi afară! am urlat. Scuze, am zis către Peter însă n-am primit nici un răspuns.

— Peter? am făcut privind în jur. Unde se dusese?

M-am lăsat iar pe scaun. Ştiam că am batiste de hârtie în geantă, aşa că am ridicat-o de unde era atârnată, pe spătarul scaunului, şi m-am apucat să cotrobăi înăuntru. Atunci am simțit că Peter e aplecat deasupra mea.

— Ce faci? am întrebat pe un ton aspru, întorcându-mă spre el.

Privea în jos, spre mine şi din nou am văzut moartea în ochii lui.

Moarte. Moarte. Moarte. Gândurile pulsau în aer în jurul meu. Le simțeam tot mai puternice, le auzeam tot mai tare, bătând în ritmul inimii mele.

Mi-am adus aminte cum îmi spusese că are încredere în mine doar cu câteva zile înainte. Cum îmi spusese că ştia că n-am să mai beau. Se pricepea la fel de bine ca mine să inducă o sugestie negativă. Era ca şi cum i-ai spune unui copil că ştii că nu se va atinge de prăjitura pe care i-o lăsaseşi. Îi spui cuiva să nu se gândească la ceva şi i-ai creat o obsesie. Să-mi fi sugerat el să mă îmbăt?

Voia „să se asigure“ că n-am să povestesc nimănui de el şi Rebecca. Cum avea de gând să se asigure?

— Hildy. Cred că ar trebui să iei pastilele. Sunt îngrijorat din cauza ta. Nu ți-e bine. Ia pastilele, te rog.

Şi atunci am simțit părul de pe ceafă cum se ridică şi am mai simțit cum îmi amorțesc degetele de la mâini şi de la picioare. Acasă la mătuşa mea veneau uneori, ca să le ghicească, persoane mânioase (unele erau de-a dreptul țicnite). Mătuşa mea spunea că ştia că sunt dezechilibrate fiindcă i se ridica părul pe ceafă de cum intrau în cameră.

— Hildy, uită-te la mine, m-a rugat Peter.

Eu lăsasem privirea în jos, la paharul cu apă. Ştiam că poate citi emoțiile, iar frica e cea mai uşor de citit, chiar mai uşor decât mânia. Mi-am tras nasul şi m-am şters la ochi cu şervețelul murdar. Apoi am căutat altul în geantă, ferindu-mă să mă uit în ochii lui. Rebecca şi cu mine eram cele două persoane care îi stăteau în cale, îi amenințau viitorul. Ce avea de gând cu noi?

— Scuză-mă, Peter, am zis încercând să-mi ascund tremurul din voce. Mă duc să iau nişte şervețele din baie.

Peter a pus palma lui mare pe încheietura mâinii mele. Era rece ca gheața.

— Ba nu. Stai aici, a spus şi a adăugat pe un ton mai blând: Îți bate inima foarte tare. E mai bine să stai liniştită. Beau un pic de apă. Sunt îngrijorat din cauza ta.

Am rămas amândoi aşa, el cu palma pe încheietura mea, eu cu ochii în jos.

— Eşti în stare de şoc, a zis Peter. Ai intrat în sevraj după alcool. Asta e mahmureala, o stare de sevraj, plus că eşti şocată de dispariția lui Jake. Ai nevoie de odihnă.

De fapt, aveam nevoie să beau ceva. Mă întrebam unde o fi Rebecca. Şi mă întrebam, din nou, de ce ne căutase Peter azi-noapte, pe noi, cele două femei care ştiau cum şi puteau să-l distrugă. În noaptea dinainte ieşise la vânătoare de vrăjitoare, iar acum ținea mâna încleştată pe încheietura mea. Doamne, ce n-aş da să pot bea ceva…

— Ştiu că te gândeşti cât de mult îți doreşti să bei ceva, Hildy. Nu de asta ai nevoie acum. Ia o pastilă. O să te liniştească.

Tocmai atunci Babs şi Molly s-au apucat să țopăie şi să latre în camera alăturată şi Peter s-a întors să vadă ce e. Am izbutit să-mi smulg încheietura din mâna lui şi să mă ridic şovăind în picioare.

— Ce-a fost asta? a întrebat Peter.

— Câinii, am răspuns dându-mă înapoi cu spatele. Aşa latră tot timpul… Mă scot din minți…

— Unde te duci?
— În baie.
Îmi era frică să mă întorc cu spatele spre el, aşa că precis vedea că sunt speriată.
— Hildy, după cum arăți, cred că ai să leşini, a zis şi a făcut un pas spre mine.
M-am întors şi am luat-o la fugă.
Am trecut în goană pe lângă baie, am luat-o prin vechea cămară şi am coborât într-un suflet în pivniță. Am avut grijă să trag uşa după mine şi a stat închisă o clipă, îndeajuns cât să mă pot ghemui pe întuneric lângă piciorul scării. Apoi Peter a deschis uşa şi o rază gălbuie de lumină în care jucau fire de praf a luminat mijlocul treptelor vechi de lemn. Din tavan atârna un bec, ceva improvizat, care se arsese cu săptămâni în urmă. Nu ajunsesem să-l schimb. Îl auzeam pe Peter cum apasă în zadar pe întrerupătorul de lângă uşă. M-am pus în patru labe şi am încercat să mă strecor în spatele boilerului. Nu e departe de scară, dar se află într-un colț întunecos şi între el şi perete e un spațiu în care mă căzneam să-mi fac loc.
— Hildy, a spus Peter pe un ton blând. Sunt eu, Peter.
Inima îmi bătea să-mi iasă din piept.
— Hildy, sunt eu, Peter.
N-am scos un sunet.
— Hildy, te sperii fără rost. Aşa se întâmplă când eşti mahmură. Începi să-ți închipui tot felul de lucruri. Crezi că oamenii au gânduri necurate în legătură cu tine. Nu e cazul meu, Hildy. Eu te-am admirat întotdeauna. Îmi aduc aminte de tine când erai adolescentă. Mai ții minte? Tu, Allie, Mamie şi cu mine? Odată ne-am oprit acasă la tine să luăm ceva şi mama ta stătea pe verandă.
Îmi dăduseră din nou lacrimile, dar aveam grijă să nu mă smiorcăi. Peter cobora prudent scările. În spatele lui uşa rămăsese întredeschisă şi era nevoit să calce încet, căutând treapta cu vârful piciorului.
— Era aşa frumoasă mama ta. Țin minte că avea o pisică pe genunchi şi ne zâmbea drăgăstos.
Lacrimile mă înăbuşeau.
Ajunsese jos şi înainta încet pe întuneric. Mi-a venit în minte cum jucam v-ați ascunselea cu el când era doar un copilaş de care Allie avea grijă – şi când nici eu nu eram cu mult mai mare. Mi-am amintit cum îi plăcea lui Peter când țâşneam din ascunzătoare şi îl băgam în sperieți. Vânătorul devenea vânat, asta îi plăcea cel mai mult. Acum eu eram cea vânată şi simțeam că o să-mi sară inima din piept de frică. Tocmai mă gândeam cât de aproape o fi ajuns când am auzit zgomot de sticle sparte. Dăduse de sticlele goale, care stătuseră acolo toată iarna. Aveam de gând să aştept până se împrimăvăra ca să le arunc la gunoi. Dimineața devreme, când nu era nimeni prin preajmă.
— Of, Hildy, te rog, lasă-mă să te ajut. Ai să te simți mai bine. Negarea, delirul paranoic de acum sunt parte din boală. De ce te ascunzi? Sunt eu, eu. Prietenul tău, Peter.
Şi atunci s-a întâmplat ceva neaşteptat. M-am văzut cu alți ochi. M-am văzut aşa cum trebuie că mă vedea Peter. Aşa cum poate că mă vedea toată lumea. Eram o bețivă. O bătrână alcoolică, o ființă jalnică. Poate că, de fapt, nu eram o femeie de afaceri dinamică, o mamă care crescuse copii reuşiți şi încă alte lucruri pe care îmi plăcea să le cred despre mine. Poate că eram la fel cu cei care veneau la întruniri. Poate că eram Hildy, nimic mai mult. Nu aveam nimic deosebit, eram doar o bețivă bătrână. Hildy Good, alcoolica. O alcoolică obişnuită, banală chiar.
— Hildy, lasă-ne să te ajutăm. Poți scăpa din starea asta. Atâta lume ține la tine. Fetele tale, nepotul tău.
De ce fugisem în pivniță? Ce tâmpenie. De ce stăteam tremurând în spatele boilerului? M-am văzut aşa cum eram în realitate, o bătrână panicată, cu nervii întinşi la maximum, care se ascundea în pivniță de un

doctor – un prieten – care se străduia s-o ajute. Un bărbat pe care îl ştiam de când învăța să meargă, al cărui tată se purtase frumos cu noi, atât de frumos, după moartea mamei. Nu era un criminal dezaxat care voia să mă prindă. Ce mi se năzărise? Era Peter Newbold.

— Sunt eu, Hildy. Eu, Peter.

— Peter, am şoptit şi pe urmă am reuşit să mă ridic în picioare. Sunt aici.

M-a luat cu brațul pe după umeri.

— Gata, gata, a zis şi m-a dus spre scară.

A fost nevoie să mă ajute ca să pot urca. Eram aşa de slăbită. Mă ținea pe după mijloc.

— Trage aer adânc, Hildy. Mai e puțin. Câteva trepte.

— Bine, ziceam eu plângând cu sughițuri. Bine.

Când în cele din urmă am ajuns sus, Peter a întins mâna peste umărul meu ca să împingă uşa, dar, până s-o atingă, uşa s-a dat de perete. În prag stătea Frank.

I-am căzut în brațe.

— Iartă-mă, am spus plângând. Iartă-mă. Aşa e, am ieşit cu maşina azi-noapte.

Frankie m-a ținut să nu cad, apoi mi-a ridicat bărbia şi m-a privit în ochi.

— Nu ştii ce spui, Hil.

— Am ieşit cu maşina azi-noapte, Frankie. Eram beată, nu-mi aduc bine aminte. Am lovit ceva…

— Nu ştie ce spune, a zis Frank şi m-a strâns lângă el. Şşş, a făcut.

— Nu vedeam nimic, am spus înăbuşit, cu capul proptit în pieptul lui. Țin minte că ceva a trosnit tare şi pe urmă nu înțelegeam cum se lipise o pânză groasă de păianjen pe parbriz. N-am văzut aproape nimic în drum spre casă. A trebuit să mă uit afară pe geamul pasagerului.

— Şşş, Hildy. Ai visat. Am fost aici, cu tine, toată noaptea. Tu ce cauți aici, Newbold?

— Am vrut să vorbesc ceva cu Hildy, l-am auzit pe Peter răspunzând. Plec din oraş azi şi voiam să-mi iau la revedere.

— Hildy a fost cu mine toată noaptea, a repetat Frank. E nițel buimăcită.

— Da, înțeleg. Hildy, îți las pastilele. O să-ți facă bine. Acum te las. La revedere, Frank.

— Pe curând, a mormăit Frank.

După ce Peter a plecat, Frank m-a ajutat să mă aşez pe un scaun şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a pus palmele pe obrajii mei şi m-a privit în ochi. Mi-a scuturat ceva din păr, o pânză de păianjen sau praf din pivniță şi mi-a zis:

— Încă nu l-au găsit pe Jake, Hil. Dar Skully ți-a adus înapoi maşina de la Lynn. Are parbriz nou. Au aranjat şi zgârieturile de pe capotă. Tipii de la atelier au zis că, după cum arăta maşina, ai izbit un copac. Posibil să fi fost o creangă mai joasă, care a lovit parbrizul, judecând după zgârieturile de pe capotă.

— Îmi aduc aminte că am ieşit cu maşina azi-noapte, Frankie. Voiam să vin la tine. Doream să fiu cu tine. Mă simțeam aşa de singură, îmi era dor de tine. Se poate să-l fi lovit. Se poate să fi lovit orice. Nu doream decât să fiu cu tine.

— Şşş, a făcut Frankie. Du-te şi te spală pe față, după aia te duc eu în oraş. Cu toții îl caută pe Jake, poți să-i ajuți şi tu. Să nu spui nimănui c-ai ieşit cu maşina azi-noapte. N-are nici un rost. Ce-ai lovit tu a fost un copac. N-avea cum să fie altceva.

— Nu pot să merg acum, Frank. Trebuie să mă odihnesc. Poate să merg după-amiază.

Frankie a dat din cap.

— Sigur, du-te la culcare. Odihneşte-te. Nu vorbi cu nimeni, Hildy. Nu spune nimănui de maşină.

— Bine, am zis. Bine, iartă-mă…

— Şşş, Hildy. Termină.

Oricât am încercat, n-am putut dormi. Stăteam ghemuită în pat şi visam, trează fiind, aşa cum mi se întâmplase de atâtea ori. Când dorm de-a binelea, nu-mi aduc aminte ce-am visat, însă când încerc să ațipesc ori să mă odihnesc mă fură gândurile şi visez cu ochii deschişi – cred că aşa se cheamă când nu eşti nici treaz, nici adormit. În după-amiaza aia am visat că e noapte şi conduceam repede pe nişte drumuri desfundate, din care cauză derapam tot timpul. Ceva negru s-a izbit de parbriz şi acesta a plesnit. Crăpăturile s-au întins de la un capăt la altul ca pe o pojghiță de gheață. N-am oprit, ci am accelerat, căznindu-mă să văd printre crăpături. Ici şi colo zăream câte o bucățică de drum. Am ajuns la o curbă, căutam frâna cu piciorul şi m-am trezit brusc, tocmai când maşina se rostogolea peste parapet.

Am privit umbrele cum se târăsc pe tavan. Între ferestre auzeam o muscă bâzâind. Ori o fi fost o viespe. Apoi m-am trezit pe jos, în pivniță, privind în sus spre tavan, numai că pivnița era plină de apă şi eu îmi țineam răsuflarea. Voiam să țâşnesc spre suprafață, să ies triumfătoare din apă, să trag adânc în piept aerul binefăcător al mării, dar nu puteam, fiindcă Jake era chiar deasupra mea, înotând câineşte. Abia ținea capul deasupra apei. Nu voiam să-l sperii, aşa că am rămas pe loc, culcată pe fundul apei din pivniță, până când a lăsat capul în apă şi i-am văzut fața. Era mâncată de crabi şi peşti. Am țipat şi m-am trezit.

M-am dat jos din pat. Lumina blândă a după-amiezii mi-a făcut bine. Mai era puțin până la ora de aur. Mai era puțin până la ora când beam ceva. Eu nu mă ating niciodată de băutură înainte de cinci – spre deosebire de alcoolici –, dar în ziua aia mă bătea gândul să iau ceva nu mult după ora patru. Aveam nervii întinşi la maximum, în tâmple simțeam bătăile inimii şi în fața ochilor vedeam chipul desfigurat al copilului. Nu ştiam dacă să-i povestesc lui Cassie ce visasem, dar oricum, nu puteam da ochii cu ea acum. Şi cum puteam să-i spun că visasem, fără să fiu adormită, că fiul ei înota în mare? Cum v-am spus, mi se întâmplă deseori să visez apă. Cu toate astea, voiam s-o sun pe Cassie. Nu puteam da ochii cu ea, dar aş fi vrut să-i aud vocea.

Femeia care a răspuns la telefon şi-a spus numele – Karen şi nu mai ştiu cum. Am cerut să vorbesc cu Cassie şi mi-a spus că e plecată cu una din maşinile poliției.

— Vreți să-i transmiteți ceva? a întrebat Karen.

— Spuneți-i că a telefonat Hildy Good, vă rog.

— Sigur.

— Ştiți cumva dacă s-au apucat să-l caute în apă? Îl caută în ocean?

— Hmm, da. Cred că am auzit ceva. Nişte şalupe ale poliției caută de-a lungul coastei, şi mai sunt oameni care îl caută pe plajă, bineînțeles.

— Mulțumesc, am zis.

Şi cu asta, basta. Nu puteam face nimic. În vis îl văzusem înotând, dar nu puteam spune unde se afla şi nici măcar nu eram sigură că Jake era cel pe care îl văzusem. Îl căutau deja în ocean, nu mai era nevoie să-i pomenesc lui Karen sau lui Cassie şi nici nimănui altcuiva de visul meu. Nu mai aveam cum să-i ajut pe soții Dwight.

M-am spălat pe față, m-am pieptănat şi am coborât în bucătărie. Pe masa de lucru de lângă chiuvetă am găsit şapca lui Frankie, cea de suporter al echipei de baseball Red Sox. O uitase acolo. Am ridicat-o furioasă. De câte ori nu-i spusesem ce scârbos e să-şi lase şapca pe masă? Am aruncat-o pe jos şi, tocmai când voiam să scot o sticlă de vin din dulap, am auzit cum se deschide uşa din față. Era Frank, îi cunosc călcătura. Ştiu cum tropăie cu bocancii. Ce l-o fi apucat să vină acum, când fiecare fibră din trupul meu țipa după băutură?

— Salut, Hil, a zis Frank intrând în bucătărie şi eu i-am răspuns tot cu „salut“.

Mi-a spus cum mergeau căutările. Tot oraşul ieşise să-l caute pe Jake. Aduseseră şi câini, şi elicoptere.

— Îl caută şi în ocean, Frank?

— Da, Manny, Robbie Brown, câţiva pescuitori de homari şi alţi pescari au ieşit cu bărcile lor. Poliţia a scos şalupele. Deocamdată nu pot aduce scafandri… Să sperăm că nici nu va fi nevoie. Ar trebui să te duci s-o vezi pe Cassie, Hil, i-ar face bine să te vadă.

— Am să mă duc ceva mai încolo, am zis.

Adevărul e că nu mă simţeam în stare s-o privesc în ochi. Nu fără să fi tras o duşcă. Nu acum, când eram cu nervii la pământ. Frankie îmi dăduse o idee de coşmar – că îl lovisem pe copil cu maşina –, şi acum aveam nevoie să beau ceva ca să-mi vin în fire.

„Pleacă, Frank“, ziceam în gândul meu.

Aveam nevoie de vin, doar de un pic, cât să mă liniştesc.

„Hai, Frank, la revedere.“

— Vestea bună e că i-au găsit câinii urma. Cobora în râpa din spatele casei, în pădure. S-ar zice că nu s-a apropiat de drum, a zis ridicând şapca de pe jos.

Şi-a trântit-o peste chelie, apoi a turnat într-o cană cafeaua rece rămasă de dimineaţă.

Aşa e Frank Getchell: preferă să bea cafea rece în loc să „facă risipă“, adică să o arunce şi să facă alta. Scuze, dar mie îmi pare că e bolnav la cap. Să fii chibzuit e una, dar Frank sare peste cal. M-am minţit singură că e doar o ciudăţenie de-a lui, că e un yankeu de modă veche din Noua Anglie, a cărui filozofie este „cine păstrează are“, dar acum eram nevoită să privesc lucrurile aşa cum erau: Frank Getchell avea o problemă serioasă.

— L-ar fi găsit până acum dacă era rănit, Hil, spunea Frank; stătea sprijinit de masă şi sorbea cafeaua rece.

Probabil că voia să mă liniştească, dar vorbele lui mi-au adus aminte de bănuiala lui stupidă şi de cât de urât îmi vorbise în dimineaţa aia. Cum să-i ierţi cuiva aşa o trădare?

— Am vorbit cu prietena lui Cassie. Era… terminată, am spus calm, fiindcă nu voiam să-şi dea seama că mă rănise.

Nu voiam să-i dau satisfacţie.

— Toată lumea e la fel. Şi eu mă simt doborât. M-am gândit să mă întind aici un pic, a zis Frankie. M-aş fi dus acasă, da’ nu vreau să te las singură.

A dat să mă strângă în braţe, dar eu m-am desprins.

— De ce nu vrei să mă laşi singură?

— Cum adică? Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Ţi-a fost teamă că mă îmbăt? Că am să mă urc în maşină şi am să omor pe cineva?

— Hildy…

— Ce aveam pe bluză azi-noapte era vin, Frank. Vin, nu sânge.

— Bine. Eu n-am dormit azi-noapte. Hai să vorbim de asta mai încolo.

— Da, ştiu că n-ai dormit deloc azi-noapte. Mersi. Asta voiai? Mersi că ai stat treaz toată noaptea ca să te ocupi de maşina mea. Mersi că ai aranjat totul, domnu’ Bun-la-Toate. Cred că te-a costat ceva, să-i pui pe băieţii ăia să lucreze toată noaptea la maşină. Cât îţi datorez?

— Nu-ţi bate capu’ cu asta acum, Hil.

— Să nu uiţi să-mi trimiţi o factură cu ce-ţi datorez pentru vremea pierdută.

— Pentru ce?

— Pentru vremea pierdută. Pentru timpul pe care l-ai pierdut aseară, Frank. Ai venit aici cu maşina şi tot ce-ai mai făcut.

Voiam să-i fac rău, iar când l-am văzut că şovăie şi închide ochii o clipă mi-a plăcut să cred că era năucit din cauza loviturii bine țintite pe care i-o dădusem – şi pe care o merita cu vârf şi-ndesat. Ei, asta ar fi fost valabil pentru o persoană normală. O persoană normală s-ar fi simțit insultată de faptul că vorbeam de o faptă bună ca despre o tranzacție, o relație de afaceri. Dar Frank, Frank închisese ochii fiindcă socotea numărul de ore pe care le petrecuse reparându-mi maşina. A reuşit să adune cifrele mai repede decât o maşină de calculat şi, când mi-a spus suma, a fost rândul meu să fiu năucită.

— Ce, ți-a luat-o mintea razna? am întrebat râzând amar. Nu ți-aş dat atât nici dacă ai fi stat o zi întreagă să-mi repari maşina.

— Nu ți-am mai trimis o factură de câțiva ani, dar să ştii că acum taxez un pic mai mult pe oră. Plus c-a fost în weekendul cu sărbătoarea, carevasăzică se dublează suma, şi mai tre' să-l plătesc şi pe Skully. A venit după mine cu maşina şi m-a dus înapoi acasă.

Mă culcasem cu bărbatul ăsta. Mă cuibărisem în brațele lui, îi şoptisem vorbe dulci la ureche, îl sărutasem din cap până-n picioare.

Gunoierul.

— Mă rog, sper să nu te superi dacă-ți trimit cecul prin poştă. Nu te jena să adaugi şi celelalte datorii. Am nevoie de tine, Frank, doar ştiu că gunoiul nu ajunge singur la groapă.

Cât am zis toate astea, el a dat din cap a încuviințare. L-am privit drept în ochi, să văd dacă-l doare cumva, dar n-am văzut nimic, aşa că i-am mai zis una:

— Azi nu e zi de luat gunoiul? Nu e luni? N-ar trebui să mergi să ridici gunoiul?

Frank s-a întors să plece, dar înainte să ajungă la uşă mi-a strigat peste umăr:

— Las-o mai moale, Hil.

Las-o mai moale! Ce săgeată îmi aruncase la plecare! Bineînțeles, ştia că „Las-o mai moale“ e un slogan al Alcoolicilor Anonimi. Cine n-a văzut abțibildul ăla cretin care se pune pe portbagaj? Tremuram de furie. Aveam nevoie să beau, însă n-aveam de gând să mai risc. Cine ştie dacă nu-mi venea să mă duc acasă la Cassie după ce băusem prea mult?

De cum am auzit camionul plecând, am înşfăcat cheile lăsate de Frank pe masă. Aveam nevoie să beau, dar Frank mă înnebunise cu părerile lui despre cum conduc eu beată fiind, aşa că mi-a trecut prin cap să arunc cheile la toaletă şi să trag apa înainte să deschid sticla de vin. La altceva nu mă ducea mintea. Cum să ascunzi nişte chei de tine însăți? Numai că pe acelaşi breloc aveam şi chei de la câteva case scoase la vânzare. De astea chiar aveam nevoie. Aşa mi-a venit ideea să le arunc pe acoperiş. Doar n-am să mă urc niciodată pe acoperiş în stare de beție. Nici măcar nu ştiam unde e scara. Am ieşit afară şi am aruncat cheile pe acoperiş fără să mai stau pe gânduri. Le-am văzut cum alunecă înapoi spre mine şi am sărit într-o parte, ca să nu-mi cadă în cap, însă au rămas în jgheabul de la streaşină. M-am uitat bine unde căzuseră – chiar în stânga uşii de la intrare – ca să ştiu de unde să le iau a doua zi. Acum trebuia să mă liniştesc: aveam palpitații şi mâinile îmi tremurau. Aveam nevoie să cobor în pivniță, să mă întorc în pivniță, la locul meu de sub pământ, unde era întotdeauna cald.

Nouăsprezece

Ce-mi doresc e ca fetele să mă sune înainte să treacă pe la mine. Cred că aşa se cuvine. Eu una n-aş da niciodată buzna la ele acasă – le respect intimitatea. În schimb, fetele mele, ajunse la vârsta maturității, sunt convinse că au tot felul de drepturi. Asta, plus o doză bună de suspiciune şi reproş, am şi auzit în glasul lui Tess când mi-a cerut să-i explic ce căutam pe acoperiş a doua zi dimineața. Dacă mă gândesc bine, era un pic isterizată.

— Nu sunt pe acoperiş, scumpo, ci pe scară, am zis cu voce stăpânită, ba chiar i-am şi zâmbit.

Nu voiam să-şi dea seama că indiscreția ei copilărească mă scotea din fire. Îl ținea în brațe pe Grady şi băiatul îmi făcea semn cu mâna.

— Salut, Grady! i-am strigat şi i-am făcut şi eu semn cu mâna.

Cu o oră înainte luasem una dintre pastilele lăsate de Peter. Pe urmă mai luasem una. Mă trezisem cu o mahmureală înfiorătoare, dar pastilele îmi calmaseră nervii ca prin minune. Binecuvântat fie doctorul Newbold! I-am făcut iar semn cu mâna lui Grady şi scara s-a depărtat puțin de marginea acoperişului.

— Stai aşa, a zis Tess şi s-a repezit să țină scara. Pe urmă a strigat: Mamă, n-ai nimic pe sub cămaşa de noapte. Dacă vine cineva?

— Cine să vină aşa, tam-nisam? am râs eu apucându-mă cu mâna de streaşină. Nu vine nimeni neanunțat. Aşa ceva ce nu se face.

Chiar atunci am văzut ceea ce căutam. Cheile maşinii erau în jgheab, la câțiva centimetri de mâna mea. Le-am luat pe furiş, prefăcându-mă că mă uit la vârful acoperişului.

— Ce faci acolo? a vrut să ştie Tess.

— Picură apă prin acoperiş. În pod. Voiam să văd dacă nu cumva s-au înfundat streşinile. Acum dă-te mai departe de scară, scumpo. N-aş vrea să alunec şi să aterizez pe tine şi pe Grady.

Nu mi-a fost uşor să cobor ținând în pumn legătura de chei, dar am izbutit. Pastilele doctorului Newbold erau miraculoase. Nimic nu-mi era imposibil în dimineața aceea. Iar în bucătărie mai aveam un flacon plin. Aveau să-mi ajungă multe zile, mă asigurase Peter cu o seară înainte. Şi o să-mi mai dea. O să am destule. Întotdeauna o să am destule.

— Haideți în casă, i-am poftit.

L-am sărutat pe Grady, care mi-a spus:

— Sa'ut, Mema.

Tess a izbucnit în plâns:

— Am auzit azi-dimineață la ştiri despre Jake Dwight. De ce nu m-ai sunat ieri, mami? Lipseşte de mai bine de 24 de ore şi nu m-a sunat nimeni. Am trecut pe la Cassie. Erau o mulțime de maşini acolo, dar Cassie şi Dwight sunt plecați să-l caute, ca toți ceilalți…

— A fost găsit, am spus voioasă.

— L-au găsit? Când?

— A venit Peter Newbold aseară şi mi-a adus vestea.

Eram pilită bine când mi-a spus, dar eram foarte sigură că asta îmi spusese.

— Nu, mami. S-ar fi anunțat la radio. Iar azi-dimineață am trecut pe lângă mai multe grupuri plecate în căutarea lui. Nu, nu l-au găsit.

Ar fi trebuit să mă alarmez, dar… nimic.

— Peter n-ar scorni aşa ceva, am zis. Să fi visat că trecuse pe la mine? Ei, hai să intrăm, am spus. Fac o cafea.

Tess a venit după mine în bucătărie şi, în timp ce umpleam cafetiera, m-a întrebat:

— Unde sunt celelalte scaune?

M-am întors şi, spre uimirea mea, lângă masă nu mai erau decât două scaune. De obicei sunt patru. Patru scaune vechi, frumoase şi scumpe, cu picioarele de nuiele răsucite şi şezutul de răchită, cumpărate de Scott la cine ştie ce târg de antichităţi. Acum nu mai erau decât două. Nici nu ştiam ce să cred.

Apoi parcă am început să-mi amintesc ceva.

Dusesem un scaun în pivniţă în seara dinainte. Scaunele de răchită sunt aşa de uşoare că n-a fost mare lucru să-l car. Nu aveam pe ce să stau în pivniţă. Dacă stăteam pe unul din scaunele alea tari, nu aveam cum să mai adorm întinsă pe jos. Am pus scaunul în colţul meu preferat şi m-am întors în bucătărie să iau un tirbuşon când a apărut Peter. Era beat criţă. Nu ştiu de unde venea, dar era limpede că băuse înainte să vină la mine. S-a amuzat când l-am invitat să coboare cu mine în pivniţă ca să bem un pic de vin. Şi-a adus singur scaunul.

— Trebuia să repar scaunele. Împletitura de răchită s-a cam tocit şi trebuie înlocuită, i-am explicat lui Tess în timp ce măsuram cafeaua cu linguriţa.

Eram complet liniştită. De obicei, dimineaţa la ora asta, când alcoolul dispărea din organism, începeam să simt cuţite de gheaţă în stomac şi puseuri dureroase în frunte. Însă acum, mulţumită pastilelor pe care mi le dăduse Peter – Zantax ori Zanaz, cam aşa ceva –, eram calmă şi nu simţeam nici o durere. Nici chiar veştile derutante despre Jake nu mă afectau aşa cum s-ar fi întâmplat altădată. Ştiam că Jake nu păţise nimic. Eram sigură. Îmi spusese Peter.

Tess l-a pus pe Grady jos şi m-am luat după el. S-a învârtit nesigur pe picioare prin bucătărie, a intrat în sufragerie şi apoi în camera de zi.

Îi povestisem lui Peter cu o seară înainte cum dormisem pe jos în pivniţă şi fusese de acord că e o idee bună. Era aşezat pe un scaun şi eu pe celălalt şi îi zâmbeam. Dragul de Peter Newbold. Eram atât de apropiaţi, că picioarele aproape că ni se atingeau.

Peter înţelegea de ce era nevoie să stăm în pivniţă. Ştia că nu voiam să vină Frank şi să mă vadă bând. Nu voiam să-şi bage nimeni nasul în casa şi în viaţa mea, mai ales acum, când erau puşi cu toţii pe căutat din cauza dispariţiei lui Jake Dwight. Aveam nevoie să beau ca să mă dreg după noaptea dinainte. Peter mă înţelegea. Aveam să mă las din nou de băutură, m-a asigurat el, luând o duşcă bună din sticla pe care i-o întinsesem. Nu ne-am mai bătut capul cu paharele.

— Ce bine îmi pare că te-ai întors, Peter, i-am spus în timp ce desfăcea încă o sticlă de vin. Ştii că eşti singura persoană pe care am luat-o aici cu mine? Nu-mi place să beau singură. De asta îmi plăcea aşa de mult să beau cu Rebecca. Hopa, n-am făcut bine că am pomenit de Rebecca în faţa ta, Peter. Îmi cer scuze.

— N-ai de ce, Hildy, a zis Peter luând sticla pe care i-o întindeam. E în ordine acum.

— Nu mai spune. Mă bucur foarte tare, Peter! am exclamat. Nu mă puteam împăca cu gândul că voi doi vă urâţi.

— Nu, eu n-am urât-o niciodată, zisese el zâmbind şi luând o gură zdravănă de vin. Încă o mai iubesc.

Ce diferenţă faţă de purtarea de cu o zi înainte! Acum părea într-adevăr fericit.

— Să ştii că şi mie mi-e dragă, am recunoscut chicotind şi mi-am acoperit gura cu palma.

— Ştiu, a zis Peter şi mi-a făcut cu ochiul.

— Crezi că… a moştenit… o avere foarte mare? Crezi că bătrânul J.P. a avut destul mălai cât să ajungă şi proge… progenis… cum dracu' se zice? Cât să ajungă şi generaţiei următoare?

— Cred că da, însă ea nu vorbea niciodată despre bani.

— Mda, celor care au bani ca ea, bani moşteniţi, nu le place să vorbească de ei. Sunt fooaaarte stilaţi. Fooaaarte sus, deasupra tuturor. Dacă vrei să ştii, totdeauna mi-a fost necaz pe Rebecca fiindcă s-a măritat cu un miliardar. De ce să nu-l lase unei fete sărace, cum sunt eu?

— Dar tu nu eşti săracă, Hildy Good. Ai strâns ceva şi câştigi bine, doar că pierzi din vedere chestia asta. Nu eşti deloc săracă, a încheiat dându-mi sticla înapoi.

— Şi nici tu n-ai să fii, Petey, după ce am să-ţi vând casa. Ai să fii bogat, bogat. Bogat!

Peter a ridicat din umeri.

— Da, cred că Sam şi Elise au să fie bogaţi.

— Ce tot spui acolo? am zis şi am mai tras o duşcă. Sam şi Elise n-o să te părăsească niciodată. Nu-ţi bate capul, o să am eu grijă să nu afle niciodată. Şi am să stau cu ochii pe Rebecca. Da' despre ce trăncănim noi acum? Bietul Jake. Bietul Jake Dwight. Ce s-a întâmplat cu Jake, Peter? Şi ce-o să facă Patch şi Cassie?

— Jake e bine, spusese Peter şi părea uimit că nu auzisem ştirea la radio.

— Cum? am sărit eu. A fost găsit? Unde e? L-au dus acasă?

— Va fi acasă în scurtă vreme, a zis Peter zâmbind.

De bucurie mi-au dat lacrimile.

— Peter, am crezut… am avut un mic accident azi-noapte şi mă gândeam că poate l-am lovit cu maşina…

Ţin minte că mă uitam spre scaunul lui, dar nu stătea nimeni acolo. Trebuie că plecase, însă nu-mi aminteam să-l fi auzit luându-şi rămas-bun. Eram beată, şi când sunt beată timpul îmi joacă feste. Mi se întâmplă să uit mici fragmente de timp. Am dus sticla la gură, după care m-am aplecat şi am mângâiat fetele care erau întinse la picioarele mele. Scumpele mele. Însoţitoarele mele. Iar Jake era teafăr şi nevătămat.

Jake era teafăr.

Când Tess a revenit în bucătărie, i-am repetat ce-mi spusese doctorul Newbold.

— Când l-ai văzut? m-a întrebat.

— Aseară. A trecut pe aici. Poate că oamenii cu care ai stat tu de vorbă nu auziseră că Jake a fost găsit.

— Nu, mamă, ţi-am spus doar. Am auzit azi-dimineaţă la ştiri. Hai să vedem ce se întâmplă. Toate echipele de căutare… toţi organizatorii sunt adunaţi pe pajişte. Hai să luăm cafeaua cu noi. Vreau să dau şi eu o mână de ajutor.

— Bine, am încuviinţat, dar, în timp ce ea turna cafeaua, am dat o fugă în pivniţă.

Să nu fi fost un vis de-al meu. Ba nu, în pivniţă erau două scaune şi, alături, trei sticle de vin, goale. Am urcat scara în vârful picioarelor şi am închis uşa cât am putut de încet.

Douăzeci

Dacă ai fi trecut pe lângă pajiştea din Wendover în dimineaţa aceea caldă de primăvară, ai fi zis că eşti la o sărbătoare populară. Pajiştea mişuna de lume – bătrâni, tineri, copii mici. Unde întorceai privirea vedeai baloane. Fiecare avea în mână un balon viu colorat. Biserica Congregațională devenise cartierul general al operațiunii de căutare. Polițistul Sprenger era în capul scărilor şi dădea instrucțiuni prin megafon. Le-a mulțumit tuturor celor care veniseră să dea o mână de ajutor şi i-a rugat să bage în memoria telefonului numărul lui de mobil, ca să poată lua legătura cu el imediat ce aveau vreo ştire despre Jake. Câțiva oameni împărțeau fluturaşi cu fotografia lui Jake. Sharon Rice mi-a dat şi mie una. Am privit-o îngrozită. Era o fotografie de-a lui Jake când era mai mic. Privea drept spre aparat. Dedesubt, cu litere groase, de tipar, era scris:

DACĂ ÎL GĂSIȚI PE JAKE, NU ÎNCERCAȚI SĂ-L ATINGEȚI. JAKE SE SPERIE DACĂ ÎL ATING OAMENI PE CARE NU ÎI CUNOAŞTE. VĂ RUGĂM SĂ-I SPUNEȚI PE NUME PE UN TON CALM ŞI SĂ SUNAȚI IMEDIAT LA 911.

Nu mai înțelegeam nimic. Sigur, era posibil ca Peter să se fi înşelat, mai ales că era beat, dar îmi băgase în cap ideea – ba nu, mai mult chiar, mă convinsese – că Jake este teafăr.

Lou, soțul lui Sharon Rice, pusese o masă pe pajişte, aproape de biserică, şi împărțea apă voluntarilor. John Althorp, proprietarul magazinului de jucării Hickory Stick, venise cu o butelie cu heliu şi umfla baloane colorate. Le oferea oamenilor cu un gest grațios şi un zâmbet, ceea ce sporea atmosfera nepotrivit de festivă, pe care n-o stricau decât polițistul Sprenger, fluturaşii cu poza lui Jake şi câinii de salvare. Străbăteam alături de Tess acest amestec ciudat de veselie şi tristețe pe care îl percepeam ca printr-o ceață, când am simțit că mă apucă cineva de mână. Am simțit că-mi stă inima în loc de spaimă.

— Hildy?

Era Mamie Lang. Zeci de baloane îi pluteau deasupra capului, iar ea se căznea să desfacă sforile care i se înfăşuraseră pe încheietura mâinii.

— Ce-i cu baloanele astea? a întrebat Tess.

— Îi plac lui Jake, a răspuns Mamie şi ne-a dat fiecăreia câte unul.

Grady a început să râdă şi să bată din palme, cu ochii la balon. Lui Tess i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Scumpa mea, vei să-l laşi pe Grady aici, cu mine şi cu Mamie, şi să te duci să cauți împreună cu ceilalți? am întrebat-o şi am mângâiat-o cu dragoste pe braț.

— Nu, a zis. Vreau să-l ştiu lângă mine. Hai tu cu mine, mamă. Hai să mergem împreună. Nu prea pari a fi în apele tale. Mersul pe jos o să-ți facă bine.

Am şovăit. M-a cuprins din nou neliniştea. Parcă nu mai eram aşa de convinsă că Jake e teafăr. Aveam nevoie să iau încă o pastilă. Poate că aş reuşi să scot una pe furiş din geantă în timp ce mergeam.

— Bine, am zis în cele din urmă.

Lui Tess i-a venit ideea să mergem să căutăm în zona protejată pentru păsări din spatele colinei cu vechiul cimitir. Era aproape de casa soților Dwight şi, cu toate că nu exista o cărare care să ducă acolo prin pădure, de la casa lor, Tess şi-a făcut socoteala că Jake probabil n-ar fi mers pe cărare. Mai degrabă şi-ar fi croit singur drum. În timp ce ne îndreptam spre locul acela mă uitam la marginea drumului şi m-am îngrozit de câte şanțuri pline de bălării am văzut.

Am parcat pe marginea drumului şi am ajutat-o pe Tess să-l pună pe Grady în scaunul special pe care îl putea duce în spate. La început s-a împotrivit, fiindcă ar fi vrut să meargă pe jos, dar i-am distras atenția

arătându-i balonul, iar după ce am pornit i-a plăcut cum arată lumea privită de sus, pe deasupra umerilor lui Tess, aşa că s-a apucat s-o plesnească peste cap de încântare.

— Ce idee grozavă, hamurile astea de spate, am zis în timp ce ne îndreptam spre poteca umbroasă care se afunda în pădure. Ce bine ar fi fost să am şi eu aşa ceva când erați voi mici.

— Cred că existau şi pe atunci, a zis Tess.

Mergea înainte cu paşi mari şi ocolea crengile mai joase ca să nu-l zgârie pe Grady pe față.

— Zău? Chiar că nu-mi aduc aminte.

Tess a chicotit.

— Nu cred că ai căutat.

Veşnicul of al lui Tess. Că nu petrecusem destulă vreme cu ele când erau mici. Dar eu lucram. Trebuia să plătească cineva facturile. O chestiune elementară care totuşi nu pătrundea în mintea fetelor, care nu aveau decât amintiri amare despre copilărie.

— Mi-ar fi plăcut să am şi eu unul. Să te iau la plimbare când erai bebeluş.

— Chiar aşa? a făcut Tess. Fii atentă unde pui piciorul, mamă. Sunt pietre, să nu aluneci.

Am luat-o în jos, spre iazul Hodge's Pond, care se afla chiar în mijlocul zonei protejate.

— Tess, am zis. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu voi când erați mici, însă am fost nevoită să muncesc. Tatăl vostru nu făcea bani din antichități. De fapt, a lucrat în pierdere mai tot timpul.

— Ştiu, mamă. Ce rost are să porneşti discuția asta?

— De la tine a pornit, când ai spus ce-ai spus despre hamul pentru copil.

Acum trebuia să fim atente, fiindcă ajunseserăm la o porțiune abruptă. Tess cobora într-o parte, iar eu țineam de scăunelul lui Grady din spate, în caz că Tess aluneca.

Tess a zis după câteva minute:

— Nu ajungea că lucrai toată ziua. Mai erai plecată şi seara, destul de mult.

— Pe vremea aia trebuia să-i scoți pe clienți la restaurant, Tess.

— Ştiu, dar chiar şi în serile când stăteai acasă erai făcută. Chiar şi înainte de cină.

— Poftim? am sărit în sus. Nu m-am apucat serios de băutură decât după ce a plecat tatăl vostru.

— Of, bine, crezi ce vrei, s-a bosumflat Tess.

Tocmai atunci s-a împiedicat, s-a prins cu mâna de un copac, iar eu l-am apucat pe Grady de un picior până când Tess şi-a recăpătat echilibrul. Aproape că ajunseserăm la poalele dealului, dar ne-am oprit să ne tragem sufletul. Grady o plesnea pe maică-sa în cap.

— Mergi, mami, mergi! țipa cât îl ținea gura.

Ne-am pus amândouă pe râs. Tess s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, mamă. Nu pot să cred că tot mai țin în mine râca chiar şi acum, când te-ai lăsat de băutură. Ar trebui să mă duc la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. Iartă-mă, a zis Tess şi m-a strâns în brațe.

Am strâns-o şi eu în brațe.

— Sunt mândră de tine, mamă, a mai zis.

Am pornit prin pădurea tăcută. Poteca era cufundată într-o umbră deasă, o binecuvântare. Ştiam că în scurtă vreme aveam să dăm de pajiştea din jurul iazului şi acolo va fi soare din nou. Mi-ar fi plăcut să mai rămân un pic în umbra protectoare a bătrânilor stejari şi a brazilor. Doar atât cât să-mi pun ideile în ordine. Câteva minute, doar cât să nu-mi mai tremure mâinile aşa de tare.

Douăzeci şi unu

În cei cincizeci de ani de cât trăiesc în Wendover mulți s-au înecat în ocean. Ceva mai sus de North Beach ajunge un curent nemaipomenit de puternic care te trage în larg, şi au fost destui cei care n-au mai putut ajunge la mal. Acum câțiva ani, după ce s-a înecat un tip din Boston, cei de la paza de coastă au pus pe plajă un panou cu indicații despre ce să faci şi să nu faci dacă te prinde acest curent. În nici un caz nu trebuie să înoți spre țărm, însă tocmai asta îți vine să faci. Plaja e doar la câțiva metri, dar, cu cât te zbați mai mult să ajungi la ea, cu atât mai tare de suge curentul şi te trage spre larg.

Dacă eşti prins într-un astfel de curent, trebuie să înoți paralel cu țărmul. Asta trebuie să faci: să îți ții firea şi să înoți paralel cu țărmul. În felul ăsta poți ieşi. Numai că majoritatea oamenilor – mai ales copiii – de îndată ce simt că nu mai stăpânesc situația, că marea îi trage neîndurătoare spre larg, să sperie, se apucă să dea nebuneşte din mâini şi picioare şi în scurtă vreme încep să înghită apă, iar când apa le intră în stomac şi în plămâni s-a terminat.

Am auzit că moartea prin înec nu doare, că atunci când în plămâni intră mai multă apă decât aer te apucă un fel de euforie, panica dispare şi corpul se lasă în voia apei.

Acum ceva vreme Tess mi-a arătat pe YouTube un filmuleț cu o femeie care fusese cât pe ce să se înece. Intenția ei fusese să mă liniştească, să nu mă sperii de astfel de lucruri. Femeia de pe YouTube povestea cum fusese luată de pe o stâncă de un val rătăcit şi, cum marea era agitată, nu reuşise să se întoarcă la țărm. Până la urmă s-a scufundat, ținându-şi respirația cât de mult a putut. Apoi tras apă în plămâni.

A descris senzația resimțită ca fiind „minunată“. Văzuse o frumoasă lumină albastră. Se cufundase într-o simfonie. Timpul numai exista.

Apoi a fost salvată.

Trupul unui înecat se duce mai întâi la fund, după care, odată ce începe descompunerea, se ridică la suprafață, din cauza gazelor produse de bacterii. Am mai auzit că trupul se cufundă din nou şi iar se ridică şi că, numai după ce s-a ridicat la suprafață a treia oară, coboară definitiv pe fundul oceanului. De fapt, cred că sunt doar poveşti, de-alea de le spun babele. Cred că mie mi-a spus vărul meu, Eddie, când eram copil, însă poate că încurcase povestea cu învierea lui Isus.

Cine ştie?

Trupul care plutea în portul Wendover marți dimineața, după Ziua Eroilor, a fost găsit, din nefericire, de doi băieți din oraş, frații Hastings: Connor, de 13 ani, şi Luke, de 14. Toți cei din familia Hastings ştiau să navigheze. Tatăl băieților participa la cursa anuală a oraşului Wendover şi toți cei patru copii ştiau să manevreze o barcă cu pânze. În dimineața aia băieții aveau de gând să iasă pe mare pe lângă Peg Sweeney’s Rock, cu toate că tatăl lor le spusese să nu iasă din port.

Stânca nu e chiar afară din port, şi-au zis băieții, şi acolo puteai oricând să prinzi un vânt bun. Aşa că ridicaseră pânzele bărcii de curse şi plecaseră. Vorbeau tare, ca să acopere plesnetul velelor şi vuietul vântului. Se bucurau deja că aveau să facă o plimbare pe cinste. Când au ajuns aproape de Peg Sweeney’s Rock, au tăcut, aşteptând, aşa cum fac toți copiii, să audă vaietele bietei fete. Au mers ceva mai departe, spre gura portului. Aveau vânt prielnic şi voiau să mai profite un pic de el. S-au lăsat tare pe spate când barca s-a înclinat, strigând şi dându-şi aere de mari navigatori. Zburau pe apă. Au făcut slalom printre balizele colorate care marcau capcanele pentru homari şi au îndreptat prova spre Singer’s Island. Voiau să mai meargă puțin, doar puțin, şi apoi să se întoarcă.

Deodată, chiar în fața lor, au văzut ceva ce părea a fi un sac de plastic umflat plutind pe apă. Când s-au

apropiat, şi-au dat seama că erau umerii şi spatele unui om care plutea pe apă cu fața în jos. Au trecut chiar pe alături, gâfâind şi înjurând. Au uitat de vânt, iar când curentul a împins cadavrul, izbindu-l de pupă, s-au pus pe țipat şi au fost cât pe ce să răstoarne barca luptându-se s-o întoarcă şi să se îndrepte spre port.

Luke, băiatul mai mic, a izbucnit în plâns, cu toate că, atunci când fratele mai mare, Connor, povestea întâmplarea, n-a vrut să recunoască. Nici unul din ei n-a pomenit numele lui Jake Dwight atunci, dar amândoi s-au gândit la el. S-au întors în port. Connor abia ținea cârma, atât de tare îi tremurau mâinile. Au văzut în fața lor o barcă de pescuit homari ieşind din port. Era barca lui Manny Briggs. Băieții au fluturat disperați din vâsle şi Manny a întors barca spre ei. Când a ajuns lângă ei, a tras cu o cange barca lor alături de barca lui cu motor.

Băieții i-au spus ce văzuseră. Manny şi Joe Sullivan, care venise cu el la pescuit, s-au gândit la acelaşi lucru, dar nu voiau să recunoască.

— Strângeți pânzele repede şi urcați-vă la bord!

— Pun pariu că era o focă moartă. De câte ori văd o focă moartă, oamenii cred că e un înecat, mormăia Manny în timp ce lega cu o parâmă prova bărcuței băieților de pupa bărcii lui, ca să o poată tracta.

Era aşa de grăbit că, atunci când s-a întins să-l ajute pe băiatul cel mic să se suie la bord, i s-a pus un junghi în spate, aşa că a tras o înjurătură şi a strigat la celălalt băiat să sară pe punte fără întârziere.

— Era un cadavru. Un mort! a strigat Luke, a alergat la prova şi a arătat într-acolo.

Într-adevăr, se vedea ceva cam la cincisprezece metri depărtare şi Manny i-a certat pe băieți fiindcă ieşiseră din radă pe o zi aşa vântoasă. Chiar atunci băieții au strigat „Uite, acolo!“, arătând spre ceva ce pluta pe apă. Lui Manny i s-a strâns inima când a văzut trupul care plutea în voia curentului. Când era el copil, o barcă de pescari se scufundase în largul coastelor, în dreptul oraşului Gloucester. Era în barca tatălui său atunci când unul dintre leşuri se ridicase de pe fundul mării. N-a putut uita niciodată fața omului. Încă îi mai bântuia visele. Acum, când s-au apropiat de cadavru, băieții au strigat, de data asta siguri pe ei fiindcă erau cu nişte adulți.

— Uite, acolo. Ce scârbos! a țipat Luke.

Manny s-a întors şi a strigat şi el.

— Tăceți dracului din gură şi duceți-vă la pupă. Să nu vă uitați încoace! N-am chef să vedeți porcăria asta, m-ați înțeles?

— Da, domnule. Cum spuneți, a răspuns băieții şi s-au dus iute în partea din spate a bărcii.

Într-adevăr, era leşul unui om. Manny l-a apucat de braț. Pielea era umflată ca un burete, dar brațul era țeapăn, rece ca gheața. Se vedea că trupul plutea în apă de ceva vreme. Manny a băgat de seamă că brațele şi picioarele atârnau în apă sub corp, ca un fel de greutăți care îl țineau cu fața în jos.

Fără să scoată un cuvânt, Joe i-a aruncat lui Manny un colac de frânghie şi a luat radioul ca să anunțe poliția portuară. Manny a luat o prăjină şi a tras cadavrul lângă barcă. A izbutit să prindă într-un fel de laț întâi pieptul, apoi umerii, fără să întoarcă mortul cu fața în sus. „Ca să nu-l vadă copiii“, a explicat mai târziu. Însă, după cum i-a mărturisit lui Frank după ceva vreme, adevărul era că el n-ar fi suportat să întoarcă trupul şi să-i vadă fața. Ştia prea bine ce lacomi sunt peştii prădători şi băgase de seamă că mortului îi lipseau deja câteva degete de la mâini şi picioare. Aşa că a stat aplecat peste parapet şi, cu toate că durerea din spate îi tăia răsuflarea, a ținut corpul cu lațul de frânghie, mişcând mâinile întocmai ca un păpuşar care mânuia o marionetă de mărimea unui om în fața unui public aflat în adâncuri.

Rebecca McAllister nu luase parte la căutarea lui Jake Dwight în acel weekend de după Ziua Eroilor. Nu că n-ar fi vrut să ajute; pur şi simplu nu ştia că băiatul dispăruse. Rebecca nu era legată de oraş şi de

locuitorii lui aşa cum eram noi, oamenii locului. Nu comunica mereu cu celelalte mame şi nu urmărea niciodată ştirile de dimineață. În lunea aceea se întorsese foarte devreme de la Nantucket. Băieții mai stăteau o zi acolo cu Brian, însă Rebecca inventase un pretext ca să se întoarcă la Wendover şi venise singură cu maşina. Ținea neapărat să vorbească cu Peter.

Plecase din Cape înainte să se lumineze de ziuă şi ajunsese în Wendover pe la nouă. Venise pe nişte drumuri lăturalnice şi îşi închipuise că grupurile de oameni care mergeau pe marginea drumului făceau curățenia de primăvară – primăria organiza aşa ceva în fiecare primăvară. Nu dormise toată noaptea şi acum, că ajunsese acasă, voia s-o aibă pe Betty lângă ea.

Când a intrat în grajd, iapa cenuşie a ridicat capul din fân, a împuns-o cu botul când a intrat în iesle şi s-a apucat iar să mestece liniştită fânul. Rebecca s-a sprijinit de ea, cu un braț pe greabăn şi celălalt pe după gâtul vânjos şi şi-a afundat obrajii plini de lacrimi în coama ei. Minunatul miros de mosc al iepei n-a avut darul s-o umple de bucurie, ca de obicei, ci mai degrabă de tristețe şi dor. Peter avea de gând să-i strice bucuria vieții. De fapt, i-o şi stricase. Nici măcar lângă draga ei Betty nu mai simțea nici o bucurie.

Când Betty a terminat fânul, Rebecca a țesălat repede, i-a pus căpăstrul şi a scos-o din padoc pe alee. A tras-o până la gard, s-a urcat pe o stinghie ca să poată trece piciorul peste spatele lat al iepei şi au pornit-o la drum.

Au mers până la Wendover Rise. Aproape de vârf drumul e foarte abrupt, aşa că Rebecca s-a lăsat pe spate ca s-o ajute pe Betty să-şi țină echilibrul pe picioarele dinapoi. Iapa urca voioasă, sigură pe ea. Era drumul spre plajă şi ştia că în scurtă vreme se va bălăci în apa înviorătoare.

La poalele dealului se întind o mică pădure şi un teren mlăştinos numit Steer Swamp. Tot acolo e o cărare care duce la plaja lui Hart. Rebecca o tăia întotdeauna pe lângă mlaştină ca să evite drumul năpădit de tufişuri, iar în dimineața aceea Betty a luat-o pe cărare fără să mai fie îndemnată. Ştia singură drumul. Rebecca era cu gândul la Peter. Se gândea la cum să-l facă să n-o părăsească. Era cel mai bine, şi pentru el, şi pentru ea. Pentru toată lumea. Avusese o scurtă discuție cu el cu câteva zile înainte şi acum nu mai răspundea pe telefonul mobil. Acum, că se gândea mai bine, avusese un ton destul de amenințător, lucru care nu-i stătea în fire. Îi tot repeta să se gândească bine la ce face şi cât de disperat este el.

Țipase la el:

— Tu, disperat? Atunci eu ce să mai zic? Nu poți să mă părăseşti. Nu te las, Peter. Dacă mă laşi, am să te spun conducerii de la spitalul cel nou. Ştiu că nu crezi că sunt în stare, dar să ştii că aşa am să fac.

— Rebecca, gândeşte-te bine la ce faci, o avertizase el din nou. Nu face un pas pe care l-ai putea regreta.

— Şi ce-ai să-mi faci? îl luase ea peste picior. Ai să mă omori?

Acum îi părea rău că râsese de el. Nu aşa avea să-l facă să se întoarcă la ea. Avea să-l sune de îndată ce se întorcea acasă. Dacă se va arăta mai rezonabilă, avea să-l convingă şi pe el să fie mai rezonabil. În San Francisco nu se poate locui, e un loc îngrozitor. Avea idee cât plouă acolo?

Pe neaşteptate, iapa s-a speriat de ceva şi s-a răsucit. Rebecca a fost cât pe ce să cadă pe jos.

— Hoo, Betty! Ce dracu'… ptrrr!

Betty sforăia şi se învârtea pe loc. Rebecca, neavând şa şi fiind doar în şort şi tenişi, abia dacă se putea ține pe spatele iepei. A strâns-o bine cu picioarele şi s-a apucat zdravăn cu mâna de coama ei.

— Ptrrr. Hoo.

Iapa s-a oprit şi n-a mai mişcat. Îşi ținea răsuflarea, asemenea unei căprioare care a zărit vânătorul, nădăjduind că poate, dacă stă absolut nemişcată, acesta n-o s-o vadă. Rebecca îşi ținea şi ea respirația. Apoi a auzit un foşnet în tufişuri. Iapa s-a speriat, s-a sucit, s-a ridicat pe picioarele dinapoi şi Rebecca

nu s-a mai putut ține în spatele ei. A alunecat însă a reuşit să cadă în picioare şi a ținut bine de hățuri când iapa s-a ridicat din nou pe picioarele dinapoi şi a vrut să se tragă într-o parte.

— Betty. Cine-i acolo? Betty, stai a țipat Rebecca şi atunci a văzut o siluetă întunecată venind înspre ea prin ierburile dese din mlaştină. Cine-i acolo? a strigat din nou, înspăimântată.

A auzit un plescăit, urmat de un fel de vaiet.

Rebecca s-a dus spre locul de unde venea sunetul, trăgând-o după ea pe Betty, care sforăia speriată. Copitele i se afundau în nămol şi la fiecare pas se auzea un plescăit.

Croindu-şi drum prin ierburile înalte, Rebecca a dat cu ochii de el. Era un băiat. Fiul lui Cassie Dwight, Jake. Era murdar şi căuta să se îndepărteze de ea, abia mişcându-şi picioarele prin noroi. Se uita speriat peste umăr, făcea câțiva paşi, se împiedica, cădea, se ridica şi tot aşa.

Băiatul era ud până la piele, zgâriat pe față.

— Jake! l-a strigat dar el se îndepărta tot mai tare. Nu, Jake, întoarce-te.

Panica din glasul Rebeccăi a molipsit-o şi pe Betty, care a sforăit speriată şi apoi a nechezat cu putere. Jake a împietrit acolo unde era, cu spatele la ei.

Rebecca n-a mai mişcat. Peste mlaştină se lăsase tăcerea. Mie mi-a povestit mai târziu că nu înțelegea cum de era aşa linişte. Nu se auzea nici un ciripit de pasăre, nici un orăcăit de broască. Nu se auzea nici un zgomot, nici măcar vântul.

Betty a adulmecat aerul şi, când s-a lămurit că Jake e o ființă omenească, nu un urs, ci un copil, a suflat tare pe nas, a lăsat capul în jos şi s-a apucat să pască.

Jake s-a întors şi s-a uitat la iapă. Iarba înaltă avea nişte smocuri lungi care îi gâdilau nasul şi din cauza asta Betty scotea un pufăit în timp ce păştea. Rebecca ar fi vrut să-l strige iarăşi pe băiat. Tremura tare, buzele îi erau crăpate şi se cojeau. Văzându-l cât de rău arată i-au dat lacrimile, dar acum, că era cu fața la ea, s-a temut să nu-l sperie, aşa că a rămas tăcută lângă Betty, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

„Nu, Jake, nu. Să nu fugi. Vino spre mine“, spunea în sinea ei, fără să scoată un sunet. După o vreme care i s-a părut foarte lungă, băiatul a pornit spre ea. Ținea capul puțin aplecat într-o parte şi nu-şi lua ochii de la iapă.

— Botoşel. Vreau Botoşel, spunea. Botoşel, te rog.

Rebecca a văzut că e în picioarele goale şi s-a gândit că poate vrea pantofi. N-aveam cum să ştie că Jake căuta pisica la care ținea aşa de mult. Mestecând un smoc de iarbă, Betty a ridicat capul, cu urechile îndreptate spre băiat, apoi l-a lăsat iar în jos. Jake traversa porțiunea mlăştinoasă, aruncând stropi în jur la fiecare pas. Picioarele i se afundau în mâlul rece. „Botoşel“, suspina el. Betty a întins botul spre el ca să-l adulmece. Iapa se împăca foarte bine cu băieții Rebeccăi – doar cu bărbații avea ce avea –, aşa că Rebecca nu se temea că l-ar putea muşca. Betty a mirosit aerul în jurul băiatului şi tocmai se pregătea să mai apuce un smoc de iarbă când Jake a scos un sunet neaşteptat, aşa cum toarce o pisică. Betty a întors iar capul spre el şi de data asta a făcut un pas spre băiat, intrigată de sunetul pe care îl făcea.

Jake a ridicat mâna şi a atins botul iepei. Probabil că, atunci când torcea, vibrațiile i se răspândeau în tot corpul şi lui Betty trebuie că-i plăcea să le simtă pe pielea fină din jurul nasului, pentru că a rămas nemişcată, cu mâna băiatului pe botul ei. Jake torcea şi zâmbea.

La un moment dat Rebecca a tras uşor de hățuri, întorcând capul iepei spre drum. Apoi a întors spatele băiatului şi iepei şi a plecat, mergând foarte încet. Cailor nu le place să vină după tine dacă stai cu ochii pe ei şi Rebecca s-a gândit că poate şi băiatul simte la fel, aşa că a luat-o agale pe cărare şi calul a venit după ea. Când a aruncat o privire peste umăr, a văzut că băiatul ținea mâna pe botul iepei şi mergea pe lângă ea, scoțând acelaşi sunet, asemănător unui tors de pisică, doar că mult mai puternic. Rebecca îşi

făcea griji că Betty s-ar putea să calce cu copitele potcovite pe picioarele goale ale copilului, însă Betty ţinea capul puţin întors spre băiat şi îl împingea uşor în lături, doar atât cât să nu-l calce pe picioare. Îi plăcea cum vibra mâna lui Jake şi îi plăcea să simtă lângă ea o fiinţă mică, o creatură neajutorată care se ţinea după ea. Şi-a amintit nedesluşit cum a născut şi a alăptat şi a cuprins-o un fel de bucurie. Sunt şi eu mamă, şi ştiu cum trebuie să se fi simţit. Îmi închipui cum simţea furnicături prin uger când împungea cu botul în mânuţa băiatului.

Poteca era plină de pietroaie şi rădăcini groase, aşa că erau nevoiţi să meargă încet. Rebecca se străduia să ocolească locurile mai accidentate, cu gândul la picioarele băiatului, învineţite şi pline de sânge. În cele din urmă au ajuns la şosea. Rebecca a dus iapa şi pe Jake pe marginea drumului şi se întreba cum să facă să urce panta abruptă până la casa ei. Tocmai atunci o camionetă a oprit lângă ea. Era Frank. A pus o frână de-au scrâşnit roţile, iar Jake a început pe dată să dea din mâini şi să imite scrâşnetul roţilor. Betty s-a speriat şi a sărit într-o parte.

— Nu, Betty! a zis Rebecca.

Frank a sărit jos şi a pornit spre ei, iar Betty şi-a dat urechile pe spate. S-a întors pe jumătate cu spatele spre Frank şi a ridicat ameninţător unul din picioarele din spate.

— Frank, nu te apropia! l-a avertizat Rebecca.

Jake se întorcea spre pădure, fluturând din mâini şi scoţând un sunet asemănător cu scrâşnetul roţilor.

O clipă au rămas cu toţii nemişcaţi, apoi Betty a plecat capul şi s-a apucat să pască iarba grasă de pe marginea drumului. Rebecca s-a apucat să pufnească, întocmai cum făcuse iapa şi Jake s-a oprit imediat, cu ochii la iapă. Apoi s-a apucat iarăşi să toarcă. S-a întors şchiopătând spre ea şi atunci Frankie a strigat:

— Ai grijă la iapă!

Rebecca l-a liniştit:

— N-ai grijă, n-o să-i facă nimic. Poţi s-o suni pe maică-sa, Frank? Poţi s-o suni pe Cassie şi să-i spui că suntem aici? (Obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi.) Are nevoie de mama lui. Sun-o, Frank!

Frank nu are mobil, dar avea radioul în maşină şi l-a sunat pe Sleepy Haskell, care era împreună cu soţii Dwight.

— L-am găsit pe Jake. E teafăr. Suntem la poalele dealului, chiar lângă poteca dinspre mlaştină. Fără girofaruri şi sirene, Sleepy. Altcineva să nu mai vină. Doar tu şi Cassie, Sleepy. În linişte, a zis Frank, ştiind că toţi cei care auzeau apelul său aveau să îi dea ascultare.

Când Sleepy a sosit, însoţit de Cassie şi Patch, Jake s-a repezit în braţele mamei lui. Patch şi Cassie, fără să-şi poată stăpâni lacrimile, au copleşit-o pe Rebecca cu mulţumiri după ce ea le-a povestit pe scurt cum îl găsiseră, ea şi iapa. După asta s-au urcat cu copilul în maşina poliţiei şi l-au dus în grabă la doctor.

Frankie a rămas cu Rebecca. Nici unul n-a mai spus nimic. Rebecca se căznea să se aburce pe spinarea goală a iepei. Era leoarcă de sudoare şi dădea din mâini ca să alunge muştele nesuferite care se adunaseră roi în jurul ei şi al iepei. Plângea şi drăcuia, încercând să tragă iapa lângă un bolovan mare, însă Betty se dădea într-o parte înainte ca ea să se poată urca.

Frank s-a apropiat ca s-o ajute, dar Rebecca n-a vrut să-l lase:

— Ai grijă, Frank, o să te lovească cu picioarele.

Frank a mârâit:

— Ia fii cuminte, fetiţo, fii cuminte, şşş, fără să ia în seamă că lăsase urechile pe spate şi tropăia din picioare.

S-a dus lângă Rebecca şi-a împletit degetele ca ea să poată pune piciorul pe palmele lui şi să se urce pe cal. Apoi Rebecca a întors-o pe Betty şi au luat-o în sus, spre vechea casă Barlow din vârful dealului.

Douăzeci şi doi

După ce ne-am întors la birou, Tess şi cu mine ne-am dat seama, chiar înainte să parcăm maşina, că Jake fusese găsit. Încă mai erau mulţi oameni pe pajiştea oraşului, dar acum se îmbrăţişau, îşi ştergeau lacrimile şi zâmbeau. Când am ajuns acolo, am auzit şi vestea. Îl găsise doamna McAllister, ni s-a spus. Oamenii creaseră deja, împreună şi inconştient, o poveste a salvării lui Jake, aşa cum se întâmplă adesea în atari situaţii. Auziseră doar câteva lucruri despre cum fusese salvat – ceva despre Rebecca McAllister, despre cal şi despre băiat – şi adăugaseră amănunte de la ei, puseseră carne pe acest schelet şi compuseseră o poveste care părea adevărată. Rebecca plecase singură pe cal în căutarea băiatului. Îi luase urma prin mlaştină. Când îl găsise dormea. L-a trezit şi a reuşit să-l urce pe cal. Apoi s-a urcat şi ea lângă el şi au ieşit la drum, unde Frank şi Sleepy au dat de ei. Erau câteva lucruri pe care nu le înţelegeam, dar ce importanţă avea? Jake fusese găsit şi era teafăr.

Tess s-a bucurat să dea peste nişte vechi prieteni şi să pălăvrăgească cu ei. Îl lăsase pe Grady jos şi acum alerga de colo-colo, hârjonindu-se cu alt băieţel şi râzând fără oprire. Eu eram terminată de oboseală şi, pe deasupra, efectul pastilei lui Peter se cam dusese. Trebuia să mai iau una ori, şi mai bine, să beau un pahar de vin. Doar unul. I-am spus lui Tess că plec acasă fiindcă aveam ceva treabă.

— Ce-ar fi s-o rogi pe una din prietene să te lase acasă la mine ceva mai încolo, ca să-ţi iei maşina? i-am propus.

— Nu, trebuie să ajung acasă şi să pregătesc masa, a răspuns şi, după ce şi-a luat la revedere de la prieteni, l-a urcat pe Grady în maşină.

O jumătate de oră mai târziu eram pe aleea din curte, făcându-le semn cu mâna lui Tess şi Grady, care plecau. N-am aşteptat să dea colţul că am şi băgat în gură una dintre pastilele date de Peter. Şi, mă rog, de ce nu o pastilă şi un pahar de vin? Doar era o noapte de sărbătoare, de ce să nu mă simt şi eu bine?

Noroc că luasem pastila, pentru că nici n-a trecut un ceas şi Frank a venit să-mi spună de Peter. Când am auzit camioneta intrând pe alee, mi-am închipuit că venise să-şi ceară scuze. Pastila şi paharul de vin îmi înmuiaseră inima, aşa că i-am zâmbit când s-a apropiat, ba chiar l-am şi strâns în braţe.

— Slavă Domnului că Jake n-a păţit nimic, am zis.

— Hai înăuntru, Hil, m-a îndemnat Frank.

Manny îl sunase pe Frank de cum ajunsese la ţărm şi îi spusese cum scosese trupul lui Peter din mare. Frank a vrut să aflu vestea de la el, înainte s-o aud la ştiri.

— Probabil că a ieşit să facă o baie şi a fost prins de curent. La North Beach e un curent afurisit, care l-a tras în larg, a zis Frank, cu toate că amândoi ne dădeam seama că Peter, care se născuse şi copilărise în Wendover, ştia cum să scape din curent, lăsându-se dus de el, ţinându-şi firea şi stăpânindu-şi pornirea de a se lupta cu apa.

— Au reuşit să-l reanimeze? am strigat. E bine?

— Nu, Hil. Medicul legist a zis că e mort de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

— Ei, atunci se înşală. Peter a fost aici aseară. Cu mine.

— Când?

— A trecut pe aici… nu mai ştiu… trebuie că era miezul nopţii. Poate chiar mai târziu. Voia să vadă ce mai fac, am zis; nu i-am pomenit de pivniţă şi de băutură.

— Ba nu, Hildy, maşina lui e parcată la North Beach de ieri- dimineaţă. Sleepy mi-a zis că i-ar fi pus un aviz de amendă la ştergător, cu toate că ştia că e maşina lui Newbold, însă era prea prins cu căutarea lui Jake. Nu înţelegea ce-i venise lui Peter de parcase acolo. A văzut maşina de mai multe ori ieri, când a

trecut încoace şi-ncolo. Azi-dimineaţă tot acolo era. Era tot acolo, după ce l-au găsit.

— Nu se poate. O fi venit cu maşina altcuiva azi-noapte. Cine ştie cum a fost.

Frank mă privea atent. Nici unul din noi nu mai ştia ce să spună.

— A fost aici, am zis şi mi-au dat lacrimile.

Frank m-a tras lângă el şi l-am luat în braţe.

— Avea hainele în maşină, Hildy. Aceleaşi haine pe care le purta ieri-dimineaţă când a plecat de aici. Oamenii i-au văzut maşina în parcare ieri, la puţin timp după ce a plecat de aici. Trebuie că s-a dus direct pe plajă. A intrat în apă în boxeri. Poate că nu ştie curentul de acolo la fel de bine cum îl ştie pe cel de pe bucata lui de ţărm. Umblă vorba că s-ar fi sinucis, dar eu i-am lămurit. Curentul de la North Beach e al dracului de puternic. Poţi să fii şi campion olimpic şi tot n-ai scăpa.

— A fost aici aseară, am repetat.

— Eşti prea obosită, Hildy. Cred că ai visat doar că l-ai văzut.

Când fusesem la Hazelden, era acolo un doctor, Will. Da, într-adevăr, le spuneam doctorilor pe numele mic, dar puneam „doctor“ înainte, ca să le menajăm orgoliul. Doctorul Will ne făcea „educaţie“. Ne spunea că pierderile de memorie nu erau normale, că dorinţa de alcool la o oră anume din zi era dovada că acea persoană e alcoolică. Ne spunea tot felul de lucruri care mă călcau pe nervi, fiindcă le simţisem pe toate pe pielea mea, cu toate că nu eram alcoolică. Nici n-ai crede ce tâmpenii îţi bagă în cap în clinicile astea. Ne mai vorbise de un fel de psihoză alcoolică. Se pare că unii alcoolici încep să aibă halucinaţii în faza finală a „bolii“; îmi păruse bine să aud, pentru că eu nu păţisem niciodată aşa ceva. Acum, stând acolo cu Frankie, mi-am amintit fără voia mea cuvintele doctorului. Să-mi fi închipuit doar că Peter fusese cu mine în pivniţă? Nu fusese un vis, de vreme ce cărasem scaunele în bucătărie imediat ce Tess plecase. Dar Peter, oare fusese cu adevărat acolo?

În noaptea aia Frank a rămas cu mine. Nu mai suportam să stau singură. N-am vorbit propriu-zis de asta, am stat doar şi am băut vin – nu prea mult, dar nici prea puţin – şi din când în când spuneam cu glas tare ce credeam că am fi făcut dacă am fi ştiut că Peter plănuia ceva dramatic.

— N-a plănuit nimic, îl tot corectam pe Frank ori de câte ori venea vorba de asta. A fost un accident.

— Mă rog, cel puţin n-a suferit, zisese Frank după oarece chibzuială, umplându-şi paharul. Apa e încă prea rece ca să faci baie. E atât de rece, că în scurtă vreme n-ai mai şti ce-i cu tine. Întâi te lasă mintea, fiindcă sângele se duce la organe, să le protejeze, ştii cum e…

— Da, răspunsesem când Frank îmi întinsese sticla de vin. S-a dus să facă o baie şi apa rece l-a ameţit. Crezi – am zis după o tăcere – că ce-am văzut eu aseară era… stafia lui?

— Hai, Hildy, fii serioasă! De unde până unde stafie? Ai visat.

— Mătuşa mea îmi spunea că o vizitau… ştii tu… spiritele. Spiritele unora care muriseră de puţină vreme.

— Tuşa Peg, aia scrântită? a făcut Frank. Hai, Hildy, las-o baltă!

În noaptea aia Frank a dormit în camera lui Emily, apoi câtva timp n-a mai venit pe la mine. Mai aveam destule pastile cât să mă ţină trează câteva zile, să mă ajute s-o las mai moale cu băutura, să ajung cam aşa cum eram înainte să mă las. Mi-am dat seama că e mai sănătos să bei cu măsură decât să te laşi de tot şi pe urmă s-o iei razna, cum mi se întâmplase mie. Secretul era măsura.

Numai că îmi era greu să mă uit la Frank în lumina rece a treziei şi îmi închipui că şi lui îi venea greu să mă privească, fiindcă, aşa cum v-am zis, o vreme s-a ţinut departe. Îi mulţumisem pentru că îmi reparase maşina, însă el ştia că mă simt jignită. Pentru că el crezuse că l-aş fi putut omorî pe Jake. Pentru că mă făcuse beţivă şi sugativă. Pentru tot ce-mi spusese. Şi nici nu-şi ceruse scuze, aşa cum s-ar fi

cuvenit, acum, când se dovedise că mă învinuise fără nici un temei.

Ei, dar acum suntem la o vârstă când trebuie să mai şi lăsăm lucrurile să meargă de la sine. În anul care a trecut ne obişnuiserăm unul cu altul, aşa că acum ne-am ocolit. Până când, într-o după-amiază, pe la sfârşitul lui iunie, am dat nas în nas cu el în Crossing şi l-am întrebat ce mai e nou.

Toate vechi.

I-am zis că poate veni la cină dacă vrea.

A venit.

Dar n-a fost decât o cină. Nu-mi puteam închipui cum de mă apropiasem fizic de Frankie Getchell. M-a bătut gândul să nu scot nimic de băut în acea primă seară, însă mi s-a părut că i-aş face o concesie. Că în felul ăsta aş fi recunoscut că avusese dreptate şi că nu mă puteam lipsi de băutură. Ba nu, eram în stare să mă abțin. Fără nici o greutate. Şi chiar aveam de gând să i-o dovedesc. Am să mă bucur în fiecare zi de vin, dar am să fiu mai grijulie. Măsura. Secretul era măsura. Frankie n-a mai pomenit niciodată de faptul că beam. Uneori mi se părea că e atent la cât beau, dar probabil că era doar o părere. Cura de dezintoxicare îți strică toată plăcerea, vă jur. Chiar dacă nu eşti alcoolic, tot restul vieții ai să te întrebi dacă nu cumva ai întrecut măsura.

Elise Newbold a încercat să retragă casa de pe lista mea de vânzări la scurtă vreme după înmormântarea lui Peter. Dintotdeauna voise să i-o dea lui Wendy, dar eu aveam un contract, aşa că n-a avut loc de întors, iar eu am vândut casa în câteva săptămâni.

Am vândut-o unui cuplu din New York. Veneau de mai multe săptămâni să vadă case din zonă. Soțul era actor de film. Aveau trei copii mici. Când i-am dus la Wind Point Road, i-am întrebat ce-i adusese la Wendover. Soția mi-a răspuns că dintotdeauna voise să locuiască într-un orăşel din Noua Anglie. Când era copil, părinții se tot mutaseră dintr-un loc în altul, aşa că acum voia ca micuții ei să crească într-un oraş obişnuit, nu în New York sau Hollywood.

— Vrem să crească într-o comunitate adevărată, unde să poată prinde rădăcini, spusese, ca şi cum ai putea prinde rădăcini oriunde.

M-a întrebat de când locuiam acolo.

— De când mă ştiu. Şi părinții mei tot în Wendover au crescut, şi toți strămoşii mei sunt de prin partea locului. Străbunica mea de rangul al optulea a fost Sarah Good, una dintre vrăjitoarele judecate în Salem.

— Nu se poate. Hai că-i tare! a exclamat actorul.

— Te pomeneşti că i se spunea „buna gospodină“, a râs soția. Biata de ea. Nici nu-i de mirare că a ajuns vrăjitoare.

— Da, am râs şi eu.

Când am oprit lângă casă, amândoi s-au minunat de cât de frumoasă era.

— Chiar lângă plajă, copii, a zis actorul şi am coborât cu toții din maşină.

Copiii au rămas pe plajă, iar noi ne-am dus la uşa din față.

— Îmi plac aşa de mult casele vechi! a exclamat soția după ce am intrat. Simți istoria locului.

— Da, e o casă splendidă, am răspuns, făcându-mă că nu aud ecourile care răsunau între pereții goi, râsetele copiilor care se hârjoneau şi se jucau v-ați ascunselea în camerele reci şi pustii prin care treceam rând pe rând. În seara dinainte dădusem o petrecere de una singură şi, de ce să nu recunosc, în ultimele săptămâni mi se întâmplase de câteva ori să mi se năzare că aud sau văd fel de fel de lucruri când eram mahmură. Lucruri care uneori nu existau. Nervii mei erau de vină.

— E o casă… bântuită? a întrebat soția cu răsuflarea tăiată.

Nu auziseră de sinuciderea lui Peter şi eu nu eram obligată să le spun. Când e vorba de o casă veche,

oamenii întreabă dacă e bântuită şi uneori e greu să-ți dai seama ce fel de răspuns ar prefera să primească. Unora nici prin gând nu le-ar trece să locuiască într-o casă despre care se spune că e bântuită. Alții chiar speră să găsească o fantomă care să le facă viața mai interesantă, ca să aibă despre ce le povesti oaspeților la cină. Am tresărit auzind întrebarea fiindcă în casă era atâta gălăgie, Allie şi Peter se strigau voioşi, dar o fracțiune de secundă, cât am aruncat o privire pe fereastra dormitorului, am văzut o altfel de fantomă. Stătea pe plajă, cu un ciobănesc german alături, şi privea spre larg. Inima a început să-mi bată cu putere când am văzut-o şi m-am întors să văd dacă o văzuseră şi clienții mei. Actorul privea cu atenție tavanul, să vadă dacă nu erau scurgeri de apă, iar soția lui se uita într-un dulap în perete. Când am privit din nou pe fereastră, mi-am dat seama că era o grămadă de lemne aruncate de valuri pe mal.

După moartea lui Peter am mai văzut-o pe Rebecca o singură dată. A trecut pe la biroul meu să stăm de vorbă. Se schimbase mult. Era calmă, nu se mai învârtea prin cameră, nu mai privea pe geam să vadă dacă nu cumva trecea Peter, nu mai ridica ochii în tavan aşteptându-se să-l zărească acolo. Era stăpână pe ea. Găsise un nou terapeut, de data asta o femeie, care o îndemnase să-i mărturisească lui Brian că avusese o legătură cu Peter. Ca să-i treacă durerea, îmi spusese Rebecca. Ca s-o ajute să se vindece. Nu prea înțeleg cum a ajutat-o, fiindcă, a doua zi după ce i-a mărturisit aventura, Brian i-a trimis hârtiile de divorț şi, pe cât am auzit după aia, Rebecca se mutase acasă la mama ei, în Virginia. Doar că atât ea, cât şi Brian au păstrat tăcerea, n-a ieşit nici un scandal despre legătura ei cu Peter Newbold, iar eu, bineînțeles, n-am vorbit cu nimeni în afară de Frank. Medicul legist a decretat că moartea lui Peter fusese un accident, aşa că Sam şi Elise au primit asigurarea lui de viață, care trebuie să fi fost substanțială.

„Vreau doar să mă asigur că Elise şi Sam n-au să aibă de suferit", îmi spusese când eram în bucătărie în dimineața aceea, chiar înainte să iasă din oraş, oraşul nostru, şi să intre în mare.

„Întâi de toate, să nu faci rău", nu-i aşa? „Întâi de toate să nu faci rău", nu asta jură doctorii?

N-am iertat-o niciodată pe Rebecca şi nici nu cred c-ams-o iert vreodată. Ea poartă vina pentru moartea lui Peter. Peter, care n-a făcut niciodată rău nimănui; care şi-a petrecut ultimele ore din viață îngrijindu-se de familia lui, de Rebecca, chiar şi de mine, cu pastilele şi cuvintele de mângâiere pe care mi le-a spus în dimineața aia. Ca un bun doctor ce era, a încheiat cazurile înainte de a se retrage. Peter s-a asigurat că nimeni n-o să aibă de suferit după ce el nu va mai fi.

Nu, n-am s-o iert în veci pe Rebecca, cu toate că Frank pare că nu-i poartă pică. Când o pomeneşte – ceea ce se întâmplă foarte rar –, vorbeşte de ea ca de un dezastru natural, inevitabil, un fel de furtună distrugătoare care a trecut prin oraşul nostru şi n-a lăsat în urmă decât ruine.

— Asta a fost în iarna Rebeccăi, spune când se referă la ceva petrecut atunci. A fost pe vremea Rebeccăi.

Cassie Dwight a păstrat legătura cu Rebecca. Mi-a spus că îi scrie din când în când şi îi trimite mereu fotografii de-ale lui Jake – la casa unde s-au mutat în Newton, la noua şcoală. Mi-a trimis şi mie de curând o fotografie prinsă într-o ramă drăguță, de sidef. O țin pe noptieră. În poză, Jake ține în brațe o pisică mare, portocalie, şi zâmbeşte.

Acum vreo două zile o fată pe nume Elizabeth a admirat fotografia şi m-a întrebat dacă e fiul meu. Recunosc, m-am simțit flatată că Elizabeth m-a crezut atât de tânără cât să am un fiu de zece ani, cu toate că, la drept vorbind, Elizabeth abia s-a lăsat de amfetamină, n-are decât câțiva dinți şi nici nu vede prea bine. Oricum, întrebarea ei mi-a făcut plăcere. I-am povestit câte ceva despre Jake, despre fiicele mele şi despre Grady.

Elizabeth stă la două camere mai încolo de mine. M-am întors la Hazelden. M-am internat singură, la sfârşitul lui august. Nu se întâmplase nimic deosebit. N-am fost prinsă conducând sub influența

alcoolului. Nu l-am scăpat pe Grady din braţe şi nici nu mi-am pus copiii în situaţii jenante. Nu m-am întors din cauza a ce-mi spusese Frank despre băutură şi nici fiindcă Tess mă făcuse să mă simt ca ultimul om. Amintirile mele despre aceste morţi temporare, despre aceste răstigniri, împreună cu multe altele prin care trecusem în viaţa mea de alcoolică erau atât de zguduitoare, atât de îmbibate de ruşine şi suferinţă, că, seară de seară, după ce Frank pleca, mă grăbeam tot mai tare să cobor în pivniţă. Şi, la drept vorbind, unde altundeva m-aş fi putut duce? Ce aş fi putut face?

Până la urmă m-am întors la Hazelden. Am vândut casa de la Grey’s Point la trei luni după moartea lui Peter şi după aia am telefonat. Consilierul care a răspuns la telefon, o beţivă pe nume Fran aflată la recuperare, şi-a adus aminte de mine.

— Ce-i cu tine, Hildy? m-a întrebat.

— Nimic, am zis. Vreau să mă întorc.

Dar ceva tot se întâmplase. Un lucru mărunt, cel mai neînsemnat dacă te gândeşti la toată povestea mea.

Era seara dinainte de semnarea actelor de vânzare a casei de la Grey’s Point. Frankie venise la mine fără să mă anunţe. Eu eram în patio şi beam un pic de vin şi am făcut o remarcă răutăcioasă despre felul cum arăta. Vine deseori la mine acasă direct de la lucru, acoperit cu noroi şi vopsea, lucru care mă scoate din fire.

— Ai fi putut şi tu să faci un efort, i-am zis.

Frank m-a invitat să mă urc în camionetă; avea să-mi arate ceva.

— Ia şi vinul, a adăugat când m-a văzut că şovăi.

— N-am nevoie de vin, am zis enervată din cauză că părea convins că am într-adevăr nevoie.

Mi-am pus o pereche de sandale vechi. Noaptea era foarte caldă, aşa că aveam un şort şi un tricou în loc de fustă şi bluză, cum purtam de obicei. Credeam că Frankie voia să-mi arate o casă pe care se gândea s-o cumpere.

Era noua ocupaţie pe care şi-o găsise: tranzacţiile imobiliare. Că veni vorba, el a fost cumpărătorul anonim al casei Dwight, nu alde Clarkson. A cumpărat-o ca s-o renoveze şi s-o vândă pe un preţ mai bun, mi-a spus. Eu n-am aflat decât la ceva vreme după ce soţii Dwight plecaseră. Deocamdată îl lăsase pe Skully White să locuiască acolo. Skully era prea bătrân ca să mai poată ridica tomberoanele de gunoi şi Frank îl lăsase să stea în casă şi să facă nişte reparaţii în contul chiriei. Cred că Frank înţelesese în cele din urmă că e mai înţelept să-şi investească banii câştigaţi decât să-i lase să zacă la bancă (sau sub saltea – cine ştie ce făcea Frank cu banii?). Prin urmare, mă bucuram să pot merge cu el să vedem o proprietate.

M-a dus l Getchell’s Cove. Era o seară de vară, la acea oră când apa e nemişcată ca sticla. Soarele cobora spre linia orizontului, învăluit nuanţe de roz şi albăstrui care încă ai luminau cerul, ca un omagiu adus zilei care se stingea. Frankie a parcat camioneta şi atunci am văzut-o. Era o barcă fundul plat, la fel ca bărcuţa mea cu pânze, *Sarah Good*. Coca roşie, proaspăt vopsită, se odihnea pe nisip. Pânzele, noi şi strălucitor de albe, profilate pe cerul întunecat, fuseseră ridicate şi se unduiau leneş în briza călduţă. M-am apropiat şi m-am uitat la cârma de lemn, veche şi tocită, şi la banchetele albite de soare.

Era *Sarah Good*. Încă se mai vedea locul unde Frank reparase o gaură acum nu mai ştiu câţi ani.

— Unde-ai găsit-o? am întrebat în cele din urmă.

Îmi venea greu să rostesc cuvintele, îmi era greu să înţeleg.

— Stă de ani de zile la mine în magazie. Tre’ că tatăl tău s-a săturat s-o ţină în curtea din spate şi a dat-o la gunoi. Am găsit-o acum mulţi ani, am adus-o acasă. După ceva timp am reparat-o.

— Vasăzică ai salvat-o fiindcă ştiai că s-ar putea s-o vreau înapoi într-o zi? am întrebat în timp ce împingeam amândoi barca spre apă.

— Ba nu, ştii că nu suport să văd lucruri aruncate la gunoi. Nu aveam nimic în gând, Hil. Pur şi simplu nu puteam s-o las acolo. Era în foarte bună stare.

De felul meu nu sunt nostalgică. Nu-mi place să văd oamenii cum se leagă de obiecte. Nu-mi pasă de poveştile de demult şi de lucrurile vechi aşa cum le pasă altora. De aceea chiar nu înțeleg de ce mi s-au muiat picioarele când am împins barca în valuri. Era doar o barcă veche, însă atunci când m-am urcat la bord am fost nevoită să stau cu fața spre prova, ca Frankie să nu-mi vadă lacrimile. Am strigat la el să se grăbească.

— O să cadă lumina, am bombănit eu.

— E lumină destulă, a râs Frank. Avem timp.

A împins barca câțiva metri, apoi a sărit înăuntru, eu m-am sprijinit de coapsa lui şi am pornit.

Frankie avusese dreptate să recupereze barca. Era în foarte bună stare. De ce îmi dau lacrimile când spun „în foarte bună stare“? Cred că atunci mi-a venit prima oară ideea să mă întorc aici. Dar nu i-am spus nimic lui Frank. Mi-am apăsat obrazul ud de coapsa lui o clipă şi, când i-am simțit palma pe frunte, am ridicat capul ca să-mi pot lipi buzele de ale lui. Pe urmă mi-am lipit iar obrazul de coapsa lui, stânjenită de propriile mele lacrimi, dar în acelaşi timp zâmbitoare.

Frank a orientat velele până când barca a venit cu prova în vânt şi atunci chiar şi-a luat zborul. Era ora de aur. Am mers drept înainte, ieşind din golf spre apele liniştite ale oceanului. Am mers până am văzut luminițele aprinzându-se în casele din Wendover, de-a lungul țărmului şi pe deal. Când, în cele din urmă, Frank a întors-o spre mal, ne-am trezit că nu mai putem înainta pe apa netedă ca oglinda; vântul nu ne mai ajuta. Am aşteptat, ştiind că se va schimba. Ne trebuia doar o briză dinspre apus şi dintr-odată ne-am trezit că suflă cu putere, umflând pânzele. Rafala de vânt ne-a împins înapoi, peste curenții neprielnici, pe deasupra hăurilor întunecate şi amenințătoare, prin şirurile de valuri înspumate, până când am ajuns într-un sfârşit la liman, pe țărmul stâncos, dar primitor al Getchell’s Cove.

Mulțumiri

Aş dori să-i mulțumesc prietenei şi agentei mele Maria Massie, care a citit acest roman în timp ce-l scriam, încurajându-mă şi facând observații critice de neprețuit.

Le sunt de asemenea recunoscătoare Brendei Copeland, editorul meu, precum şi minunatei echipe de la St Martin's Press: Laura Chasen, Sally Richardson, George Witte, Meg Drislane, Carol Edwards, Steve Snider, Stephanie Hargadon şi Laura Clark.

Trebuie să le mulțumesc următorilor prieteni şi membri ai familiei, ştiu ei de ce: David Albert, Candace Bushnell, Jen Carolan, Marcia DeSanctis, Alice Hoffman, Judy Howe, Heather King, Julie Klam, Meg Seminara, Jane Risley, Carla şi Antonio Sersale, Sherrie Westin şi Laura Zigman.

Şi, fireşte, dragostea şi recunoştința mea se îndreaptă către familia mea dragă: Devin, Jack şi Denis Leary.